

МЕЖДУНАРОДЕН БЕСТСЕЛЪР НОМЕР ЕДНО

ТОМ КЛАНСИ

АВТОР НА БЕСТСЕЛЪРА „ЛОВЪТ НА ЧЕРВЕНИЯ ОКТОВРИ“

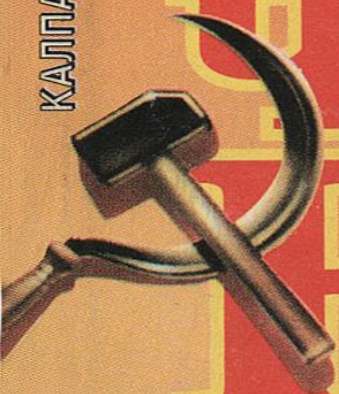
2

ОПЕРАЦИЯ

ЧЕРВЕНИЯ

БУРЯ

КАЛПАЗАНОВ 601.016 - 1996

**ТОМ КЛАНСИ, ЛАРИ БОНД
ОПЕРАЦИЯ „ЧЕРВЕНА БУРЯ“ 2
ЧАСТ ВТОРА**

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

„Великолепен военен сюжет, доближаващ се твърде много до реалността, за да бъде пренебрегван.“

Уошингтън поуст

Минни полета опасват земята, бойни флотилии кръстосват океаните, а дълбините им поглъщат свръхмодерни подводни лодки, мощни радари прихващат сигнали, небето се разцепва от трясъка на изстребителите. Разиграва се най-ужасяващият театър — военният. Воюващите страни са заложили национална чест, политически интереси, бойни умения, безпристрастно разбърквани от най-зловещия сценарист — смъртта. За да унищожиш бойната единица на противника, трябва да мислиш за нея като за неодушевен предмет или просто няма да можеш да свършиш тази част от мисията си.

Съветската доктрина е предвидила, че загубите ще бъдат големи, но не е предполагала, че силите на НАТО няма да дадат възможност на Съветите да осъществят необходимия им пробив. Въпреки това Червената армия се придвижва напред и НАТО също плаща тежка цена...

„Книга, от чиито реализъм те полазват тръпки... Прочетете една глава и няма да се спрете, докато не изчетете целия роман.“

Нюздей

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ПРЕХОДИ

ИСЛАНДИЯ

Групата излезе от полянката и навлезе в територията, която на картата беше отбелязана като пустееща земя. През първия километър вървяха по равен терен, но след това започна катеренето по Глимсбреккур, скалисто възвишение с височина двеста и десет метра. „Странно е колко бързо краката свикват с равното“ — помисли си Едуардс. Дъждът си валеше все така силно и полумракът, в който се движеха, ги принуждаваше да се движат бавно. Много от скалите, по които трябваше да стъпват, бяха неустойчиви и всяка грешна стъпка можеше да се окаже фатална. Глезените ги боляха от постоянните изкривявания по неравната земя и здраво вързаните им кубинки вече не помагаха кой знае колко.

След шест дни ходене из пущинаците Едуардс и хората му вече започваха да разбират какво значи умора. При всяка стъпка коленете им се огъваха с един-два сантиметра повече от необходимото, което правеше следващата стъпка още по-трудна. Ремъците на раниците им се впиваха безмилостно в раменете. Ръцете им бяха изморени от тежестта на оръжията и постоянното оправяне на снаряжението. Вратовете ги боляха и оглеждането нагоре и встрани за вероятна засада ставаше с огромни усилия.

Първото хубаво нещо, което им се бе случило, беше, че отблясъците на огъня от запалената къща вече се бяха скрили зад някакъв хребет. Все още не се виждаха хеликоптери и автомобили, отпратили се да проверят каква е причината за пожара. Това наистина беше добре, но колко щеше да продължи? След колко време щеше да бъде открита липсата на съветския патрул? Този въпрос си задаваха всички от малката група.

Всички, с изключение на Вигдис. Едуардс вървеше на няколко метра пред нея, вслушваше се в дишането ѝ, искаше му се да ѝ каже

нещо, но не знаеше какво. Дали беше постъпил правилно? Какво беше извършил — убийство, задоволяване на лична потребност или раздаване на правосъдие? Дали това имаше някакво значение? Въпросите бяха толкова много, но той си наложи да не мисли за тях. Оцеляването на групата му беше единственото нещо, което имаше значение в момента.

— Да си починем — каза той. — Десет минути.

Сержант Смит се огледа, за да види къде са останалите, след което седна до офицера.

— Добре се справихме, лейтенант. Според мен през последните два часа сме изминали четири, може би пет мили. Мисля, че можем да намалим малко темпото.

Лейтенантът се усмихна вяло.

— А не искаш ли да спрем тук и да си построим къща?

Смит се разсмя в полумрака.

— Чух това, шкипер.

Лейтенантът разгледа картата, оглеждайки се наоколо, за да види доколко точно отговарят данните върху нея на действителността.

— Какво ще кажеш да заобиколим това тресавище отляво? Картата показва, че тук се намира водопадът Скулафос. Прилича ми на хубав дълбок каньон. Може да ни излезе късметът и да намерим някоя пещера или нещо такова. Ако не стане, каньонът поне е дълбок и хеликоптерите няма да могат да ни открият в него, а ще можем да използваме и прикритието на сенките. Пет часа?

— Горедолу толкова — съгласи се Смит. — Има ли пътища за пресичане?

— Никакви, с изключение на пътеките.

— Харесва ми. — Сержантът се обърна към момичето, което ги наблюдаваше безмълвно, опряло гръб в някаква скала. — Как сте, мадам? — попита я нежно той.

— Уморена. — Едуардс си помисли, че гласът ѝ издаваше нещо повече от умора, в него нямаше никакви емоции, абсолютно никакви. Лейтенантът не знаеше дали това беше добре или не. Как трябваше да се постъпва с жертвите на тежки престъпления? Родителите на Вигдис бяха убити пред очите ѝ, а самата тя бе изнасилена брутално. Какви ли мисли минаваха през главата ѝ в този момент? Едуардс реши, че най-правилно ще бъде да се опита да я накара да не мисли за преживяното.

— Познавате ли местността? — попита я той.

— Моят баща лови риба тук. Аз идвам с него много пъти. — Тя отпусна глава назад и лицето ѝ се скри в сенките. Гласът ѝ затихна и тя избухна в ридания.

На Едуардс му се искаше да я прегърне и да ѝ каже, че вече всичко е наред, но той се страхуваше, че това можеше да влоши състоянието ѝ още повече. Пък и кой ли би повярвал, че всичко наистина е наред в този момент?

— Как сме с храната, сержант?

— Имаме консерви за около четири дни. Доста основно претърсих къщата, сър — прошепна Смит. — Взех чифт въдици и малко стръв. Ако не бързаме, ще можем да си осигурим достатъчно храна. Наоколо има много подходящи за риболов потоци, може би някои от тях се намират на мястото, към което сме се отправили. Съомга и пъстърва. Аз лично никога не съм можел да си позволя да ловя риба в тази страна, но съм чувал, че риболовът тук е нещо страхотно. Не казахте ли, че баща ви е рибар?

— Ловец на раци, но това няма значение. Каза, че не си можел да си позволиш...

— Лейтенант, таксата за един ден риболов тук е двеста долара — обясни Смит. — Трудно мога да си позволя да я платя със сержантската си заплата, нали? Но щом таксата е толкова висока, тогава във водата трябва да има адски много риба, не съм ли прав?

— Звучи ми приемливо — съгласи се Едуардс. — Време е да тръгваме. Когато стигнем до онази планина, ще полегнем да си починем малко.

— Ще пия за това, шкипер. Може да закъснеем...

— Майната му! Значи просто ще закъснеем. Правилата току-що се промениха. Иван вероятно ни търси, така че отсега нататък ще се движим по-бавно. Ако на нашите приятели от другия край на тази радиостанция това не им харесва, толкова по-зле за тях. Може да не стигнем до указаното място навреме, но все пак ще стигнем.

— Разбрано, шкипер. Гарсия! Мини отпред. Роджърс, покривай задния вход. Още пет часа, пехотинци, и след това ще се наспим.

„ФАРИС“

Водните пръски щипеха лицето му и на Морис му ставаше приятно от това. Конвоят от натоварени с баласт кораби навлизаше право в средата на вятър със скорост четиридесет възела. Океанът представляваше грозна тъмнозелена маса, нашарена от белите гребени на вълните, от които се откъсваха капчици морска вода и се понасяха хоризонтално във въздуха. Фрегатата се изкачваше по стръмните триметрови вълни и се хвърляше отново надолу. Това продължаваше вече шест часа. Движението на кораба беше грубо. Ефектът от всяко забиване на носа му надолу наподобяваше рязкото натискане на спирачките на лек автомобил. Някои от матросите се държаха за преградите, а други стояха с широко разтворени крака, за да компенсират клатушкането. Намиращите се на открито членове на екипажа бяха облекли спасителни жилетки и мушамы с качулки. Някои от по-младите матроси обикновено имаха проблеми в такива ситуации — дори и професионалните моряци не обичаха време като това, — но сега повечето от тях спяха. „Фарис“ беше преминал към плаване при нормалния режим на Състояние-3, което позволяваше на екипажа да навакса пропуснатите часове за почивка.

В такова лошо време бойните действия бяха почти невъзможни. Подводниците като цяло представляваха платформа с един сензор и откриваха целите си с помощта на хидролокатор. Шумът от бурята заглушаваше емитираните от корабите шумове, за които следяха подводните лодки. Някой агресивен капитан на подводница можеше да се опита да излезе на перископна дълбочина, за да използва търсецния си радар, но така рискуваше обръщане напречно на вятъра и временна загуба на управлението на подводницата — нещо, на което никои офицер от екипажа на атомна подводна лодка не гледаше с добро око. За да открие някой кораб в такова време, подводницата трябваше буквално да се сблъска с него, а шансовете това да стане бяха малки. Нападението по въздух също не представляваше голяма опасност в момента. Развълнуваната водна повърхност със сигурност щеше да обърка търсеците глави на съветските ракети.

Монтираният на носа на фрегатата хидролокатор беше напълно безполезен. Движението на кораба го караше да описва шестметрови дъги и понякога го изваждаше изцяло от водата. Буксирният хидролокатор се влачеше в спокойните води на неколкостотин фута под водната повърхност и теоретично можеше да функционира доста

добре. На практика обаче и той беше безполезен при тези метеорологични условия, защото подводниците трябваше да се движат с много висока скорост, за да може сигнатурата им да се открие измежду останалите шумове. Дори ако това станеше, влизането в бой с целта не беше проста работа. Хеликоптерът се намираше на палубата и може би щеше да успее да излети, но приземяването му в такова време беше абсолютно невъзможно. За да бъде застрашена от фрегатата, подводницата трябваше да се намира в обсега на ASROC торпедата — пет мили, — но вероятността за това беше твърде малка. Морис винаги можеше да повика един от двата Р-3 „Орион“, които придружаваха конвоя, но не завиждаше на екипажите на самолетите, които летяха през облаците на височина по-малко от хиляда фута.

Бурята означаваше временно прекратяване на бойните действия и възможност за почивка и на двете страни преди започването на следващия рунд. Руснаците можеха да бъдат по-спокойни. Самолетите им с голям радиус на действие щяха да бъдат приземени за толкова необходимата поддръжка, а подводниците им, които кръстосваха океана на четиристотин фута под повърхността, можеха да си позволят да носят спокойно вахтата в хидролокаторното.

— Кафе, шкипер? — Боцман Кларк излезе от лоцманската кабина, в ръка с чаша, захлупена с чинийка, за да не влиза морска вода в нея.

— Благодаря. — Морис взе чашата и изпи половината от съдържанието ѝ. — Как се справя екипажът?

— Твърде са изморени, за да мърморят, сър. — Кларк се разсмя. — Спят като пеленачета. Колко ще продължи всичко това, капитане?

— Още дванадесет часа, след което би трябвало да се проясни. След него идва област на високо атмосферно налягане. — Дългосрочната метеорологична прогноза от Норфолк беше получена току-що. Бурята се движеше на север и през следващите две седмици трябваше да преобладава слънчево време. Чудесно.

Боцманът се наведе през борда, за да види какво е състоянието на инсталациите на предната палуба. При всяка трета или четвърта вълна „Фарис“ забиваше рязко носа си надолу и понякога при това движение вълните прехвърляха носа и се блъскаха в предметите по палубата. Задължение на боцмана беше да се погрижи за поправката на повредените предмети. Подобно на повечето фрегати от клас 1052,

дислоцирани в бурния Атлантически океан, по време на последния основен ремонт „Фарис“ също бе получил стрингери и по-голяма височина на носа. Те намаляваха, но не можеха да предотвратят проблема, с който моряците се бяха сблъскали още в най-дълбока древност — ако не се отнасяш към морето с уважението, което изисква от теб, то ще се опита да те убие. Опитното око на Кларк забеляза стотици подробности, преди боцманът да се обърне назад.

— Изглежда, че този път няма да имаме проблеми.

— По дяволите, искам да е все така, докато се приберем — каза Морис, след като допи кафето си. — Когато бурята утихне, ще ни се наложи да заобикаляме доста търговци.

Кларк кимна в знак на съгласие. Задържането на определената позиция не беше много лесно в такова време.

— Дотук добре, капитане. Все още нищо голямо не се е откъснало от палубата.

— А опашката?

— Няма проблем, сър. Един матрос я наглежда постоянно. Би трябвало да издържи, освен ако не ни се наложи да увеличим скоростта. — И двамата знаеха, че това няма да им се наложи. Фрегатата се движеше с десет възела и не можеше да развие много по-голяма скорост в такива условия независимо от причината. — Отивам на кърмата, сър.

— Добре. Горے главата. — Морис погледна нагоре, за да се увери, че вахтените му са все още нащрек. Независимо от всички вероятности, те все още се намираха в опасност. Множество опасности.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Андоа. В крайна сметка, те не са се движили към Бодо — каза Толанд, докато разглеждаше спътниковите снимки на Норвегия.

— С какви наземни сили разполагат според теб? — попита капитанът на групата.

— Поне с една бригада. Може би с намалена дивизия. Тук се виждат много верижни машини, а и много зенитно-ракетни установки. Вече са започнали да разполагат изтребители на пистите. След тях ще дойдат и бомбардировачите... всъщност те може вече да са там. Тези снимки са отпреди три часа. — Съветската военноморска формация

вече се беше отправила обратно към полуостров Кола. Сега тя щеше да бъде защитена и по въздуха. Боб се запита какво ли се беше случило с норвежкия полк, който трябваше да се намира в базата в Андоя.

— Оттам техните леки бомбардировачи „Блайндър“ могат лесно да стигнат до нас. Копелетата се движат на висока свръхзвукова скорост и ще бъде дяволски трудно да ги прехванем. — Руснаците провеждаха систематични нападения срещу радарните станции на RAF, разположени по шотландския бряг. Някои от нападенията бяха извършвани с ракети въздух-земя, а други — с изстрелвани от подводници крилати ракети. Веднъж руснаците бяха нападнали с изстребител-бомбардировачи с масивна подкрепа от самолети за радиолокационно подавяне, но това им бе струвало скъпо. Изстребителите „Торнадо“ на RAF бяха свалили половината от нападателите, повечето от тях по време на обратния им полет. Двумоторните бомбардировачи „Блайндър“ можеха да хвърлят тежките си бомбени товари след бърз полет на малка височина. „Вероятно това е причината руснаците да са искали да завземат Андоя“, помисли си Толанд. Базата беше идеална за техните цели. Базата лесно можеше да получи подкрепа от съветските северни бази и се намираще на такова разстояние, че британските изстребител-бомбардировачи не можеха да я атакуват без съпровод от голям брой въздушни танкери.

— Можем да стигнем дотам — каза Боб, — но това означава, че ще трябва да натоварим половината от щурмовите си „птички“ с резервни резервоари.

— Няма начин. Никога няма да получим разрешение да използваме резервите си за подобна операция. — Капитанът на групата поклати глава.

— Тогава трябва да засилим патрулите си над Фарьорските острови, което пък ще попречи на атаките ни срещу Исландия. — Толанд огледа седящите около масата. — Не е ли страхотно как от различните парчета се получава един цялостен план? Как можем да отнемем инициативата от тези копелета? Ние играем играта по техните правила. Реагираме на техните действия, вместо да правим онова, което искаме да направим. Точно по този начин се губи една война, господа. Иван е приземил своите Ту-22 заради бурята, която вилнее в централната част на Атлантическия океан. Утре те отново ще бъдат във въздуха след цял ден почивка и ще се насочат отново срещу

нашите конвои. Ако не можем да ударим Андоя и не можем да направим кой знае какво срещу Исландия, какво, по дяволите, ще правим тогава? Ще си седим тук и ще се чудим как да защитим Шотландия ли?

— Ако позволим на Иван да установи въздушно превъзходство над нас...

— Ако Иван може необезпокоявано да унищожава конвоите ни, ние ще загубим шибаната война! — прекъсна го Толанд.

— Вярно. Напълно си прав, Боб. Проблемът е как да ударим техните бомбардировачи. Те, изглежда, летят точно над Исландия. Добре, ние знаем маршрута им, но той е защитен от техните МиГ-ове, синко. В крайна сметка ще стане така, че ще изпратим изстребители да се сражават с изстребители.

— Значи ще трябва да опитаме нещо косвено. Ще ударим въздушните танкери, които използват за презареждане.

Присъстващите пилоти и двама оперативни командири на ескадрили слушаха безмълвно разговора на двамата разузнавачи.

— И как, по дяволите, ще ги открием? — попита един от тях сега.

— Да не мислите, че могат да заредят тридесет бомбардировача, без поне малко да използват радиовръзките си? — попита в отговор Толанд. — Подслушвал съм съветски операции по презареждане във въздуха по спътникова връзка и знам, че те говорят помежду си. Да предположим, че изпратим там една разузнавателна „птичка“ и тя открие мястото на презареждането. Защо тогава да не поставим няколко F-14 по обратния им маршрут?

— Да ги ударим, след като презаредят... — замисли се летецът.

— Това няма да се отрази върху днешното им нападение, но ще има ефект на следващия ден. Ако успеем дори веднъж, Иван ще трябва да промени оперативния си модел и може би да изпрати изстребители за охрана на бомбардировачите и танкерите си. В най-лошия случай руснаците вече ще реагират на нашите действия, а не обратното.

— И може би ще намалят нападенията срещу нас — продължи капитанът на групата. — Добре, нека да обмислим всичко това.

ИСЛАНДИЯ

От картата не можеше да се разбере колко труден щеше да бъде този преход. Река Скула беше дълбала поредица от дефилета в продължение на векове. Сега беше придошла, а от водите на водопада се издигаше облак дребни пръски, над който се извиваше дъга. Това ядоса Едуардс. Той харесваше дъгата, но тя означаваше, че скалите, по които групата трябваше да се спуска, ще бъдат мокри и хлъзгави. Едуардс прецени, че трябваше да изминат около шестдесет метра надолу, преди да стигнат до гранитните канари в подножието. Погледнато отгоре, разстоянието изглеждаше много по-голямо.

— Занимавали ли сте се с алпинизъм, лейтенант? — попита го сержантът.

— Никога. А ти?

— Да, само че нас ни обучаваха повече в изкачването, отколкото в слизането. Това тук трябва да бъде по-лесно. Не се притеснявайте твърде много от подхлъзване. Кубинките имат доста добро сцепление. Само гледайте да стъпвате върху стабилни опори, става ли? И не бързайте. Нека Гарсия да тръгне пръв. Това място вече започва да ми харесва, шкипер. Виждате ли онзи вир под водопада? Там има риба и не мисля, че някой може да ни забележи в тази дупка.

— Добре, ти наглеждай дамата.

— Добре. Гарсия, тръгвай напред. Роджърс, покривай ни. — Смит преметна автомата си на рамо и се приближи до Вигдис. — Ще можете ли да се справите, мадам? — каза той, подавайки й ръка.

— Била съм тук и преди. — Тя почти се усмихна, докато не си спомни кой я беше водил на това място. Ръката на сержанта остана да виси във въздуха.

— Това е добре, госпожице Вигдис. Може би ще можете да ни научите на някои неща. А сега внимавайте.

Слизането щеше да бъде доста лесно, ако не бяха тежките раници. Всеки от мъжете носеше по двадесет и пет килограма на гърба си. Допълнителното тегло и умората влияеха върху равновесието им и отдалеч морските пехотинци приличаха на стари бабички, пресичащи заледена улица. Склонът се спускаше надолу под ъгъл петдесет градуса, като на места беше почти отвесен. По него имаше утъпкани пътеки, вероятно от сърни, каквито наоколо имаше в изобилие. За първи път умората се оказа полезна за групата. Ако бяха отпочинали добре, мъжете може би щяха да се опитат да се спуснат по-бързо, но

сега всеки от тях беше на края на силите си и се страхуваше от слабостта си повече, отколкото от скалите. Спускането им отне повече от един час, но те успяха да стъпят в подножието на водопада само с одрасквания по ръцете и леки натъртвания.

Гарсия прекоси реката откъм източния ѝ бряг, където стената на каньона беше по-стръмна и групата се установи на лагер на една скалиста площадка на три метра над водата. Едуардс погледна часовника си. Бяха се движили почти непрекъснато в продължение на повече от два дни. Петдесет и шест часа. Всеки си намери място под сенките.

Първата им работа беше да се нахранят. Лейтенантът изяде една консерва, без да поглежда какво е съдържанието ѝ. Оригванията му бяха с вкус на риба. Смит остави двамата редници да се наспят първи и даде своя спален чувал на Вигдис. Момичето заспа почти толкова бързо, колкото и войниците. Сержантът направи бърз оглед на местността. Едуардс го наблюдаваше с удивление и не можеше да повярва, че Смит все още имаше сили да направи каквото и да било.

— Мястото е добро, шкипер — обяви най-сетне сержантът, като се отпусна на земята до офицера. — Ще запалите ли?

— Не пуша. Мислех, че си свършил цигарите.

— Така беше. Бащата на дамата се оказа пушач и аз взех няколко пакета от неговите. — Смит запали цигара без филтър със запалка „Зипо“, украсена с емблемата на Корпуса на морската пехота и вдъхна дълбоко. — Господи, това е страхотно!

— Мисля, че можем да останем да си починем тук един ден.

— Звучи ми добре. — Смит се облегна назад. — Доста добре се справихте, лейтенант.

— В Академията на ВВС тичах. Десет хиляди метра, няколко маратона, такива неща.

Смит го погледна с изненада.

— Да не искате да ми кажете, че съм се опитвал да забия в земята някакъв проклет бегач на дълги разстояния?

— Ти успя да забиеш един маратонец в шибаната земя. — Едуардс разтри раменете си. Дали болката от ремъците на раницата му щеше да изчезне някога? Имаше чувството, че някой беше го бил с бейзболна бухалка по краката. Лейтенантът се облегна назад и мислено нареди на всяко мускулче в тялото си да се отпусне. Скалистата земя

не беше най-удобното място за отпускане, но той нямаше достатъчно сили, за да стане и да потърси по-добро. Едуардс се сети за нещо. — Не трябва ли някой да остане на пост?

— Мислих по този въпрос — отвърна Смит. Той лежеше по гръб, захлупил каската си върху очите. — Според мен този път можем да направим изключение и да минем без постове. Можем да бъдем открити само ако някой хеликоптер прелети точно над главите ни. Най-близкият път се намира на десет мили оттук. Майната му. Какво ще кажете, шкипер?

Едуардс не чу въпроса.

КИЕВ, УКРАИНА

— Готов ли сте за път, Иван Михайлович? — попита Алексеев.

— Тъй вярно, другарю генерал.

— Главком-запад е изчезнал. Бил е на път от Трета ударна армия за щабквартирата си на предния фронт, но не е пристигнал там. Смята се, че може да е загинал при въздушно нападение. Ние поемаме неговите функции.

— Просто така ли?

— Съвсем не — отвърна ядосано Алексеев. — Цели тридесет и шест часа са им били необходими, за да решат, че той вероятно е мъртъв! Този маниак просто освободил от длъжност командващия Трета ударна и изчезнал, а заместникът му не знаел какво да прави. Плануваната ни атака изобщо не започнала, а шибаните германци контраатакували, докато нашите войски чакали заповеди! — Алексеев поклати глава и продължи с по-спокоен глас. — Е, сега кампанията ще бъде ръководена от войници, а не от някакъв си политически благонадежден курвар.

Сергетов отново забеляза пуританската жилка на началника си. Това беше едно от малкото неща, които съвпаднаха съвсем точно с партийната линия.

— Каква е мисията ни? — попита капитанът.

— Ние с вас ще обиколим дивизиите на предния фронт, за да си изясним обстановката, преди генералът да поеме командния пост. Съжалявам, Иван Михайлович, страхувам се, че това не е безопасната служба, която бях обещал на баща ви.

— Освен арабски, говоря добре и английски — отвърна младежът. Алексеев беше проверил това, преди да подпише заповедта за прехвърляне. Преди да напусне армията, подмамен от изгледите за добър живот в партийния апарат, капитан Сергетов бе показал качества на добър ротен командир. — Кога тръгваме?

— Отлитаме след два часа.

— Посред бял ден? — Капитанът беше изненадан.

— Изглежда, че през деня е по-безопасно да се пътува по въздух. НАТО твърди, че има въздушно превъзходство през нощта. Нашите ВВС твърдят обратното, но ни карат да летим през деня. Сам си направете заключенията, другарю капитан.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ДУВЪР, ЩАТ ДЕЛАУЕЪР

Един транспортен самолет С-5А чакаше пред хангара си. В огромното помещение имаше екип от четиридесет души — половината — офицери в униформи на ВМФ, другата: цивилни в комбинезони с емблемата на „Дженерал Дайнамикс“, които работеха по ракети „Томахоук“. Едната група сваляше масивните бойни глави на ракетите и ги заменяше с нещо друго. Задачата на втората група беше много трудна — подмяна на системите за насочване на ракетите. Този екип сваляше обичайните електронни пакети за противокорабна борба и ги заменяше със системи за разпознаване на терена, за които хората от групата знаеха, че се използват само при ракети с ядрени бойни глави, предназначени за поразяване на наземни цели. Новите насочващи системи бяха току-що излезли от завода и трябваше да се проверят и калиброват — една твърде деликатна операция. Въпреки че годността на системите беше гарантирана от производителя, обичайните за мирно време процедури не се прилагаха в този момент и бяха заменени от спешност, която всички в екипа чувстваха, но причината за която не беше известна никому. Мисията беше абсолютно секретна.

Чувствителни електронни уреди изпращаха информация към системите за насочване и операторите разглеждаха подадените от бордовите компютри команди на външни монитори. Броят на хората в екипа позволяваше едновременна проверка на само три ракети, като всяка проверка отнемаше малко повече от час. От време на време някой от екипа вдигаше глава и поглеждаше към чакация транспортен самолет, чийто екипаж се разхождаше край него между две посещения

в метеорологичната служба. След провеждане на тестовете всяка ракета получаваше по една бележка с химически молив точно до кодовата буква F върху бойната ѝ глава, след което подобното на торпедо оръжие внимателно биваше поставяно в пусковия си контейнер. Почти една трета от насочващите системи бяха бракувани и подменени. Едва няколко от тях не бяха издържали всички тестове, а проблемите с останалите не бяха съществени, но все пак достатъчно сериозни, за да изискат подмяна, а не поправка. Техниците и инженерите от „Дженерал Дайнамикс“ се зачудиха защо стана така. Каква цел изискваше толкова голяма точност? Цялата работа отне двадесет и седем часа, с шест повече от предвиденото. Близо половината от хората в хангара се качиха на самолета, който излетя двадесет минути по-късно и се отправи към Европа. Пътниците спяха в обърнатите назад седалки, твърде уморени, за да мислят за опасностите, които ги очакваха на местоназначението им, където и да беше то.

ВОДОПАДЪТ СКУЛАФОС, ИСЛАНДИЯ

Едуардс скочи, без дори да знае защо. Смит и неговите пехотинци бяха още по-бързи и вече бяха на крак и се втурнаха към прикритие зад скалите, сграбчили оръжията си в ръце. Очите им оглеждаха скалистия ръб на малкия каньон, а Вигдис продължаваше да пищи. Едуардс остави автомата си и се приближи до нея.

Автоматичната реакция на пехотинците бе да си помислят, че момичето пищи, защото е забелязало някаква опасност. Едуардс инстинктивно разбра, че това не бе така. Очите на Вигдис гледаха безизразно към голите скали на няколко метра от нея, а ръцете ѝ стискаха здраво одеялото. Когато лейтенантът приближи, тя вече беше спряла да пищи. Този път Едуардс изобщо не се замисли. Той обви ръце около раменете ѝ и притисна главата ѝ към своята.

— В безопасност си, Вигдис, в безопасност си.

— Семейството ми — каза тя, опитвайки се да си поеме дъх. — Те убиват семейството ми. После...

— Да, но ти си жива.

— Войниците, те... — Момичето очевидно беше разкопчало дрехите си, за да ѝ бъде по-удобно. Сега тя се отдръпна от Едуардс и се

закопча догоре. Лейтенантът обвини спалния чувал около нея, като внимаваше да държи ръцете си далеч от дрехите ѝ.

— Те повече няма да те наранят. Спомни си всичко, което се случи. Те повече няма да те наранят.

Тя го погледна в очите. Той не знаеше какво да мисли за изражението ѝ. Болката и мъката бяха очевидни, но в погледа ѝ се виждаха и други чувства, а Едуардс не познаваше това момиче толкова добре, че да ги разбере.

— Онзи, който уби семейството ми. Ти... ти го уби.

Едуардс кимна.

— Те всички са мъртви. Не могат да те наранят.

— Да. — Вигдис погледна към земята.

— Добре ли сте? — попита Смит.

— Да — отвърна лейтенантът. — Дамата сънува... лош сън.

— Те ще се върнат — каза тя. — Те ще се върнат отново.

— Мадам, те никога няма да се върнат, за да ви наранят. — Смит стисна ръката ѝ през спалния чувал. — Ние ще ви защитим. Никой няма да ви нарани, докато сте с нас. Разбирате ли ме?

Момичето кимна отсечено няколко пъти.

— Добре, госпожице Вигдис, защо сега не се опитате да поспите малко? Никой няма да ви нарани, докато сме тук. Ако имате нужда от нас, можете да ни повикате.

Смит се отдалечи. Едуардс се надигна, но момичето извади ръката си от чувала и го хвана за предмишницата.

— Моля те, не си отивай. Аз... аз страхува, страхува да бъде сама.

— Добре. Ще остана с теб. Легни и се наспи.

Пет минути по-късно очите ѝ се затвориха и дишането ѝ се успокои. Едуардс се опита да не я гледа. Какво ли щеше да си помисли тя, ако внезапно се събудеше и видеше как я гледа? „А и сигурно ще бъде права да си го помисли“ — призна си Едуардс. Ако я беше срещнал в Офицерския клуб в Кефлавик преди две седмици... той беше млад, необвързан мъж, а тя очевидно беше млада, необвързана жена. След второто питие сигурно щеше да мисли само как да я заведе в квартирата си. Малко тиха музика. Колко красива би изглеждала тя, докато се измъква от дрехите си на фона на влизащата през щорите мека светлина. Вместо това той я бе срещнал чисто гола, с наранено

тяло. Сега това му се струваше толкова странно. Едуардс просто знаеше, че ако някой друг мъж се опиташе да я докосне, той щеше да го убие, без да се замисля. Лейтенантът не можеше да си представи какво ли щеше да бъде, ако самият той се опиташе да свали момичето — единствената вероятна мисъл, която би му минала през главата, ако я беше срещнал на улицата. „Какво ли щеше да стане, ако не бях решил да вляза в дома ѝ — чудеше се той. — Сега тя щеше да лежи мъртва до родителите си. Вероятно някой щеше да открие труповете им след няколко дни... както намериха Сенди.“ Едуардс знаеше, че точно това беше истинската причина да убие съветския лейтенант и да се наслаждава на бавното му отпътуване за ада. Жалко, че никой не беше сметнал за подходящо това да бъде извършено с...

Смит му махна с ръка. Едуардс стана тихо и отиде при сержанта.

— Оставих Гарсия на пост. Мисля, че в крайна сметка трябва да си останем морски пехотинци. Ако тревогата беше истинска, досега всички щяхме да бъдем мъртви, лейтенант.

— Още сме твърде уморени, за да продължим пътя си.

— Тъй вярно, сър. Добре ли е дамата?

— Тя преживява труден момент. Когато се събуди... по дяволите, не знам. Страхувам се, че може да откачи, докато е с нас.

— Може би. — Смит запали цигара. — Тя е млада. Може би ще се оправи, ако ѝ дадем възможност.

— Да ѝ дадем някаква работа?

— Да върши същото, което правим и ние, шкипер. По-добре е вие да се занимавате с мисленето.

Едуардс погледна часовника си. Беше успял да поспи шест часа, преди да се случи всичко това. Краката му все още бяха изтръпнали, но като цяло той се чувстваше по-добре, отколкото си беше представял, че ще бъде. Лейтенантът знаеше, че това е просто илюзия. Трябваша му поне още четири часа почивка и добра храна, за да бъде в състояние да тръгне отново на път.

— Няма да тръгнем преди единадесет. Искам всички да поспят още малко и да се нахранят добре, преди да напуснем това място.

— Добра идея. Кога ще направите връзка?

— Трябваше да го направя отдавна, но нямах желание да се катеря по проклетите скали.

— Лейтенант, аз съм само един тъп мърморко, но вместо да се качвате горе, защо просто не отидете на половин миля надолу по течението? Оттам би трябвало да можете да се свържете със спътника, нали?

Едуардс се обърна и погледна на север. Ако отидеше толкова далеч, това щеше да намали ъгъла към спътника, което щеше да стане и ако се изкачеше по скалите. „Защо не се сетих за това? Защото, като всеки добър випускник на Академията на ВВС, ти също си мислеше за горе и долу, без да се сещаш, че има и встрани.“ Лейтенантът ядосано поклати глава, забелязвайки лукавата усмивка на сержанта, след което вдигна раницата с преподавателя и се отправи надолу по скалистото дъно на каньона.

— Много закъсня, Хрътка — каза Кучкарник. — Повтори какво става при вас.

— Тук е пълен ужас, Кучкарник. Натъкнахме се на съветски патрул. — На Едуардс му бяха необходими две минути, за да обясни какво се бе случило.

— Да не си си изгубил проклетия мозък, Хрътка? Заповедите ви бяха да избягвате, повтарям, да избягвате контакт с врага. Откъде си сигурен, че някой не знае къде се намирате в момента? Край!

— Те всички са мъртви. Блъснахме автомобила им в една пропаст и го подпалихме. Инсценирахме катастрофа също като по телевизията. Всичко свърши, Кучкарник. Няма смисъл да се тревожиш за това сега. Намираме се на десет километра от мястото на срещата с руснаците. Оставил съм хората си да си починат до края на деня и довечера ще продължим да се движим на север. Може да ни отнеме повече време, отколкото мислехме първоначално. Теренът е много труден за ходене, но ние ще се опитаме да направим всичко възможно, за да стигнем навреме. Няма нищо друго за отбелязване. От мястото, на което се намираме, не се вижда почти нищо.

— Много добре. Заповедите остават същите и моля те, повече не се прави на добрия рицар. Потвърди.

— Прието. Край. — Едуардс се усмихна на себе си, докато прибираще преподавателя в раницата. Когато се върна при другите, той забеляза, че Вигдис се размърдва в съня си. Лейтенантът легна до момичето, като внимаваше да остане на няколко фута от нея.

шотландия

— Шибан каубой! Сигурно си мисли, че е Джон Уейн, който спасява заселници от ръцете на шибаните индианци!

— Ние не сме били там — каза мъжът с превръзката на окото. Той прокара пръст по превръзката си. — Погрешно е да се съди за един човек, който се намира на хиляда мили от теб. Той е бил там и е видял какво се е случило. Въпросът, който изниква веднага, е какво ни казва това за войниците на Иван?

— Руснаците никога не са се отнасяли добре с цивилните — посочи първият.

— Съветските въздушнодесантни отряди са познати с желязната си дисциплина — отвърна вторият. Той беше бивш майор от SAS, пенсиониран по инвалидност, и сега старши сътрудник към Началника на специалните операции (SOE). — Подобно поведение не показва добра дисциплина. Това може да се окаже важно на някой по-късен етап. Както споменах и по-рано, засега това момче наистина се справя много добре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ВПЕЧАТЛЕНИЯ

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Полетът премина зле. Бяха ги прехвърлили до местоназначението им с леки бомбардировачи, които летяха на малка височина към намиращо се източно от Берлин военно летище, като във всеки самолет пътуваха не повече от четирима щабни офицери. Всички бяха пристигнали без проблеми, но Алексеев се чудеше доколко това се дължеше на късмета им. Очевидно беше, че наскоро натовските бомбардировачи бяха посетили летището и генералът вече започваше да се съмнява в онова, което колегите от ВВС му бяха казали за способността си да контролират небето дори и през деня. В Берлин групата се качи на хеликоптер, който ги откара до командния пост на Главком-запад на предния фронт край Стендал. Алексеев бе първият старши офицер, пристигнал в комплекса от подземни бункери, и това, което видя, изобщо не му хареса. Щабните офицери там бяха загрижени твърде много за онова, което вършеха силите на НАТО, и недостатъчно загрижени за онова, което Червената армия трябваше да направи с тях. Инициативата все още не беше изгубена, но първото му впечатление беше, че заплахата това да се случи е напълно реална. Алексеев намери командващия оперативен офицер и започна да събира информация за развитието на кампанията. Командирът му се появи след половин час и веднага извика Алексеев в кабинета си.

— Е, Паша?

— Трябва веднага да замина за фронта, за да се запозная на място с обстановката. Германската контраатака при Хамбург е била отблъсната и този път, но ние не разполагаме с достатъчно сили да се възползваме от това. Операцията в северната част е стигнала до задънена улица. До днес сме успели да проникнем най-много на сто километра във вражеска територия. Графикът вече не става за нищо, загубите са многократно по-големи от предвидените и за двете страни,

но повече при нас. Твърде много сме подценили ефективността на противотанковите оръжия на НАТО. Артилерията ни не може да ги подави толкова добре, че да ни позволи да направим голям пробив. Натовските ВВС ни нанасят големи щети, особено през нощта. Очакваните подкрепления все още не могат да се придвижат напред. В повечето части на фронтовата линия ние все още държим инициативата, но ако не направим пробив, това едва ли ще продължи повече от няколко дни. Трябва да открием някаква слабост в натовските позиции и да започнем масивна координирана атака в най-скоро време.

— Какво е положението в НАТО?

Алексеев сви рамене.

— Всичките им сили са заели позиции. От САЩ пристигат подкрепления, но от данните, които сме получили от пленниците, знаем, че тези подкрепления не са толкова големи, колкото са очаквали. Моето впечатление е, че в някои райони вражеските сили са разгърнати в тънки защитни редици, но все още не сме определили конкретни уязвими позиции. Ако успеем да открием поне едно слабо място и се възползваме от него, според мен ще успеем да направим пробив на фронта и ще започнем масирана атака. Не е възможно врагът да разполага с едни и същи сили навсякъде. Нуждата на германците от силна отбрана на предния фронт задължава силите на НАТО да се опитат да ни спрат навсякъде. Ние направихме същата грешка през 1941 година и това ни струва много. Сега те повтарят грешката ни.

— Кога искаш да заминеш за фронта?

— До един час. Ще взема със себе си капитан Сергетов...

— Сина на човека от Политбюро? Ако с него се случи нещо, Паша...

— Независимо какъв е баща му, той е офицер от Съветската армия. Имам нужда от него.

— Много добре. Дръж ме в течение за местоположението си. Изпрати ми оперативните офицери. Трябва да поемем контрола над този публичен дом.

Алексеев взе за свои нужди един чисто нов щурмови хеликоптер Ми-24. Едно ято пъргави изстребителни МиГ-21 охраняваше генерала, докато хеликоптерът летеше ниско над върховете на дърветата.

Алексеев се отпусна в седалката, вместо да наднича през прозорците, за да види какво става под него. Цял живот военна служба не го беше подготвил за опустошенията, които се разкриваха пред погледа му. Нямаше път, на който да не се вижда изгорял танк или камион. Самолетите на НАТО бяха отделили особено внимание на основните кръстопътища. На едно място се виждаше разбита бригада, а точно зад нея се намираха останките на танкова рота, която беше стояла там в очакване на ремонт. Овъглените останки на самолети, превозни средства и хора бяха превърнали живописния германски пейзаж в сметище за високотехнологични оръжия. Нещата се влошиха още повече, когато хеликоптерът прелетя над границата със Западна Германия. Тук за всеки път и за всяко селце се беше водил ожесточен бой. Алексеев преброи единадесет разбити танка пред едно такова село и се зачуди колко ли още бяха изтеглени от бойното поле за ремонт. Самото село беше почти напълно унищожено от артилерийския огън и възникналите от него пожари. Той видя само една сграда, която изглеждаше обитаема. На пет километра по на запад се появи същата гледка и Алексеев осъзна, че за завземането на десет километра по един-единствен път беше изгубен цял танков полк. Той започна да забелязва натовско оборудване — германски щурмови хеликоптер, който можеше да бъде разпознат само по дългия ротор, стърчащ от овъглените му останки, няколко танка и бронетранспортъра. Скъпите машини, с които и двете страни толкова много се гордееха, бяха разпръснати из цялата местност подобно на изхвърлени през прозореца на автомобил боклуци. Генералът знаеше, че Съветите можеха да си позволят да загубят повече бойна техника, но колко повече?

Хеликоптерът се приземи в края на една гора. Малко по-навътре в гората Алексеев забеляза зенитни оръдия, чиито дула проследиха кацането. Дватама със Сергетов скочиха на земята, навеждайки се под все още въртящия се ротор, и се затичаха към дърветата. Там ги очакваха няколко командни БТР-а.

— Добре дошъл, другарю генерал — каза един полковник от Червената армия с почерняло от мръсотия лице.

— Къде е дивизионният командир?

— Аз съм командващият. Генералът беше убит миналия ден по време на артилерийски обстрел. По два пъти дневно трябва да

преместваме командния пункт. Врагът става все по-добър в локализирането на нашите позиции.

— Какво е положението при вас? — попита рязко Алексеев.

— Бойците са уморени, но все още могат да се бият. Не получаваме достатъчно подкрепа по въздух и натовските изстребителни не ни позволяват да си починем през нощта. Разполагаме с половината от номиналната си бойна мощ, с изключение на артилерията, където тя е сведена до една трета от номиналната. Американците току-що смениха тактиката, която използваша срещу нас. Вместо да атакуват водещите танкови формации, сега те изпращат своите самолети срещу нашите оръдия. Миналата нощ понесохме значителни загуби. Точно когато започвахме полкова атака, четири от техните щурмови самолети ни лишиха от почти цял батальон самоходни оръдия. Атаката ни беше провалена.

— Ами прикритията!

— Попитайте майката на дявола защо прикритията не вършат работа — отвърна полковникът. — Техните радарни самолети очевидно могат да засичат наземни превозни средства. Ние се опитахме да ги залъжем със заглушаване и примамки. Понякога става, понякога — не. Командният пункт на дивизията вече беше нападен два пъти. Командирите на полковете ми са майори, а на батальоните ми — капитани. Тактиката на НАТО е твърде добра и командирите на единици не могат да ѝ противодействат ефективно. Всеки път, когато приближим някое село, танковете ми трябва да си пробиват път през рояк ракети. Опитвахме се да подавим отбраната им с ракети и артилерия, но не разполагаме с достатъчно време да разрушим всяка сграда.

— От какво имате нужда?

— От въздушна поддръжка, и при това силна. Дайте ми поддръжката, която ми е необходима да премажа противника, и ще получите своя пробив! — На десет километра зад фронтната линия една танкова дивизия очакваше подразделението на полковника да направи пробив.

— Как сте със снабдяването?

— Можеше да бъде и по-добре. Получаваме нужните доставки, но те със сигурност нямаше да бъдат достатъчни, ако дивизията беше в пълен състав.

— Какво правите в момента?

— След малко повече от час ще започнем атака с два полка срещу едно село на име Бибен. Предполагамата мощ на врага се изчислява на два намалени пехотни батальона, подсилени от танкове и артилерия. Селото се намира на кръстопът, от който имаме нужда. Същият, който се опитахме да завземем миналата нощ. Тази атака би трябвало да свърши с успех за нас. Искате ли да наблюдавате?

— Да.

— Тогава ще бъде най-добре да ви придвижим напред. Забравете за хеликоптера, освен ако не ви е омръзнал животът. Освен това — усмихна се полковникът — мога да го използвам за поддръжка на нападението. Ще ви дам един БТР, който ще ви откара до фронтовата линия. Там ще бъде опасно, другарю генерал — предупреди полковникът.

— Добре. Кога тръгваме?

„ФАРИС“

Спокойното море означаваше връщане към постоянна бойна тревога. Половината от екипажа не се отделяше от местата си, докато фрегатата се движеше на север от конвоя. Буксирният хидролокатор беше опънат зад кърмата, хеликоптерът беше готов за излитане от палубата, а екипажът му подремваше в хангара. Морис също спеше в кожения си стол на мостика и похъркваше леко, което забавляваше околните. Значи и офицерите бяха същите като редовите матроси. Спалните помещения на моряците често приличаха на дъскорезници.

— Съобщение от CINCLANTFLT, капитане.

Морис погледна към матроса и се подписа за получаването на съобщението. На сто и петдесет мили от тях един пътуващ на изток конвой бе нападнат. Той отиде до картата, за да провери разстоянията. Подводниците там не представляваха заплаха за него. И това беше всичко. Той си имаше свои грижи и светът му се беше смалил дотолкова, че нищо друго не го интересуваше. До Норфолк оставаха още четиридесет часа, след което фрегатата щеше да бъде презаредена с гориво и боеприпаси и след още двадесет и четири часа отново щеше да бъде в открито море.

— Какво е това, по дяволите? — каза високо един матрос и посочи към диря бял дим ниско над вълните.

— Това е ракета — отвърна дежурният по кораб. — Обща тревога! Капитане, пред нас има крилата ракета, насочваща се на юг.

Морис се изпъна в стола си и премигна, за да се отърси от дрямката.

— Съобщете на конвоя. Включете радара. Изстреляйте диполните отражатели. — Морис изтича по стълбата до СІС. Докато стигне, из целия кораб се чуваше виенето на алармената система. На кърмата две ракети с диполни отражатели „SRBOC“ излетяха във въздуха и се взривиха, заобикаляйки фрегатата с облак от алуминиево фолио.

— Преброявам пет цели — казваше радарният оператор. — Едната се насочва към нас. Пеленг нула-нула-осем, разстояние седем мили, скорост петстотин възела.

— Мостик, пълнен дясно на борд до нула-нула-осем — заповяда тактическият офицер. — Готовност за изстрелване на още отражатели. Въздушна атака отпред, имате разрешение за откриване на огън.

125-милиметровото оръдие се помръдна леко и изстреля няколко снаряда, но нито един от тях не успя дори да мине близо до идващата ракета.

— Разстояние две мили и намалява — докладва радарният оператор.

— Изстреляйте още четири отражателни ракети.

Морис чу изстрелването на ракетите. Отражателите се появиха на радара под формата на матов облак, който обгърна кораба.

— СІС — обади се един от вахтените. — Виждам целта. Вдясно от носа... ще ни пропусне, регистрирам промяна в пеленга. Ето... отминава, преминава към кърмата. Мина само на двеста ярда от нас.

Ракетата беше объркана от отражателите. Ако мозъкът ѝ имаше способността да мисли, сигурно щеше да се учуди, че не се сблъсква с нищо. Вместо това, когато оръжието се върна в ясното небе, търсещата му глава просто се опита да определи нова цел и когато локализира една на петнадесет мили по-напред, се отправи към нея.

— Хидролокатор — нареди Морис, — провери пеленг нула-нула-осем. Там някъде има ракетна подводница.

— Проверяваме, сър. Пеленгът е чист.

— Нисколетяща ракета, скорост петстотин възела. Вероятно си имаме работа с подводница от клас „Чарли“, намираща се може би на

тридесет мили оттук — каза Морис. — Изпратете там хеликоптера. Аз се качвам горе.

Капитанът се изкачи на мостика точно навреме, за да види експлозията на хоризонта. Поразената от ракетата цел не можеше да бъде търговски кораб. Огненото кълбо означаваше, че складовете с боеприпаси на някой боен кораб са били взривени от ракета, може би от същата, която не беше успяла да улучи „Фарис“. Защо не бяха успели да я спрат? Последваха още три експлозии. Звукът от взривовете бавно премина над водната повърхност и до „Фарис“ достигна глухо боботене като от някакъв огромен барабан. Хеликоптерът на фрегата вече излиташе и се насочваше на север с надеждата да пипне съветската подводница, докато тя все още беше близо до повърхността. Морис нареди скоростта на кораба му да бъде намалена на пет възела, надявайки се, че така хидролокаторът му ще работи по-добре. Все още нищо. Той се върна в СІС.

Екипажът на хеликоптера хвърли една дузина хидроакустични буйове. Два от тях регистрираха нещо, но контактът затихна и повече не беше възстановен. Малко след това се появи и един „Орион“, който също се включи в търсенето, но подводницата беше успяла да се измъкне, след като ракетите ѝ бяха потопили един ескадрен миноносец и два търговски кораба. „Просто така — помисли си Морис. — Без каквото и да било предупреждение.“

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Имаме ново предупреждение за въздушно нападение — каза полковникът.

— Реално време? — попита Толанд.

— Не, този път е от един наш източник в Норвегия. Той съобщава за следи от самолетни двигатели, насочващи се на югозапад. Преброил е двадесетина, но не е могъл да определи вида на самолетите. Вече имаме един „Нимрод“, който патрулира северно от Исландия. Ако самолетите са „Бекфайър“ и ако се срещнат с група танкери, ние може би ще успеем да направим нещо. Да видим дали идеята ти ще свърши работа, Боб.

Четири прехващача „Томкет“ стояха готови на линията за излитане. Двата бяха въоръжени с ракети, а останалите два носеха допълнителни резервоари, проектирани за презареждане на други

самолети във въздуха. Предполаганото разстояние за успешно прехващане се изчисляваше на две хиляди мили за отиване и връщане, което означаваше, че само два самолета можеха да прелетят достатъчно далеч, като при това щяха да използват възможностите си до краен предел.

„Нимродът“ кръжеше на двеста мили източно от Земята на Ян Майен. Този норвежки остров бе подложен на няколко въздушни нападения, в резултат на което разположената на него радарна инсталация беше унищожена, но досега руснаците не бяха го атакували по суша, както се очакваше. Британският патрулен самолет беше натъпкан с антени, но не разполагаше с никакви ракети. Ако руснаците изпратеха ескортни изстребители с групата от бомбардировачи и танкери, той можеше само да се опита да им избяга. Един екип подслушваше използваните от руснаците честоти за свързка между самолетите, а друг следеше радарните честоти.

Чакането продължи дълго и нервите на всички бяха изопнати докрай. Два часа след получаването на предупреждението за нападението британският самолет засече слабо радиопредаване, което беше преведено като предупреждение към пилот на „Бекфайър“, заходящ към въздушен танкер. Пеленгът беше нанесен на картата и разузнавателният самолет зави на изток с надеждата да получи кръстосан пеленг при следващия такъв сигнал. Втори сигнал обаче не беше засечен. Без точни координати на целта изстребителите нямаха почти никакви шансове да извършат прехващането и те останаха на летището. Решено беше, че следващия път във въздуха ще има два разузнавателни самолета.

„ЧИКАГО“

Повикването по QZB връзката дойде веднага след обяда. Маккафърти нареди подводницата да излезе на антенна дълбочина и получи заповед да се насочи към шотландската подводна база на Кралския военноморски флот във Фаслейн. Откакто „Чикаго“ беше изгубила контакта със съветския надводен флот, подводницата не беше засякла нито един положителен единичен контакт. Това беше ненормално. Всички мирновременни оценки казваха на Маккафърти, че трябва да очаква „концентрация на цели в околната среда“. Досега обаче той получаваше само концентрация на раздразнение. Старпомът

изведе подводницата обратно на голяма дълбочина и Маккафърти започна да пише рапорта за патрулната операция на „Чикаго“.

БИБЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

— Тук сте доста уязвими — забеляза капитанът, докато клечеше зад купола.

— Така е — съгласи се сержант Макол. Неговият танк М-1 „Ейбрамс“ беше окопан в обратния склон на някакъв хълм и оръдието му едва се подаваше над земята иззад редица храсти. Макол погледна надолу към малката долина към редицата дървета на хиляда и петстотин метра от танка му. Руснаците бяха там и оглеждаха хребетите с мощни полеви бинокли и той се надяваше, че няма да забележат ниския, заплашителен профил на основния боен танк. Той се намираше в една от трите подготвени огневи позиции, която представляваше наклонена дупка в земята, изкопана от булдозерите на инженерните части с помощта на местните германски фермери, които се бяха включили с ентузиазъм в задачата. Лошата новина беше, че за подготвянето на следващата линия от такива позиции беше необходимо да се разкопаят петстотин метра обработваема земя, които само преди шест седмици бяха засети с нещо. Сержантът знаеше, че от тази сеитба никога нямаше да се получи реколта.

— Това време сигурно много се харесва на Иван — забеляза Макол. На височина около хиляда и триста фута бяха надвиснали плътни облаци. Каквато и въздушна поддръжка да получеха, самолетите щяха да имат на разположение едва пет секунди да определят и атакуват целите си, преди да напуснат бойното поле. — Какво можете да ни дадете, сър?

— Мога да извикам четири А-10, може би и няколко германски „птички“ — отвърна капитанът от ВВС. Той самият разглеждаше терена под малко по-различен ъгъл. Какъв беше най-добрият начин за навлизане и измъкване на щурмовите самолети? Първата съветска атака срещу тази позиция беше отблъсната, но той можеше да види останките на двата натовски самолета, които бяха свалени по време на нападението. — Трябва да има и три хеликоптера.

Това изненада Макол и го разтревожи. Какво нападение очакваха тук?

— Добре. — Капитанът стана и се обърна към командния си БТР. — Когато чуете „Зулу, Зулу, Зулу“, това означава, че въздушната поддръжка се намира на по-малко от пет минути от вас. Ако забележите зенитно-ракетни установки или зенитни оръдия, унищожете ги веднага. Те нанасят големи щети на нашите „птички“, сержант.

— Ще го направим, капитане. Сега по-добре се омитайте оттук, защото шоуто ще започне всеки момент. — Едно от нещата, които Макол беше научил, бе колко ценен е един офицер-диспечер на въздушните сили на предния фронт, а само преди три дни този тук беше измъкнал хората на сержанта от една наистина напечена ситуация. Той гледаше как капитанът тича към бронетранспортъора, чийто двигател вече работеше. Задният люк още не се беше затворил, когато шофьорът даде газ и се спусна на зигзаг по склона към командния пункт отвъд разораното поле.

Някога батарея Б от 1-ви батальон на 11-и брониран кавалерийски полк се бе състояла от четиринадесет танка. Пет от тях бяха унищожени, но бяха попълнени само с два нови. Всички останали бяха повредени в една или друга степен. Командирът на неговия взвод беше убит още на втория ден от войната и Макол беше станал взводен командир на взвод от три танка, с които трябваше да покрива почти един километър от фронтовата линия. Между танковете му се беше окопала една рота германски пехотинци, която се състоеше от бойци от *Landwehr* — местния еквивалент на американската Национална гвардия, — които в по-голямата си част бяха фермери и собственици на магазинчета. Те се биеха не само за страната си, но и за домовете си. Те също бяха понесли сериозни загуби. Ротата вече се състоеше от не повече от два взвода бойци. „Руснаците сигурно знаят с колко малко сили разполагаме за защитата на такъв голям участък от фронта“ — помисли си Макол. Всички се бяха окопали — дълбоко. Мощта на съветската артилерия беше направо шокираща въпреки всички предупреждения, които бяха получили преди войната.

— На американците това сигурно много им харесва — посочи полковникът към ниските облаци. — Проклетите им самолети летят твърде ниско и нашите радары не могат да ги засекат, а при такова

време ние на практика не можем да ги забележим, преди да открият огън по нас.

— Какви загуби са ви нанесли досега?

— Вижте сам. — Полковникът посочи към бойното поле. Там се виждаха овъглените останки на петнадесет танка. — Това го направиха американските нисколетящи изстребители за поразяване на наземни цели А-10 „Гъндърболт“. Нашите войници наричат тези самолети Дяволския кръст.

— Но вчера вие сте свалили два вражески самолета — възрази Сергетов.

— Да, но само едно от четирите ни самоходни оръдия оцеля. Едно и също оръдие свали и двата — това на старши сержант Лупенко. Препоръчах го за награждаване с орден „Червено знаме“. Наградата ще му бъде присъдена посмъртно, защото вторият самолет падна точно върху неговото оръдие. Най-добрият ми мерач каза — тъжно полковникът. На два километра от тях се виждаха останките на германски „Алфаджет“ — черна грамада върху развалините на самоходно зенитно оръдие ЗСУ-30. Полковникът си помисли, че германецът се беше постарал да падне нарочно върху оръдието, за да убие още няколко съветски войника, преди сам да загине. Един сержант му подаде радиослушалките. Полковникът слуша няколко минути, след което изрече няколко думи и кимна.

— Пет минути, другари. Хората ми са заели позиции. Бихте ли ме последвали, ако обичате?

Командният бункер беше построен набързо от трупи и пръст, като върху покрива му беше насипан цял метър пръст. В него се бяха скупчили двадесет души — свързочниците за двата полка, които щяха да участват в атаката. Третият полк на дивизията чакаше пробива, за да се възползва от него и да проправи път за резервната бронирана дивизия, която трябваше да мине в тила на противника. „Ако всичко мине по план“ — напомни си мислено Алексеев.

Не се виждаха никакви вражески бойни средства и това беше съвсем естествено. Те вероятно се намираха в гората на хребета, на по-малко от два километра от съветските позиции, окопани дълбоко. Той видя дивизионния командир да кимва на командващия артилерията, който вдигна един полеви телефон и изрече само една дума:

— Огън!

На звука му бяха необходими няколко секунди, за да стигне до бункера. Всички оръдия на дивизията, подсилени с една батарея от танковата дивизия, откриха огън едновременно и тътенът от стрелбата се разнесе над бойното поле. Снарядите преминаваха над командния бункер и първоначално падаха пред отсрещния хребет, но постепенно започнаха да се приближават все повече до целта си. Онова, което само допреди няколко минути бе малко хълмче, покрито с пищна зеленина, се превърна в кафява маса от пръст.

— Мисля, че не се шегуват, сержант — каза пълначът и затвори плътно люка си.

Макол оправи шлема и микрофона си, докато надничаше през отворите на командния купол. Дебелата броня задържаше по-голямата част от звука, но когато земята под танка се разтърсеше, вибрациите достигаха през окачващата система и разклащаха машината. Тогава всеки член на екипажа си припомняше каква сила беше необходима, за да помръдне шестдесеттонен танк. Така беше загинал техният лейтенант — при вероятност от едно на хиляда, снаряд от тежко оръдие беше улучил купола на танка му, беше проникнал през тънката му броня и бе експлодирал в машината.

Вляво и вдясно от танка на Макол германските запасняци се скриха в дълбоките си, тесни окопи, обзети от ярост и ужас от онова, което се случваше с тях, с тяхната страна — и с техните домове!

— Добър огневи план, другарю генерал — каза тихо Алексеев. Над главите им се чу подобен на пищене звук. — Ето ви я и въздушната поддръжка.

Четири съветски изстребителя за поразяване на земни цели прелетяха над тях успоредно на хребета и хвърлиха товарите си от напалмови бомби. Докато завиваха обратно към съветските позиции, един от тях се взриви във въздуха.

— Какво беше това?

— Вероятно „Роланд“ — отвърна полковникът. — Техният еквивалент на нашата ракета SA-8. Сега е наш ред. Една минута.

На пет километра зад командния бункер две батареи подвижни ракетни установки изстреляха боеприпасите на вълни. Половината от ракетите имаха взривни бойни глави, а останалата половина — димни.

Тридесет ракети паднаха в сектора на Макол и тридесет — в долината пред него. Взривовете разтърсваха силно танка и той можеше да чуе дрънченето на отскачащите от бронята му шрапнели. Но сержантът се страхуваше повече от дима. Това означаваше, че руснаците тръгнаха в атака. Сив дим изпълваше въздуха от тридесет различни места и образуваше изкуствен облак, който скриваше района в полезрението на сержанта. Макол и мерачът му активираха системата за топлинно виждане.

— Бизон, тук Шести — обади се командирът на батареята по командната свръзка. — Обади се.

Макол слушаше внимателно. Всичките единадесет танка бяха непокътнати. Дълбоките им окопи ги бяха защитили от артилерийския огън. Той за кой ли път благодари мислено на инженерите — и на германските фермери, — които бяха изкопали укрытията. Не бяха предадени заповеди, но и нямаше нужда от тях.

— Забелязвам врага — докладва мерачът.

Системата за топлинно виждане измерваше разликите в температурата и можеше да проникне на повече от една миля в димната завеса. Вятърът също беше на тяхна страна и подкарваше облака назад на изток със скорост десет мили в час. Сержант Първи клас Тери Макол си пое дълбоко дъх и се залови за работа.

— Цел танк, на десет часа. Зареди! Огън!

Мерачът насочи оръдието наляво и центрира мерника върху най-близкия съветски танк. Пръстът му натисна бутона на лазера и тънък светлинен лъч отскочи от целта. На мерника се появи разстоянието до целта: 1310 метра. Компютърът за управление на огъня изчисли разстоянието до целта и скоростта, с която тя се движеше, след което насочи оръдието. Компютърът измери също и скоростта и посоката на вятъра, гъстотата и влажността на въздуха, температурата на въздуха и зареди оръдието. Единствената работа на мерача беше да постави целта в центъра на мерника. Цялата операция отне по-малко от две секунди и пръстите на мерача натиснаха спусъците.

Дванадесетметровият пламък от дулото унищожи храстите, посадени преди две години от германските бойскаути. 105-милиметровото оръдие на танка подскочи назад при отката и изхвърли алуминиевата гилза. Във въздуха боеприпасът се разпадна, като ризницата се отдели от снаряда и 40-милиметровата стрела от сплав от тунгстен и уран се стрелна напред със скорост почти една миля в секунда.

Една секунда по-късно снаряждът улучи целта в основата на оръдейния купол. Мерачът на съветския танк тъкмо зареждаше своето оръдие, когато ураниевата сърцевина на снаряда проникна през стоманената броня. Руският танк се взриви и взривната вълна отхвърли купола му на десет метра нагоре във въздуха.

— Попадение! — каза Макол. — Цел танк, на дванадесет часа. Зареди! Огън!

Руският и американският танк стреляха едновременно, но снаряждът на руснака отиде твърде високо и премина на почти един метър над окопация М-1. Руснакът не беше такъв късметлия.

— Време е да си тръгваме — обяви Макол. — Право назад! Насочваме се към резервна позиция едно.

Танкистът вече беше включил на заден ход и завъртя рязко лоста за управление на газта. Танкът подскочи назад, после се завъртя надясно и тръгна към друга, предварително подготвена, позиция на около петдесет ярда от първата.

— Проклет дим! — изруга Сергетов. Вятърът издухваше димния облак назад в лицата им и не можеше да се види какво става на бойното поле. Сега изходът на сражението зависеше от способността на капитани, лейтенанти и сержанти. Всичко, което можеха да видят, бяха оранжевите огнени кълба от експлодиращите машини, но никой не можеше да каже дали това са вражески танкове или не. Полковникът беше сложил слушалките на радиото и даваше заповеди на командирите на единици.

Макол зае първата си резервна позиция за по-малко от една минута. Този окоп беше изкопан успоредно на хребета и масивният

купол на танка беше насочен наляво. Сержантът вече можеше да види пехотинците, които бяха слезли от своите БТР-и и тичаха пред тях. Обединените германски и американски артилерийски единици намаляваха броя им, но недостатъчно бързо...

— Цел — танк с антена, сега излиза иззад дърветата.

— Мой е! — отвърна мерачът. Той видя съветския Т-80, над чийто купол стърчеше дълга антена. Това сигурно беше ротният командир... може би дори батальонният. Той натисна спусъка.

Съветският танк зави точно когато снарядът напусна дулото. Макол видя как трасирацията боеприпас за малко не улучи двигателното отделение на руснака.

— Дай ми един НЕАТ^[1] снаряд! — извика мерачът по вътрешната връзка.

— Готов!

— Обърни се, майка ти...

Съветският танк се управляваше от опитен сержант, който караше зигзагообразно из долината. Той завиваше на всеки пет секунди и сега отново сви вляво...

Мерачът натисна спусъка. Танкът подскочи от отката на оръдието и гилзата издрънча върху задната стена на купола. В затвореното пространство вече вонеше от ракетното гориво на амонячна основа.

— Попадение! Добър изстрел, Ууди!

Снарядът улучи руснака между последната двойка колела и разби дизеловия му двигател. Миг по-късно екипажът му започна да се „измъква“ навън, където гъмжеше от шрапнели.

Макол нареди на танкиста си отново да се премести. Когато стигнаха до следващия си огневи рубеж, руснаците вече бяха на по-малко от петстотин метра. Танкът изстреля още два снаряда, които поразиха един БТР и разбиха веригата на един танк.

— Бизон, тук Шести, започваме придвижване към Линия Браво. Изпълнявайте.

Като взводен командир, Макол трябваше да се оттегли последен. Той видя останалите два танка от взвода си да се спускат надолу по обратния склон на хълма. Пехотата също се беше раздвижила и сега пехотинците се намираха в своите бронетранспортъори или просто тичаха назад. Съюзническата артилерия покри хребета с

високоексплозивни и димни снаряди, за да прикрие изтеглянето. По подадена команда танкът подскочи напред, ускори до тридесет мили в час и се втурна към следващата отбранителна линия, преди руснаците да завземат изоставения хребет. Навсякъде над главите им свистяха снаряди и два германски БТР бяха взривени.

— Зулу, Зулу, Зулу!

— Намерете ми превозно средство! — заповяда Алексеев.

— Не мога да позволя това. Не мога да оставя един генерал...

— Намерете ми проклетото превозно средство! Трябва да видя това — повтори Алексеев. Една минута по-късно двамата със Сергетов се присъединиха към седящия в командния БТР полковник и машината се отправи към напуснатите от натовските сили позиции. Те откриха един окоп, в който се бяха скрили двама мъже — докато една ракета не беше паднала на по-малко от метър до тях.

— Господи, тук сме изгубили двадесет танка! — каза Сергетов, като погледна назад.

— Залегни! — Полковникът блъсна двамата мъже в окървавения окоп. Градушка от натовски снаряди засипа хребета.

— Виждам едно зенитно оръдие! — каза мерачът. Една руска самоходна противосамолетна оръдейна установка се появи на хребета. Миг по-късно един НЕАТ снаряд я взриви, сякаш беше някаква пластмасова играчка. Следващата цел беше един руски танк, слизащ по хълма, който току-що бяха напуснали.

— Горے главите, идват приятелски самолети! — Макол изтръпна и се помоли пилотите да успеят да различат своите от враговете.

Алексеев гледаше как двумоторният изстребител се насочва право към долината. Носът му бе скрит от огнена маска, когато пилотът му започна да стреля с противотанковото си оръдие. Четири танка бяха взривени пред очите му, след което американският „Тъндърболт“ сякаш се залюля в небето и зави на запад, последван от една ракета. Съветската SA-7 обаче не успя да го улучи.

— Дяволския кръст? — попита той. Полковникът кимна безмълвно и Алексеев разбра откъде водеше началото си този прякор. Погледнат под определен ъгъл, американският изстребител приличаше на стилизирано руско православно разпятие.

— Току-що повиках резервния полк. Мисля, че успяхме да ги накараме да побегнат.

„И на това му казвате успешна атака?“ — помисли си с удивление Сергетов.

Макол гледаше как две противотанкови ракети стигат до съветските редици. Едната не улучи, но другата не пропусна. И двете страни изстреляха още димни ракети, когато натовските сили отстъпиха с още петстотин метра. Селото, което защитаваха, вече се виждаше. Сержантът бе преброил общо пет поразени от неговия танк цели. Все още не го бяха улучили, но това сигурно нямаше да трае дълго. Сега съюзническата артилерия наистина се беше включила в боя. От съветската пехота беше останала едва половината, а верижните пехотни машини се оттегляха и се опитваха да атакуват артилерийските позиции на НАТО със своите ракети. Сражението се развиваше доста добре, докато не се появи третият съветски полк.

Петдесет танка се появиха на хълма пред сержанта. Един А-10 прелетя над тях и унищожи два, но след това беше свален от зенитна ракета. Горящите останки на самолета паднаха на триста ярда пред танка на Макол.

— Цел танк, на един час. Огън! — Танкът за пореден път отскочи назад от отката. — Попадение.

— Внимание, внимание! — извика командирът на батареята. — Вражески хеликоптери от север.

Десетте съветски Ми-24 пристигнаха твърде късно, но се реваншираха, като унищожиха два натовски танка за по-малко от минута. Тогава се появиха германски самолети „Фантом“, които атакуваха съветските хеликоптери с ракети въздух-въздух и оръдия. Във въздуха се започна страхотно меле, в което внезапно се включиха и зенитни ракети. Димни следи кръстосваха небето и изведнъж самолетите бяха скрити от погледа.

— Успокоява се — каза Алексеев. Той току-що беше научил един ценен урок: щурмовите хеликоптери нямаха шансове да оцелеят в сражение с вражески изстребители. Точно когато генералът си бе помислил, че неговите Ми-24 щяха да обърнат хода на сражението, те бяха принудени да се оттеглят от германските изстребители. Артилерийската поддръжка отслабваше. Натовските мерачи умело поразяваха съветските танкове, подпомогнати от своите изстребители за борба с наземни цели. Трябваше да осигури по-голяма въздушна поддръжка на предния фронт.

— Как пък не! — отвърна полковникът и даде по радиото нови заповеди за батальоните на левия си фланг.

— Прилича ми на команден БТР, на десет часа, на хребета. Можеш ли да го достигнеш?

— Трудна работа, аз...

Дран! Един снаряд отскочи от предната част на купола.

— Танк, три часа, приближава...

Мерачът завъртя ръчките, но изстрел не последва. Той незабавно превключи на ръчен режим. Макол атакува целта с картечницата си и куршумите започнаха да отскачат от бронята на съветския Т-80, който се бе появил изневиделица. Мерачът трескаво се опитваше да се справи с ръчката, когато още един снаряд се удари в бронята на американския танк. Танкистът му помагаше, като извърташе машината и се молеше да успеят на отвърнат на огъня.

Компютърът беше повреден от удара на първия снаряд и беше извън строя. Вражеският Т-80 вече се намираще на по-малко от хиляда метра, когато мерачът успя да се прицели. Той изстреля един НЕАТ снаряд, но не улучи. Пълначът натика втори снаряд в затвора. Мерачът завъртя контролните си ръчки и стреля повторно. Попадение.

— Зад този идват още — предупреди мерачът.

— Бизон Шест, тук три-едно, лоши момчета се приближават по фланга ни. Имаме нужда от помощ — обади се Макол по радиото. После извика на танкиста: — Наляво и се оттегляй!

Танкистът не чака да му повторят заповедта. Той се сви на мястото си и като гледаше през малките отворчета пред себе си,

дръпна ръчката за газта до крайно задно положение. Танкът тръгна назад и наляво, докато мерачът се опитваше да се прицели в нова цел, но безуспешно, защото автоматичният стабилизатор също беше излязъл извън строя. За да стрелят точно, танкът трябваше да стои неподвижно, а да стои неподвижно, означаваше сигурна смърт.

Още един „Гъндърболт“ прелетя ниско над бойното поле и засипа руските формирания с касетъчни бомби. Още два съветски танка бяха спрени, но изстребителят зави обратно, оставяйки зад себе си следа черен дим. Артилерията също се намеси в опита да бъде спряно съветското настъпление.

— За бога, спри, за да мога да стрелям по шибаняците! — изкрещя мерачът. Танкът спря веднага. Той стреля и улучи веригата на един Т-72. — Презареди!

Към танка на Макол се присъедини още един, който се установи на сто метра вляво от него. Новият танк беше все още незасегнат от съветския огън и набързо изстреля три снаряда, които улучиха две цели. Тогава се появи един съветски хеликоптер, който взриви танка на командира на батареята с ракета. Ръчна ракета „Стингър“ свали хеликоптера, докато германската пехота се престрояваше. Макол видя две противотанкови ракети НОТ да минават вляво и вдясно от купола му и да се насочват срещу настъпващите руснаци. И двете улучиха целите си.

— Танк с антена, право напред.

— Виждам го. Зареди! — Мерачът изви купола обратно надясно, вдигна оръдието и стреля.

— Капитан Александров! — извика в микрофона си командирът на дивизията. Радиопредаването на батальонния командир беше прекъснало по средата. Полковникът използваше радиото си твърде много. На десет мили пред него една германска батарея 155-милиметрови самоходни оръдия проследи сигнала и изстреля набързо двадесет снаряда по посока на предавателя.

Алексеев чу свистенето на приближаващите снаряди и скочи в изкопания от германците окоп, повличайки със себе си и Сергетов. Пет секунди по-късно районът беше покрит с дим и шум.

Генералът надигна глава и видя, че полковникът е все още жив и все още дава заповеди по радиото. Зад него гореше командният БТР, а с него и повечето радиопредаватели. Пет души бяха мъртви, а още половин дузина пицяха от болка от раните си. Алексеев погледна с раздражение към кървавата диря върху ръката си.

Макол унищожи още един танк, но германците бяха онези, които успяха да спрат атаката, при което изразходваха и последните си ракети НОТ. Останалият жив съветски командир не издържа, когато половината от танковете в батальона му бяха улучени. Оцелелите включиха димните си генератори и се оттеглиха назад до южния хълм. Артилерията ги подгони със своите снаряди. Засега сухопътното сражение беше приключило.

— Какво става при теб, Макол? — попита началник-щабът на батареята.

— Къде е Шести?

— Вляво от теб. — Макол погледна и видя горящия танк на командира на батареята. Значи това бил той...

— Останахме само ние, сър. Какво има вляво?

— Преброявам четири.

„Господи!“ — помисли си сержантът.

— Дайте ми един полк от танковата дивизия и ще се справя! На тях не им остана почти нищо! — настоя полковникът. Лицето му беше окървавено от повърхностна рана.

— Аз ще се погрижа за това. Кога най-рано можете да продължите атаката? — попита Алексеев.

— След два часа. Толкова ми е необходимо, за да прегрупирам силите си.

— Много добре. Аз трябва да се върна в щабквартирата. Вражеският отпор беше по-силен, отколкото предполагате, другарю полковник. Като се изключи това, подразделенията ви се справиха добре. Предайте на разузнавателния си отдел, че трябва да работят по-добре. Съберете пленниците си и ги подложете на интензивен разпит! — Алексеев си тръгна, последван от Сергетов.

— По-лошо е, отколкото очаквах — каза капитанът, когато двамата вече бяха в командния си БТР.

— Срещу нас вероятно имаше цял полк. — Алексеев сви рамене. — Не можем да правим такива грешки твърде често и да се надяваме да спечелим войната. За два часа напреднахме с четири километра, но загубите ни са ужасяващи. А и онези копелета от ВВС! Ще имам какво да кажа на генералите от Фронтовата ни авиация, когато се върнем в щаба!

— Това те прави началник-щаб на батареята — каза лейтенантът. Оказа се, че са оцелели пет американски танка. И двата радиопредавателя на единия бяха разбити. — Добре се справи, наистина добре.

— Как са германците? — попита Макол новия си началник.

— Петдесет процента загуби и Иван ни изтика на четири километра назад. Не можем да очакваме да оцелеем твърде дълго, ако продължават така. Може да дойдат подкрепления до един час. Мисля, успех да убедя полка, че Иван наистина иска да завземе това място, и вероятно ще получим помощ. Същото е и при германците. Те обещаха, че до довечера ще ни дадат един батальон, а до утре сутрин може би и още един. Закарай танка си за презареждане. Нашите руски приятели може да се върнат скоро.

— С това нападение стават една малка и две големи атаки срещу това село, сър. Те все още не са го завзели.

— И още нещо. Говорих с полковото командване за теб. Полковникът каза, че отсега вече си офицер.

На танка на Макол му бяха необходими десет минути, за да се завърне до мястото за презареждане. Презареждането с гориво отне десет минути, като в това време изтощените бойци от екипажа товареха нов комплект боеприпаси. Сержантът се изненада, когато разбра, че ще трябва да се върне на фронта с пет снаряда по-малко от необходимото.

— Ранили са те, Паша.

По-младият офицер поклати глава.

— Одрасках си ръката, докато излизах от хеликоптера. Ще я оставя да покърви малко, за да се самонакажа за непохватността си. — Алексеев седеше срещу командира си и вече бе изпил цял литър вода. Той се чувстваше неудобно заради малката си рана и реши да излъже за начина, по който я беше получил.

— Атаката?

— Отпорът беше ожесточен. Казано ни беше, че трябва да очакваме два пехотни батальона, подсилени с танкове. Според мен вражеските сили се състояха от един полк в намален състав и имаха добре подготвени огневи позиции. Дори и тогава ние почти успяхме да пробием. Командващият полковник имаше добър план и хората му се постараха много за изпълнението. Изтласкахме противника в близост до целта. Искам да освободя един танков полк от ОМГ и да го включа в следващата атака.

— Не ни е позволено да правим това.

— Какво? — Алексеев беше удивен.

— Групите за оперативни маневри трябва да останат непокътнати, докато не бъде извършен пробивът. Заповед от Москва.

— Трябва ни само още един полк, за да извършим пробива. Целта вече се вижда! За да постигнем това, разбихме една мотострелкова дивизия и изгубихме половината от втора. Можем да спечелим тази битка и да постигнем първия голям пробив в отбранителната линия на НАТО — но трябва да действваме сега!

— Сигурен ли си?

— Да, но трябва да действваме бързо. Германците сигурно осъзнават, че едва не загубиха това сражение, и ще се опитат да изпратят подкрепления. Водещият полк на 30-а гвардейска танкова дивизия се намира само на един час от фронта. Ако успеем да ги подкараме напред до тридесет минути, те ще участват в следващата атака. Всъщност ние трябва да придвижим напред цялата дивизия. Възможността, която ни се удава, няма да трае дълго.

— Много добре. Ще се обадя на СТАВКА за разрешение.

Алексеев се облегна назад и затвори очи. Такава беше съветската командна структура — дори един командващ военния театър трябваше да иска разрешение, за да се отклони от плана! На щабните гении в Москва им бе необходим цял час, за да разгледат картите. Водещият полк на 30-а гвардейска беше освободен и получи заповед да се

присъедини към мотострелковата дивизия за следващата атака. Но те закъсняха твърде много и атаката започна с деветдесет минути по-късно от планираното.

Младши лейтенант Тери Макол — той все още беше със сержантските си нашивки и бе твърде уморен, за да се интересува от повишението си в чин — се чудеше колко сериозно гледа командването на това малко танково сражение. Верижни машини докараха два батальона професионални войници и смениха изтощените бойци от *Landwehr*, които се придвижиха назад, за да подготвят отбранителните позиции в и около селото. Една рота танкове „Леопард“ и два взвода М-1 подсилиха позицията, а цялостното командване беше поверено на германски полковник, който пристигна с хеликоптер и огледа всички отбранителни позиции. Полковникът приличаше на гадно копеле, беше с превързано лице и никога не се усмихваше. Макол си спомни, че ако Иван направеше пробив тук, руснаците можеха да заобиколят германските и британските сили, които бяха спрели настъплението на Съветите край предградията на ХанOVER. Това правеше сражението важно за германците.

Германските „Леопарди“ заеха предните позиции. Батарейата отново беше в пълния си състав от четиринадесет танка. Батарейният командир раздели машините си на две групи и Макол пое командването на южната група. Последната линия от укрития за танковете се намираще югоизточно от селото. Макол внимателно разпредели танковете си, като лично провери всяка позиция и говори с всеки командир на танк. Германците бяха много прецизни. Всяка позиция, на която нямаше естествени храсти, беше покрита с пренесени от други места. Почти всички граждани, които живееха там, бяха вече евакуирани, но няколко души бяха отказали да напуснат домовете си. Един от тях донесе на танкистите топла храна, но на екипажа на Макол не му остана време да се нахрани. Мерачът поправи два разхлабени конектора и препрограмира компютъра за управление на огъня. Пълначът и танкистът работеха върху разхлабената верига на танка. Те още не бяха свършили, когато около тях започнаха да падат артилерийски снаряди.

На Алексеев му се искаше да бъде там. Той имаше телефонна връзка с дивизията и с дивизионната радиочестота. Полковникът — Алексеев искаше да му издейства повишение в генералски чин, ако атаката успееше — се оплака, че са били принудени да изчакат твърде дълго. Той беше поискал и бе получил два разузнавателни самолета, които да прелетят над вражеските позиции. Единият самолет беше изчезнал. Пилотът на втория бе докладвал за раздвижване, но не бе успял да осигури оценка на мощта на вражеските формирования, защото бе твърде зает да бяга от изстреляните по него зенитни ракети. Полковникът се страхуваше, че противникът е получил подкрепления, но без доказателства за това не можеше да оправдае нито понататъшно забавяне на атаката, нито искане за повече подкрепления.

Макол наблюдаваше от разстояние. Последната редица хълмове се намираше на една миля от него, зад нещо, което някога бе представлявало ферма, но сега бе покрито с дръвчета, сякаш почвата се бе изтощила. Групата му беше разпределена в два взвода от по три танка. Неговата задача като командир беше да стои зад тях и да ги направлява по радиостанцията.

Двадесет минути след като по радиото бе съобщено за мощно съветско настъпление, той започна да забелязва първите признаци на раздвижване. Германски бронетранспортъори се спуснаха надолу по хълма към селото. От север се появиха няколко съветски хеликоптера, но този път една скрита в селото ракетна батарея ги атакува и унищожи три, преди да успеят да излязат извън обсега ѝ. След това дойдоха и германските „Леопарди“. Макол ги преброи и установи, че три от тях липсват. Артилерията на НАТО засипваше със снаряди хълмовете, а съветските оръдия правеха същото с полето около американските танкове. Тогава се появиха и руснаците.

— Бизон, всички единици да задържат огъня. Повтарям, всички да задържат огъня — каза командирът на батареята по радиото.

Макол забеляза, че отстъпващите германци преминаваха през селото. „Значи това е замислило малкото швабско копеле — помисли си той. — Прекрасно...“

— Бягат! — каза полковникът на Алексеев по дивизионната радиостанция. На масата пред генерала имаше карта, върху която сега бяха преместени броячи, и картографите нанесоха няколко бележки с химически моливи. В германските линии беше отбелязана червена празнина.

Водещите съветски танкове се намираха на петстотин метра от селото и се спускаха към двукилометровата празнина между танковете на батарея Б. Германският полковник даде заповед на американския командир на батареята.

— Бизон, тук Шести, очистете ги! — Дванадесет танка стреляха едновременно и улучиха девет цели.

— Ууди, търси антени — заповяда Макол на мерача си. Той използваше призмите си за гледане, за да държи под око подчинените си, докато мерачът се завъртя надясно и започна да оглежда задните редици на съветските танкове.

— Виждам един! Зареди с НЕАТ! Цел танк. Разстояние две хиляди и шестстотин... — Танкът отскочи встрани. Мерачът гледаше как следата на трасирацията боеприпас описва дъга във въздуха по време на полета си от две мили... — Попадение!

Вторият залп на американските М-1 унищожи осем танка, след което от селото започнаха да излитат противотанкови ракети и да поразяват още съветски машини. Руснаците бяха пуснали по фланговете си ниски танкове, а пред тях имаше село, пълно с противотанкови ракети. Германският полковник бе поставил подвижна засада и руснаците бяха влезли в капана. „Леопардите“ вече завиваха отляво и отдясно зад селото, за да спипат руснаците на открито. Въздушният диспечер извика своите изстребител-бомбардировачи, които атакуваха позициите на съветската артилерия. Съветските изстребители нападнаха натовските самолети, но докато се сражаваха с тях, не можеха да участват в боя по суша и сега една ескадрила от въоръжени с ракети германски хеликоптери „Газел“ откри огън по настъпващите танкове. Руснаците пуснаха своите димки и отчаяно се опитваха да атакуват вражеските машини, но американците се бяха окопали дълбоко, а германските ракетометци в селото умело променяха позициите си след всеки изстрел.

Макол премести единия си взвод вдясно, а другия — вляво. Неговият мерач локализира и унищожи втори съветски команден танк. Тогава германците обградиха руското формирование от север и от юг. Въпреки че численото превъзходство беше на страната на Съветите, германците успяха да изненадат руснаците и започнаха да разбиват танковата колона със своите 120-милиметрови оръдия. Съветският командир нареди на хеликоптерите си да се върнат, за да проправят път за изтегляне, и те успяха да изненадат и унищожат три германски танка, преди небето около тях отново да закипи от зенитни ракети. Внезапно на руснаците им дойде много. Пред очите на Макол съветските сили завиха назад и се оттеглиха към хълмовете, преследвани от германците. Контраатаката продължи докрай, а Макол знаеше, че никой не бе по-добър от швабите в това отношение. Преди да получи заповед за придвижване, първоначалната отбранителна позиция бе отново в приятелски ръце. Сражението беше продължило едва един час. Съветските мотострелкови дивизии бяха понесли огромни загуби на пътя към Бибен.

Екипажът отвори люковете, за да може свежият въздух да влезе в спарените куполи. Петнадесет гилзи дрънчаха на пода. Компютърът за управление на огъня отново беше извън строя, но Ууди бе успял да унищожи още четири съветски танка, два от които командни. Командирът на батареята се приближи до танка на Макол в джипа си.

— Три повредени танка — докладва Макол. — Ще трябва да ги изтеглим за ремонт. — На лицето му се появи широка усмивка. — Те никога няма да ни вземат този град!

— Професионалните войници от Бундесвера обърнаха хода на боя. — Лейтенантът кимна. — Добре, вървете да презаредите.

— А, да. Последния път ми дадоха с пет снаряда по-малко.

— Раздават по по-малко муниции, защото доставките не стигат до нас толкова бързо, колкото се надявахме.

Макол обмисли това и заключението, до което стигна, не му хареса.

— Някой трябва да каже на смотаняците от ВМФ, че ако си вършеха по-добре работата, ние щяхме да можем да спрем настъплението на копелетата!

„ФАРИС“

Морис никога не беше виждал пристанище Хамптън Роудс толкова претъпкано. Поне шестдесет търговски кораба стояха на котва в очакване на засиления ескорт, който щеше да ги изведе в открито море. „Саратога“ също беше в пристанището; главната му мачта беше унищожена и сега на кея се изработваше нова, като същевременно вървеше и ремонтът на по-незабележимите повреди. Множество самолети кръжаха във въздуха, а няколко кораба бяха включили търсещите си радари, за да не позволят на руска подводница да се промъкне в близост до брега и да изстреля крилатите си ракети по насъбралите се в пристанището кораби.

„Фарис“ стоеше край кея за зареждане, където щеше да получи гориво за котлите си и авиационно гориво за хеликоптера. Изстреляното от фрегатата ASROC торпедо и изразходваните шест ракети с диполни отражатели вече бяха подменени. Единственото нещо, което все още трябваше да бъде натоварено, бе храната. Ед Морис предаде рапорта за патрулната си мисия на куриер, който щеше да го достави на командира на неговата ескадра. Той можеше да направи това и сам, но не разполагаше с достатъчно време. Фрегатата трябваше да отплава след дванадесет часа като ескорт на натоварен е муниции и тежка екипировка конвой, който щеше да отпътува за френските пристанища Льо Хавър и Брест.

Морис беше получил доклада на флотското разузнаване. Положението се беше влошило значително. Двадесет натовски подводници бяха разположени в празнината в линията G-I-UK и се опитваха да покрият загубата на SOSUS връзката. Те докладваха, че са потопили значителен брой съветски подводници, но казваха и че голям брой са успели да се измъкнат и Морис знаеше, че към всяка подводница, която със сигурност се бе промъкнала през блокадата, можеха да бъдат прибавени по четири или пет неизвестни. Първият конвой беше изминал буквално необезпокояван маршрута си, малкото съветски подводници в Атлантическия океан трябваше да покриват голяма площ и бяха принудени да се спускат шумно на висока скорост към целите си от конвоите. Сега положението се беше променило. Смяташе се, че в момента в Атлантическия океан имаше около шестдесет съветски подводни лодки, като поне половината от тях бяха атомни. Морис обмисли цифрите — с колко подводници разполагаше противникът, колко подводници твърдяха, че са унищожили натовските

сили — и се зачуди дали шестдесет не беше твърде оптимистична преценка.

На всичкото отгоре трябваше да мисли и за бомбардировачите. Конвойт щеше да се движи на юг, което щеше да удължи пътуването с цели два дни, но така съветските „Бекфайър“ трябваше да използват предела на възможностите си, за да го достигнат. Освен това, тридесет минути преди преминаване на съветските спътници конвойт щеше да променя курса си на запад с надеждата, че Съветите щяха да насочат своите бомбардировачи и подводници към погрешни координати. Две авионосни бойни групи се намираха в открито море и щяха да осигурят подкрепа, ако се наложеше. Очевидно беше, че командването искаше да заложи капан на руските бомбардировачи. Авионосните групи щяха да плават по курс на избягване, опитвайки се да избегнат изцяло засичането от спътник.

Морис знаеше, че това е възможно и в основата си представляваше упражнение по геометрия, но една такава задача поставяше сериозни ограничения пред свободата на действие на самолетноносачите. Освен това, наличието на самолетноносачи щеше да доведе до прехвърлянето на част от патрулните самолети за ПЛБ към авионосните групи, а конвоите разчитаха до голяма степен на тези самолети. Това беше компромис, но в крайна сметка целият живот и със сигурност всяка военна операция, представляваха поредица от компромиси. Морис запали цигара без филтър. Той се бе отказал от този навик преди много години, но на половината път от първия си боен курс се бе озовал в магазина на кораба и си бе купил картон освободени от данъци „морски“ цигари. Според него допълнителната заплаха за живота му беше минимална. Врагът вече беше потопил девет ескадрени миноносеца и фрегати, като два от корабите бяха потънали с целия си екипаж.

исландия

Едуардс беше намразил контурните линии с цвят на ръжда върху картите си. Всяка от тези линии показваше промяна от двадесет метра в надморската височина. Той се опита да провери цифрите наум, но резултатът беше все един и същ — двадесет метра. Понякога линиите се намираха една от друга на разстояние една осма от инча. Друг път биваха наблъскани толкова близо една до друга, че лейтенантът почти

очакваше да се натъкне на отвесна стена. Той си спомни единствения път, когато бе ходил във Вашингтон. Тогава с баща си бяха отминали с презрение опашката от туристи, които чакаха асансьора, за да се изкачат на паметника на Вашингтон, като бяха предпочели да извървят сто и петдесетте метра по витата стълба до площадката на върха на паметника. Двамата бяха стигнали до горе уморени, но горди. Сега на Едуардс му се налагаше да изкачва същото разстояние на всеки деветдесет минути, само че този път нямаше гладки стъпала и на върха не го очакваше асансьор, който после да го спусне надолу... нито пък такси, което да го закара до хотела.

Три часа след като бяха напуснали лагера, вече бяха изкачили десет контурни линии — двеста метра, или шестстотин петдесет и шест фута, — като според картата бяха преминали от окръг Скоррадалсхреппур в окръг Лундаррейкядасхреппур. Наоколо нямаше пътен знак, който да уведомява за това, защото исландците бяха достатъчно умни и знаеха, че всеки, който пътуваше из тези места, живееше някъде наблизо и нямаше нужда от пътни знаци. Групата беше възнаградена за усилията си с два километра сравнително равен терен между две блата. На около четири мили пред тях земята беше покрита със скали и пепел от нещо, което приличаше на угаснал вулкан.

— Да си починем — каза Едуардс. Той седна до една еднометрова скала, за да има на какво да се облегне, и се изненада, когато Вигдис дойде и седна на няколко фута пред него.

— Как си днес? — попита я той. Очите ѝ вече не бяха безжизнени. Може би демоните, които я бяха събудили вчера, си бяха отишли? „Не — помисли си Едуардс, — те никога не си отиват завинаги, но човек трябва да е жив, за да сънува кошмари, а и с времето споменът избледнява.“ Времето лекуваше всичко, освен смъртта.

— Не съм ти благодарила, че ми спаси живота.

— Не можехме да стоим там и да гледаме как те убиват — каза той и се запита дали не я излъга. Ако руснаците просто бяха убили всички обитатели на къщата, щеше ли той да ги нападне, или щеше да изчака и да плякоса къщата, след като си заминеха?

— Не го направих заради теб, не само заради теб.

— Не разбирам.

Едуардс извади портфейла си от задния джоб, отвори го и ѝ показа една снимка, правена преди пет години.

— Това е Сенди, Сандра Милър. Израснахме в един и същ квартал, учихме заедно. Някой ден може би щяхме да се оженим — каза тихо лейтенантът. „А може би нямаше — призна си той мислено. — Хората се променят.“ — Аз постъпих в Академията на ВВС, а тя беше приета в Университета на Кънектикът в Хартфорд. През месец октомври на втората си година там тя изчезна. Била изнасилена и убита. Една седмица по-късно намериха тялото ѝ захвърлено в някаква канавка. Човекът, който го е направил — те никога не успяха да докажат, че той е убил Сенди, но доказаха, че е изнасилвил две други момичета в университета, — е, сега той е в лудница. Казаха, че бил луд и че не знаел какво върши. И някой ден докторите ще кажат, че е оздравял, и ще го пуснат да си ходи, а Сенди ще си остане мъртва. — Едуардс погледна надолу към скалите. — Не можех да направя нищо. Не съм полицай, а и бях на две хиляди мили оттам. Но този път не можех да допусна това да се случи отново. — Гласът му не издаваше никакви емоции. — Този път беше различно.

— Обичаш ли Сенди? — попита го Вигдис.

„Как да отговоря на този въпрос? — запита се Майк. — Преди пет години сигурно съм я обичал. Но дали все още щях да я обичам, ако беше жива?“ През тези няколко години той беше имал и други връзки. „Но пък и с другите не беше като с нея.“ Той погледна към снимката, която бе направена три дни преди убийството на Сенди. Беше я получил по пощата в Колорадо Спрингс след смъртта ѝ, въпреки че тогава все още не бе знаел, че тя е мъртва. Тъмната ѝ коса, спускаща се до раменете, наклонът на главата ѝ, закачливата усмивка, която вървеше със заразителния ѝ смях... всичко това вече го нямаше.

— Да. — Този път в гласа му се долавяха емоции.

— Значи го правиш заради нея, да?

— Да — излъга Едуардс. „Направих го заради себе си.“

— Не знам името ти.

— Майк, Майкъл Едуардс.

— Ти направи това за мен, Майкъл. Благодаря, че ми спаси живота. — За пръв път на устните ѝ се появи някакво подобие на усмивка. Тя сложи ръката си върху неговата. Дланта ѝ беше мека и топла.

[1] HEAT (High Explosive Anti-Tank) — високоексплозивен противотанков боеприпас. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ЖЕРТВИ

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

— Първоначално си помислихме, че просто са изгубили управление и са излетели от пътя. Намерихме това в пикапа. — Майорът от полевата полиция държеше в ръката си горната част на счупена бутилка водка. — След това обаче медицинският сътрудник, който прибра личните им вещи, откри това.

Майорът дръпна гумения чаршаф, покриващ един от трупове, който беше изпаднал от автомобила при удара в скалите. Прободната рана в гърдите можеше да бъде само от удар с нож.

— А вие твърдахте, че исландците са покорни като овце, другарю генерал — отбеляза саркастично полковникът от КГБ.

— Трудно може да се определи какво точно се е случило — продължи майорът. — Наблизо е имало ферма, която е изгоряла до основи. В развалините открихме два трупа. И двата са били застреляни.

— Чии са? — попита генерал Андреев.

— Невъзможно е да се установи. Единствено раната в гръдния кош ни показва, че са били застреляни, така че изстрелите вероятно са дадени от упор. Накарах един от нашите хирурзи да огледа телата. Според него става въпрос за мъж и жена, вероятно на средна възраст. Един представител на местната власт ни информира, че фермата е била обитавана от семейна двойка с една дъщеря на възраст — майорът погледна бележките си — двадесет години. Дъщерята не беше намерена.

— А патрулт?

— Пътували са на юг по крайбрежния път, когато са изчезнали...

— Никой ли не е забелязал пожара? — прекъсна го остро полковникът от КГБ.

— Онази нощ валя силно. Горящата ферма и автомобилът са се намирали под хоризонта на намиращите се наблизо патрули. Както знаете, състоянието на пътищата тук обърква патрулните ни графици, а планинският терен смущава радиовръзките. Затова и когато патрулът не се е върнал навреме в базата, никой не е обърнал голямо внимание на това. Пикапът не може да се види откъм пътя, затова е бил забелязан едва когато хеликоптерът прелетя над местността.

— Как са загинали останалите от патрула? — пожела да разбере генералът.

— Когато автомобилът се е подпалил, ръчните гранати на войниците са се взривили и резултатът е очевиден. Като се изключи сержантът пред вас, не е възможно да се определи как са загинали останалите. Доколкото ни е известно, оръжията им не са били взети. Автоматите им бяха в пикапа, но за сметка на това липсват някои други неща — куфарче с карти и още няколко дреболии. Възможно е експлозиите да са ги изхвърлили извън автомобила и те да са паднали в морето, но аз лично се съмнявам в това.

— Заключение?

— Другарю генерал, данните ни са оскъдни, но аз предполагам, че патрулът е посетил фермата, изпил е бутилката водка, вероятно е разстрелял двамата обитатели на фермата, след което е подпалил постройката. Дъщерята липсва и ние претърсваме околността за трупа ѝ. Малко по-късно патрулът е бил изненадан и унищожен от въоръжена група, която след това се е опитала да прикрие истинската причина за смъртта на нашите войници, като е инсценирала катастрофа. Трябва да предположим, че на острова има поне една група бойци от съпротивата.

— Не съм съгласен — каза полковникът от КГБ. — Някои от вражеските войници липсват. Мисля, че вашите „бойци от съпротивата“ вероятно са служители на НАТО, които са успели да избягат при нападението над Кефлавик. Те са поставили засада на нашите хора, след което са убили хората от фермата с надеждата, че местното население ще възроптае срещу нас.

Генерал Андреев и майорът от полевата полиция си размениха многозначителен поглед. Командир на патрула беше лейтенант от КГБ. Чекистите бяха настояли военните патрули да бъдат придружавани от техни офицери. „Само това ми липсваше“ — помисли си генералът. Не

стига, че елитните му парашутисти бяха принудени да дават караул в гарнизона — което винаги се отразяваше зле върху дисциплината и бойния дух, — но и трябваше да се правят на тъмничари и в някои случаи бяха командвани от истински тъмничари. Значи на арогантното офицерче от КГБ — Андреев не беше срещал скромен офицер от КГБ — му се бе приискало да се позабавлява малко. Къде беше дъщерята? Тя без съмнение беше ключът към разгадаването на тази мистерия. Но тази загадка не беше най-важното нещо в момента.

— Мисля, че трябва да разпитаем местните жители, за да разберем какво знаят — обяви полковникът от КГБ.

— Там няма „местни жители“, другарю — отвърна майорът. — Погледнете картата си. Фермата е изолирана и най-близкият ѝ съсед се намира на седем километра от нея.

— Но...

— Не е толкова важно да разберем кой и защо е убил тези нещастници. По-важното е, че някъде там имаме въоръжени врагове — намеси се Андреев. — Това обаче е военен въпрос и не е от компетенцията на колегите от КГБ. Ще изпратя хеликоптер да претърси района около фермата. Ако открием тази група на съпротивата, или каквото и да е, ще се разправим с нея както с всяка друга въоръжена вражеска група. Вие, другарю полковник, ще можете да разпитате всички пленници, които успеем да заловим. Освен това, засега офицерът на КГБ, който придружава нашите патрули, ще бъде наблюдател, а не командир. Не можем да рискуваме хората ви да се окажат в бойни ситуации, за които не са подготвени. Така. Нека да говоря с оперативния си офицер, за да видя как ще извършим претърсването. Добре направихте, като доведохте този въпрос до знанието ни, другари. Свободни сте. — Чекистът искаше да остане, но КГБ или не, той беше само полковник, а генералът упражняваше законните си прерогативи на командир.

Един час по-късно един щурмови хеликоптер Ми-24 се издигна във въздуха и се отправи към района на изгорялата ферма.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Още веднъж ли? — попита Толанд.

— Нямаме почивен ден, командир — отвърна полковникът. — Преди двадесет минути два полка „Бекфайър“ са напуснали базите си.

Ако искаме да спипаме танкерите им, ще трябва да действваме светкавично.

Само след няколко минути два EA-6B „Праулер“, специализирани в откриването и заглушаването на вражески радарни и радиопредавателни станции, набираха височина по северозападен курс. Най-характерният белег на самолетите EA-6B, които пилотите с обич бяха нарекли „Куиър“, бяха куполите им, които бяха инкрустирани със злато, за да предпазват чувствителните бордови инструменти от електромагнитните излъчвания. Докато самолетите се издигаха в небето, техните пилоти и електронни техници вече бяха започнали работа в златните си клетки.

След два часа те забелязаха пляквата си, изпратиха до базата координатите на пеленгите си и четири F-14 „Томкет“ се стрелнаха по пистата в Сторноуей.

НОРВЕЖКО МОРЕ

На височина тридесет и шест хиляди фута „Томкетите“ летяха кръгообразно на север и на юг от предполагаемия курс на съветските танкери. Мощните им прицелно-насочващи радари бяха изключени и те прочесваха небето с телевизионни камери, които можеха да разпознаят самолет на разстояние четиридесет мили. Метеорологичните условия бяха идеални и с изключение на няколко облачета небето беше чисто, така че двигателите им не оставяха следи, които да издадат присъствието им. Пилотите им обикаляха секторите си, а очите им прескачаха от таблото с индикаторите към хоризонта — цикъл, който се повтаряше на всеки десет секунди.

— Я виж тук... — каза командирът на ескадрилата на оръжейния си оператор. Оръжейникът на задната седалка на изстребителя насочи камерата към самолета.

— Прилича ми на „Беджър“.

— Едва ли е сам. Да изчакаме.

— Слушам.

Бомбардировачът се намираше на повече от четиридесет мили. Скоро се появиха още два, придружавани от нещо по-малко.

— Това е изстребител. Значи руснаците имат ескорт от изстребители толкова далеч? Преброявам общо... шест цели. — Оръжейният оператор затегна презраменните си колани и активира

управлението на ракетите си. — Всички оръжия активирани и готови за бой. Първо изстребителите?

— Първо изстребителите, маркирай ги — съгласи се пилотът. Той включи радиопредавателя си. — Втори, тук „Водач“, имаме четири танкера и два изстребителя по курс приблизително нула-осем-пет, на четиридесет мили западно от моята позиция. Влизаме в бой. Приближете се. Край.

— Прието. Тръгваме, „Водач“. — Втори направи рязък завой и придвижи ръчката за управление на газта до крайно положение напред.

Радарът на водещия самолет бе включен. Сега четирите танкера и двата изстребителя бяха идентифицирани. Първите две ракети „Феникс“ щяха да бъдат насочени срещу изстребителите.

— Огън!

Двете ракети бяха освободени от пилоните си, включиха двигателите си и се насочиха към целите.

Руските танкери засякоха AWG-9 радара на натовския изстребител и се опитаха да се измъкнат. Придружаващите ги изстребители превключиха на пълна мощност и активираха своите прицелни радари само за да разберат, че нападащите ги самолети все още се намират извън обсега им. Двата съветски изстребителя включиха заглушителните си устройства и започнаха да подскачат нагоре-надолу, докато скъсяваха разстоянието с надеждата да изстрелят своите ракети. Те нямаха достатъчно гориво, за да избягат, а и задачата им беше да държат вражеските изстребители далеч от танкерите.

Фениксите цепеха въздуха със скорост пет пъти по-висока от скоростта на звука и изминаха разстоянието до целите си за по-малко от една минута. Единият от съветските пилоти изобщо не видя ракетата, която се заби в самолета му и го превърна в черно-червено кълбо. Другият забеляза насочващата се срещу него ракета и дръпна лоста за управление назад една секунда преди експлозията. Ракетата не улучи, но осколките се забиха в дясното крило на изстребителя и пилотът започна да се опитва да овладее машината, която падаше надолу.

Намиращите се зад изстребителите танкери се разделиха на двойки, като два се отправиха на север, а останалите два — на юг.

Водещият „Томкет“ се втурна след северната двойка и свали двата съветски самолета с останалите си две ракети. Колегата му изстреля две ракети, от които едната улучи целта си, но другата бе заблудена от заглушителите на „Беджъра“ и пропусна. Вторият F-14 продължи да скъсява разстоянието и изстреля още една ракета. Сега той се намираше толкова близо до целта си, че пилотът му можеше да я следи с поглед. Ракетата AIM-54 избухна на три метра зад опашката на съветския танкер. Нагорещените осколки разкъсаха обшивката на целта и взривиха остатъчните газове в резервоарите за презареждане. Съветският бомбардировач изчезна посред огромно оранжево кълбо.

Изтребителите започнаха да прочесват небето с радарите, търсейки цели за останалите си ракети. На сто мили от тях имаше още шест беджъра, но те вече бяха предупредени от водещите танкери и се отправяха на север. Томкетите нямаха достатъчно гориво, за да ги преследват. Те завиха обратно и след един час кацнаха в Сторноуей с почти празни резервоари.

— Пет свалени и една повредена цел — каза командирът на ескадрилата на Толанд. — Получи се.

— Този път. — Въпреки това Боб беше доволен. Американският военноморски флот току-що бе завършил първата си нападателна акция. Сега идваше ред на следващата. Току-що се беше получила информация за група съветски бомбардировачи „Бекфайър“. Те бяха нападнали конвой близо до Азорските острови и сега два F-14 ги причакваха по обратния им път, на двеста мили южно от Исландия.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Загубите ни са убийствени — каза генералът от Съветската фронтова авиация.

— Ще предам на мотострелковите ни подразделения колко сериозни загуби сте понесли — отвърна хладно Алексеев.

— Загубите ни са почти двойно по-големи от предвидените.

— Нашите също! Но нашите сухопътни сили поне се бият. Аз лично присъствах на една от техните атаки. Вие изпратихте подкрепления от четири щурмови самолета. Четири!

— Знам за тази атака. За нея беше определен цял полк, повече от двадесет самолета, плюс вашите щурмови хеликоптери. Натовските изтребители нападат нашите самолети на десет километра зад

фронтовата линия. Пилотите ми трябва да се бият за собствения си живот само за да стигнат до вашите танкове, и когато успеят, твърде често срещу тях биват изстрелвани нашите собствени зенитни ракети!

— Обяснете! — заповяда началникът на Алексеев.

— Другарю генерал, натовските самолети за радарно разузнаване не са лесни цели, тъй като са твърде добре защитени. Техните въздушнопреносими радари могат да насочват изстребителите им срещу нас така, че те изстрелват ракетите си извън полезрението на нашите летци. Когато пилотите ни разберат, че са нападнати, те трябва да се опитат да се спасят, нали? Вашите танкисти да не би да стоят на едно място, за да ги улучи врагът по-лесно? Това често означава, че те трябва да хвърлят бомбите си, за да подобрят маневреността си. И най-накрая, когато стигнат до бойното поле, по тях често биват изстрелвани зенитните ракети на наши подразделения, които изобщо не проверяват дали стрелят по приятелски или по вражески самолети. — Това не беше нещо ново и не беше проблем само на съветските въоръжени сили.

— Според думите ви излиза, че НАТО има въздушно превъзходство — каза Алексеев.

— Не. Нито една от страните няма въздушно превъзходство. Нашите зенитни ракети не им позволяват да контролират въздушното пространство над фронтовата линия, а техните изстребители — с помощта на техните, а и на нашите зенитни ракети — не ни позволяват да установим такъв контрол. Небето над фронтовата линия не принадлежи на никого. „Освен на мъртвите“ — помисли си генералът от ВВС.

Алексеев се замисли над онова, което бе видял при Бибен, и се зачуди доколко думите на летеца бяха верни.

— Трябва да направим нещо по-добро от това — каза командващият театъра. — Следващата ни масирана атака ще има съответната въздушна подкрепа дори ако се наложи да лишим всички останали фронтови единици от изстребителите им.

— Опитваме се да прехвърлим повече самолети чрез заблуждаващи маневри. Вчера се опитахме да заблудим натовските изстребители и да ги подведем към грешни координати. Почти успяхме, но направихме грешка. Причината за грешката е вече определена.

— Утре в шест-нула-нула сутринта ще атакуваме ХанOVER от юг. Искam двеста самолета да осигурят въздушната поддръжка на моите дивизии на фронтовата линия.

— Ще ги имате — съгласи се генералът от ВВС.

Алексеев изчака летеца да излезе.

— Е, Паша?

— Това е добро начало — ако двестате изстребителя се появят.

— Разполагаме и с хеликоптери.

— Видях с очите си какво става с хеликоптерите в наситена със зенитни ракети среда. Точно когато си мислех, че хеликоптерите ни ще направят пробив в германските линии, комбинация от зенитни ракети и изстребители ги унищожих почти напълно. Когато изстрелват ракетите си, нашите хеликоптери трябва да се покажат твърде много. Смелостта на пилотите им е забележителна, но само смелост не е достатъчна. Ние подценихме огневата мощ на НАТО — не, по-скоро подценихме способността си да я неутрализираме.

— Ние атакуваме предварително подготвени позиции още от самото начало на войната. Ако успеем да преминем през тях...

— Да. Придвижването напред ще намали загубите ни и ще ни постави в много по-изгодно положение. Трябва да направим пробив. — Алексеев погледна картата. Малко след разсъмване на следващата сутрин една армия — четири мотострелкови дивизии, подсилени от една танкова дивизия, — щеше да се хвърли срещу позициите на НАТО. — И това, изглежда, е подходящото място. Искam пак да бъда на предната линия.

— Както искаш, Паша. Но внимавай. Между другото, лекарят ми каза, че раната на ръката ти е от шрапнел. Полага ти се медал за раняване по време на бой.

— За това тук ли? — Алексеев погледна превързаната си ръка. — Порязвал съм се по-лошо, докато съм се бръснел. Не искам медал за тази рана; ако ми го дадат, това ще бъде обида за нашите войници.

исландия

Хеликоптерът се появи на две мили западно от тях, докато слизаха по един скалист склон. Машината летеше ниско, на около триста фута над хребета, и се движеше бавно към тях. Пехотинците моментално залегнаха и пропълзяха до места, където можеха да се

прикрийт в сенките. Едуардс направи няколко крачки към Вигдис и я накара да залегне. Тя беше облечена в бял пуловер, който я правеше лесно забележима. Лейтенантът свали полеводо си яке и го уви около нея, придържайки надолу главата ѝ, за да сложи качулката върху русата ѝ коса.

— Стой напълно неподвижно. Те ни търсят. — Едуардс вдигна глава за кратко, за да види къде се намират хората му. Смит му махна да залегне. Лейтенантът се прилепи до земята, като държеше очите си широко отворени, за да може да наблюдава хеликоптера с периферното си зрение. Машината беше Ми-24. Едуардс можеше да види ракетните пилони, висящи под късите, дебели крила от двете страни на корпуса. И двете врати на пътническото помещение бяха отворени и вътре се виждаше едно отделение пехотинци, които гледаха надолу стиснали готовите си за стрелба оръжия. — О, мамка му!

С приближаването на хеликоптера шумът от турбовитловите двигатели се усилваше и въртенето на масивния петвитлов ротор вдигаше от земята вулканичния прах, който покриваше всичко върху платото, което току-що бяха напуснали. Едуардс стисна здраво пистолетната дръжка на автомата и свали предпазителя. Хеликоптерът се приближаваше почти странично, с насочени към равнината зад морските пехотинци ракетни пилони. Едуардс вече можеше да види картечниците на носа на съветския Ми-24 — някакви въртящи се оръдия, подобни на американското миниоръдие, което изстрелваше по хиляда снаряда в минута. Групата му нямаше абсолютно никакъв шанс срещу такова оръжие.

— Завий, копеле! — прошепна Майк.

— Какво прави? — попита Вигдис.

— Просто се отпусни и стой неподвижно — отвърна лейтенантът. „О, господи, не им позволявай да ни забележат...“

— Там! Погледни към един часа — каза мерачът от предната седалка на хеликоптера.

— В крайна сметка ще се окаже, че тази мисия не е пълен провал — отговори пилотът. — Давай.

Мерачът центрира мерника си и зареди картечницата, поставяйки селектора в позиция за откос от пет изстрела. Целта му

стоеше относително неподвижно, когато той натисна спусъка.

— Улучих го!

Едуардс подскочи от звука. Вигдис остана напълно неподвижна. Лейтенантът премести леко автоматата си, насочвайки го към хеликоптера, който обаче се движеше на юг и изчезна под линията на хребета. Едуардс видя три глави да се надигат над земята. По какво бяха стреляли руснаците? Звуците от двигателя се промениха, когато хеликоптерът кацна някъде наблизо.

Мерачът беше улучил самеца с три куршума, които бяха нанесли малки поражения на гоните за ядене тъкани. Четиридесеткилограмовото животно имаше достатъчно месо, за да нахрани екипажа на хеликоптера и отделението пехотинци. Сержантът на парашутистите преряза гърлото на елена с бойния си нож, след което се зае да вади вътрешностите. Местните елени не бяха като животните, за които баща му ходеше на лов в Сибир, но за първи път от три седмици на сержанта му се удаваше възможност да хапне прясно месо. Това беше достатъчно да осмисли иначе отегчителната мисия. Трупът бе натоварен в хеликоптера и две минути по-късно машината се издигна до височина за полет и се отправи назад към Кефлавик.

Те гледаха как се отдалечава и чуваха как звукът от въртенето на ротора бавно заглъхва в слабия ветреца.

— За какво беше всичко това? — обърна се Едуардс към сержанта.

— Проклет да съм, ако знам, шкипер. Мисля, че ще е най-добре да се омитаме отгук. Те със сигурност търсят нещо и аз бих се обзаложил, че това, което търсят, сме ние. Нека да се придържаме към места, които могат да ни предложат някакво прикритие.

— Съгласен съм, Джим. Води — Едуардс се върна при Вигдис.

— Сега безопасно?

— Те си отидоха. Защо не задържиш якето? То те прави по-трудно забележима.

Якето беше с два размера по-голямо за лейтенанта, а на дребната фигура на момичето стоеше като палатка. Тя протегна ръце напред, опитвайки се да ги измъкне от ръкавите, и за първи път откакто я бе срещнал, Едуардс видя Вигдис Агустдоттир да се усмихва.

„ФАРИС“

— Една трета напред — заповяда старпомът.

— Слушам, една трета напред — отвърна дежурният старшина и премести дръжката на телеграфа нагоре от позицията „Пълен напред“. Секунда по-късно вътрешният показалец също промени мястото си. — Машинното отговаря една трета напред, сър.

— Много добре.

„Фарис“ намали скоростта си, прекратявайки спринта при двадесет и пет възела, за да започне поредната маневра за дрейфуване и да позволи на буксирния си хидролокатор да се послуша за вражески подводници. Морис седеше в стола си на мостика и преглеждаше получените от сушата съобщения. Той потърка очи и запали още една цигара.

— Мостик — извика един от наблюдателите. — Перископно перо откъм левия борд! На половината път до хоризонта, левия борд! — Морис сграбчи бинокъла и го долепи до очите си. В указаната посока не се виждаше нищо.

— По местата! — заповяда старпомът. Звънецът за тревога бе включен секунда по-късно и изморените мъже се затичаха към бойните си постове. Морис окачи бинокъла на врата си и изтича по стълбата до бойния си пост в СІС.

Хидролокаторът пусна една дузина излъчвания наляво. Нищо. Хеликоптерът излетя, а фрегатата започна да маневрира на север, за да позволи на буксирния си хидролокатор да се насочи към вероятния контакт.

— Контакт на пасивния хидролокатор, вероятно подводница, пеленг нула-едно-три — обяви операторът на буксирния хидролокатор. — Шумове от пара, звучи като атомна лодка.

— Не засичам нищо — каза операторът на активния хидролокатор.

Морис и ПЛБ офицерът му се вгледаха в таблото, на което бяха показани водните условия. На дълбочина двеста фута имаше пласт. Пасивният хидролокатор се намираше под пласта и беше напълно възможно да е засякъл подводница, която оставаше скрита за активното излъчване. Наблюдателят можеше да е забелязал всичко — водна струя, изхвърлена от кит, ивица пяна... или пък подобната на перо диря, оставяна от перископ. Ако контактът наистина бе подводница, то тя бе имала достатъчно време да се скрие под пласта. Целта се намираше твърде наблизко, за да бъде отразена от дъното, и твърде далеч, за да позволи на хидролокаторния лъч да премине през пласта.

— По-малко от пет мили — каза ПЛБ. — Повече от две. Ако е подводница, значи е много добра.

— Страхотно. Незабавно насочете хеликоптера към контакта! — Морис погледна картата. Подводницата може би беше чула фрегатата, докато „Фарис“ се бе движил с двадесет и пет възела. Сега, когато скоростта ѝ бе намалена и системата „Преъри-Маскър“ работеше, „Фарис“ ставаше трудно откриваем... така че зареденото в компютъра за управление на огъня на подводницата решение вероятно щеше да се окаже неизползваемо. Но Морис също нямаше решение за целта, а тя се намираше в опасна близост до кораба му. Фрегатата изпрати спешен рапорт за контакта до намиращия се на двадесет мили от нея командващ ескорта.

Хеликоптерът пушна няколко хидроакустични буя. Изминаха няколко минути.

— Имам слаб сигнал на номер шест и среден на номер четири — каза наблюдаващият хидроакустичните буйове старшина първи клас. Морис наблюдаваше екрана. Това означаваше, че контактът се намира на по-малко от три мили от кораба му.

— Пуснете няколко активни буя — заповяда той. Зад него корабният оръжен офицер нареди да бъдат заредени ASROC и торпедните установки. На три мили от фрегатата хеликоптерът се обърна и отново премина над зоната на целта, като този път хвърли три CASS буя, които работеха в активен режим.

— Контакт, силен контакт на номер девет. Класификация на контакта — вероятна подводница.

— Засичам го, пеленг нула-едно-пет... подводница е, класификация — положително подводница — каза операторът на буксирния хидролокатор. — Току-що увеличи мощността си. Чувам слаби кавитационни шумове. Едновитлова подводница, може би от клас „Виктор“, пеленгът се променя бързо отляво надясно.

Активният хидролокатор все още не можеше да засече нищо, въпреки че работеше на пълна мощност с насочен към точните координати лъч. Подводницата със сигурност се намираше под пласта.

На Морис му се прииска да маневрира, но реши да не го прави. Един рязък завой би накарал буксирния му хидролокатор да се огъне, което щеше да го направи неизползваем за няколко минути. Ако това станеше, щеше да му се наложи да разчита единствено на буйовете, а Морис вярваше на буксирния си хидролокатор повече, отколкото на буйовете.

— Пеленгът към контакта е вече нула-едно-пет и постоянен... шумовото ниво спадна леко. — Операторът посочи към екрана си. Морис бе изненадан. Пеленгът на контакта се беше променял бързо, а сега внезапно бе станал постоянен.

Хеликоптерът премина още веднъж над зоната. Един от новите буйове регистрира контакта, но МАД оборудването не потвърди присъствието на подводница и контактът затихваше. Шумовото ниво продължаваше да пада. Морис гледаше как относителната позиция на контакта преминава към кърмата. Какво, по дяволите, правеше този тип?

— Перископ от десния борд! — обяви говорителят.

— Мястото е грешно, сър... освен ако досега не сме следили шумов генератор — каза хидроакустикът.

ПЛБ офицерът нареди на активния хидролокатор да промени пеленга си и резултатите не закъсняха.

— Контакт по пеленг три-четири-пет, разстояние хиляда и петстотин ярда! — Върху екрана на хидролокатора се появи ярко петно.

— Пълен напред! — извика Морис. Подводницата беше успяла някак си да избегне буксирния хидролокатор, беше излязла над пласта и бе вдигнала перископа си. Това можеше да означава само едно нещо. — Пълен дясно на борд.

— Хидрофонни ефекти... изстреляни торпеда, пеленг три-пет-едно!

Оръжейният офицер моментално нареди изстрелването на противолодъчно торпедо по същия пеленг с надеждата, че така ще смути атакуващата подводница. Ако съветските торпеда бяха с кабелно насочване, на подводницата щеше да ѝ се наложи да пререже кабела, за да избегне ответния изстрел на американците.

Морис се втурна по стълбата към мостика. Подводницата някак си бе успяла да наруши контакта и бе излязла на огнева позиция. Фрегатата промени курса и скоростта си, опитвайки се да обърка огневото решение на подводницата.

— Виждам едно! — каза старпомът и посочи към носа. Съветското торпедо оставяше видима бяла диря на повърхността. Това бе нещо, което Морис не беше очаквал. Фрегатата зави бързо.

— Мостик, виждам две торпеда, постоянен пеленг три-пет-нула, разстоянието намалява — изговори набързо тактическият офицер. — И двете са включили на активен режим. Никси е приведен в действие.

Морис вдигна един телефон.

— Докладвайте за положението на командващия ескорта.

— Вече го направихме, шкипер. Още два хеликоптера се насочват насам.

Сега „Фарис“ се движеше с двадесет възела и увеличаваше скоростта си, като обръщаше кърмата си към торпедата. Хеликоптерът ѝ бе заел позиция откъм кърмата и трескаво претърсваше зоната с детектора си на магнитни аномалии, опитвайки се да открие съветската подводница.

Килватерът на торпедото премина край носа на фрегатата, която задържа курса си. Откъм кърмата се чу експлозия, която изхвърли воден стълб на тридесет метра във въздуха — първата съветска „риба“ се бе сблъскала с торпедната примамка „Никси“. Само че фрегатата беше пустила само една торпедна примамка, а във водата имаше още едно торпедо.

— Пълен ляво на борд! — обърна се Морис към старшината. — Боен център, какво става с контакта? — Сега „Фарис“ се движеше с двадесет и пет възела.

— Не съм сигурен, сър. Буйовете показват нашето торпедо, но не засичат нищо друго.

— Ще ни улучат — каза старпомът и посочи към бялата дيريا върху водата, на по-малко от двеста ярда от кораба. Торпедото сигурно не беше улучило фрегатата при първия опит и се бе върнало, за да опита отново. Самонасочващите се торпеда продължаваха да търсят целта си, докато не им свършеше горивото.

Морис не можеше да направи нищо. Торпедото приближаваше откъм левия му борд. Ако завиеше надясно, това щеше да даде на рибата още по-голяма цел. Разположената на палубата под него ASROC установка се завъртя наляво към вероятното местоположение на подводницата, но докато не получи заповед за стрелба, операторът можеше само да го насочва. Бялата дيريا скъсяваше разстоянието до фрегатата. Морис се наведе през перилата и се втренчи в нея с ням гняв. Нямаше начин торпедото да не улучи целта си.

— Това не е много умно, капитане. — Ръката на боцман Кларк сграбчи Морис за рамото и го дръпна надолу към палубата. Торпедото се сблъска с „Фарис“ в момента, в който Кларк хвана капитана си.

Ударът отхвърли Морис на един фут над стоманената палуба. Той не чу експлозията, но миг след като бе отхвърлен повторно от стоманата, бе залян от водна вълна, която го блъсна в една преграда. Първата му мисъл бе, че е бил изхвърлен зад борда. Той се изправи и първото нещо, което видя, бе обезглавеното тяло на старпома, строполено пред вратата на лоцманската кабина. Прозорците на кабината ги нямаше. Онова, което видя след това, бе още по-лошо.

Торпедото беше ударило фрегатата малко по-назад от монтирания на носа хидролокатор. Килът беше разцепен от експлозията и носът се бе срутил. Фокмачтата я нямаше, а ужасяващото стържене на метал под него му показваше, че носът се откъсва от корпуса. Морис влезе, залитайки, в мостика и дръпна ръчката на телеграфа в положение „Стоп машини“, без да забележи, че инженерите от машинното вече бяха спрели двигателите и корабът се движеше напред само по инерция. Морис видя как носът се изви надясно, с десет градуса встрани от нормалното си положение, след което носовата оръдейна установка се откъсна, докато разчетът ѝ се опитваше да мине към кърмата. Под установката имаше още хора. Морис знаеше, че всички те са мъртви, и се надяваше, че са загинали моментално и че не се давеха, залостени в потъващата стоманена

клетка. Неговите хора. Колко от тях имаха бойни постове пред ASROC установката?

Тогава носът се откъсна от корпуса. Тридесет метра от кораба се отделиха от останалата му част, съпроводени от стърженето на метал. Морис видя как носът се обърна и се сблъска с кораба, въртейки се във водата подобно на малък айсберг. Една открита херметична врата се размърда и от нея се появи човек, който се опитваше да се измъкне. Усилията му се увенчаха с успех и човекът успя да скочи във водата и заплува далеч от потъващия нос.

На мостика всички бяха изранени от счупените стъкла, но бяха живи и стояха по местата си. Боцман Кларк огледа набързо лоцманската кабина, след което изтича на долната палуба, за да помогне на разчетите за борба с повредите, който вече тичаха напред, понесли противопожарни маркучи и електрожени, докато разчетът в центъра за борба с повредите гледаше таблата си, за да определи степента на наводняване. Морис вдигна един телефон и набра центъра за борба с повредите.

— Докладвайте!

— Наводняване от кърмата до рамка тридесет и шест, но мисля, че ще се задържим на вода... поне за известно време. Няма пожари. Чакаме подробни доклади от разчетите.

Морис превключи телефона.

— Боен център, уведовете командващия ескорта, че сме улучени и че ни е необходима помощ.

— Вече го направихме, сър. „Гелъри“ се е отправил към нас. Изглежда, подводницата успя да се измъкне. Все още я търсят. При нас има някои поражения от ударната вълна. Всички радари са извън строя. Носовият хидролокатор е унищожен. ASROC установката е унищожена. Буксирният хидролокатор все още работи, както и установките „Марк-32“ Изчакайте... командващият ескорта ни изпраща влекач, сър.

— Добре, поемете управлението. Слизам долу да огледам повредите. — „Поемете управлението — помисли си Морис. — Как се управлява кораб, който не се движи?“ Минута по-късно той стоеше пред една напречна преграда и гледаше как хората му се опитват да я закърпят с дъски.

— Тази е доста здрава, сър, но онази пред нея тече като решето и няма начин да запушим пробойните. Когато носът се откъсна, всичко останало трябва да се е изкривило. — Офицерът сграбчи един матрос за рамото. — Иди в кърмовия склад и донеси още материал!

— Тази ще издържи ли?

— Не знам. Кларк проверява кила. Ще трябва да заварим няколко кръпки. Дайте ми десет минути и ще ви кажа дали ще останем на вода или не.

Кларк се появи, като дишаше тежко.

— Преградата в горния край на резервоарите за гориво е откъсната, има и малка пукнатина. Тече здраво. Помпите са включени и едва успяват да изпомпят водата. Мисля, че ще можем да я закърпим, но ще трябва да побързаме.

Командващият борбата с повредите офицер незабавно поведе хората си към долната палуба. Отнякъде се появиха двама матроси с преносима помпа и Морис веднага ги изпрати на долната палуба.

— Колко души липсват? — обърна се Морис към боцмана. Кларк държеше ръката си някак странно.

— Всички от разчета на 125-милиметровото оръдие са се спасили, но не видях никого от палубите под него... Мамка му, мисля, че и аз съм си счупил нещо. — Кларк погледна дясната си ръка и поклати ядосано глава. — Едва ли много хора са успели да се измъкнат от носа, сър. Херметичните врати са изкривени и сигурно не са могли да бъдат отворени.

— Иди да ти прегледат ръката — нареди Морис.

— Майната ѝ на ръката, шкипер! Вие имате нужда от мен. — Боцманът беше прав. Морис се качи на горната палуба, последван от Кларк.

В мостика капитанът набра машинното отделение. Шумът в слушалката даде отговор на първия му въпрос. Шефът на машинното говореше на фона на свистенето на пара.

— Повреди от ударната вълна, капитане. Имаме няколко пробити парни тръби на котел номер едно. Мисля, че номер две все още е годен за работа, но за всеки случай сложих предпазители и на двата. Дизеловите генератори са в изправност. Няколко от хората ми са ранени и ще ги пратя горе. Аз... добре, добре. Току-що приключихме с проверката на котел номер две. Има няколко малки теча, но ще ги

оправим бързо. С изключение на това всичко останало е наред. Ще се оправим за петнадесет минути.

— Ще имаме нужда от вас. — Морис затвори.

„Фарис“ стоеше неподвижно върху водната повърхност. Предпазителните клапани бяха отворени и парата излизаше през масивния комин с ужасяващ стържещ звук, който наподобяваше вик на болка. На мястото на елегантния нос на фрегатата сега зееше разкъсан метал с увиснали по него кабели. Водата около кораба беше потъмняла от изтеклото през пробойните в резервоарите гориво. Едва сега Морис забеляза, че кърмата на кораба се намира по-ниско във водата. Капитанът знаеше, че ще трябва да изчака следващия доклад на групата за борба с повредите. Също като при жертва на катастрофа, шансовете на кораба зависеха от работата на хирурзите, а те не трябваше да бъдат притеснявани или притискани. Той вдигна телефона за връзка с СІС.

— Мостик до боен център. Какво е състоянието на контакта с подводницата?

— Хеликоптерът на „Гелъри“ стреля по нея, но торпедото не улучи. Изглежда, е избягала на североизток, но от пет минути не отчитаме нищо. Над зоната вече има един „Орион“.

— Кажете им да проверят откъм вътрешната ни страна. Този тип няма да избяга, освен ако не му се наложи. Възможно е да се насочи към нас, вместо да се опитва да бяга. Предайте това на командващия ескорта.

— Слушам, капитане.

Морис едва бе затворил телефона, когато той иззвъня.

— Капитанът слуша.

— Ще останем на вода, сър — каза веднага командващият борбата с повредите офицер. — Сега закърпваме напречната преграда. Няма да можем да я херметизираме, но помпите ще се справят с теча. Ако нещо не се обърка, ще успеем да я закараме вкъщи. Изпратиха ли ни влекач?

— Да.

— Ако ще ни влачат, сър, по-добре ще бъде да е с кърмата напред. Не ми се ще дори да си помисля какво може да се случи, ако тръгнем напред без нос.

— Добре. — Морис погледна към Кларк. — Събери една група на кърмата. Ще ни влачат с кърмата напред, така че искам да подготвите всичко за влекача. Пуснете голямата лодка да търси оцелели. Видях поне един човек, който успя да скочи във водата.

— Готово, капитане.

Морис отиде в СІС и намери един изправен радиопредавател.

— Рентген Алфа, тук „Фарис“ — повика той командващия ескорта.

— Докладвайте за състоянието си.

— Улучиха ни отпред, носът се откъсна до ASROC установката. Не можем да маневрираме. Ще успеем да се задържим на вода, стига времето да не се развали. За момента и двата котела са извън строя, но след по-малко от десет минути би трябвало да имаме захранване. Имаме жертви, но все още не знам колко точно. Удари ни подводница, вероятно от клас „Виктор“. Ако не греша, тя се насочва към вас.

— Изгубихме контакта, но той се насочваше извън формацията — отвърна комодорът.

— Започнете да търсите от вътрешната страна, сър — посъветва го Морис. — Този тип се приближи дяволски близо до нас, след което ни изигра страхотен номер. Той е твърде добър и няма да се опита да избяга.

Комодорът обмисли информацията.

— Добре, ще го имам предвид. „Гелъри“ е на път към вас. От какво друго се нуждаете?

— „Гелъри“ ще ви трябва повече отколкото на нас. Просто ни изпратете влекача — отговори Морис. Той знаеше, че подводницата няма да се върне за втори изстрел. Тази част от мисията ѝ бе вече приключена и сега съветският капитан щеше да се опита да потопи няколко търговски кораба.

— Прието. Ако имате нужда от нещо, уведомете ме. Успех, Ед.

— Благодаря, сър. Край.

Морис заповяда на хеликоптера да пусне двоен пръстен от хидроакустични буйове около кораба просто за всеки случай. След това хеликоптерът откри трима души във водата, един от които бе мъртъв. Голямата лодка ги прибра, а хеликоптерът се върна при конвоя. „Птичката“ беше прикрепена към „Гелъри“, който зае мястото на „Фарис“, докато конвоят завиваше на юг.

На долната палуба заварчиците работеха в дълбоката до колене морска вода, опитвайки се да запушат пробойните в херметичните прегради на фрегатата. Работата им продължи девет часа, след което помпите изпомпиха водата от наводнените отделения.

Заварчиците още не бяха свършили, когато флотският влекач „Папаго“ се изравни с квадратната кърма на „Фарис“. Боцман Кларк ръководеше прехвърлянето и закрепването на здравето буксирно въже. Един час по-късно влекачът теглеше фрегатата на изток със скорост четири възела. Тегленето ставаше с кърмата напред, за да бъде предпазена повредената носова част. Морис заповяда буксирният хидролокатор да бъде пуснат през носа, за да им осигури минимална възможност за защита. Бяха поставени няколко допълнителни наблюдатели, които да се оглеждат за следи от перископи. Пътят към дома щеше да бъде бавен и опасен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА ПРОБИВИ

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Пази се, Паша.

— Както винаги, другарю генерал — усмихна се Алексеев. — Да вървим, капитане.

Сергетов последва началника си. За разлика от предишния си излет до фронтовата линия, този път двамата бяха облечени в защитни жилетки. Генералът беше въоръжен само с пистолет и носеше куфарчето с картите си. Капитанът вече официално беше не само щабен офицер, но и телохранител на шефа си, и затова бе въоръжен с чешки картечен пистолет, прехвърлен на ремък през рамото му. Капитанът забеляза, че този път началникът му беше друг човек. При първото им посещение на фронта Алексеев се бе държал сдържано, почти колебливо, и на младия офицер дори не му беше минало през ума, че въпреки чина си шефът му също никога не беше участвал в истинско сражение и по тази причина се държеше предпазливо като новобранец. Не и сега. Алексеев беше помирисал барут и вече знаеше какво вършеше работа на предната линия и какво не. Промяната беше забележителна. Сергетов си помисли, че баща му се бе оказал прав — Алексеев беше човек, с когото трябваше да се съобразяват. В хеликоптера с тях щеше да пътува и един полковник от ВВС. Щурмовият Ми-24 се издигна в тъмнината, придружаван от ескорта си от изстребители.

ЛАММЕРСДОРФ, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Хората, които оценяваха важността на видеокасетофона, не бяха много. Той наистина беше полезно устройство в домашни условия, но едва когато преди две години един капитан от холандската армия бе демонстрирал гениалната си идея, полезността му за военни нужди бе

доказана — първо в тайни изпитания в Германия, а след това и в Съединените щати.

Самолетите за радарно наблюдение на НАТО се намираха на обичайните си позиции високо над река Рейн. Големите E-3A „Сентри“, познати повече като AWACS, и по-малките, не толкова известни, TR-1 летяха в отегчителни кръгове или по права линия далеч зад фронтвата линия. Функциите им не бяха съвсем еднакви. Самолетите от типа AWACS се занимаваха най-вече с въздушния трафик. Самолетите от типа TR-1, които по същество представляваха подобрен вариант на ветерана U-2, търсеха превозни средства на земята. Първоначално TR-1 се бяха оказали неефикасни. Те следяха твърде много цели, повечето от които представляваха неподвижни радарни рефлектори, дислоцирани навсякъде от Съветите, и натовските командири бяха затрупани от информация, която беше твърде разбъркана, за да им бъде полезна. Тогава се появи видеокасетофонът. Всички предадени от самолетите данни така или иначе биваха записвани на видеокасета, защото това беше удобен начин за съхраняването им, но вградените в натовската система видеокасетофони имаха ограничени възможности. Холандският капитан бе донесъл своя личен видеокасетофон в службата си и бе демонстрирал как чрез използването на бързо пренавиване на лентата напред и назад е възможно не само да се покаже накъде вървяха нещата, но и какъв беше техният източник. Компютърната обработка улесняваше още повече тази задача, като премахваше предмети, които не се бяха премествали поне веднъж в продължение на два часа. По този начин се елиминираха съветските радарни примамки и НАТО разполагаше с чисто ново разузнавателно средство.

От всяка касета се правеха по няколко копия и екип от над сто експерта от разузнаването и въздушния трафик преглеждаха данните денонощно. Някои се занимаваха с нормално тактическо разузнаване. Други търсеха модели. Голям брой камиони, придвижващи се през нощта към фронтвата линия и назад, можеше да означава само совалкови курсове за попълване на запасите от гориво и муниции. Когато няколко превозни средства се отделяха от конвой и бяха дислоцирани паралелно на фронтвата линия, това означаваше, че артилерията се подготвя за атака. Екипът беше научил, че най-

сложната му задача е да предаде данните на фронтовите командири достатъчно бързо, за да могат те да се възползват от тях.

В базата в Ламмерсдорф един белгийски лейтенант току-що беше изгледал касета със запис отпреди шест часа и докладът му беше изпратен по наземна линия до фронтовите командири на НАТО. В доклада му пишеше, че най-малко три съветски дивизии де бяха придвижили на север и на юг от Магистрала 7. Съветите щяха да осъществят масирана атака срещу Бад Залцдетфурт по-рано, отколкото се очакваше. Резервни единици от белгийската, германската и американската армия незабавно бяха придвижени напред и съюзническите ВВС бяха предупредени за голямата сухопътна акция. Боевете в този сектор и без това бяха достатъчно ожесточени. Германските войски, защитаващи района на юг от ХанOVER, бяха изгубили повече от петдесет процента от ресурсите си и битката, която все още не беше започнала, вече се бе превърнала в надпревара, в която всяка страна се опитваше да придвижи резервите си до мястото на атаката преди другата.

ХОЛЕ, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

— Тридесет минути — каза Алексеев на Сергетов. Четири мотострелкови дивизии вече се намираха на позициите си и покриваха фронт от по-малко от двадесет километра. Зад тях една танкова дивизия чакаше момента, в който щеше да се възползва от първия пробив в германските линии. Целта беше завземането на град Алфелд на река Лайне. Градът контролираше два пътя, които НАТО използваше за прехвърляне на войскови подразделения и запаси на север и на юг, и завземането му щеше да направи дупка в линиите на НАТО, което щеше да позволи на съветските оперативно-маневрени групи да се врежат в тила на врага.

— Другарю генерал, какво мислите за начина, по който се развиват събитията? — попита тихо капитанът.

— Попитайте ме след няколко часа — отвърна генералът. Долината на реката зад гърба му беше още едно гробище на войници и бойна техника. Намираха се на тридесет километра от границата, а плановете бяха предвиждали танковете на Червената армия да достигнат до Холe само за два дни. Алексеев се намръщи, като се зачуди кой ли щабен гений беше измислил графика. За пореден път

беше пренебрегнат човешкият фактор. Бойният дух и дисциплината на германците бяха на ниво, каквото той никога не беше виждал. Спомняше си разказите на баща си за сраженията в Украйна и Полша, но никога не беше вярвал в истинността им. Сега обаче им повярва. Германците отбраняваха всяка педя земя от своята територия подобно на вълци, бранещи малките си, като се оттегляха едва когато не им оставаше друг избор, контраатакуваха при всеки удобен случай и изсмукваха силите на настъпващите съветски подразделения, мобилизирайки всичките си ресурси.

Съветската доктрина беше предвидила, че загубите ще бъдат големи. Придвижването напред и боят в движение можеха да бъдат постигнати само с цената на фронтални атаки, които първо трябваше да пробият фронтната линия на противника. Само че силите на НАТО отказваха да дадат възможност на Съветите да осъществят необходимия им пробив. Високотехнологичните им оръжия, които стреляха от безопасни, предварително подготвени позиции, разкъсваха всяка вълна на съветското нападение. Нападенията на техните самолети в тила на Съветската армия изсмукваха силите на нейните подразделения, преди те да имат възможност да влязат в решителен бой, и побъркваха артилерийската поддръжка въпреки всички мерки да бъдат заблудени.

Алексеев си напомни, че Червената армия се придвижваше напред и НАТО също плащаше тежка цена. Резервите на врага изтъняваха. Германските сили не можеха да се възползват от своята подвижност, както би направил Алексеев на тяхно място, като твърде често се окопаваха в някаква географска позиция, вместо да дават отпор на съветските сили в движение. „Разбира се — помисли си генералът, — те не разполагат с твърде много площ, която да разменят за време.“ Той погледна часовника си.

Огнена завеса се появи от гората под него, когато съветската артилерия започна подготовка. След нея дойде ред на многозарядните ракетни установки и утринното небе беше покрито от огнени ивици. Алексеев насочи бинокъла си надолу и след няколко секунди забеляза оранжево-белите кълба на експлозиите в натовските позиции. Той се намираше твърде далеч от фронтната линия, за да различи всички подробности, но един район с дължина от много километри беше озарен от светлина, наподобяваща толкова популярните на Запад

неоновии лампи. Над главата му се чу рев и генералът видя водещите групи на изстребителите за борба с наземни цели да се втурват към фронта.

— Благодаря, другарю генерал — въздъхна Алексеев. Той успя да преброи поне тридесет изстребител-бомбардировача Су и МиГ, всичките летящи ниско над земята по посока на бойното поле. Докато вървеше към командния бункер, на лицето му се изписа решителна усмивка.

— Водещите групи се включват сега — обяви един полковник. На скована от груби дъски маса бяха разтворени тактически карти, върху които се нанасяха бележки с химически моливи. Червени стрели започнаха марша си към поредица от сини линии. Всички картографи бяха лейтенанти и всеки от тях имаше шлемофон с телефон, свързан с точно определена полкова щабквартира. Офицерите за свръзка с резервните поделения стояха встрани от масата и засмукваха дима от цигарите си, докато наблюдаваха марша на стрелите. Зад тях стоеше безмълвно командващият 8-а гвардейска армия и наблюдаваше развитието на плана си за атаката.

— Срещаме среден отпор. Наличие на вражеска артилерия и танкови единици — каза един лейтенант.

Експлозии разтърсиха командния бункер. На два километра от него едно ято германски фантоми току-що беше хвърлило бомбения си товар по един батальон самоходни оръдия.

— Вражески изстребители над нас — каза със закъснение офицерът от противовъздушната отбрана. Няколко чифта очи погледнаха с тревога към тавана на бункера. Алексеев не беше един от тях. Една управляема бомба на НАТО щеше да ги убие, преди да разберат какво става. Колкото и да се радваше, че е назначен за заместник-командващ на военен театър, на него му се искаше да се върнат дните, в които беше командвал ударна дивизия. Тук той беше само наблюдател и чувстваше нужда да бъде сред разгара на сражението.

— Артилерията докладва за силен ответен артилерийски огън и тежки въздушни атаки. Ракетите ни атакуват вражеските самолети в тила на 57-а мотострелкова дивизия — продължи офицерът от ПВО. — Голяма въздушна активност над фронтовата линия.

— Изстребителите ни атакуват — докладва офицерът от Фронтовата авиация. Той погледна ядосано нагоре. — Нашите зенитни ракети атакуват собствените ни самолети!

— Командирът на ПВО! — извика Алексеев. — Кажете на подразделенията си да идентифицират целите си, преди да стрелят!

— Разполагаме с петдесет самолета над фронтовата линия. Можем и сами да се справим с натовските изстребители! — настоя летецът.

— Наредете на зенитните батареи да прекратят огъня по цели на височина над хиляда метра — заповяда Алексеев. Той вече беше говорил за това с командващия Фронтовата авиация миналата вечер. След като изпълнеха задачата си, пилотите на МиГ-овете трябваше да останат високо над земята и така да дадат възможност на ракетните и оръдейните зенитни батареи да атакуват онези натовски самолети, които представляваха непосредствена опасност за сухопътните подразделения. Защо тогава стреляха по собствените му самолети?

На тридесет хиляди фута над река Рейн два радарни самолета Е-ЗА на НАТО се бореха за живота си. Съветите бяха започнали масирана атака и срещу тях се бяха насочили два полка прехващачи МиГ-23. Бордовите диспечери искаха помощ по радиото. Това отвличаше вниманието им от отбиването на атаката и намаляваше броя на натовските изстребители за други мисии. Без да мислят за своята собствена безопасност, съветските самолети се появиха от запад с повече от хиляда мили в час, подкрепяни от самолети за радиоелектронно подавяне. Американски F-15 и френски „Мираж“ се втурнаха да посрещнат заплахата и небето се изпълни с ракети. Това се оказа недостатъчно. Когато МиГ-овете се приближиха на около шестдесет мили, двата AWACS-а изключиха радарите си и се спуснаха към земята, за да избегнат атаката. Натовските изстребители над Бад Залцдетфурт останаха без радарна поддръжка. За първи път от началото на войната Съветите получиха въздушно превъзходство над голямо бойно поле.

— 143-и гвардейски стрелкови полк докладва, че е пробил германските редици — каза един лейтенант. Той не вдигна поглед, но нанесе на картата удължение на стрелата, за която отговаряше. — Вражеските единици се оттеглят в безпорядък.

— 145-и гвардейски току-що се обади — обяви картографът до него. — Първата линия на германската отбрана е унищожена. Продължават на юг по оста на железопътната линия... вражеските единици отстъпват. Врагът не се опитва да се прегрупира или да се обърне назад.

Командващият 8-а гвардейска армия генерал погледна триумфално Алексеев.

— Пуснете напред танковата дивизия!

Двете отслабени германски бригади, които отбраняваха този сектор, бяха понесли твърде тежки загуби по време на многобройните атаки, които им се бе наложило да отбиват. Войниците им загиваха, ресурсите им намаляваха и те нямаха друг избор, освен да отстъпят с надеждата, че ще могат да формират нова отбранителна линия в горите край Магистрала 243. Дислоцираната край Хакенщедт, на четири километра от бойното поле, 20-а гвардейска танкова дивизия тръгна напред. Нейните триста танка Т-80, подсилени от още неколкостотин бронирани машини на пехотата, се разгърнаха вляво и вдясно от второкласния път и се групираха в нападателни полкови колони. 20-а танкова беше оперативно-маневрената група на 8-а гвардейска армия. От началото на войната Съветската армия се опитваше да осъществи пробив, който да ѝ позволи да вкара една от тези мощни единици в тила на НАТО. Сега това беше възможно.

— Добра работа, другарю генерал — каза Алексеев. От картата се виждаше, че е осъществен голям пробив. Три от четирите участващи в атаката мотострелкови дивизии бяха успели да преодолеят германските отбранителни линии.

В едно ожесточено въздушно сражение, което продължи петнадесет минути, МиГ-овете успяха да свалят един от двата AWACS-а и три изтребителя „Ийгъл“, но платиха за това с цената на деветнадесет от своите самолети. Оцелелият AWACS отново се намираще високо във въздуха, този път на осемдесет мили зад река Рейн, и радарните му оператори се опитваха да си възвърнат контрола на въздушния бой над Централна Германия, докато съветските

изтребители завиваха обратно към базите си, последвани от облак зенитни ракети на НАТО. С цената на ужасни загуби те бяха осъществили една мисия, за която дори не бяха ги инструктирали.

Но това беше само началото. Сега, когато първоначалната атака се бе увенчала с успех, течеше най-трудната част от сражението. Генералите и полковниците, които командваха атаката, трябваше да придвижат подразделенията си бързо напред, като внимават формациите им да останат непокътнати и същевременно да прехвърлят артилерията си на югозапад, за да осигурят непрекъсната поддръжка на настъпващите полкове. Танковата дивизия имаше най-висок приоритет. Тя трябваше да удари следващата линия на германската отбрана броени минути след мотострелковите подразделения, за да могат съветските сили да стигнат до Алфелд преди падането на нощта. Групи на полевата полиция заемаха предварително определените си позиции за управление на трафика и насочваха подразделенията по пътищата, чиито пътни знаци бяха свалени от германците. Това не беше толкова лесна задача. Подразделенията не бяха непокътнати. Някои командири бяха загинали, някои превозни средства се бяха повредили, а и повредените пътища забавяха движението под нормалната скорост за настъпление.

Германските сили се опитваха да се прегрупират. Тиловите им подразделения се спираха на всяко кръстовище и изстрелваха противотанковите си ракети по настъпващите съветски единици, което вземаше особено големи жертви измежду командирите на единици. Съюзническата авиация също се прегрупираше и летящи ниско над земята щурмови самолети за борба с наземни цели започнаха да нападат излезлите на открито съветски части.

Зад разбитата фронтова линия една германска танкова бригада навлезе в Алфелд, последвана след десет минути от моторизиран белгийски полк. Германците продължиха на североизток по главния път под погледите на гражданите, на които току-що беше наредено да напуснат домовете си.

ФАСЛЕЙН, ШОТЛАНДИЯ

— Нямахме късмет, а? — попита Тод Симс, командир на американската подводница „Бостън“.

— Не — отговори Маккафърти. Лошият късмет го бе съпътствал дори и по време на пътуването до Фаслейн. Британската подводница „Озирис“, чиято задача беше да пази коридора за транзитно преминаване, беше заела позиция за атака, без да бъде открита от „Чикаго“. Ако беше съветска дизелова лодка, Маккафърти вече отдавна щеше да бъде на дъното. — Имахме голям шанс срещу амфибийната група. Нещата вървяха идеално. Руснаците бяха пуснали хидроакустичните си буйове и ние успяхме да им се изплъзнем и точно когато вече бяхме определили целите си за ракетна атака, бях решил първо да пусна ракетите, а след това да нападна с торпедата...

— Звучи ми добре — съгласи се Симс.

— Та точно тогава някой друг атакува с торпеда и обърка всичко. Изстреляхме три „Харпуна“, но един хеликоптер ни забеляза и бинго, копелетата бяха навсякъде над нас. — Маккафърти отвори вратата на офицерския клуб. — Имам нужда от едно питие!

— По дяволите, да! — разсмя се Симс. — Нещата изглеждат доста по-добре след няколко бири. Хей, такива работи се случват. Късметът е променливо нещо, Дани. — Симс се наведе над бара. — Две силни.

— Както кажете, командир. — Облечен в бяло сако стюард наля две халби топла, тъмна бира. Симс плати сметката и заведе приятеля си до едно сепаре в ъгъла. В далечния край на залата имаше някакво малко празненство.

— Отпусни се, Дани. Не е твоя вината, че Иван не ти е изпратил никакви цели, не е ли така?

Маккафърти отпи голяма глътка от халбата си. На две мили от тях „Чикаго“ товареше провизии за следващата си мисия. Подводницата щеше да остане в пристанището два дни. „Бостън“ и още една подводница от клас 688 бяха на същия кей, а по-късно днес щяха да дойдат и още две. Всички те щяха да бъдат изпратени на специална мисия, но все още никой не знаеше каква ще бъде тя. Междувременно офицерите и матросите използваха престоля, за да се надишат на свеж въздух и да се поотпуснат малко.

— Прав си, Тод, както винаги.

— Добре. Вземи си малко претцели. Там отсреща май тече голям купон. Какво ще кажеш и ние да отидем при тях, а? — Симс взе бирата си и отиде в другия край на помещението.

Там се бяха събрали офицери подводничари, което не беше голяма изненада, но предметът на разговора им удиви Маккафърти. В центъра на вниманието беше един норвежки капитан — рус мъж на около тридесет години, който не беше изтрезнявал от няколко часа. Той пресуши една халба бира и командир от Британския кралски флот незабавно му подаде нова.

— Трябва да намеря мъж, който спасил нас! — настояваше на висок глас пияният норвежец.

— К'во става? — попита Симс. Новопристигналите се запознаха с хората около масата. Офицерът от Кралския флот беше капитанът на британската подводница „Оберон“.

— Това е приятелчето, което взриви „Киров“ — каза англичанинът. — Той разказва историята за това на всеки десет минути. Време му е отново да я разкаже.

— Мръсно копеле! — каза Маккафърти. Това беше човекът, който бе потопил неговата цел! Норвежецът отново се разприказва.

— Ние правим подход бавно. Те идват вдясно — той се оригна — към нас и ние пълзим много бавно. Аз вдигам перископ и ето го! Четири хиляди метра, двадесет възела, той ще минава на петстотин метра от десен борд. — Бирената халба описа дъга към пода. — Свалям перископ! Арне, къде си, Арне? О, той пиян на маса. Арне мой оръжейник. Той подготвя да изстреля четири торпеда. Тип тридесет и седем, американски торпеда. — Той посочи към двамата американски офицери, които току-що се бяха присъединили към тълпата.

Четири „Марк-37“! Маккафърти се намръщи при мисълта за това. Такъв изстрел можеше да скапе настроението на всяка цел.

— „Киров“ вече много близо. Вдигам перископ! Курс същи, скорост съща, разстояние сега две хиляди метра — аз стреля! Едно! Две! Три! Четири! Презарежда и се гмурка надълбоко.

— Ти си човекът, който прецака моя подход! — извика Маккафърти.

Норвежецът почти изтрезня за миг.

— Кой си ти?

— Дан Маккафърти, американска подводница „Чикаго“.

— Там ли беше?

— Да.

— Изстрелял ракети?

— Да.

— Герой! — Норвежкият капитан се хвърли към Маккафърти и едва не го повали на земята, когато го сграбчи в мечешка прегръдка. — Ти спасява мои хора! Ти спасява моя лодка!

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — попита Симс.

— О, запознайте се — каза един капитан от Кралския флот. — Капитан Бьорн Йохансен от подводницата „Кобен“ на Негово норвежко величество. Капитан Даниел Маккафърти от американската подводница „Чикаго“.

— След като ние стреля „Киров“, те се нахвърлят върху нас като вълци. „Киров“ взривява...

— След четири риби? Мога да си представя — съгласи се Симс.

— Руснаци идват към нас с един кръстосвач, два ескадрени миноносца — продължи Йохансен, който все още не беше изтрезнял напълно. — Ние, въ, избягваме, но те намира нас и стреля техни РБУ ракети — много, много ракети. Повечето далече, някои близо. Ние презарежда и аз стреля по кръстосвач.

— Улучи ли го?

— Един път, но не потопил. Това продължава, не съм сигурен, десет минути, петнадесет. Беше доста горещо, нали?

— Да, и за мен беше доста напечено. Ние подходихме бързо и включихме радара. Там, където смятахме, че е „Киров“, имаше три кораба.

— Три харпуна. Един „Хеликс“ забеляза пуска и ни подгони. Ние се измъкнахме, но не знам дали ракетите са улучили нещо.

— Улучили? Ха! Нека да ти кажа аз — продължи Йохансен. — Ние мъртви, акумулатор спаднал. Ние има повреда сега, не може да бяга. Ние избягва четири торпеда, но те вече знаят наша позиция. Хидролокатор засича нас. Ескадрен миноносец изстрелва РБУ по нас. Първи три не улучват, но те знае наша позиция. Тогава — бум! бум! бум! Много пъти. Ескадрен миноносец взривява. Друг улучен, но не потъва, мисля. Ние спасява. — Йохансен отново прегърна Маккафърти и двамата разляха бирата си по пода. Американецът никога не беше виждал норвежец да показва толкова открито чувствата си, дори и пред жена си. — Мой екипаж жив заради теб, „Чикаго“! Аз тебе черпи. Аз черпи цял твой екипаж.

— Сигурен ли си, че сме потопили онова корито?

— Ти потапя — каза Йохансен. — Моя лодка мъртва, мои хора мъртви, аз мъртъв. Ти потапя. — Маккафърти си помисли, че да потопиш ескадрен миноносец не беше толкова престижно, като да потопиш атомен боен кръстосвач, но все пак беше по-добре от нищо. Той си припомни, че ракетите му бяха повредили още един ескадрен миноносец. Кой знае, може би той също беше потънал по обратния път към базата си.

— Не е зле, Дани — каза Симс.

— Някои хора — каза капитанът на „Оберон“ — направо са родени с късмет!

— Знаеш ли, Тод — каза капитанът на „Чикаго“, — тази бира си я бива.

„ФАРИС“

Имаше само два трупа за погребване. Още четиринадесет души от екипажа бяха изчезнали и се предполагаше, че са загинали, но Морис смяташе, че корабът му е извадил късмет. Двадесет матроси имаха наранявания от различна степен. Предмишницата на Кларк беше счупена, няколко души си бяха счупили глезените от ударната вълна, а половин дузина бяха изгорени зле от пробитите паропроводи. Дребните порязвания от парчетата стъкло не се брояха.

Морис проведе погребалната церемония според устава. Гласът му не издаваше никакви чувства, докато четеше думите за увереността и надеждата, че един ден морето ще върне мъртъвците си... По даден знак матросите наклониха дървените плотове. Увитите в пластмасови чували трупове с прикрепени към тях стоманени тежести се плъзнаха изпод знамената и паднаха във водата. Дълбочината на това място беше десет хиляди фута — дълъг път за старпома и мерача Трети клас от Детройт. Последва пушечният залп, но без музикален съпровод. Никой на борда не можеше да свири на тромпет, а касетофонът беше счупен. Морис затвори устава.

— Свободни сте.

Знамената бяха сгънати внимателно и прибрани в склада на кулата. Дървените плотове бяха занесени в трапезарията, а подпорите бяха върнати на местата им. Морис знаеше, че „Фарис“ все още е половин кораб, който може да се използва само за старо желязо.

Влекачът „Папаго“ теглеше фрегатата с малко повече от четири възела. До сушата оставаха още три дни път. Бяха се отправили към Бостън, който бе най-близкото пристанище, вместо към някоя военноморска база. Причината беше ясна. Поправката на фрегатата щеше да отнеме повече от година и флотът не искаше да натоварва кораборемонтните си мощности с работа, която щеше да продължи толкова. Само корабите, които можеха да бъдат поправени за полезна бойна служба, щяха да получат бързо обслужване в кораборемонтните бази на ВМФ.

Сега дори и командването му на „Фарис“ беше просто формално. На влекача имаше резервен екипаж, голяма част от който се състоеше от хора, които в цивилния живот бяха експерти по спасителни операции. Трима от тях бяха на борда на фрегатата, за „да съветват“ Морис относно нещата, които трябваше да прави. Съветите им на практика представляваха учтиви заповеди.

Екипажът имаше достатъчно работа. Предните напречни прегради трябваше да бъдат проверявани и наблюдавани непрекъснато. В машинното отделение течеше ремонтът на двигателите. В момента само един от котлите на кораба работеше и така осигуряваше достатъчно пара за задвижването на турбогенераторите и за електричеството. Работата по втория котел щеше да продължи поне още един ден. Екипажът му бе обещал, че основният търсец радар ще бъде приведен в действие до четири часа. Спътниковата антена току-що беше поправена. Когато пристигнеха в пристанището — ако изобщо пристигнеха, — всичко, което можеше да бъде поправено от екипажа, щеше да бъде поправено. Това нямаше кой знае колко голямо значение, но една поговорка във флота казваше, че заетият екипаж е щастлив екипаж. На практика това означаваше, че матросите, за разлика от капитана си, нямаха време да мислят за грешките, които са били направени, за хората, които са загинали заради тези грешки, както и чия е вината за всичко това.

Морис отиде в СІС. Тактическият разчет преглеждаше записа на касетата и картите, отразяващи срещата със съветската подводница, и се опитваше да разбере какво се бе случило.

— Не знам — сви рамене хидроакустикът. — Може би там е имало две подводници, а не само една. Искам да кажа, ето я тук, нали

така? Ето тази ярка следа тук. И след две минути активният хидролокатор я засича ей там.

— Само една подводница — каза Морис. — Придвижването отгук дотам става за четири минути при скорост двадесет и пет възела.

— Но ние не я чухме, сър, а и не я видяхме на екрана. Освен това, когато я изгубихме, тя се насочваше в обратна посока. — Хидроакустикът пренави лентата и я пусна отново.

— Да. — Морис се върна на мостика, като не спираше да мисли за това. Вече беше запомнил цялата последователност на събитията. Той се приближи до крилото на мостика. Спрингерите все още бяха надупчени и на мястото, на което беше загинал старпомът, все още се виждаше бледо кърваво петно. Днес някой щеше да го замаже с боя. Боцман Кларк беше организирал матросите в най-различни работни групи. Морис запали цигара и се втренчи в хоризонта.

РЕЙДАРВАТ, ИСЛАНДИЯ

Хеликоптерът беше последното предупреждение, което им трябваше. Едуардс и групата му се бяха отправили на североизток. Те преминаха през район на множество малки езерца, прекосиха един път с чакълена настилка, след като бяха чакали цял час, за да определят интензивността на движението по него, и започнаха да се придвижват през поредица от тресавища. Едуардс вече беше напълно объркан от терена. Комбинацията от голи скали, тревисти поляни, полета от лава, а сега и сладководни тресавища, го караше да се чуди дали Исландия не беше мястото, което Бог бе избрал, за да се отърве от отпадъците, които бяха останали, след като бе създал света. На Господ обаче явно не му бяха останали дървета, защото наоколо не се виждаше нито едно, и най-доброто прикритие за групата беше високата до коленете им трева, която се издигаше над водата. Едуардс си помисли, че това трябва да е доста устойчива трева, защото до неотдавна тресавището е било замръзнало. Все още беше студено и само няколко минути след като бяха навлезли в тресавището краката ги бяха заболели от студа. Всички понасяха търпеливо това неудобство. Другата възможност беше да се движат през гола, леко издигната местност, което не беше приемлива алтернатива при наличието на вражески хеликоптери наоколо.

Вигдис учудваше всички с издръжливостта си. Тя не изоставаше от морските пехотинци и никога не се оплакваше и не се спъваше. „Истинско селско момиче“ — помисли си Едуардс. Тя бе прекарала цялото си детство, гонейки овцете от фермата по поляните и катерейки се по тези проклетни хълмове.

— Добре, момчета, десет минути почивка — извика Едуардс. Всички моментално се огледаха за сухо местенце, на което да се строполят. Единственото, което успяха да намерят, бяха няколко скали. „Скали посред тресавище!“, помисли си Едуардс. Гарсия застана на пост с откънатия от руснаците бинокъл. Смит запали цигара. Едуардс се обърна и видя, че Вигдис е седнала до него.

— Как си?

— Много изморена — каза тя с лека усмивка. — Но не чак толкова, колкото теб.

— Така ли! — разсмя се Едуардс. — Може би ще трябва да ускорим хода.

— Къде отиваме?

— Към Хвамсфьордур. Не ни казаха защо. Предполагам, че ни остават още четири или пет дни път. Искаме да стоим настрани от всички пътища, които можем да избегнем.

— За да ме защитите, нали?

Едуардс поклати глава.

— За да защитим всички. Не искаме да се бием с никого. Наоколо има твърде много руски войници и ние не можем да си играем на военни играчки.

— Значи аз не наранявам... ъъ, не възпирам работата ви? — попита момичето.

— Съвсем не. Ние сме късметлии, че си с нас. Че на кого не му се иска да се разхожда из страната с едно красиво момиче? — отвърна галантно лейтенантът. „Не казах ли някаква глупост?“ Тя го погледна някак странно.

— Ти мисли, че аз красива след... след...

— Вигдис, ако те беше сгазил камион... да, ти си много красива. Никой не може да промени това. Онова, което се случи с теб, не беше по твоя вина. Ако вследствие на него са настъпили някакви промени у теб, то те са отвътре, а не отвън. И аз знам, че някой те харесва.

— Имаш предвид детето ми? Грешка. Той намира друго момиче. Това не е важно, всичките ми приятелки си имат деца. — Тя сви рамене.

„Какво тъпо копеле“ — помисли си Едуардс. Той си спомни, че в Исландия да имаш незаконно дете беше нещо обичайно. Тъй като на острова нямаше фамилни имена — повечето исландци имаха собствени имена, последвани от бащиното, — човек не можеше да направи разлика между законните и незаконните деца. Пък и на исландците, изглежда, хич не им пукаше от това. Млади неомъжени жени раждаха деца, грижеха се добре за тях и в това нямаше нищо лошо. Но кой би напуснал момиче като това тук?

— Е, Вигдис, аз лично смятам, че никога през живота си не съм срещал по-красиво момиче от теб.

— Наистина ли?

Едуардс си призна мислено, че косата ѝ беше мръсна и невчесана и изглеждаше ужасно. Лицето и дрехите ѝ бяха покрити с прах и кал. Един горещ душ щеше да промени това само за няколко минути и щеше да открие красотата ѝ. Но красотата идва отвътре и той едва сега започваше да оценява душевната красота на това момиче. Прокара дланта си по бузата ѝ.

— Всеки мъж, който твърди противното, е идиот. — Той се обърна и видя сержанта да се приближава към тях.

— Време е да тръгваме, освен ако не искате краката ви да се вкочанят, лейтенант.

— Добре. Искам да изминем между осем и десет мили преди следващата почивка. От далечната страна на планината, покрай която вървим, има ферми и пътища. Ще трябва да огледаме района, преди да преминем през него. Оттам ще направя връзка по радиото.

— Готово, шкипер. Роджърс! Върви напред и завий леко на запад.

БОДЕНБУРГ, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Пътуването напред не беше лесно. 8-а гвардейска армия премести командния си пункт възможно най-близо зад водещите единици. Подобно на Алексеев, нейният командващ вярваше, че трябва да бъде възможно най-близо до фронта. Пътуването беше осъществено с бронетранспортьори — да се използват хеликоптери беше опасно —

и продължи четиридесет минути, през които Алексеев наблюдава две жестоки въздушни атаки над съветските колони.

В сражението се бяха включили германските и белгийските подкрепления и прехванатите радиопредавания показваха, че към бойното поле са тръгнали и американски, и британски подразделения. Алексеев също беше извикал подкрепления. Онова, което бе започнало като относително слаб натиск, осъществен само от една механизирана армия, сега се превръщаше в голямо сражение. Генералът реши, че това е добър знак. НАТО нямаше да изпрати подкрепления, ако не смяташе, че ситуацията е опасна. Задачата на Съветите беше да постигнат желан резултат, преди подкрепленията да се намесят в боя.

Командващият 20-а танкова дивизия генерал беше в командния пункт, който сега беше разположен в едно гимназиално училище. Сградата беше нова и просторна и щеше да свърши работа, докато бъдеше подготвен подземният бункер. Темпът на настъплението беше забавен най-вече заради трудностите по управлението на движението по пътищата.

— Направо по този път до Сак — каза командващият 8-а гвардейска армия на танкиста. — Моите мотострелковаци би трябвало да са разчистили зоната, докато стигнете до нея.

— До Алфелд остават още четири километра. Добре, само се уверете, че можете да ни осигурите поддръжка, когато прекосим реката. — Генералът наложи каската си и излезе от стаята. „Ще стане“, помисли си Алексеев. Този генерал беше свършил отлична работа при превеждането на подразделението си на фронта в почти идеален ред.

Следващото нещо, което чу, беше една експлозия. Прозорците се разтърсиха и около него паднаха парчета от тавана. Дяволския кръст се беше завърнал.

Алексеев изтича навън и видя една дузина обхванати от пламъци бронирани машини. Докато стоеше пред вратата, екипажът на един чисто нов танк Т-80 се измъкна през люка. Миг по-късно танкът се взриви — пламъците бяха стигнали до сандъците с муниции и към небето се издигна огнен стълб, който наподобяваше малък вулкан.

— Генералът е мъртъв, генералът е мъртъв! — изкрещя един сержант. Той посочи към едно БМД, от което не се беше спасил никой. Алексеев чу командващия 8-а гвардейска армия да псува зад гърба му.

— Заместник-командирът на тази танкова дивизия наскоро беше произведен в чин полковник.

Павел Леонидович взе бързо и удобно решение.

— Не, другарю генерал. Какво ще кажете за мен?

Командващият го погледна с удивление, но си спомни за репутацията на Алексеев като командир на танк, както и за славата на баща му. Той също взе бързо решение.

— 20-а танкова е ваша. Знаете каква е мисията ви.

Появи се още една бронирана машина и Алексеев и Сергетов се качиха в нея, след което шофьорът я подкара към дивизионния команден пункт. Пътуването продължи половин час. Алексеев забеляза редица танкове, паркирани пред ивицата дървета. Снарядите на съюзническата артилерия падаха наблизо, но той не им обърна внимание. Полковите му командири се бяха събрали на едно място. Генералът бързо издаде заповедите за целта и времето. Това, че всички подчинени на покойния дивизионен командир знаеха точно какви са задачите им, говореше добре за качествата му на командир. Дивизията беше добре организирана и знаеше отлично какво трябва да прави на всеки етап от настъплението. Алексеев моментално забеляза, че е получил добър боен щаб. Той остави полковите си командири да се върнат при полковете си и отиде при щабните си офицери.

Първата му бойна щабквартира се намиреше под сянката на едно високо дърво. Дори и баща му не би мечтал за нещо по-добро. Алексеев се усмихна и намери началника на дивизионното разузнаване.

— Какво е положението?

— Един германски танков батальон контраатакува по пътя, водещ на изток от Сак. Би трябвало да успеем да ги спрем, а и нашите машини се придвижват на югозапад зад тях. Водещите мотострелкови части вече са навлезли в града и докладват за слаба съпротива. Нашите водещи групи вече тръгнаха натам и трябва да бъдат в града до един час.

— Началник ПВО?

— Зенитните ракети и самоходните зенитни оръдия се намират точно зад водещите ешелони. Имаме и въздушно прикритие. Два полка МиГ-21 са в състояние на готовност за въздушна отбрана, но обещаните изтребители за борба с наземни цели все още не са

пристигнали. Тази сутрин те са понесли големи загуби, но същото важи и за противниковата страна. Преди обяд свалихме дванадесет самолета на НАТО.

Алексеев кимна и мислено раздели числото на три, както се бе научил да прави от практиката.

— Извинете ме, другарю генерал. Аз съм полковник Попов, дивизионният политкомисар.

— Добре, другарю полковник. Партийният ми членски внос е платен до края на годината и ако извадя късмет, ще доживея да си го платя и следващата година. Ако имате да ми казвате нещо важно, направете го бързо! — Ако имаше нещо, от което Алексеев да не се нуждае в този момент, то това беше някакъв си замполит!

— След като завземем Алфелд...

— Ако завземем Алфелд, ще ви дам ключовете на града. Засега ме оставете да си свърша работата. Свободен сте! — „Вероятно щеше да поискаш позволение да разстреляш заподозрените фашисти.“ Чинът на Алексеев не му позволяваше да пренебрегва политическите командири, но поне му даваше възможност да не обръща внимание на онези, които нямаха генералски пагони. Той се приближи до тактическите карти. Както и преди, от едната страна лейтенантите нанасяха напредъка на неговите — неговите! — части. От другата страна офицерите от разузнаването събираха данните, които бяха получили за разположението на вражеските позиции. Той сграбчи оперативния си офицер за рамото.

— Искам водещият полк да бъде разположен точно зад мотострелковите части. Ако имат нужда от помощ, дайте им я. Искам този пробив, и то още днес. С какви артилерийски единици разполагаме?

— В момента имаме готови два батальона тежки оръдия.

— Добре. Ако пехотинците имат цели за тях, открийте ги и незабавно започнете да ги обстрелвате. Сега не му е времето за любезности. НАТО знае, че сме тук, и най-лошият ни враг е времето. Времето работи в полза на врага и в наш ущърб. — Оперативният офицер се събра с командира на артилерията и след две минути неговите 152-милиметрови оръдия започнаха да обстрелват фронта. Алексеев реши, че трябва да издейства медал за покойния командир на

20-а танкова дивизия; човекът заслужаваше някаква награда за начина, по който бе успял да обучи хората си.

— Вражеска въздушна атака — каза един от картографите.

— Вражески танкове излизат от гората на изток от Сак, приблизително един батальон. Германците имат поддръжка от тежка артилерия.

Алексеев знаеше, че оттук нататък трябваше да се довери на полковниците си. Времето, в което един генерал бе имал възможност да наблюдава цялото сражение и да го контролира беше отминало отдавна. Щабните му офицери нанасяха своите бележки върху картата. Генералът си помисли, че германците трябваше да изчакат и да оставят предните редици на дивизията да минат, след което да нападнат дивизионните обозни колони. Това беше глупаво и Алексеев за първи път виждаше германски командир да прави тактическа грешка. Германецът вероятно беше млад командир, който бе заменил загиналия си или ранен началник, или пък беше човек, чийто дом се намираще наблизо. Независимо от причината, грешката беше факт и Алексеев щеше да се възползва от нея. Двата му водещи танкови полка понесоха загуби, но само за десет минути успяха да разбият германската контраатака.

— Два километра — водещите групи вече се намират на два километра от Сак. Срещат само артилерийско противодействие. Виждат се приятелски части. Пехотните части в Сак докладват за слаба съпротива. Градът е почти прочистен. Разузнавачите докладват, че пътят към Алфелд е отворен!

— Минете покрай Сак — заповяда Алексеев. — Целта ни е Алфелд на река Лайне.

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Отбраната беше сформирана набързо. Американска механизирани пехота и водещият танков ескадрон на приближаваща британска бригада подсилиха остатъците от германските и белгийските сили, които този ден бяха разбити от съветските дивизии. Времето беше малко. Военните инженери работеха трескаво с бронирани си булдозери, за да изровят укрития за танковете, докато пехотинците копаеха окопи за противотанковите си оръжия. Облакът прах на хоризонта беше единственото предупреждение, което им бе

необходимо. Една танкова дивизия се беше насочила срещу тях, а гражданите в града зад гърба им все още не бяха евакуирани напълно. На двадесет мили в тила им кръжеше една ескадрила изстребители за борба с наземни цели, които очакваха да бъдат извикани на предната линия.

— Виждам врага! — извика по радиото наблюдател, качен на една църковна камбанария. Само след няколко секунди артилерията започна да обстрелва предните съветски колони. Разчетите на противотанковите ракетни установки свалиха капаците на прицелните си уреди и заредиха оръжията си. Очертаваше се дълъг следобед. Танковете „Чалънджър“ на Трети кралски танков полк се настаниха в окопите си, затвориха плътно люковете си и мерачите им започнаха да се прицелват в далечните цели. Нещата бяха объркани и времето се беше оказало недостатъчно за установяването на здрава командна верига. Първи стреля един от американците. Неговата ракета TOW-2 се стрелна надолу към съветските колони, опъвайки зад себе си контролния си кабел подобно на паяжина, докато изминаваше четирите километра до един танк T-80...

— Изравнете ги със земята! — заповяда Алексеев на командира на артилерията си. В рамките на една минута многозарядните ракетни установки на дивизията изпълниха небето с огнени дири. Оръдейният артилерийски огън увеличи броя на трупове на бойното поле. След това артилерията на НАТО също се включи в боя с цялата си мощ.

— Водещият полк понася загуби.

Алексеев гледаше мълчаливо картата. В зоната нямаше достатъчно място за подлъгващи маневри, а дори и да имаше, времето беше недостатъчно. Хората му трябваше да преминат през вражеските редици възможно най-бързо, за да завземат мостовете на река Лайне. Това означаваше, че водещите му танкови колони щяха да понесат големи загуби. Цената на пробива беше висока, но трябваше да бъде платена.

Дванадесет белгийски изстребителя F-16 се спуснаха ниско над фронта със скорост петстотин възела и засипаха предния съветски

полк с тонове касетъчни боеприпаси, унищожавайки почти тридесет танка и двадесет бронетранспортъора на по-малко от километър от съюзническите позиции. Облак съветски ракети се издигна в небето и ги подгони и едномоторните самолети завиха на запад и се спуснаха ниско над земята, опитвайки се да се измъкнат. Три от тях бяха свалени и се разбиха между натовските линии, като прибавиха още жертви към нанесените от съветския огън. Командирът на британските танкове разбра, че не разполага с достатъчна огнева мощ, за да спре съветските танкове. Силите просто не бяха равни. Време беше да се оттегли, докато батальонът му все още беше боеспособен. Той нареди на ротите си да се приготвят за отстъпление и се опита да предаде същото на съседните подразделения. Но въоръжените сили на НАТО край Алфелд идваха от четири различни армии, говореха различни езици и използваха различни радиочестоти. Времето се беше оказало недостатъчно да бъде определен главнокомандващ на отбранителните сили край града. Германците не искаха да отстъпят. Евакуацията на населението все още не беше приключила и германските войници нямаше да напуснат позициите си, докато съгражданите им не преминеха в безопасност на отсрещния бряг на реката. Американците и белгийците започнаха да се изтеглят по командата на британския полковник, но германците останаха по местата си. В резултат на това в редиците на НАТО настъпи хаос.

— Предните наблюдатели докладват, че вражески единици се оттеглят отдясно, повтарям, вражески единици, изглежда, отстъпват откъм северната страна на града.

— Втори полк да се придвижи на север, да заобиколи и да се насочи към мостовете възможно най-бързо. Загубите нямат значение, просто завземете проклетите мостове! Оперативният офицер, не отслабвайте натиска върху всички вражески единици. Целта ни е да ги загачим от тази страна на реката и да ги унищожим, ако е възможно — заповяда Алексеев. — Сергетов, елате с мен. Трябва да отида до фронта.

Алексеев знаеше, че по време на атаката беше загубил по-голямата част от водещия си полк, но постигането на целта си струваше загубите. За да стигнат до мостовете, силите на НАТО

трябваше да придвижат частите си през един разрушен град, а това, че вражеските части бяха отстъпили първо откъм северната страна, беше божи дар. Сега му беше необходим само един полк, за да ги смаже, и ако имаше късмет, щеше да му се удаде да завземе мостовете непокътнати. Алексеев трябваше да се погрижи лично за това. Двамата със Сергетов се качиха в една верижна машина, която се отправи на югоизток, за да настигне маневриращия полк. Зад тях оперативният офицер започна да дава нови заповеди по дивизионната радиовръзка.

На пет километра от другата страна на реката една батарея германски 155-милиметрови оръдия чакаше такава възможност. Те се бяха спотайвали в очакване радиоекспертите им да засекаят местоположението на дивизионната щабквартира. Мерачите бързо вкараха координатите в компютрите за управление на огъня и оръдията бяха заредени с високоексплозивни снаряди. Всички оръдия на батареята бяха насочени по един и същ азимут. Земята се разтресе, когато батареята откри огън.

За по-малко от две минути върху и около дивизионната щабквартира паднаха сто снаряда. Половината от щабните офицери бяха убити на място, а по-голямата част от останалите бяха ранени.

Алексеев погледна към радиопредавателя в шлема си. За трети път се бе разминал със смъртта. „Това беше моя грешка. Трябваше да проверя къде са разположени радиопредавателите. Не трябва да допускам тази грешка отново... По дяволите! По дяволите! По дяволите!“

Улиците на Алфелд бяха задръстени от частни автомобили. Американците в своите верижни бронетранспортъори „Брадли“ изобщо не влизаха в града, а преминаваха бързо по десния бряг на Лайне и стигаха до другия бряг в добър ред. Там заемаха позиции на хълмовете над реката и се подготвяха да прикриват отстъплението на останалите съюзнически сили. Белгийците преминаха втори. Едва една трета от техните танкове бяха оцелели в това сражение и сега покриваха южния фланг откъм далечната страна на реката с надеждата, че ще успеят да спрат руснаците, преди да преминат на отсрещния бряг. Германската полиция бе задържала движението на частни автомобили и бе позволила на бронираните части да преминат

през града, но това бързо се промени, когато съветската артилерия започна да обстрелва района в близост до реката. Руснаците се надяваха по този начин да объркат движението, както и стана. Гражданите, които бяха закъснели да напуснат домовете си след заповедта за евакуиране, сега плащаха за грешката си. Артилерията не нанесе големи поражения на военните машини, но напълно разби цивилните коли и камиони. Само за няколко минути улиците на Алфелд бяха покрити с разбити и горящи автомобили. Хората в тях изскачаха навън и се втурваха към мостовете под съветския огън, а танковете, които се опитваха да достигнат до реката, разбираха, че пътят им е блокиран. Единственият начин да се спасят беше, като прегазят невинни граждани, но дори и когато получиха заповед да го направят, танкистите не я изпълниха. Мерачите завъртяха куполите си назад и започнаха да обстрелват навлизащите в града съветски танкове. Димът от горящите сгради закриваше ползрението на всички. Мерачите не можеха да се прицелят добре, снарядите отиваха встрани и улиците на Алфелд се превърнаха в касапница за бойци и цивилни.

— Ето ги! — посочи Сергетов. Мостовете на три магистрали пресичаха река Лайне. Алексеев започна да дава заповеди, но това не беше необходимо. Полковият командир вече беше включил радиото си и насочи един танков батальон с пехотна поддръжка към западния бряг по същия, все още относително свободен маршрут, който бяха използвали американците.

Американските бойни машини от далечната страна на реката откриха огън с ракети и с леките си оръдия, унищожавайки половин дузина танкове. Останалата част от съветския полк отвърна на огъня, а Алексеев лично се обади да заповяда на артилерията да открие огън по хълмовете.

Битката в Алфелд беше стигнала до кърваво равновесие. Германските и британските танкове заеха позиции на кръстовища, които в по-голямата си част бяха скрити от разбити коли и камиони, и започнаха да се оттеглят бавно към реката, опитвайки се да дадат време на гражданите да се измъкнат. Съветската пехота се опита да ги атакува с ракети, но отломките по улиците често късаха контролните

кабели на ракетите и те губеха управление и се взривяваха далеч от целта си. Съветската и съюзническата артилерия превърна града в купчина развалини.

Алексеев гледаше как частите му се приближават към първия мост.

На юг от него командирът на водещия полк беше вбесен от понесените загуби. Повече от половината от танковете и щурмовите му машини бяха унищожени. Той беше на косъм от победата, а хората му бяха спрени отново от непроходими улици и убийствен огън. Той забеляза, че натовските танкове се оттеглят бавно, и вбесен от това, че врагът щеше да се измъкне, се обади за артилерийска поддръжка.

Алексеев се изненада, когато артилерийският огън се премести от центъра на града към брега на реката. Той бе шокиран, когато установи, че това не бе оръдеен, а ракетен огън. Пред очите му по брега на реката започнаха да избухват ракети. След това експлозиите се преместиха във водата. Темпът на стрелбата се засилваше с насочването на все повече ракетни установки към целта и вече беше твърде късно да ги спре. Най-отдалеченият мост беше улучен първи. Три ракети го улучиха едновременно и той се разпадна. Алексеев гледаше с ужас как повече от сто цивилни паднаха в кипящата вода. Ужасът му не бе породен от загубата на човешкия живот — този мост му трябваше! Други две ракети паднаха върху средния мост. Той не се срути, но пораженията бяха достатъчно сериозни, за да възпрепятстват преминаването на танкове по него. Глупаци! Кой ли беше отговорен за всичко това? Той се обърна към Сергетов.

— Извикайте инженерните части. Прекарайте понтонните единици и десантните лодки до фронта. Те имат абсолютен приоритет. След това искам да докарате тук всички зенитни ракети и оръдия, които успеете да намерите. Всеки, който се опита да им попречи, ще бъде разстрелян на място. Уверете се, че заповедта е доведена до знанието на регулировчиците. Вървете!

Съветските танкове и пехота бяха стигнали до единствения останал здрав мост. Три пехотни машини преминаха на скорост по

моста и се втурнаха да търсят укрития под обстрела на американците и белгийците. Последва ги един танк. Тежкия Т-80 премина по моста, стигна до другия бряг и беше взривен от вражеска ракета. Последваха го още два, които стигнаха до западния бряг. Тогава иззад една сграда се появи британски „Чийфтан“, който последва съветските танкове по моста. Алексеев с удивление гледаше как британската бронирана машина се вмъкна между два съветски танка, без да бъде забелязана от техните екипажи. Точно зад него се движеше американска ракета, която се заби в земята и вдигна облак прах и пръст. В началото на моста се появиха още два чийфтана. Единият беше взривен от изстрел от упор на съветски Т-80, а другият стреля и само секунда по-късно унищожи руснака. Британският танк унищожи още два съветски танка, преди да бъде разбит от баражния огън на руснаците, и докато гледаше това, Алексеев се сети за една история за някакъв смел селянин на някакъв мост, която беше чувал в детството си. Още пет съветски бронирани машини пресякоха моста.

Генералът вдигна шлемофона си и набра щабквартирата на 8-а гвардейска армия.

— Говори Алексеев. Имам една рота на отсрещния бряг на Лайне. Трябва ми поддръжка. Успяхме да пробием. Повтарям, пробихме германския фронт! Искам въздушна поддръжка и хеликоптери да атакуват натовските части на север и на юг от мост 439. Изпратете два пехотни полка, които да помогнат при преминаването на реката. Дайте ми необходимите подкрепления и цялата ми дивизия ще бъде на отвъдния бряг до полунощ.

— Ще получите всичко, с което разполагам. Понтонните ми части вече тръгнаха.

Алексеев се облегна на стената на БМП-то. Той свали манерката от колана си и отпи голяма глътка, докато наблюдаваше как пехотинците му се катерят по хълмовете под вражеския обстрел. На отсрещния бряг вече бяха преминали две пълни съветски роты. Сега врагът се опитваше да унищожи останалия здрав мост. Генералът трябваше да прехвърли поне един пълен батальон на другия бряг, ако искаше да задържи този мост повече от няколко часа. „Ще видя сметката на копелето, което стреля по мостовете ми“ — обеща си мислено той.

— Лодките и понтоните са на път, другарю генерал — докладва Сергетов. — Те имат най-голям приоритет. Регулировчиците в сектора са уведомени за това. Две зенитно-ракетни батареи са тръгнали насам и аз успях да намеря още три самоходни противосамолетни оръдия на три километра отгук. Казаха, че ще бъдат при нас след петнадесет минути.

— Добре. — Алексеев насочи бинокъла си към отсрещния бряг.

— Другарю генерал, нашите бронетранспортъори са амфибии. Защо не ги накараме да преплуват реката?

— Погледни към отсрещния бряг, Ваня. — Генералът подаде бинокъла си на капитана. Целият бряг беше покрит с камъни и бетон за предотвратяване на ерозията. За верижните машини щеше да бъде трудно, дори невъзможно, да изкачат насипите. Проклети германци! — Освен това, аз не бих опитал с по-малко от един полк. Този мост е единственият, който имаме, и няма да издържи дълго. Дори ако късметът е на наша страна, понтоните ни няма да бъдат монтирани още няколко часа. Дотогава войските ни на другия бряг ще трябва да се погрижат сами за себе си. Ще прехвърлим колкото можем повече войници и техника по моста, след което ще ги подкрепим с десантните лодки, когато те пристигнат тук. В учебниците пише, че подобно преминаване трябва да се осъществи с десантни лодки под прикритието на тъмнината или на дим. Не искам да чакам нощта, а оръдията са ми необходими, за да стрелят с бойни, а не с димни снаряди. Трябва да нарушим правилата, Ваня. За щастие, това също е записано в учебниците. Добре се справихте, Иван Михайлович. Отсега нататък вече сте майор. Не ми благодарете, заслужихте си повишението.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Не ги изпуснахме с кой знае колко. Ако ги бяхме открили пет минути по-рано, можехме да свалим няколко. Само че... — пилотът на „Томкет“ сви рамене.

Толанд кимна. Изстребителите имаха заповед да останат извън радарния обсег на руснаците.

— Знаете ли, забелязах нещо странно. Три от тях летяха в стегната формация близо един до друг. Засякох ги с телевизионната си система от разстояние петдесет мили. Няма начин те да са разбрали, че

сме там. Ако бяхме по-наблизо, можехме да ги проследим по целия път до базата им. Също като при онази игра, която едно време ни показаха германците — изпраца се една „птичка“ точно зад завръщащите се бомбардировачи и тя пуска няколко бомби малко след тяхното приземяване.

— Никога няма да успеем да преодолеем тяхната идентификационна система — отвърна Толанд.

— Така е, но ще знаем графика на пристигането им в базите с точност до, да речем, десет минути. Това би трябвало да свърши работа на някого.

Командир Толанд сложи чашата си върху масата.

— Да, прав сте. — Той реши да изпрати тази идея до командващия въоръжените сили в Източния Атлантик.

ЛАММЕРСДОРФ, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Не можеше да има грешка. В линиите на НАТО южно от Хановер беше направен голям пробив. Две бригади от изтънелия резерв на НАТО бяха изпратени към Алфелд. Ако дупката не бъдеше запушена, Хановер щеше да падне, а с него и цяла Германия на изток от Везер.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

МЕРКИ

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Както се очакваше, мостът издържа по-малко от час. За това време Алексеев успя да прехвърли на отсрещния бряг цял батальон механизирани пехота и въпреки че силите на НАТО на два пъти започнаха ожесточени контраатаки, танковете, които той бе разположил по източния бряг, успяха да ги спрат с пряк обстрел. Съюзническите войски се бяха посъзвели и вече събираха артилерията си. Тежки оръдия обстрелваха началото на моста и танковете откъм съветската страна на реката, а на всичко отгоре и десантните лодки бяха задържани от ужасните задръствания по пътя между Сак и Алфелд. Тежки германски оръдия засипваха пътя и местността около него с артилерийски мини, които бяха достатъчно мощни, за да откъснат веригата на танк или колелата на камион. Сапъори кръстосваха непрестанно пътищата и взривяваха мините с тежки картечници, но това отнемаше време, а и не всички мини можеха да бъдат забелязани, преди да избухнат под някое тежко натоварено превозно средство. Загубите на танкове и камиони и без това бяха достатъчно големи; сякаш не стигаше това, но и всяка поразена машина създаваше задръстване по пътя.

Щабквартирата на Алексеев се намиреше в един магазин за фотоаграфска апаратура с изглед към брега на реката. Прозорците от тъмно стъкло отдавна ги нямаше и стъклата от тях пращяха под ботушите му при всяка негова стъпка. Той разгледа далечния бряг през бинокъла си, притеснен за хората си, които се опитваха да отвърнат на огъня на войниците и танковете, разположени по хълмовете над главите им. На няколко километра оттам всички самоходни оръдия на 8-а гвардейска армия бяха тръгнали напред, за да осигурят огнева поддръжка на танковата му дивизия, и двамата със Сергетов им наредиха да започнат да обстрелват артилерийските позиции на НАТО.

— Вражески самолети! — извика един лейтенант.

Алексеев изви глава нагоре и видя от юг да се приближава малка точка, която бързо прерасна в германски изстребител F-104. Жълтите опашки на трасиращите снаряди на противосамолетните му оръдия описаха дъги нагоре и свалиха самолета, но веднага след него се появи още един, който изстреля своите снаряди и взриви съветското самоходно оръдие. Алексеев изруга, когато едномоторният самолет се насочи към целта си, пусна две бомби откъм далечната страна на реката и зави обратно. Бомбите падаха бавно, забавени от малки парашути, и когато достигнаха на около двадесет метра над земята, сякаш изпълниха въздуха с мъгла. Алексеев се хвърли на пода на магазина в мига, в който облакът от експлозивни изпарения беше взривен от запалителни бомби. Ударната вълна беше ужасяваща и някъде над главата му се разтресе една витрина, от която се посипаха счупени стъкла.

— Какво беше това, по дяволите? — изрева заглушеният от взривната вълна Сергетов. — Вие сте ранен, другарю генерал!

Алексеев прекара ръка по лицето си и тя се изцапа с кръв. Очите му смъдяха и той изля съдържанието на манерката върху лицето си, за да го почисти от кръвта. Майор Сергетов постави превръзка върху челото на генерала с една ръка и Алексеев не пропусна да забележи това.

— Какво ви има?

— Паднах върху тези проклети стъкла! Не мърдайте, другарю генерал, кръвите като заклано прасе. — В магазина влезе някакъв генерал-лейтенант. Алексеев видя, че това е Виктор Береговой, вторият в командването на 8-а гвардейска армия.

— Другарю генерал, имате заповед да се завърнете в щабквартирата. Аз ще ви заменя тук.

— Как пък не! — изръмжа Алексеев.

— Заповедта е издадена от Главком-запад, другарю. Аз съм генерал от танкови войски и мога да се справя със задачата тук. Ако ми разрешите, бих казал, че вие се справихте превъзходно. Но от вас имат нужда на друго място.

— Не и преди да съм си свършил работата тук!

— Другарю генерал, ако искате да преминете успешно на отсрещния бряг, ще ви бъдат необходими подкрепления. Кой може по-

добре да организира тяхното прехвърляне — вие или аз? — попита спокойно Береговой.

Алексеев въздъхна ядосано. Човекът беше прав — но за първи път Павел Леонидович Алексеев беше водил — наистина водил! — войници в бой и се бе справил добре. Алексеев знаеше, че се беше справил добре!

— Нямаме време за спорове. Вие си имате вашите задължения, а аз — моите — каза Береговой.

— Наясно ли сте със ситуацията?

— Напълно. Отзад ви чака машина, която ще ви върне в щаба.

Алексеев придържаше превръзката си с ръка — Сергетов не я беше завързал добре, — докато се отправяше към задната страна на магазина. Там, където някога се бе намирала вратата, сега зееше дупка. Отзад го чакаше един бронетранспортър БМД с включен двигател. Алексеев влезе в машината и намери там санитар, който незабавно се зае с раната на генерала. Докато бронетранспортърът се отдалечаваше от фронтовата линия, Алексеев слушаше как шумовете от боя постепенно заглъхват. Това беше най-тъжният звук, който беше чувал през живота си.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Един Летящ кръст за заслуги беше най-добрата мотивация за пилота и тя се чудеше дали не беше първата жена от американските ВВС, която получаваше това отличие. Майор Накамура реши, че в крайна сметка не беше чак толкова важно. Монтираната на оръдието ѝ камера беше заснела свалянето на трите беджъра, а един пилот от флотската авиация, когото беше срещнала в Бретан, преди да се качи на самолета за Щатите, я бе нарекъл „дяволски добър летец за сополанка от ВВС“. След което тя му беше напомнила, че ако тъпите летци от флотската авиация я бяха послушали, може би сега тяхната военновъздушна база нямаше да бъде разположена в тенекеджийска работилница. Гейм, сет и мач за майор Амелия Накамура, ВВС на САЩ.

Всички F-15, които можеха да бъдат прехвърлени през Атлантическия океан, вече бяха прехвърлени и сега тя имаше друга работа. В Ленгли бяха останали едва четири от „Ийгълите“ на 48-а изтребително-прехващачна ескадрила. Останалите бяха дислоцирани

по Източното крайбрежие и с тях бяха заминали и двамата пилоти, които имаха квалификация за работа с противоспътниковите ракети ASAT. Когато разбра за това, Накамура незабавно вдигна телефона и информира Космическото командване, че тя е пилотът на „Ийгъл“, който е работил по профила на полета на ASAT ракетите, и че едва ли е необходимо да се оттегля един боен пилот от предната линия, когато тя самата може да се справи много добре с работата.

Тя провери дали грозната ракета е закачена добре към корпуса. Ракетата беше извадена от мястото за съхранение и внимателно проверена от екип от експерти. Зайо поклати глава. Системата за противоспътникова борба беше преминала само едно изпитание преди налагането на мораториума върху разработката ѝ. Вярно, че системата беше преминала успешно изпитанието, но все пак то си оставаше само едно. Тя се надяваше, че мисията ѝ ще бъде успешна. Флотът наистина се нуждаеше от помощта на сополанковците от ВВС. Пък и онзи пилот на А-6 беше симпатяга.

Майорът привърши външния оглед на самолета си, без да бърза — целта ѝ все още не беше стигнала до Индийския океан, — след което се качи в кабината, затегна коланите, прегледа всички ръчки и индикатори, нагласи седалката си и най-накрая вкара написаните върху стената на самолета цифри в инерционната навигационна система, с която изстребителят определяше местоположението си. Шлемофонът предпазваше слуха ѝ от пронизителния вой на двата двигателя „Прат и Уитни“ Стрелките на индикаторите на двигателите се завъртяха и застанаха на съответните позиции. На земята началникът на наземния екип прегледа внимателно самолета, след което ѝ даде знак да рулира на открито. Отвън имаше шест души, застанали зад червената предупредителна линия, за да предпазят ушите си от шума. „Винаги е приятно да излиташ пред публика“ — помисли си тя, без да им обръща внимание.

— „Ийгъл“ едно-нула-четири излита.

— Прието, едно-нула-четири излита.

Зайо спусна купола. Началникът на наземния екип се изпъна мирно и ѝ отдаде чест. Накамура му отвърна със замах, натисна ръчките си за управление на газта леко напред и наподобяващият куц щъркел изстребител се придвижи към пистата за излитане. Една минута

по-късно Накамура беше във въздуха и докато насочваше своя „Ийгъл“ към висините, бе изпълнена с усещане за мощ.

„Космос 1801“ тъкмо завършваше обиколката си на юг и завиваше край Магелановия проток, за да се насочи на север над Атлантическия океан. Орбиталната му траектория щеше да го прекара на двеста мили от американския бряг. Техниците в наземната станция за управление подготвиха превключвателя на мощния радар за морско наблюдение. Те бяха сигурни, че в открито море има американска авионосна бойна група, но не знаеха точното ѝ местоположение. Три полка бомбардировачи „Бекфайър“ чакаха информацията, която щеше да им позволи да повторят постижението си от втория ден на войната.

Накамура придвижи изтребителя си под опашката на танкера и операторът сръчно вкара сондата на кабела за презареждане в задната част на самолета ѝ. Пет хиляди литра гориво бяха прехвърлени в резервоарите ѝ само за няколко минути и малък облак керосинови изпарения се издигна в небето, когато кабелът бе откачен.

— Гъливер, тук едно-нула-четири, край — каза тя по радиото.

— Едно-нула-четири, тук Гъливер — отвърна полковникът от пътническото отделение на един „Лиърджет“, който кръжеше на височина четиридесет хиляди фута.

— Презареждането е приключено. Готова съм. Всички бордови системи показват зелено. Орбитирам при точка Сиера. Готова за започване на изкачване за прехващане. Чакам инструкции.

— Прието, едно-нула-четири.

Майор Накамура кръжеше в малък кръг. Тя не искаше да изгуби нито капка от горивото, което щеше да ѝ бъде необходимо за изкачването. От време на време се наместваше леко в седалката си, което за нея представляваше изключително силна проява на емоции по време на полет, без да сваля очи от индикаторите. Накамура си нареди да контролира дишането си.

Радарите на Космическото командване засякоха съветския спътник, когато той премина над Южна Америка. Компютрите сравниха курса и скоростта му с известните данни, съпоставиха ги с

позицията на Накамура и един компютър изведе няколко команди, които бяха прехвърлени към командния „Лиърджет“.

— Едно-нула-четири, премини към курс две-четири-пет.

— Завивам. — Майорът направи рязък завой със самолета си. — Курс две-четири-пет.

— Готовност... готовност — започни!

— Слушам. — Зайо натисна ръчките на газта до крайно положение и даде форсаж. Изстребителят подскочи напред подобно на пришпорен кон и само за няколко секунди достигна скоростта на звука. След това тя дръпна лоста за управление назад и машината започна да се изкачва в притъмняващото небе под ъгъл четиридесет и пет градуса, без да спира да ускорява. Зайо не гледаше навън. Очите ѝ бяха приковани върху уредите в кабината — през следващите две минути изстребителят трябваше да поддържа точно определен профил на полета. Висотомерът се въртеше с бясна скорост. Петдесет хиляди фута, шестдесет хиляди фута, седемдесет, осемдесет, деветдесет хиляди фута. Сега в ясното, почти черно небе се виждаха звездите, но Накамура не ги забеляза.

— Хайде, миличка, намери копелето... — помисли си тя гласно.

Търсецата глава на висящата под самолета ракета ASAT се включи и започна да търси инфрачервената топлинна сигнатура на съветския спътник. Върху таблото на самолета замига една лампичка.

— Оръжието в режим на търсене! Повтарям, оръжието ми е в режим на търсене. Системата за автоматично изстрелване е активирана. Височина деветдесет и четири хиляди фута — отделяне, отделяне! — Тя усети как самолетът ѝ се разклаца, когато тежката ракета се освободи от пилона и веднага дръпна ръчките за газта назад, за да намали мощността, като същевременно дръпна и лоста за управление назад, за да направи лупинг. Накамура провери горивото си. Изкачването на форсаж беше изпразнило почти напълно резервоарите ѝ, но горивото щеше да ѝ стигне за кацането в Ленгли без допълнително презареждане. Тя вече беше поела по обратния път, когато се сети, че не беше видяла ракетата. Това обаче нямаше голямо значение. Накамура зави на запад и започна да се спуска бавно към летището на брега на Вирджиния.

На борда на командния „Лиърджет“ имаше камера, която следеше полета на ракетата нагоре. Ракетният двигател на твърдо

гориво горя тридесет секунди, след което бойната глава се отдели от ускорителя. Миниатюрното насочващо устройство МНУ — инфрачервен топлинен сензор, вграден в плоския нос на бойната глава — отдавна вече беше открило и захванало целта. Бордовият ядрен реактор на съветския спътник излъчваше остатъчна топлина в космоса и получената по този начин топлинна сигнатура можеше да съперничи на слънчевата. Микропроцесорният мозък на МНУ изчисли курса на прехващане и направи малка промяна в курса. Разстоянието между бойната глава и спътника се скъсяваше с главоломна бързина. Спътникът се движеше на север със скорост осемнадесет хиляди възела, а ракетата се устремяваше на юг със скорост над десет хиляди възела. Тогава...

— Господи! — каза старшият офицер на борда на командния „Лиърджет“, като премигна и се отдръпна от телевизионния екран. Неколкостотин фунта стомана и керамика току-що се бяха изпарили. — Целта е унищожена, повтарям, целта е унищожена!

Телевизионният приемник беше свързан с Космическото командване, където беше дублиран от радарна картина. Масивният спътник вече представляваше разширяващ се облак от орбитиращи отпадъци.

— Целта е неутрализирана — каза един по-спокоен глас.

ЛЕНИНСК, КАЗАХСКА ССР

Загубата на сигнала от спътника „Космос 1801“ беше отбелязана само няколко секунди след унищожаването му и не изненада съветските космически експерти, защото 1801 беше изразходвал маневрените си двигатели преди няколко дни и представляваше лесна цел. На площадката за изстрелване на космодрума Байконур стоеше ракета-ускорител F-1М. В рамките на два часа щеше да започне съкратена процедура за изстрелване, но отсега нататък способността на Съветския ВМФ да локализира конвои и бойни флотилии щеше да бъде заплашена.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

— Е? — попита Зайо, докато слизаше от самолета си.

— Поражение. Имаме запис — отвърна един майор. — Получи се.

— След колко време мислите, че ще изстрелят нов? — „Ако сваля още един, ще бъда ас!“

— Смятаме, че в момента руснаците имат готов за изстрелване спътник. Могат да го изстрелят в рамките на дванадесет до двадесет и четири часа. Не знаем с колко резервни разполагат.

Накамура кимна. ВВС имаха общо шест ASAT ракети. Това може би щеше да бъде достатъчно, а може би не. Една успешна мисия все още не означаваше, че ASAT ракетите са надеждно оръжие. Тя се отпрати към щаба на ескадрилата, за да си вземе понички и кафе.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— По дяволите, Паша! — изруга Главком-запад. — Не съм си взел за заместник генерал-полковник, за да го оставям да се прави на дивизионен командир. Я се погледни! Можело е да загубиш главата си!

— Имахме нужда от пробив. Командирът на танковата дивизия беше убит, а заместникът му беше твърде млад. Аз осъществих пробива.

— Къде е капитан Сергетов?

— Майор Сергетов — поправи го Алексеев. — Той се справи отлично със задълженията си, но беше ранен в ръката и сега го преглеждат. Така. Какви подкрепления сме изпратили на 8-а гвардейска армия?

Двамата генерали се приближиха до една голяма карта.

— Тези две танкови дивизии са вече на път и ще пристигнат след десет-дванадесет часа. Какво е положението?

— Можеше да бъде и по-добре — призна Алексеев. — Там имаше три моста, но някакъв откачен започна да засипва града с ракети и разби двата. Остана само един използваем. Успяхме да прехвърлим един механизирани батальон и няколко танка на другия бряг, преди германците да унищожат моста. Нашите части имат достатъчно голяма артилерийска поддръжка, а когато тръгнах за насам, десантните лодки и понтонното оборудване вече бяха на път. Човекът, който ме смени, ще се опита да подсили частите си веднага щом успее да прехвърли достатъчно сили на отсрещния бряг.

— Противодействието?

— Слабо, но теренът е по-благоприятен за тях. Според мен разполагат с около един полк, съставен от останките на разбитите натовски части. Имат няколко танка, но разполагат най-вече с механизирана пехота. Имат и голяма артилерийска поддръжка. Когато тръгнах, съотношението на силите беше изравнено. Ние имаме по-голяма огнева мощ, но по-голямата част от нея се намира на нашия бряг на Лайне и не може да мръдне оттам. Всичко зависи от това, кой първи ще успее да получи подкрепления.

— След като си напуснал бойното поле, НАТО е включил самолетите си в боя. Нашите ВВС се опитват да ги задържат, но, както изглежда, НАТО има превъзходство във въздуха.

— Не можем да чакаме нощта. Тези копелета са господари на небето през нощта.

— Да тръгнем сега?

Алексеев кимна, като си мислеше какви жертви щеше да даде „неговата“ дивизия.

— Веднага след като успеем да сглобим лодките. Трябва да разширим контролираната от нас брегова ивица на два километра, след което да прехвърлим понтонните мостове. Какви подкрепления изпраща НАТО?

— Прехванатите радиопредавания говорят за две бригади, които вече са на път. Една британска и една белгийска.

— Едва ли ще се задоволят само с това. В НАТО сигурно знаят какво можем да направим, ако се възползваме от този пробив. 1-ва гвардейска танкова армия е в резерва ни...

— Да изпратим половината си резерви там?

— Не мога да се сетя за по-добро място. — Алексеев посочи към картата. Настъплението към Хановер беше спряно почти пред града. Северните армейски групи бяха стигнали до покрайнините на Хамбург, но с цената на огромни загуби между танковите формации на 3-та ударна армия. — С малко късмет ще успеем да вкараме цялата 1-ва армия в тила на врага. Това ще ни позволи да стигнем най-малко до река Везер, а може би дори и до Рейн.

— Твърде рискован ход, Паша — въздъхна Главком-запад. Но това място беше единственото на картата, на което шансовете за успех бяха по-големи. Ако силите на НАТО бяха разположени в толкова тънки защитни линии, колкото твърдеше разузнаването, то тези редици

трябваше да се огънат някъде. Може би това беше мястото? — Много добре. Издай необходимите заповеди.

ФАСЛЕЙН, ШОТЛАНДИЯ

— А техните ПЛБ сили? — попита капитанът на американската подводница „Питсбърг“.

— Значителни. Според нас Иван разполага с две големи групи за ПЛБ, като едната е базирана около „Киев“, а другата около кръстосвач „Креста“. Има и още четири по-малки групи, всяка от които се състои от една фрегата от клас „Кривак“ и четири до шест фрегати от клас „Гриша“ и „Мирка“. Прибавете към това и голям брой ПЛБ самолети и двадесетина подводници, от които половината атомни, а останалите — конвенционални — отвърна офицерът, който провеждаше инструктажа.

— Защо не ги оставим да си държат Баренцово море? — измърмори Тод Симс от „Бостън“.

„Това е идея“ — съгласи се мислено Дан Маккафърти.

— И имаме седем дни, за да стигнем дотам? — попита капитанът на „Питсбърг“.

— Да. По този начин ще имаме достатъчно време, за да решим как да навлезем в зоната. Капитан Литъл?

Капитанът на британската подводница „Горбей“ се качи на подиума. Джеймс Литъл беше малко по-нисък от метър и осемдесет, но имаше изключително широки рамене и говореше твърдо и уверено.

— Ние вече осъществяваме една кампания под кодовото име „Клавиатура“. Целта на операцията е да прецени с какви защитни средства за ПЛБ разполага Иван в Баренцово море, както и, разбира се, да прати на дъното всеки руснак, който ни се изпречи на пътя. — Той се усмихна. „Горбей“ беше потопила четири съветски плавателни съда. — Иван е поставил бариера от остров Беър до норвежкия бряг. Около остров Беър има плътно минно поле. Руснаците поставят мините, откакто завзеха острова с парашутен десант преди две седмици. Доколкото успяхме да определим, на юг от тази зона бариерата се състои от няколко малки минни полета и дизелови подводници от клас „Танго“ на първата линия, подсилени от подвижни групи за ПЛБ и атомни подводници от клас „Виктор-III“. Изглежда, че целта им е не да потапят, а да пропъждат нашите лодки. Всяка атака на наша

подводница срещу тази бариерна линия получава яростен отпор. В Баренцово море нещата са горе-долу същите. Малките им ПЛБ групи могат да бъдат адски опасни. Аз лично имах среща с един „Кривак“ и четири „Гриша“. На брега руснаците разполагат с хеликоптери и самолети с неподвижни криле, така че срещата ни не беше много приятна. Освен това открихме и няколко нови минни полета. Съветите, изглежда, разполагат мините си почти безразборно на дълбочина до сто клафтера. И най-накрая, изглежда, че са заложили и няколко капана. Заради един от тях изгубихме „Трафалгар“. Руснаците бяха поставили малко минно поле, а вътре в него бяха оставили шумов генератор, който звучеше точно като дишаща „Танго“. Според нас „Трафалгар“ се е опитала да унищожи съветската „Танго“ и се е натъкнала на мина. Не забравяйте за това, господа. — Литъл направи пауза, за да остави офицерите в залата да осъзнаят това трудно събрано разузнавателно сведение. — Така. От вас искаме да се насочите на север-североизток към ръба на Гренландския леден блок, а след това на изток по ръба до падината „Света Ана“. Точно след пет дни три от нашите подводници ще вдигнат адски шум по бариерата, подкрепени от нашите самолети за ПЛБ и колкото изтребители можем да съберем. Това би трябвало да привлече вниманието на Иван и да го накара да насочи подвижните си средства на запад. Тогава би трябвало да можете да продължите на юг към целта си. Маршрутът, разбира се, е заобиколен, но ви позволява да използвате буксирните си хидролокатори за максимален период от време, както и да се движите с относително висока скорост по ръба на ледения блок, без да бъдете открити.

Маккафърти обмисли последните думи на капитана. Ръбът на ледения блок беше шумно място, в което непрекъснато се движеха милиарди тонове лед.

— Маршрутът беше проучен от британските подводници „Скиптър“ и „Сюпърб“. Те са срещнали само няколко патрула. В зоната са били открити две „Танго“. Нашите лодки имаха заповед да не влизат в бой. — Това показва на американците колко важна беше мисията. — Те ще ви очакват, така че внимавайте с кого влизате в бой по пътя си.

— Как ще се измъкнем? — попита Тод Симс.

— Измъкват се възможно най-бързо. Дотогава би трябвало да сме ви изпратили поне една подводница, която да ви помогне. Тя ще се намира на приблизително дванадесет часа пред вас и ще елиминира всички вражески съдове, които ѝ се изпречат. Когато стигнете до ледения блок, всичко зависи от вас и не трябва да очаквате никаква помощ. Нашите хора ще останат там само докато вие стигнете до ледения блок. След това имат други задачи. Очакваме, че ПЛБ групите на Иван ще започнат да ви преследват, но това едва ли трябва да ви изненадва, нали така? Ще се опитаме да поддържаме натиска южно от остров Беър, за да задържим колкото се може повече от средствата им, но в този случай най-добрата ви защита ще бъде скоростта.

Капитанът на „Бостън“ кимна. Неговата подводница беше по-бърза от съветските преследвачи.

— Други въпроси? — попита командващият подводните сили в Източния Атлантик. — Желая ви успех. Ще ви дадем каквато подкрепа можем.

Маккафърти прелисти инструкциите си, за да провери заповедите за откриване на огън, след което натъпка оперативните заповеди в задния си джоб. Операция „Дулитъл“. Подводницата му беше на същия кей, на който се намираше и лодката на Симс, и двамата си тръгнаха заедно. Пътят беше кратък и те не си казаха нищо. Когато пристигнаха, на подводниците им вече се товареха ракети „Томахоук“. Ракетите на „Чикаго“ влизаха в дванадесетте вертикални тръби, намиращи се пред напорния корпус на носа на подводницата. „Бостън“ беше по-стара лодка и трябваше да разтовари част от торпедата си, за да освободи място за ракетите. Никой капитан на подводница не се радва, когато му се налага да разтоварва торпеда.

— Не се притеснявай, ще те покривам — каза Маккафърти.

— Добре. Изглежда, че почти са свършили. Няма да е зле да ударим по още една бира, а? — разсмя се Симс.

— Ще се видим, когато се върнем. — Двамата си стиснаха ръцете. Една минута по-късно бяха в лодките си, за да се погрижат за последните приготовления преди отплаването.

„ФАРИС“

Хеликоптерът „Сикорски Сий Кинг“ едва се побираше на хеликоптерната площадка на фрегатата, но в случай на жертви

правилата винаги биваха нарушавани. Десетте матроса с най-лоши наранявания — изгаряния и счупени крайници — бяха натоварени след презареждането на хеликоптера с гориво и Морис видя как той се издигна и се отправи към брега. Капитанът на онова, което беше останало от „Фарис“, си сложи фуражката и запали цигара. Той все още не знаеше какво се беше объркало с онази „Виктор“. Съветският капитан някак си беше успял да се телепортира от едно място на друго.

— Потопахме три от копелетата, сър. — Боцман Кларк се появи до капитана. — Може би този просто е извадил късмет.

— Да не би да можеш да четеш мисли, боцман?

— Извинете, сър. Искахте да ви докладвам за някои неща. Помпите току-що изпомпиха водата. Бих казал, че пропускаме десет галона на час през пукнатината в ниския ъгъл на десния борд — нещо, за което изобщо не си струва да говорим. Напречната преграда се държи и няколко души я следят постоянно. Същото важи и за буксирното въже. Ония момчета от влекача си разбират от работата. Машинното докладва, че и двата котела са поправени напълно, като номер две все още работи. „Преъри-Маскър“ работи. Хеликоптерът отново е във въздуха, в случай че имаме нужда от него, но радарите са все още извън строя.

Морис кимна.

— Благодаря, боцман. Как са хората?

— Заети. Някак си тихи. Бесни.

„Те имат едно предимство в сравнение с мен — помисли си Морис. — Заети са.“

— Извинете, сър, но изглеждате адски уморен — каза Кларк. Боцманът се тревожеше за капитана си, но вече беше казал повече, отколкото трябваше.

— Скоро всички ще имаме достатъчно време да си починем.

СЪНИВЕЙЛ, КАЛИФОРНИЯ

— Виждаме една излитаща птичка — каза дежурният офицер към Северноамериканското отбранително космическо командване NORAD. — Излита от Байконур по курс едно-пет-пет, което показва вероятен орбитален наклон от шестдесет и пет градуса. Характеристиките на сигнатурата показват, че е или

междуконтинентална балистична ракета SS-11, или космически ускорител тип F-1.

— Само една?

— Тъй вярно, само една „птичка“.

Голям брой офицери от американските ВВС внезапно се напрегнаха. Ракетата се движеше по курс, който след четиридесет и пет минути щеше да я изведе точно над централната част на Съединените щати. Въпросната ракета можеше да бъде какво ли не. Подобно на много от американските си аналози, съветската ракета SS-9 беше остаряла и беше пригодена за използване като ракета-ускорител за космически цели. За разлика от американските си аналози, първоначално тя беше проектирана като фракционно-орбитална бомбардировъчна система FOBS — ракета, която можеше да изстреля ядрена бойна глава от 25 мегатона по траектория на полет, имитираща траекторията на обикновен спътник.

— Ускорителният двигател се изключи... добре, имаме отделяне и включване на втората степен — каза полковникът в телефонната слушалка. „Руснаците ще откачат, ако знаят колко добри са нашите камери“, помисли си той. — Траекторията на полета остава непроменена.

— Спиране на втората степен... включване на третата степен. Получихте ли определените от нас координати, NORAD?

— Потвърждавам — отвърна генералът от подземния бункер в Чейени маунтийнз. Сигналът от спътника за ранно известяване беше свързан с щабквартирата на NORAD и тридесетте души от дежурната смяна бяха затаили дъх, докато гледаха как изображението на космическия ускорител се придвижва по картата. „Божичко, дано да не е ядрена бойна глава...“

Обектът вече се следеше от наземни радари в Австралия, които показваха изкачването на третата степен и падането на изгорялата втора степен в Атлантическия океан. Радарната картина показва, че от третата степен се отделят четири нови обекта. Това вероятно беше защитният алуминиев кожух, който беше необходим за полета в атмосферата, но представляваше излишно тегло за космически кораб. Дишането на хората в контролния център започна да се успокоява. Ракетата, която щеше да навлезе отново в атмосферата, се нуждаеше от защитния си кожух, но спътниците нямаха нужда от него. Това беше

първата добра новина след петте напрегнати минути. Ракетите FOBS не се държаха по този начин.

Във военновъздушната база Тинкър в щата Оклахома един самолет RC-135 вече излиташе и двигателите му оставяха огнена диря, докато се издигаше в небето. Покривът на някогашното пътническо отделение съдържаше компонентите на голям телескоп, снабден с камера, който се използваше за наблюдаване на съветски космически апарати. Техниците в задната част на самолета активираха сложните следящи системи, които се използваха за позициониране на камерата върху целта.

— Пълно изгаряне — докладваха те в Сънивейл. — Обектът достигна орбитална скорост. Първоначалните данни ни дават апогей от сто петдесет и шест мили и перигей от сто четиридесет и осем. — Тези данни трябваше да бъдат проверени, но във Вашингтон и NORAD искаха веднага да получат някаква информация.

— Каква е оценката ви? — попита NORAD Сънивейл.

— Всичко говори за изстрелване на спътник за радарно океанско разузнаване. Единствената промяна е, че орбиталната траектория на вмъкване беше южна, а не северна. — Което беше напълно разумно и всички знаеха това. Всяка изстреляна над полюса ракета предвещаваше опасности, за които на никой не му се искаше дори да си помисли.

След тридесет минути данните бяха окончателно потвърдени. Екипажът на RC-135 направи добри снимки на новия съветски спътник. Още преди спътникът да беше направил първата си обиколка, американците го бяха класифицирали като RORSAT. Новият спътник щеше да създаде проблеми на военноморския флот, но това не беше краят на света. Хората в Сънивейл и Чейени маунтийнз продължиха дежурството си.

исландия

Групата вървеше по някаква пътека около планината. Вигдис им каза, че това е място, което туристите обичат да посещават. В северната част на планината един малък ледник даваше начало на половин дузина потоци, които на свой ред водеха до обширна равнина, изпълнена с множество малки ферми. Мястото беше добро за наблюдение. Почти всичко под тях се виждаше като на длан,

включително и няколкото пътя, които те не изпуснаха от очи. Едуардс се зачуди дали да преминат напъряко през долината, или да останат на неравния терен на изток от нея.

— Чудя се каква ли е тази радиостанция — каза Смит. На осем мили западно от тях имаше някаква кула. Майк погледна Вигдис и тя сви рамене. Момичето не слушаше радио.

— Не е лесно да се определи от толкова далеч — отбеляза лейтенантът. — Но там вероятно има руснаци. — Той разгъна голямата си карта. В тази част на острова бяха отбелязани множество пътища, но информацията трябваше да се приема с резерви. Само два пътя имаха добра настилка. Останалите бяха отбелязани като „сезонни“, но Едуардс не знаеше какво означава това. Някои от последните бяха добре поддържани, а други — не, но това не можеше да се разбере от картата. Всички съветски войници, които бяха забелязали, се придвижваха с джипове, а не с верижните бронетранспортъори, които бяха видели в деня на нахлуването. Един добър шофьор с джип обаче можеше да отиде почти навсякъде. Колко добри бяха съветските войници по отношение на шофирането на джипове върху неравен терен... „Има толкова много неща, за които трябва да мислим“, каза си Едуардс.

Лейтенантът насочи бинокъла си на запад и видя двумоторен самолет да излита от малка писта. „Беше забравил за това, нали? Руснаците използват тези самолетчета, за да транспортират войските си...“

— Сержант, ти какво ще кажеш? — „Защо пък да не поискам професионално решение?“ Сержантът направи гримаса. Налагаше му се да избира между физическа опасност и физическо изтощение. „И това ако е избор — помисли си Смит. — Та нали затова имаме офицери.“

— Ако бях на тяхно място, лейтенант, бих поставил поне няколко патрула там долу. Има доста пътища, така че сигурно са сложили и няколко контролно-пропускателни пункта, за да държат под око местните жители. Да предположим, че радиостанцията представлява навигационен маяк. Ако е така, със сигурност ще бъде охранявана. Ако е обикновена радиостанция, пак ще бъде охранявана. Всички тези ферми — какво се отглежда в тях, госпожице Вигдис?

— Овце, малко дойни крави, картофи — отвърна момичето.

— Значи когато руснаците сдадат дежурството, ще се поразходят наоколо, за да си вземат малко прясна храна, с която да заместят консервите си. Ние ще направим същото. Това не ми харесва много, лейтенант.

Едуардс кимна в знак на съгласие.

— Добре, ще тръгнем на изток. И без това не ни е останала много храна.

— Винаги можем да си наловим риба.

ФАСЛЕЙН, ШОТЛАНДИЯ

„Чикаго“ водеше процесията. Влекач от Кралския военноморски флот помогна на подводницата да се отдалечи от кея си и тя вече излизаше от канала със скорост шест възела. Щяха да се възползват от „прозорец“ в съветското спътниково наблюдение. Щяха да минат поне шест часа, преди над тях да се появи друг съветски разузнавателен спътник. Зад Маккафърти, на разстояние две мили една от друга, се движеха „Бостън“, „Питсбърг“, „Провидънс“, „Кий Уест“ и „Гротън“.

— Каква е дълбочината? — попита Маккафърти по вътрешната връзка.

— Петстотин и седемдесет фута.

Време беше. Маккафърти нареди на вахтените да се приберат в подводницата. „Бостън“ се виждаше добре. Черните ѝ плоскости и кулата ѝ се плъзгаха над водата подобно на някакъв ангел на смъртта. „Добро сравнение“ — помисли си Дани. Той направи последна проверка на контролната станция на върха на кулата, свали стълбата и затвори люка. Още двадесет и пет фута и той вече се намираше в щурмовия център, където затвори още един люк и завъртя ръчката му докрай.

— Люковете затворени — докладва старпомът, докато преминаваше през официалната процедура, която показваше, че подводницата е готова за потапяне. Подводниците бяха разработили списъци със задачи за проверка, преди авиаторите дори да бяха чули за тях. Маккафърти провери уредите на таблото; същото направиха и още няколко души от екипажа в щурмовия център. Всичко беше в нормата.

— Потапяне. Дълбочина двеста фута — заповяда Маккафърти.

Подводницата беше изпълнена от звуците на излитащ въздух и нахлуваща вода и елегантният черен корпус започна спускането си под

повърхността.

Маккафърти мислено преглеждаше картите. Седемдесет и четири часа до ледения блок, завой на изток. Четиридесет и три часа до Святана и завой на юг. Тогава щеше да започне най-трудната част.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Битката за Алфелд се превръщаше в някакво живо същество, което изяждаше хора и танкове, както вълк изяжда зайци. Алексеев се ядосваше, че се намира на двеста километра от танковата дивизия, която все още смяташе за своя. Той не можеше да се оплаче от действията на своя заместник и това още повече влошаваше нещата. Новият командир бе извършил успешен речен десант и бе успял да прехвърли още два полка механизирани пехота на отсрещния бряг. Сега над Лайне се строяха три понтонни моста — или поне се правеше въодушевен опит да бъдат построени под убийствения огън на натовската артилерия.

— Създадохме „срещен бой“, Паша — каза Главком-запад, докато гледаше картата.

Алексеев кимна в знак на съгласие. Онова, което бе започнало като ограничена атака, бързо прерастваше във фокусна точка на целия фронт. Сега в близост до зоната се намираха още две съветски танкови дивизии, които се бяха отправили към реката. Знаеше се, че три бригади на НАТО също са тръгнали натам, придружени от артилерийски подразделения. И двете страни изтегляха тактически изтребители от други сектори: едната — за да разруши мостовете, а другата — за да ги запази. Теренът по фронта не даваше на разчетите на зенитно-ракетните установки достатъчно време, за да различат враговете от своите. Руснаците разполагаха с много повече зенитни ракети и затова при Алфелд бе установена зона, свободна от обстрел. Всичко, което летеше във въздуха, автоматично ставаше цел за съветските ракети, като съветските самолети стояха далеч от зоната и се опитваха да локализират и унищожат артилерийските единици и подкрепленията на НАТО. Това беше в противоречие с предвоенната доктрина — още един поет риск, но Алексеев, който се водеше от опита си на фронта, смяташе, че този път има шансове за успех. Той бе научил един важен урок, на който не се отделяше достатъчно внимание в предвоенното обучение: старшите командири трябва лично да видят

какво става на фронта. „Как сме могли да забравим това?“ — чудеше се Паша.

Той опипа превръзката на челото си. Главата го болеше ужасно, а и лекарят беше използвал дванадесет шева, за да затвори раната. На всичко отгоре му бе казал и че шевовете са груби и ще оставят белег. Баща му имаше няколко такива белега и се гордееше с тях. Алексеев нямаше да откаже медал за това нараняване.

— Завзехме склона на север от града! — обади се командирът на 20-а танкова. — Изтикахме американците от позициите им.

Алексеев вдигна телефона.

— Кога ще бъдат готови мостовете?

— Първият трябва да бъде готов след тридесет минути. Артилерийската им поддръжка отслабва. Оръдията им разпердушиниха една понтонна част, но този мост ще бъде завършен. Вече имам един танков батальон готов за преминаване. Зенитно-ракетните батареи се справят много добре. От мястото си виждам останките на пет самолета. Виждам... — Генералът бе прекъснат от силен трясък. Алексеев не можеше да направи нищо, освен да се втренчи в телефонната слушалка. Той гневно стисна слушалката.

— Извинете. Това беше наблизно. Вече започва работата по последната секция от моста. Инженерните части понесоха ужасни загуби, другарю генерал. Те заслужават да им се отдели особено внимание. Командващият подразделението майор стои под вражеския огън вече три часа. Искам да бъде награден със златна звезда.

— Ще я получи.

— Добре, добре — секцията е свалена от камиона и вече е във водата. Ако ни дадат десет минути, за да закотвим далечния ѝ край, ще успея да прекарам проклетите танкове на отсрещния бряг. Кога ще пристигнат подкрепленията ми?

— Водещите групи ще пристигнат точно след залез.

— Отлично! Сега трябва да тръгвам. Ще се обадя отново, когато започнем да прехвърляме танковете.

Алексеев подаде телефона на един младши офицер. Това беше като да слушаш хокеен мач по радиото!

— Каква е следващата ни цел, Паша?

— На северозапад от Хамелн и зад него. Може би ще успеем да откъснем северните армейски групи на НАТО. Ако те започнат да

изтеглят частите си около Хамбург, ние ще започнем генерална атака и ще ги преследваме чак до Ламанша! Мисля, че постигнахме ситуацията, за която се надявахме.

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

Щабните офицери в щабквартирата на НАТО гледаха същите карти и стигнаха до същите заключения, но не с толкова голям ентузиазъм. Резервите им бяха изтънели опасно, но нямаха избор. Към Алфелд започнаха да се отправят още мъже и оръдия.

ПАНАМА

Това беше най-голямото транзитно преминаване на американски военни кораби от много години насам. Корабите използваха и двете страни на всяка шлюзова система, което не позволяваше на тръгналите на запад търговски кораби да продължат пътя си. Американците бързаха. Хеликоптери докарваха лоцманите до корабите, след което ги връщаха; ограниченията на скоростта бяха нарушени, независимо от ерозионните проблеми в прохода Гейлард. Корабите, които се нуждаеха от презареждане с гориво, го получаваха веднага щом напуснеха Канала при шлюзовете Гатун, след което формираха бариера срещу подводници пред залива Лимон. Транзитното преминаване на формацията от Тихия в Атлантическия океан продължи дванадесет часа и бе проведено при засилени мерки за сигурност. Когато и последният кораб премина през Канала, формацията се отправи на север със скорост двадесет и два възела. През нощта корабите трябваше да преминат през Наветрения коридор.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА ПОДХОДИ

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

„Наричат го «мирис на морето» — помисли си Морис, — но грешат. Би трябвало да го наричат «мириса на земята».“ Този мирис идваше от образуваните от приливите тресавища — всички неща, които живееха, умираха и се разлагаха на брега, всички миризми, които ферментираха в тресавищата и след това биваха отнасяни от вятъра по посока на морето. За моряка този мирис беше приятен, защото означаваше, че сушата, пристанището, домът, семейството му бяха наблизко. Иначе това беше воня, която трябваше да бъде неутрализирана с лизол.

Морис гледаше как влекачът „Папаго“ скъсява буксирното въже, за да стабилизира управлението в пристанищните води. Три пристанищни влекача се приближиха до фрегатата и хвърлиха швартови въжета, които бяха хванати от екипажа на „Фарис“. Когато въжетата бяха прикрепени, „Папаго“ откачи своето буксирно въже и се отправи за презареждане нагоре по реката.

— Добър ден, капитане. — Пристанищният лоцман бе излязъл от единия влекач. Ако се съдеше по вида му, той сигурно бе извеждал и въвеждал кораби в пристанището в продължение на поне петдесет години.

— Добър ден, капитане — отвърна Морис.

— Виждам, че сте потопили три руски подводници?

— Само една сами. Останалите бяха подавания.

— Колко вода тласкате напред?

— Малко по-малко от двадесет и пет фута — всъщност не, — поправи се Морис. Куполът на хидролокатора вече беше на дъното на океана.

— Добре сте направили, като сте върнали кораба, капитане — каза лоцманът, като погледна напред. — Моето корито не можа да

оцелее. Предполагам, че тогава още не сте били роден. Бях на „Калахан“, седем-девет-две. Помощник артилерийски офицер, тъкмо ме бяха произвели в младши лейтенант. Свалихме дванадесет японски самолета, но малко след полунощ тринадесетото камикадзе успя да ни улучи. Четиридесет и седем души... добре. — Лоцманът извади радиопредавателя си от джоба и започна да дава нареждания на влекачите. „Фарис“ започна да се придвижва странично към кея си. Точно пред кораба се намираше сух док със средни размери, но те не се движеха натам.

— Няма ли да бъдем на сух док? — попита Морис, изненадан и ядосан, че корабът му щеше да бъде привързан към обикновен кей.

— В дока имат някакви механични проблеми и още не са готови да ви поемат. Утре или вдругиден ще ви преместят. Знам как се чувствате, капитане. Това е, като да се разболее детето ви и в болницата да не искат да го приемат. Горе главата, аз гледах как моят кораб потъва.

Морис знаеше, че няма смисъл да мърмори. Лоцманът беше прав. Щом „Фарис“ не беше потънал по време на тегленето му до пристанището, значи щеше да бъде в безопасност за ден-два на кея. Лоцманът беше експерт. Опитното му око измерваше вятъра и прилива и той даваше съответните заповеди на капитаните на влекачите. След тридесет минути фрегатата беше швартована към товарния кей. Три телевизионни екипа очакваха пристигането ѝ зад редица матроси, облечени в униформата на брегови патрул. Щом швартоването приключи, един офицер се качи на борда и отиде право на мостика.

— Капитане, аз съм лейтенант-командир Андерс. Заповядано ми е да ви предам това, сър. — Той подаде един плик на Морис.

Морис разкъса плика и намери в него стандартен формуляр на ВМФ. В краткото съобщение му се заповядваше да се яви в Норфолк по възможно най-бързия начин.

— Долу ви чака кола. Можете да хванете совалката до Вашингтон, а оттам, чартъра за Норфолк.

— А корабът ми?

— Той вече е моя грижа, капитане. Ще се погрижа добре за него.

„Просто така“ — помисли си Морис. Той кимна и слезе в каютата си, за да си опакова нещата. След десет минути мина

безмълвно покрай телевизионните камери и беше откаран до международното летище Логан.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

Толанд разгледа спътниковите снимки на четирите летища на Исландия. Странно беше, че руснаците изобщо не използваха стария Кефлавик, като вместо това бяха предпочели да базират изстребителите си в Рейкявик и новата база на НАТО. От време на време по някой Ту-22 кацаше в Кефлавик, но това бяха бомбардировачи с механични проблеми или недостатъчно гориво. Нападенията на съюзническите изстребителни на север също бяха дали отражение — сега руснаците извършваха презареждането във въздуха по-далеч на север и изток, което имаше малък, но въпреки това отрицателен ефект върху далечината на полета на бомбардировачите. Експертите бяха изчислили, че така времето на Съветите за откриване и унищожаване на конвоите бе намаляло с двадесет минути. Въпреки разузнавателните операции, извършени от беърите, и данните от спътниковото разузнаване, само две трети от атакуващите формации действително провеждаха нападенията. Толанд не знаеше каква беше причината за това. Дали пък нямаше някакъв проблем със съветските комуникации? Ако бе така, имаше ли начин да се възползват от него?

Ту-22 все още нанасяха големи щети на конвоите. След продължителен натиск от страна на флота ВВС започнаха да базират изстребителни в Нюфаундленд, Бермудските и Азорските острови. С подкрепата на танкери, взети назаем от Стратегическото въздушно командване, те се опитваха да поддържат въздушни бойни патрули над намиращите се в обсега им конвои. Не че имаше кой знае каква надежда да спрат нападение на формация от Ту-22, но поне можеха да намалят броя на съветските разузнавателни самолети. Съветите разполагаха само с около тридесет разузнавателни самолета с голям радиус на действие „Беър-Д“. Приблизително десет от тях летяха всеки ден, включили мощните си радари „Биг Бълдж“, за да насочват бомбардировачите и подводниците срещу конвоите. Това ги правеше лесни за откриване, ако някой изстребител можеше да стигне до тях. След множество експерименти руснаците бяха започнали да действат по предсказуем оперативен метод. Тази грешка щеше да им струва

скъпо. На следващия ден ВВС щеше да има по една двойка патрулни самолети над шест конвоя.

Руснаците щяха да платят скъпо и за това, че бяха дислоцирали самолети в Исландия.

— Според мен е около един полк, да речем, двадесет и четири до двадесет и седем самолета. Всичките са МиГ-29 „Фулкрум“ — каза Толанд. — На земята никога не се виждат повече от двадесет и един. Предполагам, че имат доста постоянен боен въздушен патрул, например четири „птички“ денонощно. Освен това изглежда, че използват наземни радари, като при това ги местят често, което вероятно означава, че са подготвени за прехващания с наземен контрол. Ще имаме ли проблеми със заглушаването на търсещите им радари?

Един летец-изтребител поклати глава.

— Не, стига да ни бъде осигурена подходящата поддръжка.

— Значи просто ще трябва да пометем МиГ-овете на земята и да свалим няколко във въздуха. — Командирите на двете ескадрили F-14 разглеждаха картите заедно с Толанд. — Трябва обаче да се държим далеч от тези зенитни батареи. Ако се съди по думите на момчетата в Германия, SA-11 е гадно нещо.

Първият опит на ВВС да разрушат Кефлавик с бомбардировачи B-52 бе завършил катастрофално. Последвалите опити с по-малки и по-бързи F-111 бяха нанесли определени поражения, но не бяха успели да извадят базата извън строя. Стратегическото въздушно командване SAC нямаше желание да се раздели с толкова от най-бързите си стратегически бомбардировачи, колкото бяха нужни за осъществяването на мисията. Все още нито една мисия срещу основните складове за гориво не бе завършила успешно. Те се намираха твърде близо до населено място и на спътниковите снимки се виждаше, че в района има цивилни. Разбира се.

— Да накараме ВВС да опитат още една мисия с B-52 — предложи един летец. — Те ще навлязат както предния път, с изключение на това, че... — Той нахвърли няколко промени в профила на атаката. — Сега, когато нашите „Куиър“ са с нас, може наистина да успеем.

— Ако искате моята помощ, командир, можете поне да се изразявате по-учтиво. — Пилотът на „Праулер“ в стаята очевидно не

харесваше някой да нарича по прякор самолета му, който струваше четиридесет милиона долара. — Мога да унищожа няколко от тези зенитно-ракетни радари, но не трябва да забравяте, че SA-11 разполагат с резервна система с инфрачервено насочване. Ако се приближите на десет мили от установките, те имат петдесет процента шанс да свалят изстребителя ви. — Пилотите бяха научили, че най-гадното при SA-11 беше, че ракетата не оставяше почти никаква димна следа, което я правеше трудна за забелязване, а да се избяга от ракета, която не виждаш, беше почти невъзможно.

— Няма да се доближаваме до господин Установка. За първи път шансът е на наша страна, господа. — Летците изстребители започнаха да обсъждат отделните части на плана. Сега те разполагаха със солидни разузнавателни сведения за начина, по който руснаците действаха по време на бой. Съветите имаха добра тактика, но бяха твърде предсказуеми. Ако американските самолети успеяха да създадат ситуация, за която руснаците бяха подготвени, те знаеха каква щеше да бъде реакцията на Иван.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Алексеев не беше очаквал, че всичко ще мине лесно, но не бе очаквал и че военновъздушните сили на НАТО ще имат въздушно превъзходство в нощното небе. Четири минути след полунощ един самолет, който не беше засечен от радарите им, бе разрушил радиопредавателната станция на щабквартирата на Главком-запад. Те разполагаха само с три резервни радиостанции, всяка от които се намираще на повече от десет километра от подземния бункерен комплекс. Сега имаха само една, плюс един подвижен радиопредавател, който вече беше бомбардиран два пъти. Подземните телефонни кабели все още бяха използвани, но навлизането във вражеска територия бе направило телефонните връзки ненадеждни. Твърде често опънатите от Свързочни войски кабели биваха унищожени от въздушна атака или лошо управлявани превозни средства. Радиовръзките им бяха необходими, а НАТО ги елиминираше систематично. Съюзниците бяха опитали дори да атакуват самия бункерен комплекс — лъжливият комплекс, разположен точно между две радиопредавателни станции, беше ударен от осем изстребител-бомбардировача и буквално засипан с напалм, касетъчни

бомби и силноексплозивни бомби със забавено действие. Оръжейните експерти бяха заявили, че ако нападението бе извършено срещу истинския комплекс, със сигурност е щяло да има жертви. „Толкова за уменията на нашите инженери.“ Бункерите уж бяха проектирани да издържат дори ако в близост до тях се взривеше ядрена бойна глава.

Сега на отсрещния бряг на Лайне вече имаше цяла дивизия — или по-скоро останките от дивизия. В този момент подкреплението от две танкови дивизии се опитваше да премине реката, но понтонните мостове и настъпващите дивизии бяха бомбардирани през нощта. Подкрепленията на НАТО вече пристигаха — техният напредък също беше пострадал от въздушни атаки, но с цената на ужасни загуби на съветската авиация. „Тактиката... не, само аматьорите обсъждат тактиката — помисли си уморено Алексеев. — Професионалните войници изучават логистиката.“ Ключът към успеха щеше да зависи от способността му да задържи мостовете на реката и ефикасно да придвижи трафика по пътищата към Алфелд. Системата за регулиране на движението по пътищата вече бе засякла на два пъти, преди Алексеев да изпрати екип от полковници, които да поемат нещата в свои ръце.

— Трябваше да изберем по-добро място — измърмори Алексеев.

— Извинете, другарю генерал? — попита Сергетов.

— Към Алфелд има само един добър път. — Генералът се усмихна иронично. — Трябваше да направим пробива си край град, където има поне три такива пътя.

Те наблюдаваха как дървените броячи маршируват — или по-скоро пълзят — надолу по линията на картата. Всеки брояч представляваше един батальон. Ракетни части и подразделения на ПВО бяха наредени по коридора на север и на юг от този път, а самият път беше постоянно прочистван от засипалите го артилерийски мини, които НАТО за първи път използваше в такива големи количества.

— 20-а танкова е понесла сериозни загуби — въздъхна генералът. Неговата дивизия. Пробивът можеше да бъде осъществен толкова бързо — ако ги нямаше натовските самолети.

— Двете дивизии от подкреплението ще завършат маневрата — предрече уверено Сергетов.

Алексеев си помисли, че майорът е прав. Стига да не се случеше нещо непредвидено.

Морис седеше срещу командващия Американския надводен флот в Атлантическия океан COMNAVSURFLANT. Командващият беше пълен адмирал, който бе прекарал целия си живот в онова, което сам обичаше да нарича „истинския флот“ — фрегати, ескадрени миноносци и кръстосвачи. На тези малки сиви кораби им липсваше блясъкът на авионосците и мистиката на подводниците, но точно сега те бяха ключът към безопасното преминаване на конвоите през Атлантическия океан.

— Иван промени тактиката, която използваше срещу нас, при това доста по-бързо, отколкото предполагаме, че е възможно. Сега руснаците атакуват ескортиращите кораби. Нападението срещу твоята фрегатата е било преднамерено, а не случайно. Руската подводница вероятно се е спотайвала и ви е чакала.

— Опитват се да унищожават ескортиращите кораби?

— Да, но отделят много по-голямо внимание на корабите с опашки. Ние нанесохме загуби на подводния им флот — не достатъчни, но все пак загуби. Буксирните хидролокатори се оказаха много ефективни. Иван е разбрал това и се опитва да ги елиминира. Той се опитва да унищожават и SURTASS корабите, но това е много трудна задача. Ние унищожихме три подводници, които се опитаха да ги приближат.

Морис кимна. Надводните буксирно-хидролокаторни кораби SURTASS представляваха модифицирани рибарски клипери, които влачеха зад себе си огромни кабели на пасивни хидролокатори. Броят им беше малък и те можеха да осигурят защита само за около половината от конвойните маршрути, но за сметка на това подаваха много добра информация към щабквартирата в Норфолк.

— Защо не изпратят бомбардировачи срещу корабите?

— И ние си зададохме този въпрос. Очевидно руснаците не смятат, че си струва да отклоняват своите „Бекфайър“ за такива задачи. Освен това нашите кораби са снабдени с много повече електронно оборудване, отколкото някой е предполагал, и това ги прави труднооткриваеми с радар. — Адмиралът не каза нищо повече, но Морис се зачуди дали технологията стелт — върху която ВМФ работеше от години — не беше приложена и в корабите SURTASS.

„Ако руснаците се ограничават до локализирането и елиминирането на риболовните кораби само с подводници — помисли си той, — толкова по-добре за нас.“

— Предлагам те за награждаване, Ед. Ти се справи много добре. Имам само трима капитани, които свършиха по-добра работа от теб, и един от тях бе убит вчера. Какви са пораженията при теб?

— Корабът едва ли ще може вече да плава, сър. Нападна ни подводница от клас „Виктор“. Бяхме улучени в носа. Килът поддаде и носът се откъсна, сър. Всичко пред ASROC установката потъна. Имахме много повреди от взривната вълна, но повечето от тях вече са отстранени. Преди да го пуснем отново на вода, ще трябва да му построим нов нос. — Адмиралът кимна. Той вече беше прочел докладите за жертвите.

— Добре си направил, че си спасил кораба, Ед. Дяволски добре. На „Фарис“ няма да имат нужда от теб за известно време. Искам да останеш тук и да работиш с моите оперативни офицери. Ние също ще трябва да променим тактиката си. Искам да прегледаш разузнавателните и оперативните данни, с които разполагаме, и да ми дадеш няколко идеи.

— Като за начало можем да се опитаме да спрем проклетите Ту-22.

— По това вече се работи. — Отговорът на адмирала беше изпълнен с увереност и скептицизъм.

НАВЕТРЕНИЯТ КОРИДОР

На изток се намираше Хаити на остров Испаньола. На запад беше Куба. Затъмнените кораби се движеха в бойна формация с включени в режим на готовност радари, придружени от ескадрени миноносци и фрегати. Установките бяха заредени с ракети и насочени наляво, а пусковите контролори се потяха въпреки климатичните системи в бойните им станции.

Формацията не очакваше неприятности. Кастро беше уведомил американското правителство, че няма нищо общо с войната, и беше ядосан, че Съветите не го бяха информирали за плановете си. От дипломатическа гледна точка обаче беше важно американският флот да премине през коридора по тъмно, за да могат кубинците да кажат, че наистина не са забелязали нищо. В знак на добра воля Кастро беше

предупредил американците за присъствието на съветска подводница в протока Флорида. Да бъде използван като васал, беше едно нещо, но да остави страната му да бъде използвана за база по време на война, без да бъде информиран предварително за това, бе твърде много за кубинския лидер.

Матросите не знаеха за всичко това; на тях им беше известно само, че не се очаква сериозно противодействие. Те приемаха тази информация със същото недоверие, с което се отнасяха към всички разузнавателни сводки. Техните хеликоптери бяха пуснали редица хидроакустични буйове, а ESM радарните им приемници се ослушваха за пулсиращия сигнал на радар съветско производство. Вахтените на палубата насочваха тежки телескопи към небето, търсейки самолети, които можеха да ги следят визуално, което не беше никак трудно. При скорост двадесет и пет възела всеки кораб оставяше зад себе си килватер от морска пяна, който сякаш фосфоресцираше като неон в тъмнината.

„Маалокс вече не върши работа“ — изпъшка мислено един капитан на фрегата. Той седеше в капитанския си стол в CIC на своя кораб. Вляво от него се намираще масата с картата, пред него — той беше обърнат с лице към кърмата — младият тактически офицер беше застанал над своя планшет. Известно беше, че кубинците разполагаха с ракетни батареи земя-земя, дислоцирани по крайбрежието им подобно на някаква стара крепост. Във всеки един момент корабите можеха да открият, че към тях се е устремил облак вампири. Ракетната установка на носа беше заредена и ориентирана по посока на евентуалната заплаха; същото беше направено и със 75-милиметровото оръдие и CIWS на горната палуба. Да пие кафе сега, беше грешка, но капитанът трябваше да остане буден. Цената беше режеща болка в горната част на абдомена му. „Може би трябва да говоря с фелдшера“ — помисли си той, но бързо отхвърли тази мисъл. Нямаше време за това. Капитанът бе работил денонощно в продължение на три месеца, за да подготви кораба си за действие, беше преминал през множество проверки и бе извършил голям брой учения, бе изстискал хората си до краен предел, но най-много беше изисквал от себе си. Той беше твърде горд, за да си признае, че е прекалил с натоварването.

Случи се точно когато довършваше третата си чаша кафе. Болката беше силна и внезапна като при удар с нож. Капитанът се

преви и повърна върху плочките на СІС. Един матрос веднага ги избърса, но вътре беше твърде тъмно и той не забеляза, че имаше кръв. Въпреки болките и внезапната хладина от загубата на кръв, капитанът не можеше да напусне поста си. Той реши да стои далеч от кафето през следващите няколко часа. Може би все пак щеше да отиде при фелдшера, когато му останеше време. Ако му останеше време. В Норфолк щяха да бъдат три дена и тогава щеше да има възможност да си почине. Капитанът знаеше, че се нуждае от почивка. Натрупваната с дни умора го разбиваше. Той поклати глава. Повръщането би трябвало да го накара да се почувства по-добре.

ВИРДЖИНИЯ БИЙЧ, ВИРДЖИНИЯ

Морис намери дома си празен. Както беше предложил, жена му бе отпътувала за Канзас при родителите си. Той ѝ бе казал, че няма смисъл тя и децата да си седят вкъщи и да се чудят какво става с него. Сега Морис съжаляваше за решението си. Той се нуждаеше от прегръдка, имаше нужда да види децата си. По-малко от минута след като отключи вратата, вече се бе уловил за телефона. Жена му вече знаеше какво се бе случило с кораба му, но не беше казала на децата. Необходими му бяха две минути, за да я увери, че наистина е добре, че си е вкъщи и че не е ранен. След това слушалката взеха децата и той разбра, че няма как да успеят да се върнат у дома. Всички самолети или превозваха войници и припаси зад океана, или пък за полетите нямаше места чак до средата на август. Ед реши, че няма смисъл да кара семейството си да измине с кола пътя от Салинас до Канзас Сити, за да чака някой да се откаже да лети. Сбогуването беше трудно.

Онова, което последва, беше още по-трудно. Командир Едуард Морис облече бялата си парадна униформа и извади от портмонето си списъка на семействата на загиналите членове от екипажа си, на които трябваше да се обади. Всички те бяха получили официално съобщение, но едно от задълженията му като капитан беше да ги посети лично. Вдовицата на старпома му живееше само на половин миля от дома на Морис. Той си спомни, че старшият помощник беше добър човек, който имаше барбекю в задния си двор. Колко съботи и недели беше изкарал в задния му двор, гледайки как пържолите цвърчат върху въглените? Какво щеше да каже на жена му сега? Какво

щеше да каже на останалите вдовици? Какво щеше да каже на децата на загиналите?

Морис отиде до колата си, чийто номер FF-1094 сякаш му се подиграваше. Не всеки човек имаше възможността да носи със себе си своя провал. Повечето хора имаха щастието да го оставят зад себе си. Докато палеше двигателя, Морис си помисли дали някога щеше да може да спи, без да се страхува, че отново ще преживее онзи момент от мостика на кораба си.

ИСЛАНДИЯ

За първи път Едуардс успя да победи сержанта си в собствената му игра. Въпреки твърденията си, че е експерт с въдицата, Смит не успя да улови нищо за един час и с отвращение подаде въдицата на Майк. Само след десет минути Едуардс успя да улови двукилограмова пъстърва.

— И това ако не е гадост — изръмжа Смит.

Изминаването на последните десет километра им беше отнело единадесет часа. Оказа се, че единственият път, който трябваше да пресекат, е доста оживен. На всеки няколко минути на юг или на север по него преминаваше някакво превозно средство. Руснаците използваха този път като основно средство за придвижване към северния бряг на Исландия. Едуардс и хората му останаха скрити между скалите на поле от лава в продължение на шест часа, изчаквайки момента, в който щяха да могат да преминат необезпокоявани през пътя. На два пъти забелязаха хеликоптери Ми-24 да патрулират из района, но нито един от тях не се приближи твърде много до групата. Те не видяха пешеходни патрули и Едуардс заключи, че тази част от острова беше твърде голяма и съветските войски не можеха да я контролират ефективно. Тогава той извади съветската карта и разгледа внимателно нанесените върху нея бележки. Съветските сили бяха концентрирани в простиращата се от север към юг дъга на полуостров Рейкявик. Той беше предал тази информация в Шотландия, като цели десет минути бе обяснявал руските символи върху картата.

Привечер движението намаля и те успяха да прекосят пътя тичешком. Озоваха се в местност, изпълнена с езера и потоци. Едуардс реши, че това е достатъчно. Групата трябваше да почине отново и да се

опита да налови риба, за да се нахрани. Следващата отсечка от прехода им преминаваше далеч от населените места.

Автоматът и снаряжението му лежаха до една скала, покрити с камуфлажното му яке. Вигдис беше с него. Тя не се бе отделила от лейтенанта цял ден. Смит и пехотинците му си бяха намерили местенца, на които да се поотпуснат малко, докато лейтенантът им свърши трудната работа.

Всички местни буболечки бяха излезли навън през този ден. Пуловерът не позволяваше на повечето от тях да стигнат до кожата му, но лицето му беше незащитено. Едуардс се опита да не им обръща внимание. Множество буболечки бяха попаднали във водата на потока и пъстървите се опитваха да ги излапат. Всеки път, когато забележеше раздвижване във водата, той хвърляше стръвта към него. Въдицата отново се огъна.

— Пипнах още една! — извика радостно той. Смит надигна глава, поклати я гневно и отново се скри в храсталаците на около петдесет ярда от лейтенанта.

Едуардс никога не беше ловил риба. Опитът му на риболовец се ограничаваше до пътуванията му в лодката на баща му, но принципът беше горе-долу същият. Той остави пъстървата да подръпва въдицата, но не твърде много, само толкова, колкото да се измори, докато Едуардс вдигаше и спускаше пръта на въдицата, придърпвайки рибата срещу течението и към скалите. Внезапно лейтенантът се спъна в някаква скала и падна във водата, но някак си успя да задържи въдицата високо. Той се изправи на крака и отстъпи назад. Маскировъчните панталони бяха почернели от калта и бяха залепнали по краката му.

— Тази е голяма. — Той се обърна и видя, че Вигдис се смее. Тя го наблюдаваше как придърпва рибата и започна да се приближава към него. Минута по-късно момичето хвана кордата и издърпа пъстървата над водата.

— Тази е три килограма — каза тя, без да изпуска рибата.

На десет години Майк беше уловил петдесеткилограмова риба тон, но тази кафява пъстърва му изглеждаше много по-голяма. Той нави кордата. „Пет килограма риба за двадесет минути — помисли си той. — Изглежда, че майката земя все още може да изхрани човечеството.“

Хеликоптерът се появи изневиделица. Духаше западен вятър — машината вероятно беше патрулирала на изток по пътя — и хеликоптерът беше на по-малко от миля от тях, когато чува шума от въртенето на петвитловия винт да се насочва към тях.

— Всички да замръзнат! — извика Смит. Пехотинците имаха добро прикритие, но Майк и Вигдис бяха на открито.

— О, боже! — въздъхна Едуардс. Той нави докрай кордата. — Свали рибата от куката. Успокой се.

Тя се страхуваше да погледне към приближаващия хеликоптер и впери поглед в лейтенанта. Ръцете ѝ трепереха, докато сваляше гърчещата се пъстърва от куката.

— Всичко ще бъде наред, Вигдис — Едуардс обви ръка около кръста ѝ и бавно се отдалечи от потока. Ръката му притегли тялото му по-близо до нейното. Това го изненада повече от внезапната поява на съветския хеликоптер. Момичето беше по-силно, отколкото Майк си бе мислил, и ръката ѝ оставяше топла ивица по гърба и гърдите му.

Хеликоптерът се намираще на по-малко от петстотин ярда и се насочваше точно към тях с наведен нос и насочена към двамата картучница.

Едуардс разбра, че няма спасение. Автоматът му се намираще под камуфлажното яке, на петдесет фута от него. Ако се придвижеше достатъчно бързо, за да го вземе, руснаците щяха да разберат защо бърза толкова. Краката му се подкосиха, докато гледаше как смъртта се приближава към него.

Вигдис бавно и внимателно вдигна ръката, в която държеше рибата. Тя използва два пръста, за да хване обвитата около кръста ѝ ръка на Майк, и я вдигна нагоре и наляво, за да я постави върху лявата си гърд. След това вдигна рибата високо над главата си. Майк пусна въдицата и се наведе, за да вдигне другата пъстърва. Вигдис последва движенията му и успя да задържи ръката му на място. Лейтенантът вдигна своята риба, докато щурмовият Ми-24 стоеше увиснал във въздуха на около петдесет ярда пред него. Винтът му вдигна облак пръски от околното тресавище.

— Махай се — изръмжа Майк през ухилените си зъби.

— Баща ми обича да ходи за риба — каза старши лейтенантът, докато въртеше лоста за управление на хеликоптера.

— Мамка й на рибата — отвърна мерачът. — Искам да хвана една от тези. Я виж къде е ръката на младото копеле!

„Те вероятно изобщо не знаят какво става — помисли си той. — Или пък ако знаят, са достатъчно умни, за да не предприемат нищо. Хубаво е да се види, че някои хора са останали незасегнати от лудостта, която е обзела целия свят...“ Пилотът погледна към индикатора за горивото.

— Изглеждат безобидни. Остава ни гориво за още тридесет минути. Време е да се връщаме.

Хеликоптерът се стабилизира при опашката и за една ужасна секунда Едуардс си помисли, че руснаците смятат да се приземят. Тогава машината се завъртя и се отправи на югозапад. Един от войниците в пътническото отделение им помахаша с ръка. Вигдис му отвърна със същото. Едуардс не беше осъзнал, че момичето не носи сутиен. Той не смееше да си помръдне ръката, за да не бъде изтълкувано погрешно движението му. Защо беше направила това? За да измами руснаците, за да придаде увереност на него, или на себе си? Това, че идеята й бе свършила работа, изглеждаше маловажно. Пехотинците все още лежах в укрытията си. Лейтенантът и момичето стояха сами и лявата му ръка сякаш гореше, докато мозъкът му се чудеше какво да направи.

Вигдис реши проблема му. Ръката му се плъзна надолу, когато тя се обърна към него и зари лице върху рамото му. „Ама и аз съм една картинка — помисли си лейтенантът. — Стоя си тук и с една ръка прегръщам най-красивото момиче, което съм срещал в живота си, а в другата държа някаква проклета риба.“ Той пусна рибата на земята, обви и двете си ръце около Вигдис и я притисна силно към себе си.

— Добре ли си?

Тя го погледна в очите.

— Мисля, че да.

Онова, което изпитваше към момичето, можеше да бъде описано само с една дума. Едуардс знаеше, че сега не е подходящото време и място, но думата си оставаше. Той я целуна нежно по бузата.

Усмивката, която получи в отговор, имаше много по-голямо значение за него от всичките страстни срещи в живота му.

— Извинете, деца — каза сержант Смит на няколко фута от тях.

— Да. — Едуардс се отдръпна. — Да тръгваме, преди да решат да се върнат.

„ЧИКАГО“

Нещата се нареждаха добре. Американски самолети Р-3С „Орион“ и британски „Нимрод“ разузнаваха маршрута към ледения блок. Подводниците бяха принудени да заобиколят от изток около предполагаема съветска подводница, но това беше всичко. Изглежда, Иван изпращаше по-голямата част от лодките си на юг, уверен, че Норвежко море е под негов контрол. До ледения блок оставаха още шест часа.

Сега „Чикаго“ дрейфуваше, след като бе завършила задачата си начело на „товарния влак“ от подводници. Хидролокаторите и претърсваха черните води за звуци от съветски подводници. Не се чуваше нищо с изключение на далечните шумове от ледения блок.

Картографският екип нанесе позициите на останалите американски подводници. Маккафърти с радост забеляза, че това се оказва трудно, макар „Чикаго“ да разполагаше с най-доброто американско хидролокаторно оборудване. Щом те имаха проблеми със засичането им, то и руснаците щяха да имат същите проблеми. Екипажът му изглеждаше в добра форма. Трите прекарани на брега дни им се бяха отразили добре. Бирата, с която ги беше черпил норвежкия капитан, и новината за това, което техните ракети бяха направили по време на единствената истинска схватка на „Чикаго“, им се бяха отразили още по-добре. Той вече беше инструктирал екипажа относно предстоящата мисия. Информацията беше приета без коментари, с няколко шеги, че се връщали обратно у дома — в Баренцово море.

— Това беше „Бостън“, шкипер — каза старпомът. — Сега сме в пълен състав.

Маккафърти се приближи към картата. Всичко изглеждаше наред, но той провери внимателно още веднъж. При толкова много подводници, движещи се по един и същ курс, съществуваше реален риск от сблъсък. Един старшина проверяваше списъка на

американските подводници, които задминаваха „Чикаго“. Капитанът беше доволен.

— Две трети напред — заповяда той.

Рулевиът потвърди заповедта и завъртя ръчката на телеграфа.

— Машинното отговаря две трети напред.

— Много добре. Десет градуса ляво на борд. Нов курс три-четири-осем.

„Чикаго“ ускори до петнадесет възела и зае мястото си в края на колоната, която се устреми към Арктика.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ДЕМОНИ

ВИРДЖИНИЯ БИЙЧ, ВИРДЖИНИЯ

— Пълен ляво на борд! — изкрещя Морис, сочейки към килватера на торпедото.

— Слушам, пълен ляво на борд! — отвърна рулевиият, завъртя руля надясно, след това наляво и най-накрая го постави в средата.

Морис стоеше на лявото крило на мостика. Морето беше абсолютно спокойно и килватерът на торпедото се виждаше ясно и повтаряше всеки завой и всяка маневра на фрегатата. Той дори се опита да даде заден ход, но и това не свърши работа — торпедото сякаш се придвижи встрани. То се спря неподвижно във водата и се издигна на повърхността, така че Морис можа да го разгледа. Торпедото беше бяло и на носа му имаше нещо, което приличаше на червена звезда... и като всички самонасочващи се торпеда имаше и очи. Той заповяда пълен напред, но торпедото не изостана и започна да се плъзга по вълните подобно на летяща риба — видимо за всички, които можеха да го видят. Но Морис беше единственият, който го виждаше.

Торпедото бавно приближаваше маневриращата фрегата. Петдесет фута, тридесет, десет...

— Къде отиде татко? — попита момиченцето. — Искам татко!

— Какъв е проблемът, шкипер? — попита старпомът. Той изглеждаше странно, защото нямаше глава...

Морис подскочи в леглото си. Пот течеше по лицето му, а сърцето му биеше учестено. Електронният часовник показваше 4:54. Ед стана и отиде да си наплиска лицето със студена вода. „Втори път за тази нощ“ — помисли си той. Беше сънувал същия кошмар два пъти по време на тегленето на „Фарис“ до Бостън и това не му беше позволило да се възползва от няколкото ценни часа почивка, които си беше дал. Морис се зачуди дали не беше викал насън.

„Ти направи всичко възможно. Вината не е твоя“ — каза мислено той на лицето в огледалото.

„Но ти беше капитанът“ — отвърна лицето.

Морис беше посетил пет от семействата в списъка си. Да говори със съпругите и родителите беше едно нещо. Те разбираха. Синовете и съпрузите им бяха моряци и бяха поели рисковете на моряшката професия. Но четиригодишната дъщеричка на старшина втори клас Джеф Евънс не бе разбрала защо татко ѝ никога вече няма да се завърне у дома. Морис знаеше, че заплатата на един старшина втори клас не беше голяма. Евънс сигурно бе работил като лунатик по малката си къща, за да ѝ придаде такъв уютен вид. Морис си спомни, че старшината имаше сръчни ръце, а беше и добър артилерист. Всички стени бяха боядисани наскоро. Голяма част от дървения интериор беше подменена. Семейството се беше нанесло в къщата само преди седем месеца и Морис се чудеше как старшината бе успял да намери време, за да свърши толкова много работа. Сигурно беше правил всичко сам. Едва ли е имал възможност да плати на фирма за всичко това. Стаята на Джини беше свидетелство за обичта на баща ѝ. Кукли от цял свят бяха подредени върху ръчно изработени полици. Морис си тръгна веднага след като видя детската стая. Той почувства, че ако остане още малко там, нещо в него ще се пречупи, а някакъв абсурден кодекс на поведение му забраняваше да показва слабост пред непознати. Затова той си тръгна за къщи, без да посети останалите семейства от списъка, мислейки си, че умората, която го беше обзела, със сигурност щеше да му позволи да се наспи добре тази нощ...

Но сега той стоеше пред огледалото и гледаше подпухналите очи на един мъж, на когото му се искаше съпругата му да е при него в момента.

Морис отиде до кухнята на едноетажната си къща и си направи кафе, без да мисли. Сутрешният вестник беше на стъпалото пред вратата и той се улови, че чете разкази за войната, за които знаеше, че са или неточни, или твърде стари. Събитията се развиваха твърде бързо и репортерите не смогваха да ги отразят навреме. Във вестника беше публикуван разказ на очевидец от неназован ескадрен миноносец за ракета, която успяла да проникне през отбранителните системи на кораба. Един „анализ“ обясняваше колко остарели били надводните кораби, за да се справят с масирана ракетна атака, и питаше къде са

прехвалените самолетоносачи на флота. Морис си помисли, че това е добър въпрос.

Допи кафето си и отиде в банята да си вземе един душ. Реши, че ако не може да спи, то поне може да поработи. В гардероба си имаше една бяла ежедневна униформа. Той я облече и тръгна към колата си. Навън вече се съмваше, когато Морис се отправи към базата на ВМФ в Норфолк.

След четиридесет минути се намираше в една от няколкото оперативни зали, където се картографираха координатите на конвоите и предполагаемите координати на съветските подводници. Върху стената в далечния край на залата имаше табло, на което беше изписан предполагаемият брой на съветските средства и броят и видът на унищожените до момента. На друго табло бяха изписани загубите. Морис си помисли, че хората от разузнаването не са сгрешили. Войната по море, изглежда, беше равностойна — но за руснаците равновесието означаваше победа.

— Добро утро, командир — каза COMNAVSURFLANT. Още един мъж, който не беше спал много. — Изглеждате малко по-добре.

„По-добре от какво?“ — зачуди се Морис.

— Имаме някои добри новини.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

Екипажите на бомбардировачите В-52 бяха нервни въпреки силния ескорт от изстребители. На пет хиляди фута над тях летеше една ескадрила F-14, които току-що бяха презаредили резервоарите си от цистерни KC-135. В момента втората ескадрила пълнеше резервоарите за изпълнението на своята част от мисията. Слънцето едва се бе подало над хоризонта и океанът под тях все още представляваше тъмна маса вода. Часът беше три сутринта местно време — периодът, в който човешките реакции бяха най-бавни.

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

Аларменият звънец накара съветските пилоти да скочат от койките си. На наземните екипи им бяха необходими по-малко от десет секунди да започнат подготовката на самолетите за полет. Летците се

изкатериха по стоманените стълби, настаниха се в кабините си и включиха радиостанциите си, за да разберат каква е тревогата.

— Силни вражески електронни смущения от запад — обяви полковият командир. — План Три. Повтарям, План Три.

Радарните оператори в контролния камион току-що бяха видели как екраните им се превръщат в маса бели шумови смущения. Срещу базата започваше американско въздушно нападение — вероятно с В-52 и вероятно с много самолети. Американските самолети скоро щяха да бъдат толкова близо, че наземните радари щяха да пробият смущенията. Дотогава обаче изстребителите трябваше да се опитат да изтласкат бомбардировачите възможно най-далеч от базата, за да намалят броя им, преди да атакуват целите си.

Съветските пилоти бяха преминали през интензивни учения по време на престоя си в Исландия. Само след две минути първата двойка МиГ-29 напусна пистата; след седем всички бяха във въздуха. Според съветския план една трета от изстребителите останаха над Кефлавик, а останалите се втурнаха на запад към източника на смущенията с включени прицелни радари. Те се бяха отдалечили на десет минути от базата, когато смущенията спряха. Един МиГ установи радарен контакт с оттеглящ се самолет за радиоелектронно подавяне и се свърза по радиото с Кефлавик само за да научи от наземните диспечери, че върху екраните в радиус сто километра не се вижда нищо.

Една минута по-късно смущенията бяха подновени, този път от юг и от изток. МиГ-овете отлетяха на юг, но този път много по-внимателно. Заповядано им беше да изключат радарите си и да ги включат едва когато се отдалечаха на сто мили от брега, но когато ги включиха отново, не откриха нищо. Който и да излъчваше смущенията, го правеше от голямо разстояние. Наземните диспечери докладваха, че в първия случай са били използвани три източника на смущения, а във втория — четири. „Твърде много заглушители — помисли си полковият командир. — Опитват се да ни разкарват насамнатам, за да изразходим горивото си.“

— Върнете се на изток — заповяда той на изстребителите си.

Сега екипажите на В-52 наистина бяха нервни. Един от ескортиращите ги праулери беше засякъл радиопредаванията на съветските изстребители, а друг за миг бе уловил отражение от техните радари за въздушно прехващане откъм югозапад. Изстребителите също се насочиха на юг. Те вече се намираха на сто и петдесет мили от Кефлавик и преминаваха над исландския бряг. Командващият операцията оцени ситуацията и заповяда на бомбардировачите да променят леко курса си към север.

Бомбардировачите не носеха бомби, а само мощни радарни заглушители, проектирани да осъществяват прикритие за други бомбардировачи, докато стигнат целите си в Съветския съюз. Под тях втората ескадрила F-14 се отправяше надолу към източните склонове на ледника Ватна. Те бяха придружени от четири праулера на ВМФ, които им осигуряваха допълнителна защита против ракети въздух-въздух в случай, че МиГ-овете се приближаваха твърде много.

— Започвам да засичам въздушнопреносими радари, пеленг две-пет-осем. Изглежда, приближават — докладва един „Праулер“. Друг засече същия сигнал и разстоянието беше триангулирано на петдесет мили. Достатъчно близо. Командващият операцията летеше на „Праулер“.

— Кехлибарена луна. Повтарям, Кехлибарена луна.

Бомбардировачите се обърнаха на изток и се спуснаха надолу, отваряйки бомбените си люкове и изпусвайки тонове алуминиеви диполни отражатели, през които не можеше да проникне лъчът на никой радар. Когато видяха това, американските изстребители откачиха подвесните си резервоари и праулерите се отделиха от бомбардировачите и започнаха да орбитират малко по на запад от облака диполни отражатели. Сега идваше ред на трудната част. Изстребителите на двете страни се приближаваха един към друг с обща скорост над хиляда мили в час.

— Куиър тук — обади се командващият операцията.

— Блеки тук — потвърди пилотът на VF-41.

— Джולי тук — отвърна пилотът на VF-84. Всички бяха заели позициите си.

— Действайте. — Четирите праулера включиха уредите си за подавяне на прицелните радари на ракетите.

Дванадесетте F-14 от авиогрупата „Веселия Роджър“ бяха подредени в редица на височина тридесет хиляди фута. По команда те едновременно включиха прицелните радары на своите ракети.

— Американски изстребители! — извикаха няколко съветски пилота. Техните системи моментално им показаха, че радарите на вражеските изстребители са захванали техните машини.

Командирът на съветските изстребители не беше изненадан. Нямахше начин американците да изпратят бомбардировачи без подходящия ескорт. Той нямаше да им обърне внимание и щеше да се насочи към бомбардировачите, както го бяха учили по време на ученията. Радарите на МиГ-овете бяха заглушавани толкова силно, че обхватът им намаля наполовина и те все още не можеха да открият никакви цели. Командирът заповяда на летците си да внимават за ракети, защото беше уверен, че ще успеят да се измъкнат от всяка ракета, която забележеха. След това нареди на самолетите си да увеличат скоростта си. Най-накрая той нареди всичките му резерви, с изключение на два самолета, да напуснат Кефлавик и да му осигурят подкрепа на изток.

На американците им бяха необходими само няколко секунди, за да захванат целите си. Всеки F-14 носеше четири ракети „Спароу“ и четири „Сайдуиндър“. Първи бяха изстреляни ракетите „Спароу“. Във въздуха имаше шестнадесет МиГ-а. Срещу повечето от тях бяха изстреляни по две ракети, но „Спароу“ бяха с радарно насочване и американските изстребители трябваше да останат по местата си, докато ракетите им не улучеха целта си. Това носеше риск от навлизане в обхвата на съветските ракети, а F-14 не бяха снабдени със защитно оборудване за радарно подавяне.

Американците бяха заели позиция откъм слънцето спрямо руснаците. Първите ракети стигнаха съветските изстребители точно когато радарите им започнаха да проникват през смущенията. Един МиГ беше взривен и това предупреди колегите му. Съветските

самолети започнаха да правят резки движения нагоре-надолу, а някои пилоти започнаха да правят остри завои, когато видяха насочващите се срещу тях ракети. Въпреки това, още четири „Спароу“ улучиха целите си, като свалиха три и повредиха тежко четвърти самолет; последният се обърна назад и се отправи към базата.

Американската ескадрила зави веднага щом изстреля ракетите си и се втурна на североизток, последвана от руснаците. Съветският командир беше успокоен от лошата ефективност на американските ракети, но бе вбесен от загубата на петте си самолета. Останалите му самолети включиха на форсаж и прицелните им радари започнаха да пробиват американските смущения. Сега беше негов ред. Те се движеха на североизток и очите им се местеха от предното стъкло към радарните екрани, за да определят целите. Никой от съветските пилоти не погледна под себе си. Водещият МиГ най-после успя да захване цел и пусна две ракети по нея.

На двадесет хиляди фута под тях, скрити за наземния радар от две планини, дванадесетте F-14 от авиогрупата „Черните асове“ преминаха на форсаж. Радарите им бяха изключени, докато двумоторните изстребители набираха височина. След деветдесет секунди пилотите им чуха характерния звук, който им показваше, че техните ракети „Сайдуиндър“ с топлинно насочване следят целите си. Няколко секунди по-късно по целите бяха изстреляни шестнадесет ракети от разстояние две мили.

Шестима руски пилоти изобщо не разбраха какво ги улучи. Само за няколко секунди бяха улучени осем от единадесетте МиГ-а. Командирът им извади късмет и успя да избегне една ракета „Сайдуиндър“, която се устреми по посока на слънцето, но какво друго можеше да направи? Той забеляза два F-14 да се насочват на юг, отдалечавайки се от неговите изстребители. Беше твърде късно да организира атака — колегата му беше свален, а единственият приятелски самолет, който виждаше, се намираще на север от него — и затова полковникът направи рязък завои със своя МиГ и се спусна след американците, без да обръща внимание на звуците от

предупредителната си система. Две ракети „Спароу“, изстреляни от втората група „Черни асове“, улучиха крилото му. Самолетът се разпадна около летеца си.

Американците нямаха време да се радват на постижението си. Командващият операцията съобщи, че втора група МиГ-ове се насочва към тях, и американските ескадрили се прегрупираха, за да ги посрещнат, като формираха здрава стена от двадесет самолета, които оставиха радарите си изключени за две минути, докато МиГ-овете навлизаха в облака от електронни смущения. Заместник-командирът на руснаците направи сериозна грешка. Другарите му бяха в опасност и той трябваше да им се притече на помощ. Една група F-14 изстреля останалите си „Спароу“; другата изстреля своите „Сайдуиндър“. Общо тридесет и осем ракети се насочиха към осем съветски самолета, които нямаха ясна представа на какво налитаха. Половината от тях така и не разбраха какво става, защото бяха свалени от американските ракети въздух-въздух; още три бяха повредени.

Пилотите на американските изстребители искаха да се приближат, но командирът им забрани. Горивото им беше на привършване, а Сторноуей беше отдалечен на седемстотин мили. Те завиха на изток, спускайки се под алуминиевия облак, пуснат от бомбардировачите. Американците бяха свалили тридесет и седем самолета, което беше голямо постижение, като се имаше предвид, че бяха очаквали само двадесет и седем съветски самолета. В действителност, от двадесет и шест МиГ-а бяха останали само пет напълно здрави самолета. Командирът на базата незабавно започна спасителните операции. Скоро щурмовите хеликоптери на десантната дивизия летяха на изток и търсеха оцелели пилоти.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

„Тридесет километра от Алфелд до Хамелн“ — помисли си Алексеев. Един час път с танк. Части от три дивизии вече бяха тръгнали по този път и от преминаването на реката бяха преодолели осемнадесет километра. Този път ги бяха спрели англичаните —

танковете на Кралския танков полк и 21-ви стрелкови полк не позволяваха на водещите му групи да помръднат на половината път до Хамелн и това продължаваше вече осемнадесет часа.

Това представляваше истинска опасност. Безопасността на една механизирани формация се заключваше в движението. Съветите изпращаха подразделения в зоната, но НАТО се възползваше в максимална степен от въздушната си мощ. Мостовите през Лайне биваха унищожавани почти със същата бързина, с която биваха поправяни. Инженерните части бяха подготвили места за преминаване на реката по двата бряга и сега руснаците имаха възможност да прехвърлят бронетранспортъорите си на отсрещния бряг, но танковете не можеха да плуват, а и всички опити да ги прехвърлят под вода — нещо, с което те бяха проектирани да се справят — се бяха провалили. Наложило се беше да се предислоцират твърде много подразделения, които да защитават пробива в натовските редици, но твърде малко от тях можеха да се възползват от него. Алексеев беше постигнал пробив като по учебник — само за да разбере, че и противниковата страна си имаше свой учебник за задържане и разбиване на съветското настъпление. Западният военен театър разполагаше с общо шест резервни дивизии от клас А, които можеха да бъдат включени в боя. След това щеше да се наложи да се използват съставени от запасняци подразделения от клас Б, в които бойците и бойната техника бяха по-стари. Тези подразделения бяха много, но нямаше — не можеха — да се бият толкова добре, колкото по-младите войници. При необходимостта да изпрати части в бой, в който броят на жертвите щеше да бъде много по-голям от обичайния, генералът настръхваше. Но той нямаше избор. Политическите му господари искаха от него да направи това, а той беше просто изпълнител на заповедите им.

— Трябва да се върна на фронта — каза Алексеев на шефа си.

— Да, но няма да се приближаваш на по-малко от пет километра от фронтната линия, Паша. Не мога да си позволя да те загубя точно сега.

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

Върховният главнокомандващ силите на НАТО за Европа гледаше своята справка. Почти половината от резервите му бяха включени в боя, а руснаците, изглежда, имаха безкрайни попълнения

от бойна техника и бойци и ги придвижваха напред. Неговите части нямаха време да се реорганизируют и предислоцират. НАТО беше изправен пред кошмара на всеки войник — съюзът можеше единствено да реагира на ходовете на противника, без да има почти никакъв шанс да поеме инициативата в свои ръце. Засега положението беше под контрол — но този контрол висеше на косъм. Върху картата му беше отбелязано, че на югоизток от Хамелн е разположена една британска бригада. В действителност там имаше само един подсилен полк, съставен от изтощени бойци и повредена бойна техника. Единствено артилерийската и въздушната поддръжка бяха позволили на това подразделение да задържи позициите си, но и това нямаше да бъде достатъчно, ако частите му не получеха нова техника. Най-страшното беше, че запасите от боеприпаси на НАТО бяха намалели до необходимото за две седмици, а доставките от САЩ бяха сериозно затруднени от нападенията срещу конвоите. Какво можеше да каже на хората си? Да намалят броя на използваните боеприпаси, когато единственият начин да спрат руснаците беше да използват всяко налично оръжие?

Започваше сутрешният доклад на разузнаването. Шеф на разузнаването на НАТО беше германски генерал, който дойде придружен от холандски офицер, носещ една видеокасета. Началникът на разузнаването знаеше, че когато ставаше въпрос за нещо толкова важно, SACEUR искаше да види оригиналните данни, а не само аналитика. Холандският офицер включи видеото.

На екрана се появи компютърна карта, върху която бяха нанесени военни части. Двете минути запис на касетата показаха данни, събирани в продължение на пет часа. Записът беше пуснат няколко пъти, за да могат офицерите да различат зависимости.

— Господин генерал, според нас Съветите изпращат шест дивизии срещу Алфелд. Движението, което виждате по главния път от Брауншвайг, е първата от тези дивизии. Другите идват от резервите на техния театър, а тези две, които идват от юг, са резервни формации от северната им армейска група.

— Значи според вас те са избрали това място за център на атаката си? — попита SACEUR.

— Да. — Генералът кимна. — Това е мястото на срещата на техните дивизии.

SACEUR се намръщи. Най-рационалното решение беше частите на НАТО да се оттеглят зад река Везер, за да скъсят отбранителните си линии и да се прегрупират. Но това означаваше да бъде изоставен ХанOVER. Германците никога нямаше да приемат подобно решение. Тяхната национална стратегия за защита на всеки дом и всяко поле бе нанесла големи поражения на руснаците, но същевременно беше разпръснала натовските единици по твърде широк фронт. Германските политици никога нямаше да приемат подобно стратегическо отстъпление. Западногерманските подразделения щяха да се бият сами, ако им се наложеше, и той виждаше това в очите на шефа на разузнаването си. „В крайна сметка — призна си той, — ако някой нахлуеше в Ню Хемпшир, щях ли да се оттегля в Пенсилвания?“

Един час по-късно половината от наличните резерви на НАТО се насочваха на изток от Оснабрюк към Хамелн. Битката за Германия щеше да бъде спечелена или загубена на десния бряг на река Везер.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

Завръщащите се изстребители нямаха много време за почивка. Веднага след кацането им британските и американските наземни разчети ги презареждаха с гориво и боеприпаси. Сега руснаците атакуваха британските летища в северната част на страната много по-внимателно. Американските въздушнопреносими радары, които осигуряваха поддръжка на британските „Нимрод“ и „Шакълтън“, затрудняваха двумоторните съветски бомбардировачи „Блайндър“, които излитаха от базата Андоа в Норвегия. Изстребители „Торнадо“ от Кралските военновъздушни сили патрулираха на двеста мили от брега, докато американските пилоти си почиваха. Няколко съобразителни командири на екипажи бяха нарисували червени звезди под кабините на своите самолети. Офицерите от разузнаването разглеждаха записите от оръдейните камери и записите на съветските радары.

— Изглежда, че сме им нанесли загуби — прецени Толанд. Броят на съветските самолети, които пилотите твърдяха, че са свалили, беше твърде голям, но това беше нещо нормално при пилотите на изстребители.

— И още как! — отвърна командирът на „Веселия Роджър“. Той беше командир от ВМФ, дъвчеше пура и твърдеше, че е свалил два МиГ-а. — Въпросът е дали ще им изпратят подкрепления. Ние

успяхме веднъж, но те няма да налапат същата въдица два пъти. Кажете ми, Толанд, могат ли да заменят унищоженото от нас?

— Не мисля. МиГ-29 е единственият изстребител, който руснаците могат да дислоцират толкова надалеч. Останалите им самолети от този тип са в Германия, а и там броят им беше намален доста. Ако Съветите решат да освободят няколко МиГ-31, те също могат да стигнат толкова далеч, но не виждам как Иван ще се реши да даде най-добрите си изстребител-бомбардировачи за такава мисия.

Командирът на „Веселия Роджър“ кимна в знак на съгласие.

— Добре. Следващата стъпка е да поставим бойни патрули в близост до Исландия и да започнем наистина да удряме по техните „Бекфайър“.

— Възможно е те да започнат да ни търсят — предупреди Толанд. — Няма начин да не са разбрали какво сме направили и откъде сме го направили. — Командирът на VF-41 погледна през прозореца. Един от неговите F-14 стоеше между две камари торби с пясък на около половин миля от стаята. На корпуса се виждаха четири ракети. Той погали емблемата на ескадрилата си — асо пика — върху гърдите си и се обърна.

— Добре. Ако искат да се бият с нас на наш терен и под нашето радарно покритие, аз нямам нищо против.

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Алексеев остави хеликоптера си в покрайнините на града и се качи на бронетранспортър БМП. Два понтонни моста бяха използвани в момента. Остатъци от поне още пет бяха пръснати по бреговете на реката, по които се виждаха и множество изгорели танкове и камиони. Командирът на 20-а танкова пътуваше с Алексеев.

— Въздушните атаки на НАТО са убийствени — каза генерал Береговой. — Не съм виждал подобно нещо през живота си. Те успяват да се приближат въпреки зенитно-ракетните ни батареи. Ние сваляме част от тях, но това не е достатъчно. С приближаването към фронта нещата се влошават.

— Какво успяхте да постигнете днес?

— В момента противодействие ни оказват основно англичаните. Поне една танкова бригада. От разсъмване сме ги изтласкали на два километра назад.

— Някъде там би трябвало да има и белгийска част — посочи Сергетов.

— Те изчезнаха. Не знаем къде са и това ме тревожи. Поставих една от новите дивизии на левия ни фланг, за да ни пази от контраатака. Другата ще се присъедини към 20-а танкова, когато днес следобед подновим атаката.

— Сили? — попита Алексеев.

— 20-а танкова остана само с деветдесет работещи танка. Може би дори по-малко — отвърна генералът. — Тази бройка е отпреди четири часа. Пехотата ни е в по-добро състояние, но като цяло дивизията в момента е с по-малко от петдесет процента от номиналната си сила.

БМП-то тръгна по понтонния мост. Всеки сегмент беше прикрепен към два други и машината заподскача подобно на малка лодка при вълнение. Тримата офицери отлично владееха чувствата си и никой от тях не показва, че никак не му харесва да бъде заключен в стоманена кутия над водата. Щурмовата пехотна машина БМП беше проектирана като амфибия, но много такива машини бяха потънали внезапно и рядко някой успяваше да се измъкне, ако това се случеше. В далечината се чуваше артилерийски огън. Въздушните нападения над Алфелд ставаха без предупреждение. БМП-то премина през реката за малко повече от една минута.

— В случай, че ви интересува, мостът, който току-що преминахме, държи рекорда за най-дълго оцелял. — Береговой погледна часовника си. — Седем часа.

— Какво стана с майора, за когото ми поискахте златна звезда? — попита Алексеев.

— Той беше ранен при въздушна атака, но ще живее.

— Дайте му това. Така може би ще се възстанови по-бързо. — Алексеев бръкна в джоба си и извади петолъчна златна звезда, прикрепена към кървавочервена лента. Той я подаде на генерала. Майорът от инженерния корпус вече беше Герой на Съветския съюз.

„НИКАГО“

Когато стигнаха до ледения блок, всички лодки намалиха скоростта си. Маккафърти вдигна перископа и огледа повърхността. Единственото, което видя, бе тънка бяла линия на по-малко от две

мили от подводницата. Малко кораби се доближаваха толкова близо до леда, а самолети не се виждаха.

От хидролокаторното докладваха за нормални шумове. Назъбеният край на ледения блок се състоеше от хиляди единични късове — ледени плочи с дебелина няколко фута, чиято големина варираше между няколко квадратни фута и няколко акра. Всяка година пролетното топене на снеговете откъсваше тези парчета и те започваха да дрейфуват безцелно, докато отново не настъпеха студовете. По време на кратката си свобода през арктическото лято, тези ледени блокове се движеха напосоки, като междуременно се блъскаха един в друг, при което някои от по-малките блокове биваха унищожени. Това прибавяше допълнителни шумове към непрестанните стенания и скърцания на дебелия лед, който преминаваше през средата на полюса и стигаше чак до Северния склон на Аляска.

— Какво е това? — Маккафърти настрои перископа на максимална мощност. За миг му се бе мярнало нещо, което му бе заприличало на следа от перископ. Нещото бе изчезнало, но се появи отново — мечоподобна гръбна перка на мъжки кит убиец. Дъхът на кита беше маркиран от облаче водни пръски, което се превърна в пара в полярния въздух. След малко се появиха още няколко кита. Как се наричаше семейство китове убийци? Училище — не, стадо. Китовете вероятно бяха тръгнали на лов за тюлени. Капитанът на „Чикаго“ се зачуди дали това беше добро предзнаменование. Научното име на тези китове беше *Orcinus orca* — Сеещият смърт.

— Хидролокатор, имате ли нещо на едно-три-девет?

— Команден център, по този пеленг имаме единадесет кита убиеца. Различавам три мъжки, шест женски и две малки. Доста наблизко са, ако не се лъжа. Пеленгът се променя леко. — В отговора на старшината от хидролокаторното се чувстваше обида. Хидроакустиците имаха заповед да не докладват за „биологични шумове“, освен ако не им бъде наредено изрично.

— Много добре. — Маккафърти не можа да сдържи усмивката си.

Останалите подводници от „Операция Дулитъл“ бяха наредени в редица с дължина повече от десет мили. Една след друга те се потапяха дълбоко и се насочваха към долната страна на блока. Един час по-късно колоната се насочи на изток, на пет мили по-навътре от

номиналния ръб на ледения блок. На дванадесет хиляди фута под тях се намираще дъното на Баренцовата падина.

ИСЛАНДИЯ

— Цял ден не сме виждали хеликоптер — забеляза сержант Смит. Едуардс беше установил, че разговорът отклонява вниманието от факта, че се хранеха със сурова риба. Той погледна часовника си. Време беше да се обади отново. Лейтенантът вече беше станал такъв специалист в сглобяването и разглобяването на радиопредавателя, че можеше да го направи и насън.

— Кучкарник, тук Хрътка. Нещата можеха да бъдат и много по-добре. Край.

— Чуваме те, Хрътка. Къде се намирате в момента?

— На около четиридесет и шест километра от целта — отвърна Едуардс. След това даде координатите по картата. Според картата им оставаше още един път за пресичане, а след това и още една редица хълмове. — Няма много за отбелязване, освен че днес не видяхме никакви хеликоптери. Всъщност, днес не видяхме никакви самолети. — Едуардс погледна нагоре. Небето беше доста ясно. Обикновено групата забелязваше поне един-два патрулни самолета дневно.

— Прието, Хрътка. За ваше сведение, флотът изпрати няколко изстребителя до острова и рано тази сутрин те натупаха здраво руснаците.

— Браво! Не сме виждали руснаци, откакто хеликоптерът им ни огледа. — Диспечерът в Шотландия потръпна, когато чу това. Едуардс продължи: — Налага се да се храним с риба, която ловим сами, но уловът е доста добър.

— Как е приятелката ви?

Въпросът накара Майк да се усмихне.

— Не ни пречи, ако това имате предвид. Нещо друго?

— Отрицателно.

— Добре, ще се обадим, ако забележим нещо. Край. — Лейтенантът изключи захранването на радиопредавателя. — Нашите приятели казват, че днес флотът е сдъвкал няколко руски изстребителя.

— Крайно време беше — каза Смит. Останали му бяха само пет цигари и сега той се взираше в една от тях и се опитваше да реши дали

да намали запасите си до четири или не. Под погледа на Едуардс сержантът отвори запалката си, за да поеме поредната доза отрова.

— Защо отиваме към Хвамсфьордур? — попита Вигдис.

— Някой иска да знае какво има там — отвърна Едуардс. Той разгъна тактическата карта. На нея беше указано, че входът към залива е задръстен със скали. Необходимо му беше малко време, за да осъзнае, че докато височините на земята бяха обозначени в метри, дълбочинните пластове бяха обозначени в клафтери.

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

— Колко?

Командирът на полка изстребители беше свален внимателно от хеликоптера с превързана през гърдите му ръка. При катапултирането от разпадащия се самолет полковникът беше изкълчил рамото си, а на всичкото отгоре и парашутът му го беше приземил върху склона на някаква планина, при което той беше изкълчил глезена си и беше получил няколко наранявания по лицето. Бяха го намерили след цели единадесет часа. Като цяло полковникът смяташе, че е извадил късмет — за глупак, който беше оставил групата си да бъде изненадана от превъзхождащ я по численост противник.

— Пет самолета са боеспособни — бе уведомен той. — От повредените можем да поправим два.

Полковникът изруга. Гневът го бе обзел въпреки морфина, който течеше по вените му.

— Хората ми?

— Намерихме шестима, включително и вас. Двама са ранени, но все още могат да летят. Останалите са в болница.

Наблизо кацна втори хеликоптер. От него слезе генералът на десантчиците и се приближи до полковника.

— Радвам се да ви видя жив.

— Благодаря, другарю генерал. Продължавате ли спасителните операции?

— Да. Отделих два хеликоптера за тази цел. Какво се случи?

— Американците започнаха нападение с тежки бомбардировачи. Ние не ги видяхме, но по смущенията разбрахме какво става. Между бомбардировачите е имало и изстребители. Бомбардировачите избягаха, когато се приближихме към тях. — Полковникът от ВВС се опита да се

измъкне с чест от ситуацията, а генералът се въздържа и не го обори. Базата беше място, на което подобни неща не бяха неочаквани. МиГ-овете не можеха да си позволят да пренебрегнат американското нападение. Нямаше смисъл да наказва полковника.

Генералът вече беше поискал с радиограма допълнителни изстребители, но не очакваше, че ще му бъдат осигурени. Според плана той нямаше да се нуждае от подкрепления, но в плана пишеше също и че той трябваше да задържи острова без подкрепления само в продължение на две седмици. За това време Германия трябваше да бъде завладяна напълно и сухопътната битка в Европа трябваше да е завършила. Получените от фронта доклади бяха просто украсени повторения на новините от Радио Москва. Червената армия настъпваше към Рейн — но тя настъпваше към Рейн още от първия ден на проклетата война! Странно беше, че не се споменаваха имената на градовете, които биваха атакувани ежедневно. Шефът на неговото разузнаване залагаше на карта живота си, като слушаше предаванията на западните радиостанции — действие, което КГБ определяше като предателство, — за да получи някаква представа какво ставаше на фронта. Ако западните доклади бяха верни — той не им вярваше, — кампанията в Германия беше абсолютна бъркотия. Докато положението не се оправеше, той беше уязвим.

Щеше ли НАТО да се опита да завземе острова? Оперативният му офицер твърдеше, че това е невъзможно, освен ако американците не успеят първо да унищожат бомбардировачите с голям обseg на действие, които излитаха от Кировск, а смисълът на завземането на Исландия беше да се попречи на американските самолетноносачи да направят точно това. Следователно, поне на хартия, генералът трябваше да очаква засилени въздушни атаки, срещу които можеше да се защити със своите зенитно-ракетни установки. Само че той не беше станал дивизионен командир, като беше разлиствал хартии.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

— Какво, по дяволите, стана? — Капитанът вдигна очи и видя забитата в ръката му тръба. Последното нещо, което си спомняше, беше, че се намираше на мостика по средата на следобедната вахта. Сега илюминаторът от дясната страна на каютата му беше покрит. Затъмнен кораб — това означаваше, че вече е нощ.

— Вие припаднахте, капитане — отвърна главният санитар. — Недейте...

Капитанът се опита да стане. Главата му се вдигна на около осемнадесет инча над възглавницата, преди силите да го напуснат.

— Трябва да си починете. Имате вътрешен кръвоизлив, шкипер. Миналата нощ повръцахте кръв. Според мен имате спукана язва. Защо не ми се обадохте? — Старшината държеше шишенце таблетки маалокс. „Защо хората винаги се правят на умници?“ — Кръвното ви е паднало с двадесет пункта и вие едва не изпаднахте в шок. Това вашето не е просто някаква си стомашна болка, капитане. Може да се наложи да ви оперират. Насам вече е тръгнал хеликоптер, който ще ви евакуира на брега за оказване на медицинска помощ.

— Не мога да напусна кораба. Аз...

— Заповед на лекаря, капитане. Ако ми умрете, ще ми лепнат петно в досието. Съжалявам, сър, но ако не получите веднага медицинска помощ, ще загазите здравата. Тръгват за сушата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА НОВИ ИМЕНА, НОВИ ЛИЦА

НОРФОЛК, ВИРДЖИНИЯ

— Добро утро, Ед. — Командващият Американския надводен флот в Атлантическия океан седеше зад бюро, покрито с телеграми, които, изглежда, бяха подредени по купчинки. Какво ти утро — беше един часът след полунощ. Морис не бе напускал Норфолк, откакто бе пристигнал призори предишния ден. Ако се върнеше у дома, трябваше отново да си легне...

— Добро утро, сър. Какво мога да направя за вас? — На Морис не му се сядаше.

— Искаш ли да се върнеш на вода? — попита COMNAVSURFLANT без заобикалки.

— С какво?

— Капитанът на „Рубен Джеймс“ е получил спукване на язва. Докараха го тази сутрин. Корабът му трябва да пристигне след един час с останалите от Тихоокеанския флот и ще бъде прикрепен за охрана на конвой. В момента един голям конвой се събира в пристанище Ню Йорк. Осемдесет кораба, всичките бързи, всичките големи, натоварени с тежко оборудване за Германия. Конвойт ще отплава след четири дни с американо-британски ескорт, като ще му бъде осигурена и авионосна поддръжка. „Рубен Джеймс“ ще остане в пристанището само колкото е необходимо да бъде натоварен с боеприпаси и провизии. Тази вечер ще отплава за Ню Йорк заедно с британския кораб „Батълак“. Искам да поемеш командването на „Рубен Джеймс“, ако, разбира се, си готов. — Адмиралът се вгледа внимателно в Морис. — Корабът е твой, стига да го искаш. Искаш ли го?

— Личните ми вещи са все още на „Фарис“ — Морис се опитваше да печели време. Искаше ли наистина да се върне в морето?

— Вече са опаковани и са на път, Ед.

Морис си помисли, че имаше достатъчно хора, които можеха да се справят със задачата. Оперативният щаб, с който беше работил от пристигането си в Норфолк, беше пълен с мъже, които не биха пропуснали подобна възможност. „Дали да се върна обратно в морето и отново да се изправя пред възможността да загубя кораба си, или да се връщам всяка вечер в една празна къща, за да сънувам един и същ кошмар?“

— Ако ме искате, ще поема кораба.

ФЬОЛЦИХАУЗЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Зад дърветата на северния хоризонт се виждаха отблясъците от артилерийския огън. Гръмотевиците изобщо не преставаха. От Алфелд до дивизионния команден пункт се стигаше само за петнадесет минути. Поради три въздушни атаки и двадесет отделни артилерийски баража пътуването дотам се беше превърнало в кошмар, който бе продължил до здрачаване, че и след това.

Фронтната щабквартира на 20-а танкова дивизия сега беше превърната в команден пункт за цялото настъпление срещу Хамелн. Генерал-лейтенант Береговой, който бе заел мястото на Алексеев, сега беше командир на 20-а танкова и командир на оперативно-маневрената група. Идеята за създаването на ОМГ беше една от най-ценните предвоенни съветски идеи. „Дръзкият натиск“ трябваше да отвори коридор в тила на врага, който трябваше да бъде оползотворен от оперативно-маневрената група, която трябваше да се втурне в коридора, за да завладее важни икономически или политически цели. Алексеев стоеше, опрял гръб в някаква бронирана машина, и гледаше на север към мигащите очертания на гората. „Още едно нещо, което не се разви според плана — помисли си той. — Като че ли можехме да очакваме НАТО да действа съгласно нашите планове!“

Над главата му се появи жълта светкавица. Алексеев премигна, за да оправи зрението си, и видя как огненото кълбо се превръща в комета, която се устреми към земята и падна на няколко километра от него. „Наш или техен?“ — запита се той. Още един обещаващ живот беше прекъснат от ракета. Сега избиваха младежите с работи. „Кой е казал, че човечеството използва технологията за полезни цели?“

Той се бе подготвял за това цял живот. Четири години в офицерското училище. Трудното начало като младши офицер,

повишаването му в командир на рота. Още три години във Военната академия „Фрунзе“ в Москва, когато вече се беше утвърдил като изгряваща звезда. След това бе дошло командването на батальон. Завръщане в Москва в Генералщабната академия „Ворошилов“. Най-добрият от курса си. Командир на полк, след това и на дивизия. „И всичко само за да участвам в това?“

Под дърветата на около петстотин метра от него се намираше полева болница и вятърът донасяше до командния пункт писъците на ранените. Това нямаше нищо общо с филмите, които бе гледал на младини — и които все още гледаше. Ранените трябваше да страдат мълчаливо, с достойнство, докато пушат цигари, дадени им от отрудени санитарни, и чакат реда си да бъдат обслужени от храбри хирурзи и красиви медицински сестри. „Шибана лъжа, всичко е една голяма шибана лъжа“ — каза си мислено той. Професията, за която се бе подготвял цял живот, не беше нищо друго, освен организирано масово убийство. Той изпращаше момчета с лунички по лицата в местност, осеяна със стомана и напоена с кръв. Изгарянията бяха най-лошите. Танковите екипажи, които успяваха да се измъкнат от своите машини със запалени дрехи — те никога не преставаха да пицят. Онези, които загиваха от шока или от пистолета на някой състрадателен офицер биваха заменяни от нови. Късметлиите, които стигаха до разпределителните пунктове за ранените, откриваха, че санитарите са твърде заети да предлагат цигари, а лекарите едва си стояха на краката от изтощение.

Огромният му тактически успех край Алфелд все още не беше довел до нищо и дълбоко в себе си той се чудеше дали изобщо щеше да доведе до нещо, след като бе затрил живота на толкова младежи не за нещо друго, а за някакви си думи, написани в учебник от хора, които правеха всичко възможно, за да забравят ужасите, които бяха причинили и преживели.

„Да не би да започваш да се съмняваш, Паша? — запита се мислено той. — А какво ще кажеш за онези четирима полковници, които осъди на разстрел? Не е ли малко късно да откриваш угризенията, а?“ Само че този път не ставаше дума за игра по карта или за учение в Шпола, нито пък за няколко рутинни инцидента по време на учение. Едно беше ротният командир да разбере всичко това, след като бе следвал заповедите на началниците си, но съвсем друго

беше човекът, който издаваше заповедите, да види какви са резултатите от тях.

„Нищо не е толкова ужасно, колкото една спечелена битка — освен една загубена битка“ — припомни си Алексеев цитата от коментарите на Уелингтън за битката при Ватерло — една от двата милиона книги в библиотеката на академията „Фрунзе“. Това със сигурност не беше мисъл, написана от руски генерал. Защо ли изобщо му бяха позволили да прочете подобно нещо? Ако войниците можеха да прочетат повече такива забележки и по-малко мисли за славата, какво щяха да направят тогава, ако техните политически господари им наредяха да настъпят срещу врага? „Хайде сега — каза си генералът — това е твърде радикална идея...“ Той уринира срещу едно дърво и се върна в командния пункт.

Береговой се беше надвесил над картата. Алексеев се зачуди какво ли си мислеше генералът — един добър човек и отличен войник — за всичко това.

— Другарю, белгийската бригада току-що се появи отново и атакува левия ни фланг. Успяха да изненадат два полка, които се придвижваха към нови позиции. Там имаме сериозен проблем.

Алексеев се приближи до Береговой и разгледа с какви части разполагаха. НАТО упорито не искаше да реагира според плановете. Атаката беше започнала на мястото, на което се срещаха двете дивизии, от които едната беше изтощена, а втората — със свежи сили, но все още незакалена в боя. Един лейтенант премести няколко брояча. Съветските полкове се оттегляха.

— Задръжете резервния полк на място — заповяда Алексеев. — Придвижете този полк на северозапад. Ще се опитаме да завземем фланга на белгийците, докато се приближават към това кръстовище. — Професионализмът у войника не се губи лесно.

исландия

— Е, ето го. — Едуардс подаде бинокъла на сержант Смит. Хвамсфьордур беше все още далеч. За първи път го бяха видели от върха на висок две хиляди фута хълм. Една река под тях водеше до фиорда, който се намираще на повече от десет мили. Всички се бяха снишили, защото се страхуваха, че силуетите им могат да се открият

на фона на залязващото слънце зад тях. Едуардс сглоби радиопредавателя.

— Кучкарник, тук Хрътка. Виждаме целта. — Едуардс знаеше, че е тъпо да казва това. Хвамсфьордур беше дълъг почти тридесет мили, а в най-широката си част достигаше десет мили.

Човекът в Шотландия беше впечатлен. През последните десет часа групата на лейтенанта беше изминала петнадесет километра.

— В каква форма сте?

— Ако искаш да продължим по-нататък, приятел, това радио може да откаже да работи.

— Разбрано, приех това. — Майорът се опита да не се разсмее. — Къде точно се намирате?

— На около пет мили източно от кота 578. Сега, когато вече пристигнахме, защо не ни кажете причината да сме тук? — предложи Едуардс.

— Ако забележите каквото и да е, повтарям, каквото и да е, раздвижване на руснаците, искаме да знаем за това незабавно. Ако някой руснак реши да се изпикае до някаква скала, ние искаме да знаем за това. Ясно ли е?

— Прието. Искате размера в инчове. Засега не виждаме руснаци. Вляво от нас има някакви руини, а надолу по реката се вижда някаква ферма. И на двете места не се забелязва движение. Има ли определено място, на което искате да отидем?

— Работим по този въпрос. Засега не мърдайте. Намерете си добро скривалище и стойте там. Как сте с храната?

— Имаме риба за един ден, но виждаме едно езеро, където можем да си наловим още. Помниш ли, ти ми каза, че ще изпратиш няколко пици, Кучкарник? Точно сега бих убил човек за една. С пеперони и лук.

— Рибата е добра храна за вас, Хрътка. Сигналът ви отслабва. Трябва да помислите за батериите си. Нещо друго за отбелязване?

— Отрицателно. Ще се обадим, ако забележим нещо. Край. — Едуардс изключи захранването. — Пристигнахме си у дома, момчета!

— Това е добра новина, шкипер — разсмя се Смит. — И къде е това у дома?

— От другата страна на онази планина се намира Будхардалур — каза Вигдис. — Чичо Хелги живее там.

„Там вероятно ще можем да се нахраним както трябва — каза си Едуардс. — Може би ще има малко агнешко, няколко бири или нещо по-силно, а и легло... истинско, меко легло с чаршафи и с онези хубави юргани, които използват в тази страна. И баня с гореща вода за бръснене. И паста за зъби.“ Едуардс усещаше, че вони. Те се опитваха да се измият в потоците, когато можеха, но в повечето случаи не можеха. „Воня като пръч — помисли си Едуардс. — Каквото и да означава това. Но ние вървахме толкова дълго, за да направим подобна глупост.“

— Да подсигурием мястото, сержант.

— Слушам, шкипер. Роджърс, лягай долу. Гарсия, с теб поемаме първото дежурство. Четири часа. Ти застани на онова възвишение там, а аз ще отида вдясно. — Смит се изправи и погледна Едуардс. — Хубаво е, че най-после ще можем да си починем малко, шкипер.

— Звучи ми добре. Ако видиш нещо важно, сричай ме. — Смит кимна и се отдалечи на стотина ярда.

Роджърс вече беше полузаспал, положил глава върху сгънатото си яке. Автоматът беше поставен върху гърдите му.

— Тук ли ще останем? — попита Вигдис.

— Много искам да се запозная с чичо ти, но в този град може да има руснаци. Как си?

— Изморена.

— Колкото нас ли? — попита той ухилено.

— Да, колкото вас — призна момичето. Тя легна на земята до лейтенанта. Беше мръсна. Вълненият ѝ пуловер беше разкъсан на няколко места, а ботушите ѝ бяха толкова изпокъсани, че едва ли можеха да бъдат поправени. — Какво ще стане с нас сега?

— Не знам. Въпреки това, ние бяхме изпратени тук с някаква цел.

— Но никой не ви казва каква е тя! — възрази момичето.

„Е, това вече е интелигентно наблюдение“ — помисли си Едуардс.

— А може би ти казват, но ти не ни казваш? — попита Вигдис.

— Не, и на мен не ми казват нищо.

— Защо се случва всичко това, Майкъл?

— Не знам.

— Но ти си офицер. Трябва да знаеш. — Вигдис се повдигна на лакти. Тя изглеждаше искрено удивена. Едуардс се усмихна. Единствените въоръжени сили на Исландия бяха полицейските. Островът представляваше едно истинско Кралство на Мира и не разполагаше с армия. Няколко малки въоръжени кораба за защита на риболовците и полицейският корпус бяха всичко, от което страната се нуждаеше, за да поддържа реда. Войната беше променила всичко това. Въпреки че нямаше армия и флот, Исландия не беше нападана в продължение на хиляда години. Сега това се беше случило само защото островът се бе оказал на пътя на воюващите страни. Лейтенантът се зачуди дали Исландия щеше да бъде нападната, ако НАТО нямаше база в Кефлавик. Разбира се, че не! Ама че идиот беше, нали сам бе видял колко готини хорица са руснаците! Със или без база на НАТО, Исландия се намираще на пътя им. Но защо, по дяволите, се бе случило всичко това?

— Вигдис, аз съм метеоролог и прогнозирам времето за ВВС. — Това само я обърка още повече.

— Не войник? Не, въ, морски пехотинец?

Майк поклати глава.

— Аз съм офицер от американските ВВС, но не съм войник като сержанта. Моята работа е по-различна.

— Но ти ми спаси живота. Ти си войник.

— Да, предполагам, че съм — по неволя.

— Когато всичко това свърши, какво ще правиш? — Сега в очите ѝ се четеше жив интерес.

— Всяко нещо с времето си. — Той мислеше за часове, а не за дни напред. „Какво ще правим, ако оцелеем? Не мисли за това. Оцеляването стои на първо място. Ако започнеш да си мислиш за онова, което ще стане «след войната», няма да оцелееш.“ — Твърде съм уморен, за да мисля за това. Нека да поспим малко.

Тя не искаше. Лейтенантът знаеше, че тя искаше да разбере нещо, които той не бе обмислял съзнателно, но тя бе по-уморена, отколкото си признаваше, и след десет минути вече спеше. Досега Майк не беше забелязал, че Вигдис хърка. Това не беше никаква порцеланова кукличка, а жив човек. Тя си имаше своите силни и слаби страни, своите добри и лоши страни. Лицето ѝ беше като на ангел, но тя все пак беше забременяла. „И какво от това?“ — помисли си

Едуардс. Храбростта ѝ бе по-голяма от красотата ѝ. Тя беше спасила живота му, когато онзи хеликоптер се беше приближил до тях. Никой мъж не би се справил по-добре в такава ситуация.

Лейтенантът си наложи да се отпусне и да заспи. Не можеше да мисли за такива неща. Първо трябваше да оцелее.

шотландия

— Ами ако районът е чист? — попита майорът. Той всъщност не беше очаквал, че Едуардс и групата му ще стигнат толкова далеч, не и като се имаше предвид, че на острова бяха разположени осем хиляди съветски войника. Косата му настръхваше всеки път, когато си помислеше за петимата, които се придвижваха през пустата, скалиста земя, а над тях кръжаха съветски хеликоптери.

— Около полунощ, предполагам — отвърна човекът от Специални операции. Усмивката нагъваше ъглите на превръзката на окото му. — Вие, момчета, трябва да наградите този младеж. Аз самият съм бил в такава ситуация. Не можете да си представите колко е трудно онова, което тези хора успяха да направят. И на всичкото отгоре над главите им е висял някакъв проклет Ми-24! Винаги съм казвал, че човек трябва да бъде особено внимателен с тихите малки копелета.

— Както и да е, време е да вкараме професионалисти, които да им осигурят поддръжка — обяви капитанът от Кралската морска пехота.

— Гледайте да вземат храна — предложи майорът от американските ВВС.

военновъздушна база ленгли, вирджиния

— И какъв е проблемът? — попита Накамура.

— Има неизправности в някои от обшивките на ракетните двигатели — обясни инженерът.

— „Неизправности“ означава, че ще се взривят, така ли?

— Възможно е — призна инженерът.

— Страхотно — каза майор Накамура. — Задачата ми е да изведе това чудовище на седемнадесет мили над земята, а ти ми казваш, че не се знае кой ще излезе в орбита — аз или ракетата!

— Когато една такава ракета се взриви, ефектът не е кой знае какъв. Тя просто се разчупва на няколко парчета, които изгарят от само себе си.

— Предполагам, че от разстояние седемнадесет мили това наистина не изглежда кой знае какво — но я си представи какво ще стане, ако копелето се взриви на двадесет фута от моя F-15! — „Очаква ме едно дълго падане надолу“ — помисли си Зайо.

— Съжалявам, майоре. Този ракетен двигател е отпреди почти десет години. Никой не е проверявал дали са спазени условията за съхранение след присъединяването на двигателя към бойната глава. Проверихме го с рентгенови лъчи и ултразвук. Мисля, че е в изправност, но може и да греша — каза човекът от „Локхийд“. От наличните шест ASAT ракети в три бяха открити пукнатини в отсека за твърдото гориво. Останалите три бяха под въпрос. — Истината ли искате да чуете, или искате да ви излъжа нещо?

— Трябва да я изведете, майоре — каза заместник-командващият Тактическото въздушно командване. — Решението е ваше.

— Можем ли да я закрепим така, че двигателят да не се включи, преди да се отдалеча на достатъчно голямо разстояние?

— Колко време ще ви бъде необходимо? — попита инженерът.

Зайо обмисли скоростта и маневреността на самолета си на такава височина.

— Да речем десет или петнадесет секунди.

— Ще трябва да направя малки промени в програмата, но това няма да представлява проблем. Ще трябва обаче да се уверим, че ракетата ще запази достатъчна скорост, за да задържи необходимата за изстрелването ѝ височина. Сигурна ли сте, че времето ще ви стигне?

— Не. Ще трябва да проверим това на симулатора. С колко време разполагаме за подготовка?

— Минимум два, максимум шест дни. Зависи от флота — отвърна генералът.

— Страхотно.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Ето някои добри новини — обяви Толанд. — Един изстребител F-15 на ВВС летял над бърз конвой източно от Азорските острови. Два беъра се приближили в търсене на кораби и изстребителят свалил и

двата. Това прави три за последните четири дни. Нападенията на „Бекфайър“, изглежда, са били прекратени.

— Какво е местоположението им? — попита полковникът.

Толанд прокара ръка по картата, сверявайки дължината и ширината с цифрите от телеграмата.

— Изглежда, че са някъде тук, а данните са отпреди двадесет минути.

— Какво ще кажете за танкерите им? — попита командирът на флотския изстребител.

— Не и за толкова кратко време.

— Можем да стигнем дотам с два изстребителя, ако ги снабдим с конформни резервоари, но това ни дава само двадесет минути на мястото, по-малко от пет на форсаж и десет минути резерва за обратното завръщане. — Командирът на изстребителя подсвирна. — Рисковано. Твърде рисковано. Ще трябва да забравим за това.

Извън един телефон и командирът на базата го вдигна.

— Полковник Малори. Да... много добре, тръгвайте. — Той затвори. В стаята на дежурните, намираща се на половин миля оттам, се включиха алармените звънци. Летците изстребители се втурнаха към самолетите си. — Иван е решил спора ни, командир. Вашите радарни самолети докладват за силно заглушаване, което се насочва към нас от север.

Командирът изтича през вратата и скочи в един джип.

НОРФОЛК, ВИРДЖИНИЯ

Пътуването от щабквартирата на SACLANТ продължи десет минути. Морските пехотинци на главния портал проверяваха внимателно всички и всичко, дори и шевролета със знамето с три звезди на него. Автомобилът продължи покрай брега сред непрекъсваща трескава дейност. По поставените върху улиците релси се движеха влакови композиции, ремонтните и изпитателните работилници работеха денонощно. Дори и ресторантът „Макдоналдс“ край пътя работеше двадесет и четири часа в денонощието и хранеше с хамбургери мъжете, които успяваха да отделят няколко минути за ядене. Да прекарат поне един ден на сушата, беше много важно за моряците. Автомобилът зави надясно от доковете, премина покрай кейовете за подводници и стигна до кейовете за ескадрени миноносци.

— Корабът е чисто нов, на вода е само от един месец, достатъчно време за калибриране на електрониката — каза адмиралът. — По време на транзитния преход от Сан Диего капитан Уилкинс е провел интензивни учения, но без хеликоптери. Тихоокеанският флот си задържа хеликоптерите, а и аз не мога да ти дам редовно хеликоптерно попълнение. Останал ни е само един „Сийхоук-Ф“, прототип, който преминава изпитания в Джаксънвил.

— Онзи с потопяемия хидролокатор ли? — попита Ед Морис. — Мога да се примиря с това. А какво ще кажете за човек, който може да го кара?

— Това е вече уредено. Лейтенант-командир О’Мали. Взехме го от Джакс.

— Чувал съм за него. Той преминаваше системна квалификация на „Муусбръгър“, когато аз бях тактически офицер на „Джон Роджърс“. Да, той си разбира от работата.

— Ще трябва да те оставя тук. Отивам да видя какво е останало от „Кид“ и ще се върна след един час.

„Рубен Джеймс“. Заостреният ѝ нос, на който беше изписан номер 57, бе надвиснал над дока подобно на острие на гилотина. Морис моментално забрави за умората и излезе от колата, за да разгледа новия си кораб с тихия ентусиазъм на мъж, който за първи път вижда новороденото си дете.

Той беше виждал фрегати от клас SSG-7, но никога не се беше качвал на тях. Острите очертания на корпуса му напомняха за състезателна яхта от клас „Цигара“. Шест петинчови швартови въжета задържаха кораба към кея, но елегантното тяло сякаш вече ги беше опънало до краен предел. Със своите 3900 тона при пълно натоварване това не беше голям кораб, но за сметка на това беше много бърз.

Надстройката беше пример за пълна липса на естетически вид и притежаваше грациозността на тухлен гараж, върху който се издигаха антени и радарни мачти, които сякаш бяха построени с детски строителен комплект. Морис обаче моментално видя функционалната простота на дизайна. Четиридесетте ракети на фрегатата бяха прибрани в кръгли палети в носовата част на кораба. На квадратната ѝ задна палуба имаше достатъчно място за двойка смъртоносни ПЛБ хеликоптери. Корпусът беше елегантен и удължен, защото така се увеличаваше скоростта. Надстройката беше квадратна, защото

трябваше да бъде такава. „Рубен Джеймс“ беше боен кораб и всякаква красота във външния му вид можеше да бъде само случайна.

Матроси в сини ризи и дънки се движеха забързано по трите мостика и товареха провизии за скорошното отплаване. Морис премина по задния мостик. Морският пехотинец от охраната му отдаде чест, а на борда на фрегатата някакъв офицер издаде няколко бързи заповеди за подготвяне на посрещането на новия капитан. Камбаната на кораба беше ударена четири пъти и командир Ед Морис пое новата си длъжност.

— „Рубен Джеймс“, пристигам.

Морис отдаде чест на флага, а след това и на дежурния офицер.

— Сър, очаквахме ви едва след още един... — изтърси лейтенантът.

— Как върви работата? — прекъсна го Морис.

— Най-много още два часа, сър.

— Добре. — Морис се усмихна. — За Мики Маус можем да се тревожим по-късно. Връщайте се на работа, господин...

— Лайлс, сър. Корабният контрольор.

„И какво, по дяволите, е това?“ — зачуди се Морис.

— Добре, господин Лайлс. Къде е старпомът?

— Тук съм, шкипер. — На ризата и бузата на старшия помощник имаше мазни петна. — Бях в генераторното, така че моля да ме извините за външния вид.

— В каква форма сме?

— Добре сме. Пълен товар гориво и боеприпаси. Опашката е напълно калибрирана...

— Как успяхте толкова бързо?

— Не беше лесно, сър, но успяхме. Как е капитан Уилкинс?

— Лекарите казват, че ще се оправи, но... е, той няма да се върне на работа за известно време. Аз съм Ед Морис. — Капитанът и старшият му помощник си стиснаха ръцете.

— Франк Ърнст. За първи път работя в състава на Атлантическия флот. — Лейтенант-командирът се усмихна тъжно. — Страхотно време избрах за това. Както и да е, ние сме в добра форма, шкипер. Всичко е в изправност. Пилотът на хеликоптера е в бойния информационен център с тактиците. Дали са ни Джери Чука. Бяхме приятели в Анаполис, той е добро момче. Имам трима много добри мичмана.

Единият е квалифициран дежурен офицер. Екипажът се състои най-вече от младоци, но според мен те са добре подготвени. Готови сме за отплаване след два, най-много три, часа. Къде са личните ви вещи, сър?

— Трябва да пристигнат след половин час. Какъв беше проблемът долу?

— Нищо особено. Поддаде една тръба за гориво на дизелов генератор номер три. Лоша заварка. Проблемът беше отстранен. Машинното ще ви хареса, шкипер. При изпитанията достигнахме тридесет и един възела и половина при петфутово вълнение. — Ърнст повдигна вежди. — Достатъчно бързо ли е за вас?

— А стабилизаторите? — попита Морис.

— Работят си идеално, шкипер.

— Какво ще кажете за ПЛБ групата?

— Да отидем да ги видим.

Морис последва старпома си до надстройката. Двамата продължиха напред между двата хеликоптерни хангара, след което завиха наляво покрай помещенията на офицерите и се изкачиха по една стълба. СІС се намираше едно ниво под тях, малко по-назад от мостика, в съседство с каютата на капитана. В него беше тъмно като в пещера и въпреки че беше по-нов и по-голям от СІС на „Фарис“, той беше също толкова претъпкан. Двадесетина души проверяваха някаква симулация.

— Не, по дяволите! — каза някой на висок глас. — Трябва да реагирате по-бързо. Това тук е „Виктор“ и тя няма да чака, докато вземете решение!

— Мирно! Влиза капитанът — извика Ърнст.

— Стойте си по местата — каза Морис. — Кой беше този гръмогласен копелдак?

От сумрака се появи един едър мъж. Очите му бяха заобиколени от бръчки от твърде дългото виране срещу слънцето. Значи това беше Джери О’Мали — Чука. Морис го познаваше по гласа му от радиопредаванията, както и по репутацията му на ловец на подводници, който се интересува повече от занаята си, отколкото от повишаването в чин.

— Предполагам, че имахте предвид мен, капитане. О’Мали. Аз би трябвало да карам вашия „Сийхоук-Фокстрот“.

— Прав беше за тази „Виктор“. Една от тях разцепи бившия ми кораб почти наполовина.

— Съжалявам за това, но вие би трябвало да знаете, че Иван дава тези подводници на най-добрите си капитани. Лодките от клас „Виктор“ се управляват по-лесно от останалите им подводници, а това улеснява един умен капитан. Значи вие сте се срещнали с тази гадинка. Отвън ли ви дойде?

Морис поклати глава.

— Открихме го късно. Тъкмо излизахме от спринт, а и акустичните условия не бяха кой знае колко добри, но все пак я открихме. Едва ли е била на повече от пет мили. Пуснахме хеликоптера и тъкмо я бяхме локализирали, когато тя наруши контакта и ни мина откъм вътрешната страна.

— Да, „Виктор“ са добри в това. Аз го наричам имитация на помпа. Подводницата тръгва в една посока, след това завива рязко обратно, оставя мехур във водата, а вероятно и шумов генератор по средата му. След това се спуска под пласта и спринтира към целта. Руснаците тренират тази тактика в продължение на няколко години и ние все още нямаме ефикасен начин за противодействие срещу нея. Единственият начин е да имате умен екипаж в хеликоптера и тези момчета тук да се сработват добре.

— Ако не си чел рапорта ми, приятелю, значи можеш да четеш мисли.

— Така е, капитане. Но мислите, които разчитам, са на руски език. Имитацията на помпа е коронният номер на „Виктор“ и човек трябва да внимава, като се има предвид способността им да ускоряват и да завиват толкова бързо. Това, на което се опитвах да науча тези момчета тук, е, че когато видят, че някоя „Виктор“ завива наляво, трябва да започнат да мислят, че тя всъщност отива вдясно, при което трябва да се плъзнат напред около две хиляди ярда и да изчакат една-две минути, след което я удрят с активния хидролокатор и ѝ пускат торпедата, преди да успее да реагира.

— Ами ако сбъркаш?

— Значи просто си сбъркал, шкипер. В повечето случаи обаче Иван е предсказуем — ако мислите като подводничар и гледате на тактическата ситуация от неговата, а не от вашата гледна точка. Не

можете да го спрете да ви избяга, но неговата задача е да се приближи до целта, а вие можете да му усложните живота, ако го направи.

Морис се втренчи в очите на О'Мали. Не му харесваше, че загубата на първия му кораб беше анализирана толкова красноречиво. Само че сега Морис нямаше време за такива мисли. О'Мали беше професионалист и ако имаше човек, който можеше да се справи с „Виктор“ при евентуална среща, то това беше той.

— Готов ли си?

— „Птичката“ е във въздушната станция. Ще се присъединим към вас, когато завиете зад носовите. Искан да поговоря с ПЛБ екипа, докато все още имаме време. Външен ПЛБ обръч ли ще бъдем?

— Вероятно. С нашия буксирен хидролокатор едва ли ще ни сложат откъм вътрешната страна. За конвойната мисия може да се наложи да работиш с англичанин.

— Става. Ако искате да чуете моето мнение, тук имаме един доста стабилен ПЛБ екип. Можем доста да усложним живота на лошите момчета. Вие не бяхте ли на „Роджърс“ преди няколко години?

— Когато ти беше на „Муус“. Работили сме заедно два пъти, но не сме се срещали. Моята позивна беше „Рентген-Майк“ по време на учението срещу „Скейт“.

— Знаех си, че ви познавам отнякъде. — О'Мали се приближи и заговори по-тихо. — Колко е зле там?

— Доста зле. Изгубихме линията G-I-UK. Получаваме добра SURTASS информация, но мога да се обзаложа, че много скоро Иван ще започне да атакува SURTASS корабите ни. Между заплахата по въздух и заплахата от подводници — не знам. — На лицето му беше изписано повече, отколкото казваха думите му. Близки приятели бяха мъртви или безследно изчезнали. Първият му кораб беше разцепен наполовина. Морис чувстваше умора, която не можеше да бъде премахната само със сън.

О'Мали кимна.

— Шкипер, ние си имаме една нова лъскава фрегата, един страхотен нов хеликоптер и опашка. Можем да се оправим.

— Е, скоро ще разберем това. Отплаваме за Ню Йорк след два часа, а в сряда излизаме с конвой.

— Сами ли? — попита О'Мали.

— Не, до Ню Йорк ще имаме английска компания, британският кораб „Батълак“. Заповедите все още не са потвърдени, но, изглежда, че ще работим заедно с англичаните през цялото време.

— Това ще бъде полезно — съгласи се Ърнст. — Елате отзад, шкипер. Ще ви покажа с какво разполагаме. — Хидролокаторното отделение се намираше зад СІС, от който го отделяше една завеса. Тук осветлението беше нормално в сравнение с полумрака и червените светлинки в СІС.

— На мен никой никога не ми казва какво става! — оплака се един лейтенант-командир. — Добро утро, капитане. Аз съм Ленър, офицерът по бойните системи.

— Как така не сте на мястото си?

— Сложихме играта на пауза, шкипер, а аз исках да проверя екрана на възпроизвеждане.

— Аз донесох лентата — обясни О’Мали. — Това е следата на „Виктор-III“, която излъгва един от нашите самолетносащи в източната част на Средиземно море миналата година. Виждате ли това тук? Това е имитацията на помпа. Забележете как контактът затихва, след това отново се засилва. Това е шумовият генератор вътре в мехура. На това място подводницата е слязла под пласта и е спринтирала към вътрешната страна на ескорта. Щял е да улучи самолетносаща, защото там не са го открили в продължение на още десет минути. Това тук — той заби пръст в екрана — трябва да търсите. Това ви показва, че имате насреща си капитан, който си знае работата и който е решил да ви очисти. — Морис разгледа внимателно екрана и разпозна модела. Вече го беше виждал веднъж.

— Ами ако те използват маневрата, за да се измъкнат? — попита Ленър.

— Ако могат да нарушат контакта, защо да не го нарушат по посока на целта? — попита тихо Морис, отбелязвайки мислено, че има много млад офицер по бойните системи.

— Точно така, шкипер. — О’Мали кимна в знак на съгласие. — Както казах, това за тях е стандартна тактика и от нея може да се възползва един умен капитан. Агресивните капитани винаги ще тръгнат смело напред. Онези, които се измъкнат — това на практика е равностойно на потопяване. Ние трябва да установим нов контакт, но същото важи и за тях. При скорост двадесет възела, ако минем пред

тях, те ще трябва да ни гонят. Това означава, че ще издават шум. Ако някой реши да бяга, едва ли ще се подложи на такъв риск, но ако го направи, ние ще го пипнем. Не, тази тактика е за човек, който наистина иска да се приближи. Въпросът е колко от техните капитани са чак толкова агресивни?

— Достатъчно. — Морис погледна встрани. — Какво имаме за хеликоптера?

— Само един екипаж за „птичката“. Вторият ми пилот е новобранец, но операторът на бордовите системи е първокласен старшина, който е участвал в няколко акции. Момчетата от поддръжката бяха събрани набързо, най-вече от групата за постоянна готовност в Джакс. Говорих с тях и мисля, че ще се оправят без проблем.

— Имаме ли койки за всички тях? — попита Морис.

Ърнст поклати глава.

— Нямаме. Всички койки са заети.

— О’Мали, вторият ти пилот има ли опит в палубни операции?

— Не и на фрегата. Аз имам опит в това — по дяволите, аз извърших някои от системните тестове през ’78. По пътя до Ню Йорк ще трябва да се поупражняваме както през деня, така и през нощта, за да влезе вторият ми пилот в релси. Екипът беше събран набързо, шкипер. „Птичката“ дори не е от състава на оперативна ескадрила.

— Преди една минута звучеше уверен — отбеляза Морис.

— Аз съм си уверен — отвърна О’Мали. — Моите хора знаят как да използват екипировката си. Те са умни хлапета и схващат бързо. На всичкото отгоре ни е разрешено сами да си измислим позивните. — Широка усмивка. Някои неща бяха много важни за летците. Имаше и нещо, което остана неизречено, въпреки че и двамата го разбраха — това, че О’Мали нарече авиационния отдел „моите хора“, означаваше, че той не иска никаква намеса в начина, по който управляваше отдела си. Морис не искаше да спори точно сега и не му обърна внимание.

— Добре, старпом, да се огледаме наоколо. О’Мали, ще се срещнем зад носовете.

— Хеликоптерът е готов за незабавно излитане, капитане. Ще бъдем там навреме.

Морис кимна и се отправи към носовата част на фрегатата. Капитанската стълба към мостика се намираше едва на три фута от

вратата на СІС и от личната му каюта. Той се заизкачва по нея, което не му беше лесно, защото краката му се подкосяваха от изтощение.

— Капитанът на мостика! — обяви един старшина.

Морис не беше впечатлен. Той с удивление видя, че щурвалът на кораба в действителност представляваше бронзов кръг с размер колкото телефонна шайба. Рулевиът седеше на стол, а вдясно от него се намираще пластмасова кутия, в която беше разположена ръчката за газта на реактивните турбини на кораба. Закачен към горната преграда метален прът преминаваше по цялата дължина на лоцманската кабина на височина, която позволяваше да бъде хванат с лекота при силно вълнение — красноречив коментар за стабилността на кораба.

— Друг път служили ли сте на „смокиня“, сър? — попита старпомът.

— Дори не съм се качвал на борда им — отвърна Морис. При тези думи четиримата души от вахтата на мостика се обърнаха леко. — Познавам оръжейните системи; участвах в разработването им в NAVSEA преди няколко години. Горедолу знам и как се държи корабът.

— Върви добре, сър. Като спортна кола — увери го Ърнст. — Най-много ще ви хареса как можем да изключим двигателите, да дрейфуваме тихо като пън, след което да ускорим до тридесет възела за две минути.

— Колко бързо можем да тръгнем?

— До десет минути след вашата заповед, капитане. Смазочното масло на двигателите е вече затоплено. Един пристанищен влекач е в готовност да ни помогне да излезем от доковете.

— NAVSURFLANT пристига — обяви високоговорителят.

След две минути адмиралът се появи в лоцманската кабина.

— Един от моите хора донесе багажа ти. Какво мислиш?

— Старпом, погрижете се провизиите — обърна се Ед към Ърнст. — Искате ли да открием каютата ми заедно, господин адмирал?

В каютата ги чакаше един стюард с поднос с кафе и сандвичи. Без да обръща внимание на храната, Морис си наля чаша кафе, след което наля и на адмирала.

— Сър, аз никога не съм управлявал такъв кораб. Не познавам двигателите...

— Имаш страхотен главен инженер, а и корабът се управлява лесно. Освен това имаш офицери, които знаят как да го управляват. Ти си специалист по оръжията и тактиката, Ед. Цялата ти работа се ограничава до СИС. Имаме нужда от теб.

— Съгласен съм, сър.

— Старпом, отплаване — заповяда Морис два часа по-късно. Той наблюдаваше всяко движение на Ърнст и се чувстваше неудобно, че трябва да разчита на друг за управлението на кораба.

Но управлението се оказа удивително лесно. Вятърът духаше откъм дока, а фрегатата имаше голяма подветрена площ и това улесни отплаването ѝ. Швартовите въжета бяха разхлабени и вятърът и спомагателните двигатели, разположени на корпуса точно под мостика, отблъснаха носа на „Рубен Джеймс“ напред, след което двигателите с газови турбини го придвижиха напред в канала. Ърнст не бързаше, въпреки че очевидно можеше да извърши процедурата и по-бързо. Морис не пропусна това. Старпомът не искаше да унижава капитана си.

След това всичко беше лесно и Морис наблюдаваше работата на новия си екипаж. Той беше чувал вицове за калифорнийския флот, но старшините край картата нанасяха уверено местоположението на кораба, въпреки че не познаваха пристанището. Корабът се плъзна безшумно покрай кейовете на военноморския док. Морис видя празни кейове, които нямаше да бъдат запълнени скоро, както и немалко кораби, чиито елегантни сиви корпуси бяха загорени от обгорени дупки и изкривена стомана. „Кид“ също беше там. Предната му надстройка беше разрушена от съветска ракета, която беше успяла да премине през многопластовата отбранителна система на кораба. Един от матросите на Морис също гледаше натам — момче на около двадесет години, което пушеше цигара, която малко по-късно хвърли зад борда. На Морис му се прииска да го попита за какво си мисли, но той самият не можеше да опише дори собствените си мисли.

След това всичко продължи по-бързо. Фрегатата зави на изток край празните пристани за самолетноносачи, мина над моста тунел Хамптън и покрай претъпкания амфибиен басейн в Литъл Крик. Най-

накрая пред кораба се откри морето, което под облачното небе изглеждаше сиво и заплашително.

„Батълак“ вече беше в открито море, на три мили пред фрегатата. Над мачтата му се вееше флагът на Британския военноморски флот. От борда на британския кораб започнаха да сигнализират със светлинни сигнали.

„КАКВО ПО ДЯВОЛИТЕ ОЗНАЧАВА РУБЕН ДЖЕЙМС“ — искаха да знаят на „Батълак“.

— Какво да им отговоря, сър? — попита сигналистът.

Морис се разсмя.

— Предай следното: Ние поне не наричаме бойните си кораби с имената на тъщите си.

— Слушам! — Мичманът беше въодушевен от отговора.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Бомбардировачите „Блайндър“ не би трябвало да могат да носят ракети — каза Толанд, но онова, което видя, опроверга това разузнавателно сведение. Шест ракети бяха преминали през бариерата от изстребители и бяха паднали в периметъра на базата на RAF. На половин миля от него горяха два самолета, а един от радарите на базата беше разбит.

— Е, сега вече знаем защо през последните няколко дни те не бяха много активни. Преоборудвали са бомбардировачите си за противодействие на новите ни изстребители — каза полковник Малори, докато оглеждаше пораженията на базата. — Всяко действие поражда противодействие. Ние се учим, но и те също се учат.

Изстребителите се завръщаха. Толанд ги преброи наум и пресметна, че липсват два „Торнадо“ и един „Томкет“. След кацането всеки самолет се отправи към своето укритие. RAF не разполагаше с достатъчно постоянни укрития и три от американските изстребители бяха паркирани между укрития от торби с пясък, където наземните екипи незабавно се заеха да ги презареждат с боеприпаси и гориво. Екипажите слязоха по стълбичките си и се качиха на очакващите ги джипове, които ги откараха за провеждането на разбора.

— Копелетата ни приложиха нашия собствен трик! — възкликна един пилот на „Томкет“.

— Добре, какво стана?

— Имаше две групи, отдалечени на около десет мили една от друга. Водещата група се състоеше от МиГ-23 „Флогър“, а втората — от „Блайндър“. МиГ-овете стреляха преди нас. Те успяха да заглушат радарите ни с шум, а някои от изстребителите им използваха някакъв чисто нов лъжлив смутител, какъвто досега не сме срещали. Предполагам, че горивото им е било на привършване, защото не се опитаха да влязат в близък бой с нас. Вероятно целта им е била да ни държат далеч от бомбардировачите, за да им позволят да пуснат ракетите си. Почти успяха. Едно ято „Торнадо“ минаха откъм лявата им страна и свалиха четири блайндъра, ако не се лъжа. Ние свалихме два МиГ-а — нито един „Блайндър“ — и шефът нареди на останалите „Томкет“ да открият огън по ракетите. Аз поразих две. Както и да е, Иван променя тактиката срещу нас. Изгубихме един „Томкет“, но не знам какво го улучи.

— Следващия път — каза друг пилот — трябва да излетим с няколко ракети, предварително настроени да се целят в заглушителите. Нямахме достатъчно време да направим това днес. Ако успеем първо да поразим заглушителите, ще ни бъде по-лесно да се оправим с изстребителите.

„И тогава руснаците отново ще променят тактиката — помисли си Толанд. — Е, поне ги накарахме да реагират на нашите действия, вместо да става обратното.“

ФЪОЛЦИХАУЗЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

След осемчасов ожесточен бой, по време на който вражеската артилерия засипа със снаряди предния команден пункт, Береговой и Алексеев успяха да спрат белгийската контраатака. Но да я спрат не беше достатъчно. Те бяха проникнали на шест километра напред, преди да налетят на плътна стена от танкове и ракети, а белгийската артилерия непрекъснато засипваше със снаряди главния път, по който се движеше съветското настъпление срещу Хамелн. Алексеев смяташе, че противникът със сигурност се подготвяше за следващата атака. „Ние трябва да ги ударим първи — но с какво?“ Той се нуждаеше от трите си дивизии, за да настъпи срещу британските формации, които се намираха зад Хамелн.

— Всеки път, когато пробием — отбеляза тихо майор Сергетов, — те ни забавят и след това контраатакуват. Това не трябваше да се

случва.

— Отлично наблюдение! — изръмжа Алексеев, но бързо се овладя. — Ние очаквахме, че пробивът ни ще има същия ефект като по време на последната ни война с германците. Проблемът е в тези нови леки противотанкови ракети. Трима души с един джип могат да се придвижат по някой път, да се прицелят, да изстрелят една или две ракети, след което да се оттеглят, преди да успеем да реагираме, и да повторят процеса на неколкостотин метра от първата си позиция. Никога досега отбранителната огнева мощ не е била толкова голяма, а ние не успяхме да преценим колко ефикасно няколко души от тила могат да забавят една настъпваща колона. Нашата безопасност се крепи на движението — обясни Алексеев един от основните уроци от танковото училище. — При тези условия една движеща се група не може да си позволи да бъде забавена. Един обикновен пробив просто не е достатъчен! Ние трябва да пробием огромна дупка във фронта им и да се придвижим бързо поне на двадесет километра напред, за да се отървем от техните пъргави ракетни разчети. Едва тогава ще можем да използваме доктрината си за подвижността.

— Казвате, че не можем да победим? — Сергетов си имаше своите съмнения, но не беше очаквал те да бъдат потвърдени от командира му.

— Казвам същото, което казвах и преди четири месеца, като при това излязох прав — тази наша кампания се превърна във война до изтощаване на резервите. Засега технологията има превес над военното изкуство както нашето, така и тяхното. Това, което трябва да направим сега, е да видим кой първи ще остане без войници и оръжие.

— Ние имаме повече и от двете — каза Сергетов.

— Това е вярно, Иван Михайлович. Аз разполагам с още много младежи, чиито живот мога да погубя. — В полевата болница постъпваха нови и нови ранени. Колоната от камиони, които влизаха и излизаха от болницата, сякаш нямаше край.

— Другарю генерал, получих съобщение от баща си. Той иска да знае как вървят нещата на фронта. Какво да му кажа?

Алексеев се отдалечи от адютанта си, за да обмисли това за малко.

— Иван Михайлович, кажете на министъра, че противодействието на НАТО е много по-силно, отколкото очаквахме.

Ключът към успеха в момента са доставките. Ние се нуждаем от възможно най-точната информация за запасите на НАТО и трябва да направим решителен опит да ги намалим. Засега не получаваме много информация за успеха на морските операции срещу конвоите на НАТО. Тази информация ми е необходима, за да мога да оценя издръжливостта на врага. Не искам да получавам направени в Москва анализи. Искам грубите данни.

— Не сте ли доволен от информацията от Москва?

— Беше ни казано, че НАТО е политически разединен и че му липсва военна координация. Вие как бихте оценили тази информация, другарю майор? — попита остро Алексеев. — Не мога да поискам подобно нещо по официалните военни канали, нали така? Напишете си заповед за командировка. Искам да се върнете тук след тридесет и шест часа. Аз със сигурност ще бъда все още на това място.

исландия

— Трябва да са там до половин час.

— Прието, Кучкарник — отвърна Едуардс. — Както вече казах, не се виждат руснаци. Цял ден не забелязахме нито един самолет. Преди шест часа по пътя на запад от нас имаше някакво раздвижване. Четири автомобила с висока проходимост. Твърде далеч бяха, за да разберем какво точно става, но се отправиха на юг. Брегът е чист. Край.

— Добре, обадете се, когато пристигнат.

— Ще го направим. Край. — Едуардс изключи радиопредавателя. — Изпрацат ни няколко приятели.

— Кой и кога, шкипер? — попита веднага Смит.

— Не ми казаха, но казаха, че щели да пристигнат до половин час. Вероятно става дума за въздушен десант.

— Те идват, за да ни вземат? — попита Вигдис.

— Не, тук не може да кацне самолет. Сержант, ти какво смяташ?

— Същото, което и вие, предполагам.

Самолетът подрани и Едуардс го видя пръв. Четиримоторният транспортен самолет С-130 „Херкулес“ дойде от североизток, само на неколкостотин фута над източния склон на хълма, на който се намираха. Духаше умерен западен вятър, когато четири малки фигурки

се появиха от задния товарен люк и самолетът зави рязко на север и се отдалечи. Едуардс се взря в спускащите се парашути. Вместо да дрейфуват надолу към долината под себе си, парашутистите падаха право надолу към един скалист склон.

— Мамка му, той не прецени добре вятъра! Елате!

Докато тичаха надолу по хълма, парашутистите се приземиха някъде под тях. Те спираха един по един и очертанятията им се изгубваха в полумрака. Едуардс и хората му се опитваха да запомнят къде точно бяха паднали парашутистите. Камуфлажните парашути ставаха невидими още щом докоснеха земята.

— Стой!

— Добре, добре. Ние сме посрещачите ви — каза Едуардс.

— Представете се! — Човекът говореше с английски акцент.

— Кодово име Хрътка.

— Истинско име?

— Едуардс, първи лейтенант, ВВС на САЩ.

— Приблужи се бавно, приятел.

Майк тръгна напред сам. След няколко крачки видя неясна сянка, скрита наполовина от някаква скала. Сянката държеше картечен пистолет.

— А ти кой си?

— Сержант Никълс, Кралска морска пехота. Лошо място избрахте да ни посрещнете, лейтенант.

— Не съм го избирал аз! — отвърна Едуардс. — Допреди един час дори не знаехме, че ще идвате.

— Издънка, още една проклета издънка. — Мъжът се изправи и тръгна напред, накуцвайки силно. — Скачането с парашут е достатъчно опасно и без да се приземяваш в някаква си шибана каменна градина! — Появи се още една фигура.

— Намерихме лейтенанта — мисля, че е мъртъв!

— Имате ли нужда от помощ? — попита Майк.

— Искам да се събудя и да откроя, че се намирам в леглото си у дома.

Едуардс бързо откри, че групата, която беше изпратена да го спаси — или за каквото там беше изпратена, — бе започнала мисията си с катастрофален неуспех. Командващият групата лейтенант се бе приземил върху една канара и бе паднал по гръб върху друга. Главата

му висеше от тялото, сякаш беше прикрепена с конец. Никълс беше изкълчил зле глезена си, а останалите двама не бяха ранени, но се бяха поуплашили. Необходим им беше един час, за да открият цялата екипировка на парашутистите. Нямаше време за сантименталности. Лейтенантът беше увит в парашута му и тялото беше покрито с камъни. Едуардс заведе оцелелите до върха на хълма. Парашутистите поне бяха донесли нови батерии за предавателя му.

— Кучкарник, тук Хрътка, работата смърди, край.

— Защо се забави толкова?

— Кажи на шофьора на онази „птичка“ да отиде на очен лекар. Шефът на морските пехотинци, който изпратихте тук, загина, а сержантът им е с изкълчен глезен.

— Забеляза ли ви някой?

— Отрицателно. Те се приземиха върху скали. Истинско чудо е, че не загинаха всички. Върнахме се на хълма. Покрихме следите.

Сержант Никълс се оказа пушач. Двамата със Смит си намериха едно закътано местенце, където седнаха да запалят по една цигара.

— Лейтенантът ви изглежда интересен човек.

— Той е само някакъв си щабен плъх, но се справя доста добре. Как е глезенът?

— Ще ми се наложи да ходя независимо как е. Той знае ли с какво се е захванал?

— Кой, шкиперът ли? Видях го как уби трима руснаци с нож. Това достатъчно добър отговор ли е?

— Повече от достатъчно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА КОНТАКТ

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Капитане?

Морис подскочи, когато усети ръката върху рамото си. Той беше полегнал за малко в каютата си, след като бе провел нощно учение по приземяване на хеликоптер. Погледна часовника си. Минаваше полунощ. Лицето му беше потно. Кошмарът току-що беше започнал отново. Погледна нагоре и видя старпома си.

— Какво има?

— Получихме молба да проверим нещо. Вероятно е само фалшив сигнал, но — е, вие и сам можете да видите.

Морис взе радиограмата в банята си, където я пъкна в джоба си и набързо си изми лицето.

— „Необикновен контакт, повторен няколко пъти, опитахме локализация, безуспешно.“ Какво означава всичко това? — попита той, докато бършеше лицето си.

— Мътните да ме вземат, ако знам, шкипер. Четиридесет градуса и тридесет минути север, шестдесет и девет градуса и петдесет минути запад. Имат местоположението, но не могат да идентифицират контакта. Наредих да извадят картата за тези координати.

Морис прокара ръка по косата си. Два часа сън беше по-добре отколкото нищо. Дали?

— Добре, да видим как изглежда това от СІС.

Тактическият офицер беше разгърнал картата върху масата до капитанския стол. Морис погледна главния тактически екран. Все още се намираха далеч от брега в съответствие със заповедите, които им нареждаха да избягват кривата на стоте клафтера.

— Това е доста далеч оттук — забеляза незабавно Морис. Координатите му напомняха за нещо. Капитанът се наведе над картата.

— Да, сър, на около шестдесет мили — съгласи се Ърнст. — При това водата там е плитка и няма да можем да използваме буксирния хидролокатор.

— О, аз знам къде е това! Точно там потъна „Андреа Дория“. Някой вероятно е установил MAD контакт и изобщо не си е направил труда да провери по картата.

— Не мисля така. — О’Мали се появи от сенките. — Контактът е бил регистриран първо от някаква фрегата. Лебедката на опашката им била повредена и те не искали да я загубят, та затова се отправили към Нюпорт вместо към Ню Йорк, защото там пристанището е по-дълбоко. Те твърдят, че са засекли странен контакт с пасивния хидролокатор, но контактът бързо затихнал. На фрегатата направили анализ на движението на целта и определили местоположението ѝ. Хеликоптерът им минал няколко пъти над координатите и детекторът му на магнитни аномалии реагираше точно над „Дория“, но това било всичко.

— Ти как разбра за това?

О’Мали подаде на капитана формуляр за радиограма.

— Това се получи малко след като старпомът отиде да ви извика. Изпратили са един „Орион“ да провери за какво става въпрос. Същата история. Първо са чули нещо странно, което по-късно затихнало.

Морис се намръщи. Те гонеха някакъв призрак, но заповедите идваха от Норфолк и това правеше гонитбата официална.

— Какво е състоянието на хеликоптера?

— Мога да излети до десет минути. Едно торпедо и един подвесен резервоар. Всички уреди са в изправност.

— Кажете на мостика да ни насочат натам с двадесет и пет възела. На „Батълак“ знаят ли за това? — Той получи утвърдително кимване на въпроса си. — Добре. Сигнализирайте им какво смятаме да направим. Вдигнете опашката. Там, където отиваме, няма да имаме полза от нея. О’Мали, ще се приближим на петнадесет мили до контакта и ще те оставим да го потърсиш. Това означава, че трябва да излетиш около два и тридесет. Ако имаш нужда от мен, ще бъда в каюткомпанията. — Морис реши да опита вахтените порции на новия си кораб. О’Мали беше тръгнал в същата посока.

— Тези кораби са малко странни — каза летецът.

Морис изръмжа утвърдително. Главният коридор от носа към кърмата беше разположен откъм левия борд вместо в средата.

„Смокините“ нарушаваха множество отдавнашни традиции в корабостроенето.

О’Мали слезе пръв по стълбата и отвори вратата на каюткомпанията за капитана си. Вътре имаше двама младши офицери, които седяха пред телевизора и гледаха записан на видеокасета филм, в който като че ли нямаше нищо друго, освен бързи коли и голи жени. Морис вече беше научил, че видеокасетофонът се намирал в помещението на старшините и едно от последствията от това беше, че при появата на всеки по-привлекателен бюст лентата незабавно биваше превъртана, за да го покаже отново на всички зрители.

Вахтеният порцион представляваше разрязан по дължина хляб и чиния студено филе. Морис си наля чаша кафе и си направи сандвич. О’Мали си взе плодов сок от хладилника на задната преграда. Официалният флотски термин за това питие беше „сок от хлебарки“.

— Не искаш ли кафе? — попита Морис.

О’Мали поклати глава.

— От твърде много кафе ставам нервен. Когато ми се налага да приземявам хеликоптер на тъмно, не искам ръцете ми да треперят. — Той се усмихна. — Аз наистина вече съм твърде стар за всичките тези глупости.

— Имаш ли деца?

— Три момчета и ако зависи от мен, никой от тях няма да стане моряк. А вие?

— Момче и момиче. Те са в Канзас с майка си. — Морис захпа сандвича си. Хлябът беше малко стар, а студеното филе не беше студено, но той имаше нужда от храна. За първи път от три дни не се хранеше сам. О’Мали му подаде картофките.

— Вземете си малко въглехидрати, капитане.

— Този сок от хлебарки ще те убие. — Морис кимна към плодовия сок.

— И преди са се опитвали да ме убият. Летях две години над Виетнам. Най-вече спасителни операции. Свалиха ме два пъти. Въпреки това не получих нито драскотина. Само дето се уплаших до смърт.

Морис беше удивен, че О’Мали е толкова стар. Вероятно поне няколко пъти го бяха пропуснали при повишаването в звание.

Капитанът мислено си отбеляза, че трябва да провери кога за последен път е бил повишаван летецът.

— Как така се оказа в СІС? — попита Морис.

— Не ми се спеше и исках да видя как работи буксирният хидролокатор.

Морис се изненада. Пилотите обикновено не проявяваха интерес към оборудването на кораба.

— Твърди се, че сте се справили доста добре на „Фарис“.

— Не достатъчно добре.

— Случва се. — О’Мали се вгледа внимателно в капитана си. Той беше единственият човек с дълъг военен опит на борда и видя у Морис нещо, което не беше виждал от Виетнам. Летецът сви рамене. Това не беше негов проблем. Той бръкна в пилотския си костюм и извади пакет цигари.

— Имате ли нещо против да запаля?

— Аз самият наскоро отново ги почнах.

— Благодаря ти, боже! — О’Мали повиши глас. — С всичките тези праведни деца в каюткомпанията ми се струваше, че съм единственият стар мръсник на борда! — Тази забележка накара двете лейтенантчета да се усмихнат, без да свалят очи от телевизионния екран.

— Какъв опит имаш на смокини?

— По-голямата част от службата си съм изкарал на самолетносачи, шкипер. През последните четирнадесет месеца работех като инструктор в Джакс. Правил съм най-различни странни неща, повечето от тях със „Сийхоук“. Мисля, че „птичката“ ми ще ви хареса. Потопяемият хидролокатор е най-добрият, който съм виждал през живота си.

— Какво мислиш за рапорта за този контакт?

О’Мали се облегна назад и всмукна от цигарата си с унесено изражение.

— Интересен е. Спомням си, че гледах по телевизията нещо за „Дория“. Той е потънал на десния си борд. Много хора са се гмуркали, за да разглеждат развалините. Дълбочината там е около двеста фута, което е достатъчно плитко за аматьорите. Целият кораб е окичен с кабели.

— С кабели?

— Тралове. В този район има много риболовни кораби. Техните мрежи се заплитат в корпуса на кораба и той е заприличал на Гъливер на брега на Лилипутия.

— Прав си! И аз си спомням този материал — каза Морис. — Това обяснява шума. Той вероятно е породен от прилива или теченията, които преминават през тази плетеница от кабели.

О'Мали кимна.

— Да, това може да обясни шума. Въпреки това аз искам да хвърля един поглед.

— Защо?

— Първо, защото всички излизаци от Ню Йорк кораби трябва да преминат точно над това място. Иван знае, че подготвяме голям конвой в Ню Йорк — няма начин да не знае, освен ако КГБ не е било закрито. Това е едно дяволски удобно място за подводница, ако руснаците искат да проследят конвоя. Помислете си. Ако осъществите MAD контакта на това място, просто няма да му обърнете внимание. Шумът от работещ на малка мощност реактор вероятно няма да бъде по-силен от предизвиканите от теченията шумове около потъналия кораб. Ако аз бях някой смел капитан на подводница, щях да избира точно това място, за да се скрия.

— Ти наистина мислиш като тях — отбеляза Морис. — Добре, да видим как трябва да действаме в този случай...

02:30 часа. Морис наблюдаваше процедурата по излитането от контролната кула, след което слезе в СІС. Фрегатата беше в състояние на бойна тревога, движеше се с осем възела и беше включила системите „Преъри-Маскър“. Ако на петнадесет мили от нея имаше съветска подводница, тя нямаше как да разбере, че наблизо има фрегатата. Радарният екран в СІС показваше местоположението на хеликоптера.

— Ромео, тук Чук. Проверка на връзката. Край — каза О'Мали. Бордовата система за пренос на данни на хеликоптера също предаде тестово съобщение до фрегатата. Старшината на комуникационното табло на хеликоптера провери своите уреди и изсумтя доволно. Какъв беше онзи израз, който беше чул наскоро? А, да, те имаха „готин захват на играчката на мама“. Той се ухили.

Хеликоптерът започна търсенето на две мили от лобното място на „Андреа Дория“. О’Мали спря машината си и тя увисна на петдесет фута над вълните.

— Спускай, Уили.

Старшината в опашката на хеликоптера отключи управлението на лебедката и спусна хидролокаторния предавател през един отвор в пода на хеликоптера. На борда имаше повече от хиляда фута кабел, което беше достатъчно за достигане под най-дълбоките термални пластове. На това място дълбочината беше само двеста фута и те трябваше да внимават предавателят да не стигне твърде близо до дъното, за да не бъде повреден. Старшината наблюдаваше внимателно кабела и спря лебедката, когато предавателят се намираше на сто фута във водата. Както и при надводните кораби, показанията на хидролокатора бяха слухови и визуални. Докато матросът се вслушваше в звуците в слушалките си, на един екран започнаха да се появяват честотни линии.

О’Мали си напомни, че сега идваше ред на най-трудното. Задържането на хеликоптера на мястото му при тези условия изискваше пълна концентрация — машината не разполагаше с автопилот, — а ловът на подводници беше упражнение по търпение. На пасивния хидролокатор щяха да му бъдат необходими няколко минути, преди да отчете каквото и да било, а те не можеха да използват активните си хидролокаторни системи, защото това със сигурност щеше да предупреди целта.

След пет минути хидролокаторът все още не беше открил нищо с изключение на случайни шумове. Те вдигнаха хидролокатора и се преместиха на изток. „Търпение“ — каза си пилотът. Той мразеше да бъде търпелив. Още едно преместване на изток и още едно изчакване.

— Чувам нещо на нула-четири-осем. Не съм сигурен какво е, някакво подсвиркване или нещо такова във високочестотния обхват. — Те изчакаха още две минути, за да се уверят, че това не е някакъв временен сигнал.

— Вдигни хидролокатора. — О’Мали издигна хеликоптера си и се премести на три хиляди ярда на североизток. Три минути по-късно хидролокаторът отново беше във водата. Този път не засякоха нищо. О’Мали отново промени позицията си. „Ако някога напиша песен за лова на подводници — помисли си той, — ще я нарека «Отново,

отново и ОТНОВО!»!“ Този път усилията им бяха възнаградени със сигнал — всъщност, с два сигнала.

— Това е интересно — забеляза ПЛБ офицерът на борда на „Рубен Джеймс“. — Колко близо до потъналия кораб се намира контактът?

— Много близо — отвърна Морис. — При това почти по същия пеленг.

— Може да са шумове от течение — каза Уили на О’Мали. — Много са слаби, също като предишния път.

Пилотът натисна един превключвател и в слушалките му се чуха звуците от хидролокатора. „Ние търсим много слаб сигнал“ — напомни си мислено той.

— Може да е и шум от пара. Пригответи се да вдигнеш хидролокатора. Отивам на изток за триангулиране.

Две минути по-късно техният хидролокаторен предавател беше потопен във водата за шести път. Сега контактът беше нанесен върху бордовия тактически екран на хеликоптера, който се намираше на контролното табло между пилота и втория пилот.

— Тук имаме два сигнала — каза Ралстън. — Разстоянието между двата е около шестстотин ярда.

— И аз така мисля. Да отидем да проверим по-близкия. Уили...

— Кабелът е в нормата, готов съм да го вдигна, шкипер.

— Вдигай. Ромео, тук Чук. Получихте ли данните?

— Положително, Чук — отвърна Морис. — Проверете южния.

— Точно това правим в момента. Изчакайте. — Докато летеше към по-близкия контакт, О’Мали не изпускаше от погледа си уредите на таблото. Хеликоптерът отново застана неподвижно над водата. — Спускай.

— Контакт! — каза минута по-късно старшината. Той разгледа линиите на екрана си и ги сравни мислено с данните, с които разполагаше за съветските подводници. — Оценявам този контакт като шум от пара и двигателен шум на атомна подводница, пеленг две-шест-две.

О'Мали слуша в продължение на тридесет секунди. След това на лицето му се изписа широка усмивка.

— Това наистина е атомна лодка! Ромео, тук Чук, имаме вероятна подводница по пеленг две-шест-две от нашата позиция. Придвижвам се, за да установя точното местоположение.

Десет минути по-късно те вече имаха точните координати на контакта. О'Мали се насочи право към тях и спусна хидролокатора си точно над контакта.

— Клас „Виктор“ — каза хидроакустикът на борда на фрегатата. — Виждате ли честотната линия? Това е „Виктор“ с включен на минимална мощност реактор.

— Чук — обади се Морис по радиото. — Тук Ромео. Имате ли някакви предложения?

О'Мали се отдалечаваше от контакта, след като беше оставил димка, за да маркира местоположението му. Поради условията на повърхността подводницата вероятно не беше чула хеликоптера, а ако го беше чула, знаеше, че ще бъде в най-голяма безопасност, ако си седи на дъното. Американците разполагаха само със самонасочващи се торпеда, които не можеха да открият подводница на дъното. След изстрелването си те или щяха да се движат в кръг, докато им свършеше горивото, или щяха да се забият директно в дъното. О'Мали можеше да включи активния си хидролокатор и да се опита да изкара подводницата от дъното, но активният хидролокатор не беше толкова ефикасен в толкова плитка вода. А и какво щеше да стане, ако Иван не се помръднеше? Хеликоптерът имаше гориво само за още един час. Пилотът взе решение.

— „Батълак“, тук Чук. Чувате ли ме, край?

— Доста време ти трябваше да се решиш да ни се обадиш, Чук — отвърна веднага капитан Перин. Британската фрегата наблюдаваше внимателно търсенето.

— Имате ли на борда си „Марк-11“?

— Можем да ги натоварим за десет минути.

— Ще ви чакаме. Ромео, одобрявате ли VECTAS?

— Положително — отговори Морис. Подходът на векторна атака беше идеален, а и той беше твърде въодушевен от онова, което се случваше, за да се сърди на О'Мали, че се беше обърнал направо към англичаните. — Имате разрешение за стрелба.

О'Мали кръжеше на височина хиляда фута и чакаше. Това беше истинска лудост. Дали Иван наистина си седеше там? Дали чакаше някой конвой да мине покрай него? Шансът подводницата да беше чула хеликоптера бе петдесет на петдесет. Ако беше чул хеликоптера, дали не искаше да привлече и фрегатата, за да може да я атакува? Системният му оператор наблюдаваше напрегнато екрана на хидролокатора за промени в сигнала на контакта. Засега такива нямаше. Не се виждаше увеличаване на мощността на двигателя, не се чуваха механични шумове. Абсолютно нищо, с изключение на свистенето на реактор на минимална мощност — звук, който не можеше да бъде уловен от разстояние, по-голямо от две мили. Нищо чудно, че няколко други преди тях бяха търсили безуспешно. Той откри, че се възхищава от смелостта на съветския капитан.

— Чук, тук Бравичка.

О'Мали се усмихна на себе си. За разлика от американските процедури, британците даваха на хеликоптерите си имена, свързани с кораба, на който бяха базирани. Така например, хеликоптерът на „Брейзън“^[1] имаше позивна Хъси^[2]. Този на „Батълак“^[3] се наричаше Бравичка.

— Прието, Бравичка, къде си?

— На десет мили южно от теб. Имаме две дълбочинни бомби на борда.

О'Мали включи отново светлините си.

— Много добре, изчакай там. Ромео, искам вие да дадете на Бравичка радарно указание към нашия хидроакустичен буй, а ние ще използваме нашия хидролокатор за двойно засичане на пеленга. Съгласен ли сте? Край.

— Съгласен — отвърна Морис.

— Зареди рибата — каза О'Мали на втория си пилот.

— Защо?

— Ако дълбочинните бомби не улучат подводницата, мога да се обзаложа, че тя ще се отдалечи от дъното като съомга в размножителен период. — О’Мали извъртя хеликоптера си и забеляза мигащите светлини на британския хеликоптер „Линкс“. — Бравичка, виждам те на девет часа от мен. Моля, задръж позицията си, докато се приготвим. Има ли промяна в контакта, Уили?

— Не, сър. Този пич е страшно хладнокръвен, сър.

„Горкото смело копеле“ — помисли си О’Мали. Димката над контакта беше почти изгоряла и той пусна втора. След това провери тактическия си екран и се премести на нова позиция на хиляда ярда източно от контакта, застана неподвижно на петдесет фута над водата и спусна потопяемия хидролокатор.

— Ето я — докладва старшината. — Пеленг две-шест-осем.

— Бравичка, тук Чук. Готови сме за вашия VECTAS. Ромео ще ви даде целеуказател.

Курсът на британския хеликоптер вече се контролираше от радара на „Рубен Джеймс“, който го насочи право на север. О’Мали гледаше как британският хеликоптер се приближава, като същевременно внимаваше вятърът да не го отнесе от собствената му позиция.

— Ще пуснете дълбочинните си бомби една по една по моя команда. Пригответи се, Бравичка.

— Готов. — Британският пилот зареди дълбочинните си бомби и се приближи със скорост деветдесет възела. О’Мали изравни мигащите светлини с димката.

— Първа бомба — пуск! Втора бомба — пуск! Изтегли се!

Пилотът на „Линкса“ не се нуждаеше от втора покана. Втората дълбочинна бомба едва беше паднала от люка, когато хеликоптерът подскочи нагоре и се устреми на североизток. В същия момент О’Мали дръпна ръчката за управление, за да извади чувствителния си хидролокатор от водата.

На дъното се появи странен светлинен отблясък, последван от още един. Повърхността на океана се превърна в пяна, която подскочи към осеяното със звезди небе. О’Мали се приближи и включи светлините си за кацане. По повърхността се виждаше тиня и... машинно масло? „Също като по филмите“ — помисли си той и хвърли още един хидроакустичен буй във водата.

Дъното вибрираше от трясъка на дълбочинните заряди, но системата ги филтрира и захвана звуците от високочестотния спектър. В хеликоптера чуха свистенето на излитащ въздух и нахлуваща вода. Някой на борда на подводницата може би беше натиснал ръчките за освобождаване на баласта в напразен опит да изкара подводницата на повърхността. След това се чу друг шум, като от поливане на горещ котлон с вода. На О'Мали му бяха необходими няколко секунди, за да разбере какъв беше този шум.

— Какво е това, шкипер? — попита Уили по вътрешната връзка. — Никога преди не съм чувал такова нещо.

— Реакторът се е пропукал. Това, което чуваш, е повреден ядрен реактор. — „Божичко, какъв ужас ще бъде това толкова близо до брега!“, помисли си той. През следващите няколко години никой вече нямаше да се гмурка край „Дория“. О'Мали включи радиопредавателя си. — Бравичка, тук Чук. Регистрирам шумове на разпадане. Според нас целта е унищожена. Искате ли да ви се припише унищожаването?

— Лисицата е наша, Чук. Благодаря за насочването.

О'Мали се изсмя.

— Прието, Бравичка. Ако искате заслугата за унищожаването, ще трябва да напишете и доклад за последствията за околната среда. Край.

Пилотът и вторият пилот на британския хеликоптер се спогледаха.

— Какво, по дяволите, означава това?

Двата хеликоптера се завърнаха и минаха над двете фрегати, за да отпразнуват победата си. За „Батълак“ това беше втората потопена подводница, а „Рубен Джеймс“ сега щеше да нарисува половин подводница върху стената на лоцманската си кабина. Хеликоптерите се върнаха на корабите си, които се отправиха на запад към Ню Йорк.

МОСКВА, РСФСР

Михаил Сергетов прегърна сина си по руски — с обич и целувки и за да го приветства при завръщането му от фронта. Хвана го под ръка и го отведе до лимузината си, която щеше да го откара до Москва.

— Ранен си, Ваня.

— Порязах си ръката на някакви стъкла. — Иван сви рамене. Баща му му подаде малка чаша с водка и той я взе. — Не съм пил

алкохол от две седмици.

— О?

— Генералът не разрешава употребата на алкохол в неговия команден пункт — обясни Иван.

— Той наистина ли е толкова добър офицер, колкото си мислех аз?

— Може би дори по-добър. Видях го как командва на фронта. Той е един наистина надарен водач.

— Тогава защо още не сме завладели Германия?

Иван Михайлович Сергетов беше израснал, докато баща му се беше изкачвал по партийната стълба почти до самия ѝ връх и често го беше виждал само за миг да се превръща от приятен домакин в язвителен партиен апаратчик. Това обаче се случваше със самия него за първи път.

— НАТО се оказа много по-подготвен, отколкото ни беше казано, татко. Те ни чакаха и първата им задача във войната — преди още ние да бяхме пресекли границата с пълните си сили — ни дойде като изневиделица. — Иван обясни какви бяха последствията от операция „Страната на сънищата“.

— Не са ни казали, че е толкова зле. Сигурен ли си в това, което ми казваш?

— Аз лично видях няколко от мостовете. Същите тези самолети, за които ти говорех, нападнаха лъжлив команден пункт в покрайнините на Стендал. Бомбите започнаха да падат, преди да бяхме разбрали, че във въздуха има самолети. Ако разузнаването им беше по-добро, аз може би нямаше да бъда тук в този момент.

— Значи проблемите ни се дължат на въздушната им мощ?

— До голяма степен. Видях как изстребителите им за борба с наземни цели покосяват танкова колона, както комбайн покосява житни класове. Беше нещо ужасно.

— Но ние нали имаме ракети?

— Нашите ракетни войски провеждат учения един-два пъти годишно, като стрелят по макети, които се движат по права линия на височина, на която всеки може да ги види. Натовските изстребителни летят измежду дърветата. Ако противосамолетните ракети на която и да било от двете страни работеха толкова добре, колкото твърдяха производителите им, всеки самолет в света вече щеше да бъде свален

поне два пъти. Но най-големият ни проблем са техните противотанкови ракети — същите като нашите и при това вършат твърде добра работа. — Младежът направи жест с ръка. — Трима души в джип. Един шофьор, един пълнач и един мерач. Скриват се зад някое дърво на някой завой на пътя и чакат. Нашата колона се появява и те стрелят от разстояние — да речем два километра. Обучени са да стрелят по командния танк — онзи с радиоантената. Ние разбираме, че стрелят по нас, едва когато първата ракета улучи целта си. Те изстрелват още една ракета и унищожават още един танк, след което се оттеглят, преди да насочим артилерийския си огън по тях. След пет минути се появяват на друго място и операцията се повтаря. Това изяжда ресурсите ни — завърши младежът, повтаряйки думите на командира си.

— Искаш да кажеш, че губим?

— Не. Казвам, че не печелим — отговори Иван. — Но за нас това е равносилно на загуба. — Той предаде съобщението на командира си на баща си и видя как той се намества в кожената седалка на колата.

— Знаех си, че ще стане така. Предупредих ги, Ваня. Глупаци! — Иван направи знак с ръка към шофьора. Баща му се усмихна и му даде знак да не се тревожи. Виталий работеше за Сергетов от много години. Дъщеря му беше лекарка само заради покровителството на министъра, а синът му беше в безопасност в университета по време, когато връстниците му бяха на фронта. — Разходът на гориво надвишава прогнозите с двадесет и пет процента. С двадесет и пет процента над министерските ми прогнози, ако трябва да бъда съвсем точен. А моите прогнози са с четиридесет процента по-високи от тези на Министерство на отбраната. Никой не се беше сетил, че натовските самолети могат да открият тайните ни складове на гориво. Хората ми преоценяват националните резерви. Ако нещо не се обърка, днес следобед трябва да получа временния доклад. Огледай се, Ваня, и виж сам за какво ти говоря.

Наоколо не се виждаха почти никакви превозни средства, нямаше даже и камиони. Москва никога не беше оживен град, но сега изглеждаше мрачна дори и в очите на руснака. Хората се движеха забързано по полупразните улици, без да поглеждат встрани или нагоре. Едва сега Иван осъзна колко много мъже бяха заминали за

фронта и колко много от тях никога нямаше да се завърнат. Както обикновено, баща му бе успял да прочете мислите му.

— Какви са загубите ни?

— Ужасни. Многократно надхвърлят прогнозите. Нямам точните цифри — аз съм в разузнаването, а не в администрацията, — но загубите ни са изключително тежки.

— Цялата тази работа е една голяма грешка, Ваня — каза тихо министърът. „Но партията никога не греши. От колко години вярваш в това?“

— Вече нищо не може да се промени, татко. Освен това, ние имаме нужда от информация за запасите на НАТО. Данните, които достигат до нас на фронта, са, да кажем, твърде обработени. Необходими са ни по-точни данни, за да направим своите оценки.

„На фронта“ — помисли си Михаил. Гневът му към тези думи не можеше да потисне гордостта, която изпитваше от това, което беше станал синът му. Сергетов старши често се бе тревожил, че Иван ще стане поредният млад „благородник“ в партийното семейство. Алексеев не беше човек, който би повишил някого в чин за нищо, а и неговите източници му бяха съобщили, че Иван бе придружавал многократно генерала до предната линия. Момчето беше станало мъж. Жалко беше, че се беше наложило да започнат война, за да стане това.

— Ще видя какво мога да направя.

„ЧИКАГО“

Падината „Света Ана“ беше последното място с дълбока вода, което щяха да срещнат. Колоната от бързи щурмови подводници намали скоростта си до минималната, когато приближи ръба на ледения блок. Те очакваха, че там ще се срещнат с две приятелски подводници, но „приятелски“ беше термин, който не вървеше добре по време на бойни операции. Всички американски подводници бяха поставени в бойна тревога. Маккафърти провери времето и местоположението. Досега всичко се развиваше според плана. „Удивително“ — помисли си той.

На него не му харесваше да бъде начело на колоната. Ако край ръба на ледения блок имаше руски патрул... щеше да бъде улучен първи. Той се зачуди дали човекът, който може би щеше да стреля по него, щеше да говори руски или английски.

— Хидролокаторът до командния център, чувам леки машинни шумове по пеленг едно-девет-едно.

— Променя ли се пеленгът?

— Току-що го засякохме, сър. Засега не се променя.

Маккафърти се пресегна през дежурния електротехник и включи хидрофона — хидроакустичен телефон, който беше колкото ефективен, толкова и стар. Единственият шум идваше от пъшканията на ледения блок. Зад него старпомът нареди на разчета за управление на огъня да намери торпедно решение за новата цел.

По високоговорителя се чу неразбираема поредица от гласни. Маккафърти взе телефона от поставката и натисна копчето за предаване.

— Зулу Рентген. — Последва пауза от няколко секунди, след което се чу отговорът.

— Хотел Браво — отговори британската подводница „Скиптър“. Маккафърти въздъхна дълбоко, но това остана незабелязано от останалите членове на екипажа, които направиха същото.

— Една трета напред — каза капитанът. Десет минути по-късно подводницата се намираще в обхвата на хидрофона. „Чикаго“ спря, за да осъществи връзка.

— Добре дошъл в задния двор на Съветите, старче. Има малка промяна в плана. Клавиатура — кодовото име на британската подводница „Сюпърб“ — е на две-нула мили южно, за да провери по-нататъшния ви маршрут. През последните тридесет часа не срещнахме вражеска дейност. Брегът е чист. Добър лов.

— Благодаря, Ключалка. Цялата банда е налице. Край. — Маккафърти затвори телефона и го сложи върху поставката му. — Господа, мисията има зелена светлина! Две трети напред!

Щурмовата атомна подводница увеличи скоростта си на дванадесет възела и се отправи по курс едно-девет-седем градуса. „Скиптър“ преброи преминаващите американски подводници, след което се върна на бойния си пост и започна да обикаля бавно около ръба на ледения блок.

— Успех, момчета — въздъхна капитанът й.

— Ще успеят да влязат без проблеми.

— Аз не се тревожа за влизането, Джими — отговори капитанът, като използва традиционното име, с което на британските подводници

наричаха първия офицер. — Проблемът е как ще се измъкнат.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Има телекс за вас, командир. — Един сержант от RAF подаде формуляра на Толанд.

— Благодаря. — Боб прегледа съобщението.

— Напускаш ли ни? — попита полковник Малори.

— Искат да отлетят за Нортууд. Това е някъде край Лондон, ако не се лъжа.

Малори кимна.

— Няма проблем да те закараме дотам.

— Това е добре. Тук пише „незабавно“.

НОРТУУД, АНГЛИЯ

Той беше посещавал Англия многократно за делови срещи с колегите си от Щабквартирата по правителствени комуникации край Челтнъм. Полетите му сякаш винаги пристигаха през нощта. И този път летеше през нощта и нещо не беше наред. Нещо очевидно...

Затъмнение. Под него не се виждаха никакви светлини. Дали това имаше някакво значение за сложните навигационни апарати на самолетите, или беше просто психологически ход, който да напомня на хората какво ставаше около тях? Ако непрекъснатите телевизионни репортажи, някои от които бяха предавани „на живо“ от бойното поле, вече не го бяха постигнали. По-голямата част от всичко това беше спестена на Толанд. Като повечето мъже в униформа, той нямаше време да мисли за цялостната картина, а се концентрираше върху своя малък ъгъл от нея. Помисли си, че същото важи и за Ед Морис и за Дани Маккафърти, и внезапно осъзна, че за първи път от повече от една седмица се бе сетил за тях. Какво ли правеха те сега? Със сигурност бяха изложени на по-голяма опасност от него, въпреки че преживяването му на борда на „Нимиц“ на втория ден от войната беше толкова ужасно, че Боб нямаше да го забрави до края на живота си. Толанд не знаеше, че с един рутинен телекс, който беше изпратил преди седмица, щеше за втори път тази година пряко да повлияе върху живота на двамата си приятели.

Пътническият „Боинг 737“ кацна след десет минути. На борда му имаше само двадесет души, почти всичките от които униформени. Толанд беше посрещнат от кола и шофьор, които го откараха до Нортууд.

— Вие ли сте командир Толанд? — попита го един лейтенант от Кралския военноморски флот. — Моля, последвайте ме, сър. COMEASTLANT иска да ви види.

Той намери адмирал сър Чарлз Бийти да дъвче незапалена лула пред огромна карта на източния и северния Атлантически океан.

— Командир Толанд, сър.

— Благодаря — каза адмиралът, без да се обръща. — В ъгъла има чай и кафе, командир.

Толанд си наля чай. Той пиеше чай само в Обединеното кралство и след няколкото седмици престой вече се чудеше защо не пиеше чай и у дома си.

— Вашите „Томкет“ свършиха добра работа в Шотландия — каза Бийти.

— Това се дължи най-вече на въздушнопреносимите радарни, сър. Повече от половината самолети бяха свалени от RAF.

— Миналата седмица сте изпратили телекс до командирите на нашите въздушни операции, в който твърдите, че вашите изстребители могат да следят „Бекфайър“ визуално от голямо разстояние.

На Толанд му бяха необходими няколко секунди, за да си спомни за какво става въпрос.

— А, да. Това се дължи на тяхната видеокамера, господин адмирал. Тя е проектирана да разпознава самолети с размерите на изстребител от разстояние тридесет мили. Следенето на един такъв голям самолет, какъвто е Ту-22, може да бъде осъществено от петдесет мили, ако метеорологичните условия са добри.

— И следеният бомбардировач няма да разбере, че са там?

— Това е малко вероятно.

— Докъде могат да проследят един „Бекфайър“?

— Това е въпрос, който трябва да зададете на някой летец, сър. С танкерна поддръжка можем да задържим един „Томкет“ във въздуха до четири часа. По два часа във всяка посока, това означава, че можем да ги проследим почти до базата им.

Бийти се обърна с лице към Толанд за първи път от началото на разговора. Сър Чарлз беше бивш летец и бе последният командир на единствения британски истински самолетonosач „Арк Ройъл“.

— Доколко сме сигурни кои са оперативните летища на Иван?

— За Ту-22 ли, сър? Те излитат от четири летища край Кировск. Предполагам, че разполагате със спътникови снимки на тези летища, сър.

— Ето ги. — Бийти подаде снимките.

Толанд си помисли, че всичко това е нереално. Адмиралите не си говореха за глупости с новоизлюпени командири, освен ако нямаха какво друго да правят, а Бийти си имаше достатъчно работа. Боб отвори папката.

— О! — Първата снимка беше на разположеното на изток от Кировск летище Умбозеро. По време на преминаването на спътника руснаците бяха запалили димки и плътният черен дим беше скрил напълно пистите. Инфрачервените системи на спътника бяха объркани от запалени из района на летището огньове. — Е, тук се виждат подсилените укрития и може би три самолета. По време на нападение ли са направени тези снимки?

— Точно така. Много добре, командир. Групата бомбардировачи напусна летището три часа преди преминаването на спътника.

— Виждам и камиони — цистерни за гориво? — Адмиралът отговори с кимване. — След приземяването им ли ги презареждат?

— Така смятаме. Според нас ги презареждат, преди да ги вкарат в укритията. Очевидно идеята да презареждат в затворено помещение не им харесва. Това изглежда разумно. Иван имаше няколко експлозии по време на презареждане през последните години.

Толанд кимна, като си спомни за експлозията в главния склад за боеприпаси на Съветския Северен флот през 1984 година.

— Хубаво щеше да бъде, ако успеем да ги спипаме на земята, но ние не разполагаме с тактически самолети, които могат да стигнат толкова далеч. В-52 могат да стигнат дотам, но ще бъдат унищожени. Този урок вече го научихме над Исландия.

— Но един „Томкет“ може да проследи съветските бомбардировачи почти до прага на руснаците и това би могло да ви позволи да прогнозирате кога ще кацнат, нали? — настоя адмиралът.

Толанд погледна към картата. Бекфайърите навлизаха под защитата на съветските изстребители на около тридесет минути полет от базите си.

— С точност до плюс-минус петнадесет минути... да, адмирале, мисля, че можем да направим това. Чудя се колко ли време е нужно за презареждането на един Ту-22. — Толанд разбра, че зад сините очи се криеше бърз ум.

— Командир, моят оперативен офицер ще ви инструктира за нещо, което носи кодовото име „Операция Дулитъл“. Кръстили сме я на един от вашите офицери, в знак на признателност, че можем да използваме средствата на вашия флот. Засега тази информация е строго поверителна. Ще ви очаквам след един час. Искам вашата оценка за това как можем да подобрим основната оперативна идея.

— Слушам, сър.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

Намираха се в пристанище Ню Йорк. О’Мали беше в каюткомпанията и довършваше доклада си за унищожаването на съветската подводница, когато от телефона на предната преграда започнаха да се чуват шумове. Той вдигна поглед и видя, че е единственият офицер в стаята. Това означаваше, че бе длъжен да вдигне телефона.

— Каюткомпанията. Лейтенант-командир О’Мали.

— Тук „Батълак“. Мога ли да говоря с капитана ви?

— Той си почива. Мога ли да ви помогна, или е нещо важно?

— Ако капитанът ви не е много зает, нашият капитан иска да го покани на вечеря след половин час. Старпомът ви и пилотът на хеликоптера също са поканени, ако са на борда.

Летецът се разсмя.

— Старпомът е на сушата, но пилотът на хеликоптера ще дойде, ако корабите на кралицата са все още мокри.

— Мокри са, командир.

— Добре. Ще отида да събудя капитана. Ще се чуем след няколко минути. — О’Мали затвори телефона и излезе. На вратата се сблъска с Уили.

— Извинете, сър. Нали щяхме да тренираме зареждане на торпедо?

— Добре, все пак ще отида да видя шкипера. — Уили се беше оплакал, че последното учение беше преминало твърде бавно. О'Мали подаде доклада си на старшината. — Занеси това в канцеларията и им кажи да го напечатат.

О'Мали намери вратата на капитанската каюта затворена, но табелката „не ме безпокойте“ не светеше. Той почука и влезе. Шумът в каютата го изненада.

— Не го ли виждате! — Думите излязоха като задавяне. Морис лежеше по гръб, стиснал ръце в юмруци върху одеялото. Лицето му беше покрито с пот, а дишането му беше тежко като на маратонец на финала.

— Господи! — О'Мали се поколеба. Той изобщо не познаваше този мъж.

— Гледайте! — Сега капитанът говореше по-високо и пилотът се зачуди дали някой в коридора отвън можеше да го чуе и нямаше ли да си помисли, че капитанът е... трябваше да направи нещо.

— Събудете се, капитане! — Джери сграбчи Морис за раменете и го вдигна до седеж.

— Не го ли виждате! — извика Морис, който все още не беше напълно буден.

— Успокой се, приятел. Ти си на кея в пристанище Нью Йорк. В безопасност си. Корабът ти също е в безопасност. Събудете се, капитане. Всичко е наред. — Морис премигна десетина пъти. Когато погледът му се проясни, той видя лицето на О'Мали на петнадесетина сантиметра от своето.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Радвам се, че дойдох. Добре ли сте? — Летецът запали цигара и я подаде на капитана.

Морис не я взе и стана от леглото. Той отиде до мивката и си наля чаша вода.

— Просто един тъп сън. Какво искаш?

— Съседите ни поканиха на вечеря след половин час. Предполагам, че искат да ни наградят, защото им дадохме онази „Виктор“. Освен това, палубният ви разчет има нужда да се поупражнява в товаренето на торпеда на „птичката“ ми. Моят старшина казва, че последния път са били малко бавни.

— Кога искаш да започнат?

— Веднага щом се мръкне, капитане. По-добре ще бъде за тях да се поупражняват на тъмно.

— Добре. Значи вечерята е след половин час?

— Да, сър. Няма да е зле да му ударим по едно.

Морис се усмихна без много ентузиазъм.

— Предполагам, че си прав. Ще се измия и ще се срещнем в каюткомпанията. Официално ли е това нещо?

— Не казаха. Аз не смятах да се преобличам, ако нямате нищо против, шкипер. — О'Мали беше облечен в пилотския си костюм. Без всичките джобове на костюма си той се чувстваше самотен.

— Двадесет минути.

О'Мали отиде в каютата си и изчетка пилотските си ботуши. Костюмът беше нов и той реши, че е достатъчно официален. Капитанът го тревожеше. Морис можеше да се срине психически, което не трябваше да става с един командващ офицер. Проблемът отчасти щеше да стане и проблем на О'Мали. „Освен това — каза си той — той е добър човек.“

Когато се срещнаха отново, Морис изглеждаше по-добре. Удивително беше какъв ефект може да има един душ. Косата на капитана беше сресана, а униформата му — изгладена. Двамата офицери отидоха на кърмата до хеликоптерната площадка и слязоха по трапа на дока.

„Батълак“ изглеждаше по-голям от американската фрегата, но в действителност беше с дванадесет фута по-къс от нея. Британският кораб беше със седемстотин тона по-тежък от „Рубен Джеймс“, а различията в дизайна му отразяваха философията на строителите му. „Батълак“ беше безспорно по-красив от американската фрегата, като невзрачните очертания на корпуса му бяха компенсирани с надстройка, която изглеждаше, като че ли бе изваяна така, че да седи върху кораб, а не върху паркинг.

Морис се зарадва, когато видя, че събирането не е официално. Един млад флотски курсант ги посрещна в подножието на трапа и ги придружи до борда, като обясни, че в момента капитанът бил в радиорубката. След обичайните поздравии към флага и дежурния офицер курсантът ги поведе към охлажданата с климатична инсталация цитадела на кораба, а оттам и напред към каюткомпанията.

— Дявол да го вземе, пиано! — възкликна О'Мали. Едно старо пиано беше закрепено с петсантиметрово въже към лявата преграда. Няколко офицери станаха от местата си и се представиха.

— Желаете ли нещо за пиене, господа? — Попита един стюард. О'Мали си взе кутия бира и се приближи към пианото. След една минута летецът блъскаше по клавишите една мелодия на Скот Джоплин. Предната врата на каюткомпанията се отвори.

— Джеро! — О'Мали подскочи от столчето пред пианото и се втурна, за да разтърси ръката на новодошлия.

— Как си, по дяволите!

— Познах те по гласа по радиото. Наистина си бил чук. Да не би американският флот да е свършил кадърните си пилоти и затова е взел теб на работа? — Двамата се разсмяха високо. О'Мали повика капитана си с ръка.

— Капитан Ед Морис, запознайте се с капитан Дъг Перин, МВЕ, RN и още една камара съкращения. Дръжте под око този пуяк, шкипер, той е карал подводници, преди да влезе в правия път.

— Виждам, че вие двамата се познавате.

— Някакъв идиот решил да го изпрати в „Драйъд“, нашето ПЛБ училище, когато преминавах през курса за напреднали. Познаваме се поне от сто години.

— „Лисицата и оградата“ още ли си стои? — попита О'Мали. — Шкипер, там имаше една кръчмица на около половин миля от училището и една вечер Дъг и аз...

— Опитвам се да забравя тази нощ, Джеро. Сюзън не ме остави на мира няколко седмици. — Той го поведе към задната част на стаята и си взе едно питие. — Майсторска работа показва миналата вечер! Капитан Морис, доколкото разбрах, вие сте се справили много добре с предишния си кораб.

— Унищожихме една „Чарли“ и направихме две подавания.

— По време на последния ни конвой се натъкнахме на една „Ехо“. Стара лодка, но имаше добър капитан. Отне ни цели шест часа. Но две дизелови подводници, вероятно от клас „Танго“, успяха да се вмъкнат в конвоя и потопиха пет търговски и един ескортен кораб. „Диомед“ може би е унищожил едната, но не сме сигурни.

— „Ехото“ срещу вас ли се беше насочила? — поинтересува се Морис.

— Възможно е — отговори Перин. — Изглежда, че Иван започва да атакува ескортните кораби. По време на последното въздушно нападение бомбардировачите им изстреляха по нас две ракети. Едната беше заблудена от диполните ни отражатели, но за щастие нашият „Сий Уулф“ успя да прехване втората. За съжаление, ракетата, която се взриви зад нас, откъсна буксирния ни хидролокатор и ние останахме само с един хидролокатор 2016.

— Значи тогава са решили да ви прикрепят към нас?

— Така изглежда.

Капитаните започнаха да си говорят за работа, което беше и смисълът на цялата вечеря. Докато стюардите подреждаха масите, О’Мали намери английския пилот и двамата направиха същото, което правеха и капитаните им, като при това американецът свиреше на пианото. Някой в Кралския военноморски флот беше издал директива — когато имате работа с американски офицери, поканете ги рано, първо им дайте да пийнат по нещо и едва след това започнете да говорите за работа с тях.

Вечерята беше отлична, въпреки че преценката на американците беше донякъде повлияна от течните освежители. О’Мали слушаше внимателно разказа на капитана си за загубата на „Фарис“, за тактиката, която руснаците бяха използвали, и как той не беше успял да ѝ намери ефикасно противодействие. Беше като да слуша мъж да разказва за смъртта на детето си.

— При тези обстоятелства едва ли е имало какво друго да направите — каза Дъг Перин. — „Виктор“ са способни противници, а тази вероятно много внимателно е изчислила кога ще излезете от спринта.

Морис поклати глава.

— Не, ние завършихме спринта на доста голямо разстояние от нея и това скапа нейното решение. Ако аз си бях свършил работата по-добре, всичките тези хора нямаше да загинат. Аз бях капитанът. Вината е моя.

— Аз съм служил на подводници. Във вашия случай съветският капитан е имал предимство, защото вече ви е следял. — Той хвърли бърз поглед към О’Мали.

Вечерята завърши в осем. Командирите на ескортните кораби щяха да се срещнат следващия следобед, а конвойт щеше да отплава

при залез-слънце. О'Мали и Морис си тръгнаха заедно, но при трапа пилотът се спря.

— Забравих си шапката. Ще се върна след минута. — Той тръгна забързано в каюткомпанията. Капитан Перин беше все още там.

— Дъг, имам нужда от съвет.

— Той не трябва да излиза в открито море в сегашното си състояние. Съжалявам, Джери, но такова е моето мнение.

— Прав си. Има едно нещо, което мога да опитам. — О'Мали направи някаква малка покупка и след две минути беше отново при Морис.

— Имате ли причина да се върнете веднага на кораба, капитане? — попита той тихо. — Трябва да поговоря с вас, но не ми се иска да го правя на борда. Лично е. Става ли? — Пилотът, изглежда, не се чувстваше твърде удобно.

— Искаш ли да се поразходим? — съгласи се Морис. Двамата офицери тръгнаха на изток. О'Мали огледа улицата и видя един крайбрежен бар, от който излизаха матроси. Той вкара Морис в заведението и двамата намериха празно сепаре в един отдалечен ъгъл.

— Две чаши — каза летецът на барманката. Той отвори джоба на крачола си и извади бутилка ирландско уиски „Блек буш“.

— Ако искате да пиете тук, трябва да си купите пиенето тук — каза барманката. О'Мали ѝ подаде две двадесетдоларови банкноти.

— Две чаши и лед. — Гласът му показваше, че не търпи възражения. — И ни остави сами. — Обслужването беше бързо.

— Днес проверих дневника на полетите си — каза летецът, след като изпи половината от съдържанието на чашата си. — Четири хиляди триста и шестдесет часа във въздуха. Ако броим и снощи, триста и единадесет часа бойни полети.

— Виетнам. Ти спомена, че си бил там. — Морис отпи от чашата си.

— Направих последния си полет там през последния ден на войната. Беше спасителна мисия за пилот на А-7, който беше свален на двадесет мили южно от Хайфон. — Той не беше разказвал тази история дори на жена си. — Видях светкавица и направих грешката да не ѝ обърна внимание. Помислих си, че сигурно е отблясък от прозорец, поток или нещо такова. Продължих напред. Оказа се, че това вероятно е бил отблясък от мерник или от стъклата на бинокъл. Една

минута по-късно навсякъде около мен започнаха да се сипят стомилиметрови зенитни снаряди. Хеликоптерът направо се разпадна. Машината се подпали, но успях да кацна. Когато се приземих, погледнах наляво — вторият ми пилот беше разкъсан на парчета и мозъкът му се беше разпилял по краката ми. Старшината ми, момче на име Рики, беше отзад. Погледнах към него. И двата му крака бяха откъснати. Мисля, че все още беше жив, но аз не можех да направя нищо — дори не можех да стигна до него, — а към нас се бяха запътили трима души. Аз просто избягах. Може би не са ме видели. Може би не им е пукало — проклет да съм, ако знам. След дванадесет часа ме намери друг хеликоптер. — Той си наля още уиски и допълни чашата на Морис. — Не ме карайте да пия сам.

— Вече пих достатъчно.

— Не, не сте. Нито пък аз. Необходима ми беше една година, за да преодолеея това. Вие нямате толкова много време. Имате само една нощ. Трябва да говорите за това, капитане. Знам го от собствен опит. Да не мислите, че сега сте зле? Ще стане и по-зле.

Той отпи още веднъж от уискито си. То поне беше хубаво. В продължение на пет минути О'Мали наблюдаваше как Морис отпива от чашата си, чудейки се дали просто да не се върне на кораба си. Гордият капитан. Същият като всички капитани, осъдени да живеят сами, само че този беше най-самотният от всички. „Той се страхува, че съм прав — помисли си О'Мали. — Страхува се, че ще стане по-зле. Горкото копеле. Само ако знаеше.“

— Не го дръж в себе си — каза тихо пилотът. — Анализирай го стъпка по стъпка.

— Ти вече го направи заради мен.

— Аз имам голяма уста. Сигурно е така, за да мога да си пъхам краката в нея. Ти го правиш насън, Ед. Защо да не го направиш и докато си буден?

И той го послуша. О'Мали внимателно водеше Морис през поредицата от спомени. Метеорологичните условия, курсът и скоростта на кораба. Какви сензори са работили. След час вече бяха изпразнили три четвърти от бутилката. Най-накрая стигнаха и до торпедата. Гласът на Морис започна да трепери.

— Не можех да направя нищо! Проклетото нещо просто се приближи. Имахме само един никси и първата риба го взриви. Опитях

се да маневрирам, но...

— Но си имал работа със самонасочващо се торпедо. Не можеш да му избягаш и не можеш да го залъжеш, като завиеш.

— Не би трябвало да позволявам...

— О, я стига глупости! — Летецът напълни чашите за пореден път. — Да не мислиш, че си първият капитан, който е загубил кораба си? Никога ли не си играл бейзбол, Ед? По дяволите, във всяка игра има две страни и всяка се опитва да спечели. Да не би да си очаквал, че капитаните на руските подводници ще те чакат и ще ти казват: „Убий ме, убий ме“? Ако е така, значи си по-тъп, отколкото си мислех.

— Моите хора...

— Някои от тях са мъртви, но повечето са все още живи. Съжалявам, че някои от тях са загинали. Съжалявам, че Рики загина. Хлапето нямаше деветнадесет. Но не го убих аз, както и ти не си убил своите хора. Ти си спасил кораба си и си го върнал заедно с по-голямата част от екипажа му.

Морис пресуши чашата си на един дъх. Джери я напълни отново, без да му слага лед.

— Отговорността е моя. Виж, когато се върнах в Норфолк, посетих, искам да кажа, трябваше да посетя семействата им. Аз съм капитанът. Аз трябва... там имаше едно малко момиченце и... Господи, О'Мали, за какво, по дяволите, ми говориш? — попита Морис. Той хълцаше и беше на път да се разплаче. Добре.

— Това не го пише в устава — съгласи се О'Мали. „Досега би трябвало и сам да си го разбрал.“

— Едно малко красиво момиченце. Какво се казва на децата? — Той се разплака. Това му беше отнело почти два часа.

— Казваш на малкото момиченце, че баща ѝ е бил един добър човек, който е направил всичко възможно, и че ти също си направил всичко възможно, защото човешките възможности имат граници, Ед. Ти не си направил грешка, но понякога това няма значение. — На О'Мали не му се случваше за първи път мъже да плачат на рамото му. Той си спомни как сам беше правил същото. „Колко гаден може да бъде животът понякога — помисли си той, — за да докара един добър човек до такова състояние.“

След няколко минути Морис се успокои и когато бутилката беше изпразнена, двамата бяха пияни като дъски. О'Мали помогна на

капитана си да се изправи и го изведе през вратата.

— Какво става, ВМФ, не носиш ли на пиене? — Говореше моряк от търговски кораб, който седеше сам на бара. Той не трябваше да казва това.

От широкия пилотски костюм не се виждаше, че О'Мали беше изключително силен мъж. Лявата му ръка беше обвита около Морис и той сграбчи с дясната си ръка моряка за гърлото и го дръпна от бара.

— Искаш да кажеш нещо за приятеля ми ли, шибаняк? — О'Мали стегна ръката си около врата на мъжа. Отговорът беше изречен шепнешком.

— Исках само да кажа, че той е попрекалил с алкохола.

Пилотът го пусна.

— Лека нощ.

Да качи капитана на кораба се оказа трудно отчасти защото самият О'Мали беше пиян, но най-вече защото Морис беше почти в безсъзнание. Това също беше част от плана на летеца, но той не беше преценил добре времето. Погледнат откъм кея, трапът изглеждаше адски стръмен.

— Какъв е проблемът?

— Добър вечер, главен старшина.

— Добър вечер, командир. Това капитанът ли е?

— Да, и се нуждая от малко помощ за него.

— Без майтап. — Старшината слезе по трапа и двамата заедно качиха Морис на борда. Най-трудно се оказа да го прекарат по стълбата до каютата му. За тази работа беше повикан още един матрос.

— По дяволите — каза матросът. — Старецът знае как да се натряска!

— Само истинският моряк знае как да се отцепи — съгласи се главният старшина. Тримата успяха да преведат Морис по стълбата. След това О'Мали пое капитана и го остави върху койката му. Морис спеше като пън и летецът се помоли мислено кошмарът му никога вече да не се повтори. Неговият все още смущаваше съня му.

НОРТУУД, АНГЛИЯ

— Е, командир?

— Да, сър. Мисля, че ще се получи. Виждам, че повечето от средствата ни вече са заели местата си.

— Според първоначалния план шансовете за успех бяха много по-малки. Сигурен съм, че операцията няма да остане незабелязана от руснаците, но може би ще успеем да нанесем големи поражения на техните сили.

Толанд погледна картата.

— Координацията във времето все още представлява проблем, но не се различава много от въздушната атака, която предприехме срещу танкерите. Планът ми харесва, сър. Ако успеем, това със сигурност ще реши няколко проблема. Какво е положението с конвоя?

— В пристанище Ню Йорк се събират осемдесет кораба, които ще отплават след двадесет и четири часа. Осигурен им е солиден ескорт, авионосна поддръжка, дори и един нов кръстосвач „Егида“. А следващата стъпка, разбира се... — продължи Бийти.

— Да, сър. И ключът е Дулитъл.

— Точно така. Искам да се върнете в Сторноуей. Ще изпратя един от оперативните си офицери да работи с вас там. Ще ви държим в течение на всичко. Запомнете, че информацията за тази операция трябва да си остане само между участниците в провеждането ѝ.

— Ясно, сър.

— Тогава тръгвайте.

[1] От англ. нахалник. ↑

[2] От англ. нахалница. ↑

[3] От англ. бойна брадва. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ОПИПВАНЕ НА ПОЧВАТА

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

07:00 беше малко рано за Джери О’Мали. Той спеше на долната койка в каюта за двама — вторият му пилот заемаше горната койка — и първото му съзнателно действие беше да вземе три аспирина и да седне на койката си. „Ако не беше трагично, щеше да бъде смешно — помислили той. — Чукът“ Той имаше чувството, че този чук се намира в главата му. „Не — поправи се той, — в главата ми има потопяем хидролокатор, настроен на автоматично търсене.“ Въпреки това, миналата нощ той беше направил нещо, което в младостта му бяха наричали „милосърдието на ефрейтора“, и това оправдаваше страданията му сега. Той даде на аспирините десет минути да се разтворят в кръвта му и отиде да се изкъпе. Комбинацията от студена, а след нея гореща вода, проясни съзнанието му.

Каюткомпанията беше пълна, но вътре беше тихо. Офицерите се бяха събрали на групички според възрастта си и си говореха шепнешком. Младите офицери никога не бяха виждали истинско сражение и смелостта, с която бяха напуснали Сан Диего преди няколко седмици, вече бе заменена от реалността на мисията, която ги очакваше. Кораби биваха потапяни всеки ден. Хора, които бяха познавали, бяха мъртви. За тези хлапета страхът от неизвестното беше много по-ужасяващ от техническите страни на сражението, за които те бяха подготвени. О’Мали можеше да прочете по лицата им безмълвните въпроси, на които само времето можеше да даде отговор. Те или щяха да се научат да оцеляват, или нямаше. За Джери в сражението нямаше никакви тайни. Той знаеше, че също ще се страхува, както и че щеше да се опита да направи всичко възможно, за да забрави за страха. Нямаше смисъл да си мисли за него. Той и без това щеше сам да дойде, при това твърде скоро.

— Добро утро, старпом!

— Добро утро, Джери. Тъкмо щях да търся шкипера.

— Той има нужда от сън, Франк. — Пилотът беше изключил будилника на Морис, преди да излезе от каютата му. Ърнст разбра какво имаше предвид О'Мали.

— Е, ние всъщност нямаме нужда от него преди единадесет.

— Знаех си, че си добър старпом, Франк. — О'Мали се запитва дали да пие кафе или сок. Плодовото питие нямаше някакъв определен вкус и тази сутрин беше от оранжевото. На О'Мали му харесваше червеното, а не оранжевото. Той си наля кафе.

— Наглеждах учението за зареждане на торпеда миналата нощ. Подобрихме рекорда си с цяла минута, при това на тъмно.

— Звучи ми добре. Кога е инструктажът?

— В четиринадесет-нула-нула, в един театър на две преки оттук. Ще присъстват капитаните, старшите помощници и някои подбрани офицери. Предполагам, че и ти ще искаш да дойдеш.

— Да.

Ърнст снижи гласа си.

— Сигурен ли си, че капитанът е добре? — На корабите нищо не оставаше скрито.

— Той е участвал в бойни операции непрекъснато още от първия ден на проклетата бъркотия. Имаше нужда да се поотпусне малко според една стара морска традиция — тук той повиши глас — и е срамота, че всички тези момченца са твърде малки, за да участват в такова нещо! Никой ли не се е сетил да купи вестник? Сезонът на Националната футболна лига започна, а тук няма и един вестник! Каква е тази каюткомпания, по дяволите!

— Никога досега не бях срещал динозавър — каза шепнешком един млад офицер.

— Ще свикнеш — увери го мичман Ралстън.

исландия

Двата дни почивка дойдоха добре на всички. Сержант Никълс вече ходеше почти нормално с ранения си глезен, а американците, които бяха започнали да приемат рибата с определено отвращение, се нахраниха с допълнителните порции, които им бяха донесли британските морски пехотинци.

Едуардс огледа хоризонта за пореден път. Движението привлича автоматично човешкото око, а тя се движеше. Трудно му беше да не гледа. „В действителност — каза си Едуардс не е възможно да стоиш на пост, без да се оглеждаш.“ Тя смяташе, че това е смешно. Техните спасители — Едуардс не беше толкова наивен, че да ги смята за такива — бяха донесли и сапун. Едно езерце на половин миля от укритието им на хълма беше определено за място за къпане. В една вражеска страна никой не се отдалечаваше толкова много сам и съвсем естествено на лейтенанта му се беше паднала задачата да я придружава, както и тя да придружава него. Да я пази със зареден автомат, докато се къпеше, му изглеждаше абсурдно, дори и с всичките тези руснаци на острова. Докато тя се обличаше, той забеляза, че раните ѝ бяха почти заздравели.

— Свърших, Майкъл. — Те нямаха кърпи, но това беше твърде ниска цена за удоволствието да се почувстват хора отново. Тя се приближи към него. Косата ѝ беше мокра, а изражението ѝ дяволито. — Карам те да се чувстваш неловко. Съжалявам.

— Не си виновна. — Невъзможно му беше да ѝ се сърди.

— Бебето ме прави дебела — каза тя. Майк не виждаше разлика, но пък в крайна сметка не неговата фигура се променяше.

— Изглеждаш добре. Съжалявам, че гледах, когато не трябваше да гледам.

— Че какво лошо има в това?

Едуардс за сетен път не знаеше какво да каже.

— Ами, след... след онова, което се случи с теб, искам да кажа, ти вероятно не искаш няколко непознати мъже да стоят край теб и да те гледат, докато си, ъъ, гола.

— Майкъл, ти не си като онези. Знаем, че никога няма да ме нараниш. Дори и след всичко, което те направиха с мен, ти казваш, че съм красива — когато аз дебелея.

— Вигдис, със или без бебето, ти си най-красивото момиче, което съм срещал. Ти си силна и храбра. — „И аз мисля, че те обичам, но ме е страх да ти го кажа.“ — Ние просто се запознахме в лош момент и това е всичко.

— За мен моментът си беше много хубав, Майкъл. — Тя го хвана за ръката. Вече се усмихваше често и усмивката ѝ беше нежна и приятелска.

— Докато ме познаваш, всеки път, когато си помислиш за мен, ще си спомняш за онзи... руснак.

— Да, Майкъл, ще си го спомням. Аз си спомням, че ти ми спаси живота. Аз пита сержант Смит. Той казва, ти имаш заповеди да не се приближаваш до руснаци, защото е много опасно за теб. Той казва, ти идваш заради мен. Тогава дори не ме познаваш, но идваш.

— Направих каквото трябваше. — Сега той се усети, че държи и двете ѝ ръце. Какво трябваше да ѝ каже? „Скъпа, ако някога успеем да се измъкнем живи оттук... това звучи като реплика от глупав филм.“ Едуардс отдавна беше забравил какво е да бъдеш на шестнадесет години, но сега стеснителността, която тровеше юношеството му, се завръщаше с пълна сила. Като ученик Майк не беше точно царят на свалячите в гимназия Ийстпойнт. — Вигдис, аз не съм много добър в тези неща. Със Сенди беше различно. Тя ме разбираше. Не знам как да говоря с момичетата по дяволите, не знам дори как да говоря с хора. Аз правя метеорологични карти и си играя с компютри, но обикновено изпивам по няколко бири, преди да се осмеля да кажа...

— Знам, че ме обичаш, Майкъл. — Очите ѝ блестяха, докато разкриваше тайната.

— Ами, да.

Тя му подаде сапуна.

— Време е и ти да се изкъпеш. Няма да гледам много.

ФЬОЛЦИХАУЗЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Майор Сергетов подаде бележките си. Съветските сили бяха успели да прекосят Лайне на още едно място — при Гронау, на петнадесет километра северно от Алфелд, — и сега в настъплението срещу Хамелн участваха шест дивизии, докато други се опитваха да разширят пробива. Въпреки това настъплението не вървеше много добре. В тази част на страната имаше относително малко пътища, а пътищата, които Съветите контролираха все още, бяха подложени на жестоки въздушни и артилерийски атаки, които изцеждаха силите на колоните много преди да успеят да влязат в бой.

Онова, което беше започнало като опит на три мотострелкови дивизии да отворят коридор за една танкова дивизия, се беше превърнало в настъпление на цели две съветски армии. Там, където преди бяха срещали отпор само от две разбити германски бригади,

сега имаше жива стена от части на почти всички страни, членки на НАТО. Алексеев се ядосваше за пропуснатите възможности. Как ли щяха да се развият събитията, ако дивизионната артилерия не беше засипала мостовете с ракети? Дали тогава щеше да успее да стигне до Везер само за един ден, както беше планирал? „Това е вече минало“ — напомни си Паша. Той погледна информацията за наличностите от гориво.

— Един месец?

— При сегашните оперативни темпове, да — каза мрачно Сергетов. — И за да го имаме, осакатихме цялата си национална икономика. Баща ми пита дали не можем да намалим разходите на фронта...

— Разбира се — избухна генералът. — И да загубим тази война! Това ще спести от ценното му гориво!

— Другарю генерал, вие поискахте да ви предоставя точна информация и аз го направих. Баща ми успя да ми предаде и това. — Младежът извади някакъв документ от палтото си. Това беше разузнавателен доклад на КГБ от десет страници с гриф „САМО ЗА ЧЛЕНОВЕ НА ПОЛИТБЮРО“. — Много интересно четиво. Баща ми пожела да ви напомня за риска, на който се излага, като ви предоставя този документ.

Генералът четеше бързо и обикновено не показваше много емоции. Западногерманското правителство беше установило пряк контакт със съветското чрез посолствата на двете страни в Индия. Предварителните дискусии бяха върху възможността да се постигне някакво споразумение. Оценката на КГБ беше, че тази стъпка показва политическото разцепване на НАТО и вероятно показва проблеми със запасите на противника. Следваха две страници с графики и твърдения за повредени натовски кораби, плюс анализ на изразходваните от НАТО боеприпаси. КГБ беше изчислило, че запасите на НАТО са спаднали до необходимите за две седмици, въпреки всички доставки, които врагът беше получил досега. Нито една от страните не беше произвела достатъчно боеприпаси и гориво, за да поддържа силите си.

— Баща ми смята, че тези данни за германците са извънредно важни.

— Възможно е — каза предпазливо Алексеев. — Те няма да отслабят съпротивата си, докато политическите им лидери се опитват

да постигнат приемливо споразумение, но ако ние им направим приемливо предложение и успеем да ги отделим от НАТО, то нашата цел ще бъде постигната и ние спокойно ще можем да завземем Персийския залив. Какво предложение ще направим на германците?

— Това още не е решено. Германците са поискали от нас да се изтеглим зад границите отпреди войната, като окончателните условия ще бъдат уточнени на по-официално равнище с международно посредничество. Изтеглянето им от НАТО зависи от окончателните условия на договора.

— Не е приемливо. Ние не получаваме нищо. Чудя се защо ли изобщо преговарят?

— Очевидно в тяхното правителство е имало големи несъгласия заради преместването на цивилното население и унищожаването на икономическите активи.

— О! — Икономическите последствия от войната за Германия изобщо не интересуваха Алексеев, но германското правителство наблюдаваше как работата на две поколения се разрушаваше от съветските експлозиви. — Но защо това не ни беше казано?

— Политбюро смята, че новината за възможно постигане на споразумение ще се отрази неблагоприятно върху понататъшния натиск срещу германците.

— Идиоти. Тази информация ни показва какво трябва да атакуваме!

— Същото каза и баща ми. Той иска вашето мнение за всичко това.

— Предайте на министъра, че не виждам никакви признаци на отслабване на съпротивата на НАТО на фронтовата линия. Германският боен дух в частност е все още висок. Те се съпротивляват навсякъде.

— Правителството им може да е започнало преговорите, без да уведоми армията. Ако се опитват да минат зад гърба на съюзниците си от НАТО, защо тогава да не подминат и върховното командване на въоръжените си сили? — предложи Сергетов. В крайна сметка, в неговата родина това ставаше постоянно...

— Това е едната възможност, Иван Михайлович. Но има и друга. — Алексеев погледна отново документа. — Всичко това може да е една голяма измама.

Инструктажът беше проведен от един капитан. Докато той говореше, капитаните на ескортните кораби и техните старши помощници прелистваха раздадените им материали като гимназисти в Деня на Шекспир.

— Външните хидролокаторни постове ще бъдат разположени по оста на заплаха тук. — Капитанът посочи с показалката си към една схема. Фрегатите „Рубен Джеймс“ и „Батълак“ щяха да бъдат отдалечени на почти тридесет мили от формацията. Това ги оставяше извън покритието на зенитно-ракетните комплекси на останалите кораби. Те разполагаха със свои зенитни ракети, но нямаше да могат да разчитат на помощ от останалите. — През по-голямата част от пътуването ще разполагате с поддръжка от SURTASS. В момента корабите се предислоцират. Можем да очакваме подводни и въздушни атаки от страна на Съветите. За да се справим с въздушната заплаха, самолетносачите „Индипендънс“ и „Америка“ ще осигуряват поддръжка на конвоя. Новият кръстосвач от клас „Егида“ — „Бънкър Хил“ — също ще пътува с конвоя. Освен това, ВВС ще отстранят съветския спътник за океанско радарно разузнаване по време на следващото му преминаване, около дванадесет-нула-нула часа Зулу утре.

— Браво! — отбеляза капитанът на един ескадрен миноносец.

— Господа, ще охраняваме общо два милиона тона оборудване, плюс една пълна бронирана дивизия, съставена от запасници и формации на Националната гвардия. Без да се броят материалните запаси, това са доставки, които ще позволят на НАТО да продължи да се бие в продължение на три седмици. Този конвой трябва да стигне до местоназначението си.

— Въпроси? Няма ли? Добре, тогава ви желая успех.

Театърът се изпразни и офицерите минаха покрай въоръжената охрана и излязоха на огряната от слънцето улица.

— Джери? — каза тихо Морис.

— Да, капитане? — Пилотът си сложи авиаторските слънчеви очила.

— За снощи...

— Капитане, миналата нощ ние и двамата пихме твърде много, и честно казано, аз не си спомням почти нищо. След шест месеца може би можем да определим какво стана снощи. Добре ли спяхте?

— Почти дванадесет часа. Будилникът ми не се включи.

— Може би трябва да го смените. — Те минаха покрай бара, където бяха предната вечер. Двата погледнаха заведението и се разсмяха.

— Пак се завръщаме в морето, приятели! — Дъг Перин се присъедини към тях.

— Само недей да правиш оня номер с приближаването на кораба си до врага — предложи О'Мали. — Това е опасно.

— Твоята работа е да държиш копелетата далеч от нас, Джеро. Ще се справиш ли?

— Ще бъде по-добре за него да се справи — отбеляза насмешливо Морис. — Не ми се иска да разбере, че той е голям само на приказки!

— Тук си имаме много готина компания — каза ядосано пилотът. — Значи, аз си летя сам-самичък, намирам някаква проклета подводница, давам я на Дъг и какво получавам в замяна?

— Това е проблемът на всички летци. Ако на всеки пет минути не им повтаряш колко са велики, те изпадат в депресия — каза усмихнато Морис. Ед вече не беше човекът, който едва си бе отворил устата на вечерята миналата вечер. — Дъг, имаш ли нужда от нещо, което може да е на борда?

— Може би няма да е зле да си разменим малко храна?

— Няма проблем. Изпрати артелчика си. Сигурен съм, че ще успеем да уредим нещо. — Морис погледна часовника си. — Остават още три часа до отплаването. Хайде да си вземем по един сандвич и да обсъдим някои неща. Имам една идея как да заблудим съветските бомбардировачи, която искам да ви изложа...

Три часа по-късно два влекача „Моран“ изтеглиха фрегатите от кейовете им. „Рубен Джеймс“ се движеше бавно през мръсната вода, включил турбинните си двигатели на мощност, която му осигуряваше скорост от шест възела. О'Мали наблюдаваше процедурата от дясната седалка на хеликоптера си. Неговата работа беше да внимава за

вероятна руска подводница на изхода на пристанището, въпреки че четири патрулни самолета „Орион“ непрекъснато прочесваха зоната. Подводницата, която бяха унищожили преди два дни, вероятно беше изпратена със задачата да проследи конвоя, след което да подаде указания на съветските бомбардировачи и най-накрая сама да се приближи до конвоя и да го нападне. Подводницата беше унищожена, но това не означаваше, че отплаването на конвоя е тайна. В Ню Йорк живееха осем милиона души и все някой от тях седеше на балкона си с бинокъл в ръце и каталогизираше корабите по вид и брой. Този човек щеше да направи един съвсем обикновен телефонен разговор и данните щяха да бъдат в Москва само след няколко часа. Други подводници щяха да се приближат към конвоя. Още щом излезеха от наземното въздушно покритие, съветските разузнавателни самолети щяха да започнат да ги търсят, следвани от въоръжените с ракети „Бекфайър“.

„Толкова много кораби“ — помисли си Морис. Те преминаха край редица контейнеровози, натоварени с танкове, бойни машини и бойци на цяла бронирана дивизия. Други бяха натоварени с контейнери, които можеха да бъдат разтоварени върху камиони за незабавно изпращане на фронта, като съдържанието им беше записано в компютър, за да се осигури бързата им доставка до местоназначението. Ед се сети за излъчваните по телевизията репортажи за сухопътните сражения в Германия. Точно затова беше всичко. Мисията на флота беше да задържи морските пътища отворени, за да бъдат доставени инструментите, от които бойците в Германия имаха нужда. Корабите трябваше да преминат през океана.

— Как върви? — попита Калоуей.

— Не е зле — отговори Морис на репортера. — Имаме перкови стабилизатори и корабът не се клати много. Ако имате някакъв проблем, нашият санитар може би ще измисли нещо. Не се срамувайте да го питате.

— Ще се опитам да не ви преча.

Морис кимна приятелски на журналиста на „Ройтерс“. Той се беше обадил само един час преди да пристигне, но, както изглежда, беше професионалист, или поне имаше достатъчно голям опит, за да

опакова всичките си вещи само в една чанта. Журналистът получи последната празна койка в офицерските помещения.

— Адмиралът ви твърди, че сте един от най-добрите му капитани.

— Предполагам, че скоро ще разберем дали е бил прав — отвърна Морис.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ПОРАЗЯВАНЕ НА ЦЕЛИТЕ

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

Първите два дни всичко вървеше добре. Ескортът отплава първи, като не спираше да прочесва с хидролокаторите си плитките крайбрежни води, търсейки подводници. Търговските кораби последваха бойните и бавно се подредиха в осем колони от по десет кораба. Конвоят се движеше със скорост двадесет възела и бързаше да достави товара си. Под прикритието на масивен чадър от самолети с наземно базиране корабите се придвижваха на скорост по почти права линия през първите четиридесет и осем часа и преминаха покрай бреговете на Ню Ингленд, Източна Канада, остров Сейбъл и Големите брегове. Лесната част от пътуването вече беше зад тях. Напускаяки бреговите води, за да навлязат в Атлантическия океан, те се отправяха към неизвестното.

— За начина, по който ще изпращам дописките си... — каза Калоуей на Морис.

— Два пъти дневно можете да използвате спътниковия ми предавател, стига да не пречите на официалния трафик. Найясно ли сте, че дописките ви ще бъдат прочетени в Норфолк, за да не се допусне изтичане на поверителна информация?

— Напълно. Капитане, повярвайте ми, докато съм с вас, няма да разкрия нищо, което може да застраши кораба ви! Тази година имах достатъчно вълнения в Москва.

— Какво? — Морис се обърна и свали бинокъла си.

Калоуей му обясни какво се беше случило през пролетта.

— Патрик Флин, колегата ми от „Асошиейтед Прес“ е на борда на „Батълакс“. Без съмнение, пие бира — заключи той.

— Значи вие сте били там, когато започна всичко това? Знаете ли защо все пак започна?

Калоуей поклати глава.

— Капитане, ако знаех, отдавна вече щях да съм публикувал статия.

На крилото на мостика се появи един свързочник с папка. Морис взе папката, прочете трите съобщения и ги подписа.

— Нещо интересно? — попита с надежда Калоуей.

— Новите данни за метеорологичната прогноза и нещо за онзи съветски разузнавателен спътник. ВВС ще се опитат да го свалят, преди да стигне до нас. Нищо особено. Предполагам, че нямате проблеми с настаняването. Греша ли?

— Не, капитане. Няма нищо по-хубаво от едно пътуване по море.

— Това е вярно. — Морис подаде глава през вратата на лоцманската кабина. — Обща тревога, въздушна заплаха.

Морис заведе журналиста в СІС и му обясни, че учебната тревога, на която щеше да стане свидетел, имаше за цел капитанът да се увери, че хората му могат да си свършат работата както трябва, дори и на тъмно.

— Да не би да сте получили предупреждение в някоя от онези радиограми?

— Не, но след шест часа ще излезем извън покритието на изстребителите с наземно базиране. Това означава, че Иван ще дойде да ни потърси. — „И ние тук ще се почувстваме ужасно самотни“, помисли си Морис. Учебната тревога продължи един час. Екипът на СІС проведе две компютърни симулации. По време на втората симулация една вражеска ракета успя да проникне през отбраната на фрегатата.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Изстребителят F-15 спря точно пред сградата на укритието. Началникът на наземния екип постави стълбата до самолета и майор Накамура слезе от кабината и се обърна, за да огледа повредите по обгорения си самолет.

— Не изглежда зле, майоре — окуражи я сержантът. Една осколка от експлодиращия ракетен двигател беше пробила дупка с

размера на кутия бира в лявото крило, преминавайки само на три инча от резервоара. — Мога да го поправа за два часа.

— Добре ли сте? — попита я инженерът от „Локхийд“.

— Взриви се на петдесет фута и имах чувството, че съм попаднала в ада. Между другото, вие сгрехихте. Когато се взривят, гледката е доста живописна. Парчета хвърчат навсякъде. Извадих късмет, че ме улучи само едно. — Експлозията я беше изплашила до смърт, но оттогава Накамура бе имала един час, за да се възстанови. Сега тя беше просто бясна.

— Съжалявам, майоре. Иска ми се да можем да кажа нещо повече от това.

— Просто ще трябва да опитаме пак — каза Зайо и погледна през дупката в крилото към небето. — Кога е следващият прозорец?

— След единадесет часа и шестнадесет минути.

— Значи ще опитаме тогава. — Тя влезе в сградата и се качи по стълбите до стаята на пилотите. Стените бяха покрити с материя за шумова изолация. Другата ѝ функция беше да предотвратява сериозни наранявания на юмруците на летците.

КИРОВСК, РСФСР

Спътникът RORSAT продължи необезпокояван орбиталния си път и при следващото си преминаване над Северния Атлантик откри група от почти сто кораба, подредени в равни колони. Съветските аналитици решиха, че това можеше да бъде само конвойт, за който им беше съобщило разузнаването. Те отбелязаха със задоволство, че конвойт се намираше в открито море, където лесно можеше да бъде атакуван.

След деветдесет минути два полка въоръжени с ракети бомбардировачи „Бекфайър“, предшествани от разузнавателни самолети „Беър-Д“, излетяха от четирите бази край Кировск, напълниха резервоарите си и се насочиха към радарната дупка над Исландия.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Значи това е изненадата, която сте им подготвили? — попита Калоей. Той посочи няколко знака върху тактическия екран.

Морис кимна замислено.

— Досега изпрацахме повечето конвои при EMCON — контрол на емисиите — при което радарите са изключени, за да направят откриването по-трудно. Този път ще направим нещо друго. Това е картината от радар SPS-49...

— Черното чудовище над лоцманската кабина ли имате предвид?

— Точно така. Тези символи означават изтребители „Томкет“, базирани на самолетоносача „Америка“ Това тук е танкер КС-135, а това бечче тук е радарна „птичка“ Е-2С „Хоукай“ с изключен радар. Когато Иван се появи, той ще трябва да се приближи, за да види какво става.

— Но руснаците вече знаят какво става — възрази Калоуей.

— Не, те знаят, че тук някъде има конвой. Това не е достатъчна информация, за да започнат да изстрелват ракетите си. Единственото сигурно нещо, което знаят руснаците, е, че тук има включен радар SPS-49. Те ще трябва да включат своите радари, за да проверят какво има във водата. Ако господин Беър направи това, ние ще го видим и нашите изтребители ще го подгонят толкова бързо, че изобщо няма да разбере какво го е ударило.

— А ако бомбардировачите не дойдат днес?

— Тогава ще ги срещнем някой друг път. Беърите си говорят и с подводници, господин Калоуей. Все още си струва да ги унищожим.

исландия

Те се почувстваха отегчени за първи път, откакто бяха заедно. Едуардс и групата му често бяха изпитвали ужас, но никога не бяха скучали. Сега не се бяха помръднали от мястото си в продължение на четири дни и все още не бяха получили заповед да се преместят. Те наблюдаваха и докладваха за слаба активност на съветските части, но като нямаше кой знае какво за правене, времето минаваше бавно.

— Лейтенант. — Гарсия посочи нагоре. Виждам самолети, които се движат на юг.

Едуардс извади бинокъла си. Небето беше покрито с бели, пухкави облаци. Днес условията не благоприятстваха образуването на двигателни следи, но той забеляза отблясък от нещо и напрегна очите си, за да определи какво беше то.

— Никълс, ти какво мислиш? — Той подаде бинокъла на сержанта.

— Това са съветски „Бекфайър“ — отвърна просто Никълс.

— Сигурен ли си?

— Напълно, лейтенант. И преди съм ги виждал, при това доста често.

— Преброй ги. — Едуардс разопакова радиопредавателя.

— Виждам само четири. Всичките се насочват на юг, сър.

— И си сигурен, че са „Бекфайър“? — настоя още веднъж Едуардс.

— Дяволски сигурен съм, лейтенант Едуардс! — отговори обидено сержантът. Той гледаше как офицерът включва предавателя.

— Хрътка вика Кучкарник. — Този път в комуникационния център бяха по-бавни от обикновено и отговориха едва след третото повикване.

— Кучкарник, тук Хрътка. Имам информация за вас. Виждаме бомбардировачи „Бекфайър“, които се движат на юг над нашата позиция.

— Откъде знаете, че са „Бекфайър“? — заинтересува се Кучкарник.

— Защото сержант Никълс от Кралската морска пехота казва, че е дяволски сигурен. Преброихме четири — Никълс вдигна пет пръста — поправка, пет самолета, които се движат на юг.

— Прието, Хрътка, благодарим ви. Нещо друго?

— Отрицателно. Колко дълго искате да останем на този хълм?

— Ще ви кажем. Търпение, Хрътка. Не сме ви забравили. Край.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

Съветските разузнавателни самолети напредваха в полукръг. Екипажите им оглеждаха въздуха и наблюдаваха радарните и радиопредавателните честоти. Засега водещият „Беър“ засичаше само емисии от един американски радар и само след една минута той беше идентифициран като SPS-49, модел за въздушно търсене, който беше на въоръжение в ракетните фрегати от клас „Пери“. Бордовите техници измериха интензитета на сигнала, нанесоха позицията му на картата и прецениха, че се намират извън обхвата му.

Командващият нападението се намираше в третия самолет. Той получи информацията и я сравни с разузнавателните си данни за конвоя. Позицията на радара се намираше точно в центъра на кръга, който беше очертал на картата си. Той винаги ставаше подозрителен, когато нещата съвпадаха толкова точно. Конвоят беше тръгнал по пряк маршрут за Европа. Защо? Досега повечето конвои заобикаляха далеч на юг край Азорските острови, за да накарат бомбардировачите му да се придвижат по-далеч, отколкото им се искаше, като по този начин принуждаваха следващите разузнавателни самолети Ту-22 да носят само по една ракета вместо две. Тук имаше нещо странно. По негова заповед патрулът се преориентира по оста север-юг и започна да намалява височината на полета си, за да остане под хоризонта на американския радар.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— На какво разстояние можем да виждаме? — попита Калоуей.

— Това зависи от височината и размера на целта, както и от метеорологичните условия — отговори Морис, докато гледаше към екраните на електронните уреди. Два флотски изстребителя „Томкет“ бяха готови за бой. — Ако някой „Беър“ лети на височина тридесет хиляди фута, ние вероятно ще го забележим от разстояние двеста и петдесет мили. Но колкото по-ниско лети, толкова повече може да се приближи. Радарът не може да види през хоризонта.

— Но ако лети ниско, ще изразходва повече гориво.

Морис погледна към журналиста.

— Тези проклетници имат достатъчно гориво за цяла седмица — преувеличи той.

— Съобщение от LANTFLT, капитане. — Комуникационният офицер подаде формуляра: „ВЪЗМОЖНО НАПАДЕНИЕ НА БЕКФАЙЪР НА ЮГ ОТ ИСЛАНДИЯ 1017Z.“ Морис предаде съобщението на тактическия си офицер, който незабавно погледна към картата.

— Добри новини? — попита Калоуей. Той беше достатъчно умен, за да не поиска да види радиограмата.

— След малко повече от два часа може да се срещнем с бомбардировачи „Бекфайър“.

— По конвоя ли ще стрелят?

— Не, вероятно първо ще се опитат да стрелят по нас. Те разполагат с цели четири дни да унищожат конвоя и ако преди това премахнат ескортиращите кораби, ще улеснят задачата си.

— Тревожите ли се?

Морис се усмихна леко.

— Господин Калоуей, аз винаги се тревожа.

Капитанът погледна инстинктивно към различните табла. Всичките му оръжейни и сензорни системи бяха напълно изправни — предимството да имаш чисто нов кораб! Върху таблото за заплаха не се виждаше подводна активност в близост до фрегатата — нещо, което трябваше да се приема с голяма доза скептицизъм. Той можеше да обяви обща тревога още сега, но по-голямата част от екипажа му беше на обяд. По-добре щеше да бъде да ги остави да се нахранят.

„Проклето чакане“ — помисли си Морис. Той гледеше мълчаливо екраните. Точките на радарите показваха кръжащите приятелски самолети, чиито пилоти също бяха принудени да чакат.

— Пристига още въздушна поддръжка — докладва един офицер. На екрана на радара се появиха още два изстребителя „Томкет“, които бяха в състава на бойния патрул. „Америка“ беше получил същата радиограма. Самолетоносачът се намираще на двеста мили от конвоя и пътуваше на запад към Норфолк. Същото се отнасяше и за „Индипендънс“, който се завръщаше от Азорските острови. Авионосците бяха в открито море още от началото на войната и кръстосваха напред-назад, за да избегнат съветските разузнавателни спътници. Те бяха успели да осигурят противоположна защита на няколко конвоя, въпреки че така сами бяха поели огромен риск. Засега най-големите американски бойни кораби не можеха да действат така, както се предполагаше, че ще действат. Те все още не бяха нападателни оръжия. Съдбата на групата на „Нимиц“ беше един горчив урок. Морис си запали цигара. Едва сега успя да се сети защо беше отказал цигарите. Когато изпушеше твърде много, те изгаряха гърлото му, потискаха чувството му за вкус и караха очите му да се насълзват. От друга страна, с пушенето той убиваше времето, докато чакаше.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

Разузнавателните самолети бяха подредени в права линия по оста север-юг и се концентрираха върху радарния сигнал на фрегатата.

Командващият нападението им нареди да завият на запад и да намалят височината. Два от самолетите му не изпълниха заповедта и той трябваше да я повтори.

На двеста мили западно от тях, на борда на кръжация Е-2С „Хоукай“, един техник вдигна глава. Той току-що беше чул някой да говори на руски; с код, но със сигурност на руски.

Само за няколко минути всички ескортни кораби вече бяха получили тази информация и всички стигнаха до едно и също заключение — бомбардировачите не можеха да стигнат дотук толкова бързо, следователно ставаше въпрос за разузнавателни самолети. Всички искаха да свалят по някой „Беър“. „Америка“ започна да изстрелва изстребителите си заедно с още радарни самолети. В крайна сметка, може би руснаците търсеха самолетносача, а не конвоя.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Трябва да се насочва към нас — каза тактическият офицер.

— Това беше и смисълът на цялата идея — съгласи се Морис.

— Какво е разстоянието? — попита Калоуей.

— Няма начин да го разберем. Радарният самолет е чул радиопредаване на руски. Вероятно е доста близо, но при определени атмосферни условия подобно нещо може да се чуе от огромно разстояние. Господин Ленър, обявете бойна тревога и готовност за въздушно нападение.

Пет минути по-късно фрегатата беше готова да посрещне атаката.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

— Добро утро, господин Беър. — Пилотът на „Томкет“ погледна телевизионния си екран. Съветският самолет се намираше на четиридесет мили и слънцето хвърляше отблясъци от масивните му витла. Пилотът на изстребителя реши да се приближи, без да включва радара си, и придвижи ръчката на газта до мощност осемдесет процента, след което активира управлението на ракетите си. Темпът на приближаване беше над хиляда мили в час, или седемнадесет мили в минута.

След това пилотът нареди: „Активирай!“ и офицерът за радарно прехващане (RIO) на задната седалка на самолета включи радара AWG-9 на изстребителя.

— Пипнахме го — каза RIO след няколко секунди.

— Пуск! — Две ракети се отделиха от пилоните си и ускориха до повече от три хиляди мили в час.

Съветският електронен техник се опитваше да изолира сигнатурата на търсещия радар на фрегатата, когато от системата за предупреждение се чу остър звук. Той се обърна, за да види какво означава шумът, и лицето му побледня.

— Предупреждение за въздушна атака! — извика той по вътрешната връзка.

Пилотът реагира моментално, като изви самолета си вляво и се спусна към повърхността на океана, докато техникът активираше отбранителните си заглушителни системи. Завоят обаче беше скрил купола на заглушаващите системи от приближаващите ракети.

— Какво става? — попита командващият нападението по вътрешната връзка.

— Захванати сме от радар на прехващач — отговори техникът, който бе успял да запази самообладание въпреки уплахата си. — Заглушаващите куполи са активирани.

Командващият нападението се обърна към свързочния си офицер.

— Изпратете предупреждение: вражески изстребители над тази позиция.

На свързочника не му остана време за това. Ракетите изминаха разстоянието до целта си за по-малко от двадесет секунди. Първата се обърка и не улучи, но втората захвана спускащия се самолет и откъсна опашката му. „Беърът“ падна в океана с грациозността на изпуснат лист хартия.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

На радара се виждаше американският изстребител. Той изстреля две ракети, които моментално изчезнаха. Самолетът продължи да лети напред още тридесет секунди, след което се обърна и пое обратно на запад.

— Това беше свалена цел, господа — каза Морис. — Минус един „Беър“.

— Откъде знаете? — поинтересува се Калоуей.

— Мислите ли, че щеше да се върне, ако не беше улучил? А и ако беше свалил нещо друго, а не „Беър“, щеше да наруши радиомълчанието. ESM, отчитаме ли радиотрафик по нула-осем-нула?

Старшината в предния десен ъгъл на отсека дори не вдигна глава.

— Не, сър, съвсем нищо.

— По дяволите! — каза Морис. — Получи се.

— И ако нахалникът не е успял да изпрати предупреждение... — Калоуей най-после разбра.

— Ние сме единствените, които знаят, че е свален. Може би ще успеем да свалим цялата им група. — Морис отиде до екрана. Всички изстребители на „Америка“ вече бяха във въздуха, на седемдесет мили южно от конвоя. Той погледна към часовника на напречната преграда — до идването на бомбардировачите оставаха още четиридесет минути. Морис вдигна един телефон. — Капитанът до мостика. Дайте знак на „Батълак“ да се приближи.

След няколко секунди британският кораб зави рязко наляво и тръгна на запад към американската фрегата. Морис си помисли, че щом като една нова идея беше свършила работа днес, то нямаше причина и втората да не бъде успешна.

— Готови за излитане на хеликоптера — заповяда той.

О’Мали седеше в пилотската кабина и четеше списания, или поне оставяше очите си да прегледат снимките, докато съзнанието му се опитваше да се откъсне от онова, което ставаше около него. Съобщението по високоговорителя го откъсна от мис юли. Ралстън незабавно започна подготовката за включване на двигателя, докато Джери погледна табло, за да се увери, че няма никакви механични проблеми, след което хвърли един поглед през вратата, за да се увери, че палубният обслужващ екип се намира на безопасно разстояние.

— Каква е задачата ни, командир? — попита системният оператор.

— Трябва да служим за примамка на ракетите, Уили — отвърна спокойно О’Мали и вдигна хеликоптера си във въздуха.

Най-южният „Беър“ се намираше на шестдесет мили от конвоя, но все още не знаеше това. Американците също не знаеха, че той е там, защото съветският самолет се намираше под хоризонта на „Рубен Джеймс“. Пилотът му знаеше, че вече беше дошло време самолетите да наберат височина и да включат търсещите си радари. Но командирът им все още не беше дал заповед за това. Пилотът се тревожеше, въпреки че нямаше за какво. Инстинктът му казваше, че става нещо странно. Миналата седмица беше изчезнал един „Беър“, който беше докладвал, че следи само един радар на американска фрегата и нищо повече. „Също като сега...“ Тогава командирът на нападението беше прекратил мисията на бомбардировачите, защото се беше уплашил, че в зоната може да има вражески изстребители. За тази му постъпка го бяха разжалвали заради страхливост. Както често се случваше по време на война, единствените данни, които бяха достъпни, бяха лоши. Четири беъра не се бяха завърнали в базите си. Пилотът знаеше, командирът му все още не беше дал очакваната заповед, както и че нямаше положителен знак за неприятности. Но освен това знаеше и че това не го задоволява.

— Приблизително разстояние до американската фрегата? — Попита той по вътрешната връзка.

— Сто и тридесет километра — отговори навигаторът.

„Поддържайте радиомълчание — напомни си пилотът. — Такива са заповедите...“

— По дяволите заповедите — каза той на глас. След това протегна ръка и включи радиопредавателя си. — Чайка две до Чайка едно, край. — Нищо. Пилотът повтори повика си още два пъти.

Множество радиоприемници засякоха обаждането му и след по-малко от минута местоположението на самолета му беше определено точно, на четиридесет мили югоизточно от конвоя. Един „Томкет“ тръгна към координатите на контакта.

Командващият нападението не отговаряше... но пилотът знаеше, че той щеше да отговори, ако можеше. Щеше да отговори.

Бомбардировачите вече се намираха на по-малко от двеста километра от района. „Към какво ги водим?“

— Активирайте радара! — заповяда той.

Всички кораби от ескорта засякоха характерното излъчване на съветския радар. Най-близкият кораб, който имаше зенитни ракети на борда си, фрегатата „Гроувс“, незабавно включи ракетните си радари и изстреля една ракета срещу приближаващия съветски самолет — но изстребителят „Томкет“, който също се беше насочил към беъра, се намирал в опасна близост до него. Фрегатата изключи следящия си радар, ракетата изгуби радарния захват и автоматично се самоунищожи.

На борда на разузнавателния самолет се включиха алармените системи, които показаха изстрелването на зенитна ракета и наличието на радар за въздушно прехващане. Едва тогава радарният оператор засече конвоя.

— Множество кораби на северозапад. — Радарният оператор предаде информацията на навигатора, който предаде на бомбардировачите доклад за позицията. Беърът изключи радара си и се спусна надолу, докато свързочниците предаваха доклада за позицията на конвоя. След това всички включиха радарите си.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Ето ги и бомбардировачите — каза тактическият офицер, когато на екрана се появиха символите. — Пеленг нула-четири-нула, разстояние сто и осемдесет мили.

На мостика старпомът беше нервен както никога през живота си. Сякаш не му стигаше, че му предстоеше въздушно нападение, но и сега той управляваше кораба точно на петдесет фута от борда на „Батълак“. Двата кораба бяха толкова близо един до друг, че на радарния екран щяха да изглеждат като една цел. На пет мили от тях О’Мали и хеликоптерът на „Батълак“ също летяха близо един до друг със скорост двадесет възела. Двата хеликоптера бяха включили предавателите си за усилване на радарните сигнали. Обикновено те

биха били твърде малки, за да бъдат открити от този вид радар, сега щяха да изглеждат като кораб, който си струва да се атакува с ракети.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

Сега въздушните бойни действия бяха придобили елегантността на ръкопашен бой в кръчма. Американските изстребители от бойния патрул край конвоя се насочиха към трите беъра, по първия от които вече беше изстреляна една ракета. Останалите два все още не бяха открили конвоя и нямаше и да го открият, защото завиха на изток, за да се измъкнат. Опитът им се оказа неуспешен. Витловите патрулни бомбардировачи не можеха да избягат от свръхзвуковите изстребители.

Чайка две беше свален първи. Пилотът успя да изпрати доклада си за контакта и получи потвърждение, преди две ракети „Спароу“ да се взривят в близост до него, при което крилото му се подпали. Той заповяда на екипажа си да катапултира и задържа самолета си изравнен доколкото можеше, за да могат да се измъкнат. Минута по-късно той също се измъкна от седалката си и скочи през аварийния люк в пода. Самолетът се взриви пет секунди след като парашутът му се отвори. Пилотът гледаше как самолетът се превръща в огнено кълбо и се чудеше дали нямаше да се удави в океана.

Над него една ескадрила „Томкет“ се насочи към бомбардировачите. Състезанието беше кой да пусне ракетите си първи. Съветските Ту-22 набраха височина на форсаж и активираха своите радари за наземно търсене, за да намерят цели за ракетите си. Заповедите им бяха да открият и да унищожат ескортиращите кораби и те откриха онова, което търсеха на тридесет мили от основния конвой — две точки на радарния екран. Срещу по-голямата точка бяха изстреляни шест ракети, а срещу по-малката — четири.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

— Имаме нападение от няколко полка „Бекфайър“, което се провежда в момента при координати четиридесет и пет градуса север, четиридесет и девет градуса запад. — Толанд държеше телекса светкавица в ръка.

— Какво казва COMEASTLANT за това?

— Той вероятно чете същия телекс в този момент. Готов ли си?
— попита той летеца изстребител.

— Разбира се, че съм готов!

Телексната машина в ъгъла на стаята започна да трака:
„ЗАПОЧНЕТЕ ОПЕРАЦИЯ ДУЛИТЪЛ.“

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Вампир, вампир! Приближаващи ракети.

„Ето, че пак се започва“ — помисли си Морис. Тактическият екран беше по-модерен от този на „Фарис“ и всяка ракета беше маркирана със скоростен вектор, който показваше скоростта и посоката ѝ. Ракетите се движеха ниско над повърхността. Морис вдигна телефона си.

— Капитанът до мостика. Изпълнете маневра за разделяне.

— Мостикът, слушам. Разделяме се — каза Ърнст. — Стоп машини! Пълен назад!

Рулевият дръпна ръчката за управление на газта назад, след което рязко промени наклона на витловите лопати. Корабът тръгна назад. „Рубен Джеймс“ намали скоростта си толкова бързо, че хората на борда му трябваше да се хванат за нещо, за да не паднат. „Батълак“ се втурна напред и ускори до двадесет и пет възела. Веднага щом се отдалечи на безопасно разстояние, британската фрегата зави рязко наляво, а „Рубен Джеймс“ даде пълен напред и зави рязко надясно.

Всеки съветски радарен оператор, който би имал възможността да види тази маневра, щеше да се възхити на измамата. Изстреляните ракети AS-4 бяха насочени към една цел. Сега целите бяха две и се разделяха. Ракетите разделиха вниманието си поравно между двете, като към всяка цел се насочиха по три.

Морис наблюдаваше напрегнато екрана си. Разстоянието между неговия и британския кораб се увеличаваше бързо.

— Ракети ни следят! — каза високо ESM операторът. — Няколко търсещи ракетни глави ни следят.

— Пълен дясно на борд, обратен курс. Изстреляйте диполните отражатели!

Всички в CIC подскочиха, когато четирите ракети се взривиха точно над главите им и изпълниха въздуха с алуминиево фолио, създавайки радарна цел за ракетите. Междувременно фрегатата се

наклони рязко наляво при завоя. Носовата ѝ ракетна установка се завъртя заедно с нея. Установката вече беше заредена с ракета, която щеше да бъде изстреляна срещу първата руска ракета. Фрегатата пое курс на север, на три мили зад „Батълак“.

— Готови сме — каза оръжейният офицер. Върху контролното табло на системата за управление на огъня замига лампичката на решението.

Първата от белите ракети SM1 излетя в небето. Тя едва беше напуснала пусковите релси, когато установката се изви в две измерения и пое друга ракета от кръговия магазин, след което се обърна отново и изстреля втора ракета седем секунди след пуска на първата. Цикълът беше повторен още два пъти.

— Това е! — каза О’Мали, когато видя първата димна следа. Той натисна копчето на усилвателя на радарните сигнали. — Бравичка, изключи предавателя си и се отдели наляво! — Двата хеликоптера включиха двигателите си на пълна мощност и избягаха от зоната. Четири ракети внезапно се оказаха без цели. Те продължиха да се движат на запад в търсене на нови цели, но такива нямаше.

— Изстреляйте още диполни отражатели — заповяда Морис, докато наблюдаваше как се сливат векторите на приятелските и вражеските ракети. СИС се разтърси отново, когато във въздуха се пръсна втори облак алуминиево фолио, който беше понесен от вятъра към приближаващите ракети.

— Все още има ракети, които ни следят!

— Попадение! — възкликна оръжейният офицер. Първата ракета изчезна от екрана, прехваната на шестнадесет мили от фрегатата, но втората продължи да приближава. Първата зенитна ракета, която беше изстреляна, не улучи и се взриви зад нея. Втората също не улучи. Беше изстреляна трета. Разстоянието между фрегатата и вампира беше намаляло на шест мили. Пет. Четири. Три.

— Попадение! Остава само една ракета... отклонява се. Тръгва след отражателите! Преминава към кърмата!

Ракетата се заби във водата на две хиляди ярда от „Рубен Джеймс“. Дори и на такова разстояние експлозията беше внушителна. В СИС настъпи пълна тишина. Мъжете продължиха да гледат

втречено таблата пред себе си, търсейки други ракети, и едва след няколко секунди, когато се увериха, че няма повече ракети, си отдъхнаха малко и един след друг започнаха да поглеждат към колегите си.

— На съвременната война може да ѝ липсва хуманизъм — каза Калоуей, — но това се компенсира от напрежението.

Морис се облегна назад в стола си.

— Или нещо такова. Какво става с „Батълак“?

— Все още е на радара, сър — отвърна тактическият офицер.

Морис вдигна радиотелефона.

— Браво, тук Ромео. Чувате ли ме? Край.

— Мисля, че сме все още живи. — Перин гледаше тактическия си екран и клатеше удивено глава.

— Някакви повреди?

— Никакви. Бравичка се връща. И той е добре. Забележително. Виждате ли още нещо да се насочва насам? Ние не виждаме нищо.

— Отрицателно. Изтребителите подгониха бекфайърите извън обхвата на радара. Да се прегрупираме.

— Прието, Ромео.

Морис затвори телефона и погледна хората в СІС.

— Добра работа, момчета.

Матросите в стаята се спогледаха и няколко от тях започнаха да се усмихват. Но това не продължи много. Тактическият офицер вдигна глава.

— За ваша информация, капитане, Иван изстреля една четвърт от ракетите си срещу нас. Доколкото мога да определя, изтребителите са поразили около шест, а „Бънкър Хил“ е свалил повечето от останалите... но имаме улучени една фрегата и три търговски кораба. Изтребителите се завръщат. — Гласът му беше безизразен. — Те докладват, че не са свалили нито един „Бекфайър“.

— По дяволите! — каза Морис. Клопката се беше провалила и той не знаеше защо.

Изобщо не подозираше, че в Сторноуей смятаха точно обратното.

СТОРНОУЕЙ, ШОТЛАНДИЯ

Както при всяка военна операция, и при тази основното бяха комуникациите. Толанд смяташе, че не беше отделено достатъчно време за подготвянето на линиите за свързка. Радарните самолети на „Америка“ бяха следили съветските бомбардировачи, докато те не бяха излезли от обсега на радарите им. Данните от самолетите се предаваха към самолетоносача, а оттам по спътникова връзка към Норфолк, откъдето по друга спътникова връзка биваха препращани към Нортууд. Боб получаваше своите данни по наземна линия от щабквартирата на Кралския военноморски флот. Успехът на най-важната мисия на НАТО в тази война зависеше от транзистори и телефонни кабели повече, отколкото от оръжия.

— Добре, последният им курс е бил нула-две-девет, скорост шестстотин и десет възела.

— Това означава, че ще бъдат над Исландия след два часа и седемнадесет минути. Колко са летели на форсаж? — попита командир Уинтърс.

— Според „Америка“, около пет минути. — Толанд се намръщи. Тази разузнавателна информация не можеше да се смята за достоверна.

— Каквото и да говорим, техните запаси от гориво са намалели до известна степен... Добре. Три самолета на разстояние осемдесет мили. — Той погледна към най-новите спътникови метеорологични снимки. — Ще имаме добра видимост. Ще ги открием. Който ги види пръв, ще ги последва, а останалите ще се завърнат в базата.

— Успех, командир.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

Трите F-14 бавно набраха височина по курс северозападно от Сторноуей и на тридесет и пет хиляди фута се свързаха с танкерите си. На неколкостотин мили от тях екипажите на съветските бомбардировачи извършваха същата операция. Присъствието на голям брой американски изстребители над конвоя ги беше изненадало, но времето и разстоянието се бяха оказали благоприятни за руснаците и те бяха успели да се измъкнат без загуби. Екипажът на всеки самолет вече беше обсъдил положението помежду си. Емоциите им бяха възбудени от поредната опасна мисия. Те коментираха колко поразени цели щяха да заявят при завръщането си в Кировск, като ги пресмятаха по проста математическа формула. Предполагаше се, че една от всеки

три ракети е поразила целта си, дори и ако се вземеше предвид зенитният огън на противника. Днес не бяха срещнали силна съпротива от зенитни батареи, въпреки че никой от екипажите не беше останал в зоната достатъчно дълго, за да направи по-точна преценка на противосамолетните средства на конвоя. Екипажите щяха да заявят шестнадесет поразени цели, между които и двата външни хидролокаторни поста, които създаваха толкова много неприятности на колегите им подводничари. Екипажите се отпуснаха и започнаха да пият чай от големи термоси, обмисляйки следващото си посещение на конвоя от осемдесет кораба.

Изтребителите се разделиха, когато пред тях се появиха планините на Исландия. Не бяха изпратени никакви сигнали по радиото, летците си размениха знаци с ръце, преди да се отправят към патрулните си координати. Те знаеха, че на това място съветските радари не можеха да ги засекат. Командир Уинтърс погледна часовника си. Бомбардировачите трябваше да пристигнат след тридесет минути.

— Какъв красив остров — каза пилотът на Ту-22 на втория си пилот.

— Красив е за гледане, но не съм много сигурен дали на него се живее толкова добре. Чудя се дали исландките са толкова красиви, колкото са ми разправяли? Някой ден трябва да получим „механичен проблем“. Тогава ще можем да се приземим и сами да видим.

— Ще трябва да те оженим, Володя.

Вторият пилот се разсмя.

— Колко сълзи ще бъдат пролени в деня на сватбата ми! Как мога да откажа на жените на света удоволствието да ме имат?

Пилотът натисна бутона на радиото си.

— Кефлавик, тук Морски орел две-шест, проверка на състоянието.

— Морски орел, не отбелязваме други контакти освен вашата група. Бройката излиза. IFF транспондерите показват нормални стойности.

— Прието. Край. — Пилотът изключи радиото. — Нашите приятели са все още там, Володя. Самотно място.

— Ако там долу има жени и ако си културен, никога няма да бъдеш самотен. — По вътрешната връзка се чу нов глас.

— Няма ли кой да затвори устата на това похотливо копеле! — предложи навигаторът.

— Да не би да учиш за политически офицер? — попита вторият пилот. — Колко остава до дома?

— Два часа и двадесет и пет минути.

Самолетът продължи да лети на североизток със скорост шестстотин възела, преминавайки над пустия център на острова.

— Оп-па-ла! — каза тихо пилотът. — На един час и ниско. — Бордовата телевизионна система на изстребителя му показваше характерните очертания на съветския бомбардировач. „Каквото и да говорят за руснаците — помисли си пилотът, — те строят красиви самолети.“

Той изви самолета си така, че носовата камера се насочи встрани от целта, но системният му оператор беше насочил бинокъла си към бомбардировача и скоро забеляза още два, които летяха в разпръсната формация. Както очакваха, курсът им беше на североизток и те летяха на височина около тридесет хиляди фута. Уинтърс потърси голям облак, в който да се скрие, и скоро намери един. Видимостта падна до няколко ярда. „Там някъде може да има бомбардировач — помисли си командирът, — на когото също може да му харесва да лети в облаците. Това е нещо, което наистина би провалило тази мисия.“

Миг по-късно той излезе от облака, зави рязко и отново се пъкна в него, изчислявайки мислено времето и разстоянието. „Всички «Бекфайър» трябва вече да са преминали.“ Той дръпна лоста за управление назад и се измъкна от горната част на облака.

— Ето ги — каза системният му оператор. — Горе главата! Виждам още няколко на три часа.

Пилотът отново се скри в облака и остана там около десет минути. Най-накрая системният оператор каза:

— На юг от нас няма нищо. Според мен всичките вече са преминали. Ти как мислиш?

— Да, да отидем да огледаме.

След една тревожна минута Уинтърс вече се чудеше дали не ги беше оставил да отидат твърде напред, защото телевизионната му система проверяваше небето, но не откриваше нищо. „Гърпение“ — каза си той и увеличи скоростта си до шестстотин и деветдесет възела. Пет минути по-късно върху екрана му се появи една точка. След малко точките станаха три. Той прецени, че се намира на четиридесет мили зад съветските бомбардировачи, като слънцето беше зад гърба му, така че те нямаше как да го забележат. Системният оператор провери радарната система за предупреждение и въздуха зад изтребителя за още самолети. Тази процедура се повтаряше по три пъти в минута. Щом като там можеше да има американски изтребител, защо пък да нямаше и съветски?

Пилотът гледаше как се променят цифрите на инерционната му навигационна система, държеше под око индикатора на горивото и поглеждаше напред за промени във формацията на съветските бомбардировачи. Това беше както вълнуващо, така и отегчително. Той знаеше значението на мисията си, но изпълнението ѝ не беше по-интересно от управляването на „Боинг 747“ от Ню Йорк до Лос Анжелис. Те летяха в продължение на повече от час, изминавайки седемстотинте мили от Исландия до норвежкия бряг.

— Сега вече става готино — каза системният оператор. — Радар за въздушно търсене пред нас, изглежда, че е този на Андоя. Все още е на повече от сто мили, но вероятно ще ни засече след две или три минути.

— Кофти работа. — Там, където имаше търсец радар, имаше и изтребители. — Определи ли вече позицията им?

— Да.

— Започни да предаваш. — Уинтърс обърна самолета си и се отправи обратно към морето.

На двеста мили от изтребителя кръжеше един британски „Нимрод“, който прие сигнала и го препредаде към един комуникационен спътник.

НОРТУУД, АНГЛИЯ

Адмирал Бийти се опитваше да запази спокойствие, но това не беше лесно за човек, чиито нерви бяха опъвани от непрестанни кризи още от началото на войната. „Дулитъл“ беше негова идея. Той Чакаше данните от изтребителя от два часа. Два F-14 се бяха завърнали, без да забележат руснаците, но един не се беше върнал в базата. Дали третият следеше бомбардировачите, както беше планирано, или просто беше паднал в морето?

Принтерът в ъгъла на стаята започна да издава скърцащия звук, който адмиралът мразеше толкова много: „ОЧИЧКИ ДОКЛАДВА ЗАЙЦИ НА 69/20С, 15/45И В 1543Z КУРС 021 СКОРОСТ 580 ВЪЗЕЛА ВИСОЧИНА 30.“

Бийти откъсна листа и го подаде на оперативния си офицер.

— Това означава, че ще кацнат след тридесет и седем минути. Ако предположим, че е последната група, при разлика от петнадесет минути първите бомбардировачи трябва да се приземят след двадесет и две минути.

— Значи след петнадесет минути?

— Тъй вярно, господин адмирал.

— Изпратете заповедта!

След тридесет секунди половин дузина спътникови канали започнаха да предават едно и също съобщение.

„ЧИКАГО“

Трите американски подводници бяха легнали на дъното на Баренцово море близо до съветската брегова ивица — толкова близо, че дълбочината беше едва сто седемдесет и четири фута — и бяха престояли там толкова дълго, че им се струваше цяла вечност, изчаквайки да получат сигнала да се придвижат на юг. Когато получи съобщението, Маккафърти се усмихна с облекчение. Трите британски подводници, между които и „Торбей“, вече си бяха свършили работата. Те се бяха промъкнали до една руска фрегата и четири патрулни лодки, които патрулираха по съветско-норвежката брегова ивица и ги бяха атакували с торпеда. Руснаците бяха предположили очевидното — че започва масирана атака срещу патрулната им бариера, и бяха изпратили силите си за противоположна борба на запад, за да отбият атаката. Това беше открило пътя на „Чикаго“ и останалите американски подводници. Поне така се надяваше Маккафърти.

Електронните техници нанасяха пеленгите, докато подводниците се приближаваха към целта си. Трябваше да бъдат на точно определено място, преди да изстрелят ракетите си.

— Колко време ни остава, преди да открием огън? — попита старпомът.

— Ще ни кажат — отговори Маккафърти.

Тогава се получи и съобщението от Нортууд, в което часът на атаката се определяше на 16:02 Зулу.

— Вдигни перископа. — Маккафърти завъртя инструмента. Над повърхността бушуваше дъждовна буря, която вдигаше четирифутови вълни. Капитанът сви дръжките на уреда и го прибра. — ESM?

— Много радарни емисии, капитане — отговори техникът. — Отчитам десет различни предавателя.

Маккафърти провери таблото на ракетите „Томахоук“ върху дясната стена на щурмовия център. Торпедните му апарати бяха заредени с две торпеда „Марк-48“ и две ракети „Харпун“. Стрелката на часовника приближаваше 16:02.

— Започнете подготовка за изстрелване.

Капачките на превключвателите бяха свалени и на оръжейното табло светнаха червени лампички; капитанът и оръжейният офицер пъгнаха ключовете си в ключалките на таблото и ги завъртяха; старшината пред таблото на оръжейните системи завъртя ръчката пред себе си наляво. Процедурата по зареждането беше завършена. В носа на подводницата се включиха насочващите системи на дванадесет ракети „Томахоук“. Бордовите компютри получиха инструкции къде щеше да започне полетът на ракетите. Те вече знаеха къде щеше да завърши той.

— Пуск — заповяда Маккафърти.

„Аметист“ не беше в състава на редовния съветски флот. Тази фрегата от клас „Гриша“ се занимаваше с операции по безопасността и екипажът ѝ се състоеше от офицери на КГБ. През последните дванадесет часа капитанът ѝ беше прекарал времето си, като беше нареждал непрестанни спринтове и дрейфове, спускания на хидролокатора, който наподобяваше хеликоптерните, и прослушване по американския, а не по съветския начин. Дизеловите двигатели на

кораба бяха изключени и той не създаваше никакви шумове, а профилът ѝ трудно можеше да се забележи на повече от една миля. Фрегатата обаче не беше чула приближаването на американските подводници.

Първата „Томахоук“ излезе над повърхността на Баренцово море в 16:01:58, на две хиляди ярда от съветската фрегатата. На наблюдателя му бяха необходими една-две секунди, за да реагира. Когато видя цилиндричната форма да се издига в небето върху ускорителя си на твърдо гориво, стомахът му се сви.

— Капитане! Пуск на ракета от десния борд!

Капитанът изтича на крилото на мостика и с удивление видя как втората ракета излита над повърхността. Той се хвърли обратно в лоцманската кабина.

— Обща тревога! Радиорубката, обадете се в щабквартирата на флота и докладвайте за пуск на вражески ракети в квадрат 451/679 — веднага! Пълен напред! Дясно на борд!

Дизеловите двигатели на фрегатата се включиха с мощен рев.

— Какво, по дяволите, е това? — попита старшият хидроакустик. Подводницата потръпваше всяка секунда при изстрелването на ракетите, но сега... — Хидролокаторното до капитана, имаме контакт по пеленг нула-девет-осем. Дизелов, надводен кораб, звучи като „Гриша“ и е наблизо, сър!

— Вдигни перископа! — Маккафърти завъртя уреда и го включи на пълна мощност. Той видя съветската фрегатата, която завиваше рязко. — Решение! Зареди! Надводна цел, пеленг нула-девет-седем, разстояние — той завъртя ръчката на мерника — едно шестстотин. Мамка му, той обръща! Променете го на нула-девет-нула, скорост двадесет. Фрегатата се намираще твърде близо, за да я обстрелва с ракети, но можеше да я атакува с торпедо. — Свали перископа!

Операторът на таблото за управление на огъня вкара няколко цифри в компютъра. На компютъра му бяха необходими единадесет секунди, за да направи нужните изчисления.

— Готов! Стрелба с първи и трети апарат.

— Наводняване на торпедните апарати, отваряне на външните врати — готов! — каза старпомът.

— Сравнете генерираните пеленги и открийте огън!

— Огън с първи, огън с трети. — Старпомът се опита да овладее емоциите си и успя. Откъде се беше появила тази фрегата? — Презаредете с „Марк-48“!

— Последната птичка излетя! — обяви ракетният техник. — Отбой на пуска.

— Пълен ляво на борд!

„Аметист“ изобщо не забеляза ракетите, които бяха изстреляни зад него. Екипажът му беше твърде зает да тича към бойните си постове, докато капитанът даваше заповеди, а оръжейният офицер тичаше по шорти към ракетните установки. За това не им беше необходим хидролокатор; те много добре виждаха къде се намираше подводницата, която изстрелваше ракети срещу родината им!

— Открийте огън, когато сте готови! — извика капитанът.

Палецът на лейтенанта натисна копчето. Дванадесет противолодъчни ракети излетяха във въздуха.

— „Аметист“ — изпраща радиото. — Повторете съобщението си. Какви ракети? Какъв тип ракети?

Подводницата „Провидънс“ изстреля последната си ракета точно когато фрегатата откри огън по нея. Капитанът нареди пълна скорост и рязък завой точно когато ракетите започнаха да се спускат надолу към подводницата. Те паднаха в широк кръг, за да покрият възможно най-голяма площ. Две от тях се взривиха на сто ярда от подводницата, което беше достатъчно да поуплаши екипажа ѝ, но не и да я повреди. Последната падна във водата точно над кулата на подводницата. Двадесет и три килограмовата бойна глава се взриви секунда по-късно.

Капитанът на „Аметист“ не обърна внимание на радиото. Той се опитваше да реши дали първият му залп беше улучил целта или не. Последната ракета се беше взривила по-бързо от останалите. Той тъкмо щеше да даде заповед за втори залп, когато хидроакустикът докладва, че два обекта се приближават откъм кърмата, и капитанът

изрева няколко заповеди за промяна в курса. Корабът вече се движеше с пълна скорост, а радиото не преставаше да го вика.

— И двете риби захванаха целта!

— Вдигни перископа! — Маккафърти остави целия уред да излезе над водата, преди да разгъне дръжките. При пълно увеличение фрегатата почти изпълни лещите. Двете торпеда улучиха левия ъ борд и хилядатонната патрулна фрегата се разпадна пред очите му. Той направи пълен кръг с перископа, проверявайки хоризонта за други вражески кораби. — Добре, чисто е.

— Не за дълго. Те стреляха по „Провидънс“, сър.

— Хидролокаторното, какво имаме на нула-девет-нула? — попита Маккафърти.

— Шумът от рибата е много силен, сър, но мисля, че нула-девет-осем има изпускане на въздух.

— Да отидем там. — Маккафърти остави перископа над водата, докато старпомът управляваше подводницата към „Провидънс“. Фрегатата беше напълно разрушена. Общо двете торпеда носеха почти седемстотин и петдесет килограма високоексплозивни заряди. Той видя два спасителни сала, които автоматично се бяха надули при сблъсъка си с водата, но в тях нямаше хора.

— „Бостън“ се обади по хидрофона, шкипер. Искат да знаят какво, по дяволите, стана.

— Кажете им. — Капитанът завъртя леко перископа. — Добре, ето я, изплува — мамка му!

Кулата на подводницата беше разбита. Кърмовата ѝ третина беше откъсната изцяло, а останалата част беше направена на трески. Една плоскост за потапяне висеше надолу подобно на крило на осакатена птичка, а перископите и мачтите, разположени в структурата, бяха извити във формата на някаква модернистична скулптура.

— Опитайте се да се свържете с „Провидънс“ по хидрофона.

Сега във въздуха имаше шестдесет ракети „Томахоук“. Когато излязоха над водата, техните ускорители на твърдо гориво ги издигнаха на височина хиляда фута, след което се включиха и крилете

им и реактивните им двигатели. Веднага след включването на реактивните двигатели ракетите започнаха да се спускат, докато не достигнаха височина от едва тридесет фута. Бордовите им радарни системи сканираха местността пред тях, за да държат ракетите близо до земята и за да сравняват терена със заложените в компютърната им памет карти. Шест отделни съветски радара засякоха фазата на ускоряване на ракетите, но ги изгубиха, когато те преминаха към полет на малка височина.

Съветските техници, чиято работа беше да открият вероятна ядрена атака срещу родината им, бяха също толкова напрегнати, колкото и западните им колеги, а седмиците на продължителен конвенционален конфликт и положението на максимална бойна тревога бяха опънали нервите им до скъсване. Още когато беше засечено излитането на ракетите над морето, към Москва беше изпратено предупреждение за атака с балистични ракети. Предупреждението на „Аметист“ пристигна в щабквартирата на флота в Североморск почти със същата бързина и оттам незабавно обявиха тревога СВЕТКАВИЦА, като префиксът на кодовата дума гарантираше незабавен достъп до Министерството на отбраната. Командирите на батареите от антибалистични ракети, разположени около Москва, получиха разрешение за пуск и въпреки че само след няколко минути радарните техници успяха да потвърдят, че ракетите бяха изчезнали от екраните им и, не летяха по балистични траектории, отбранителните части останаха в състояние на бойна тревога, а в цяла Северна Русия започнаха да излитат прехващачи за въздушна отбрана.

Ракетите изобщо не знаеха за паниката, която бяха предизвикали. На това място руският бряг представляваше поредица от скалисти отломъци и канари, зад които се намираще равната тундра. За крилатите ракети теренът беше идеален и те продължиха полета си само на няколко фута над тревистите блата при скорост петстотин възела. Всички ракети прелетяха над езерото Бабозеро, което беше първата им навигационна отправна точка, след което траекториите им се разделиха.

Съветските изстребители, които вече излитаха, нямаха представа какво трябваше да преследват. Радарната информация им даваше курса и скоростта на целите, но ако целите бяха крилати ракети, те можеха да стигнат чак до бреговете на Черно море. Те дори можеха да бъдат

насочени срещу Москва и да летят по заблуждаващ курс встрани от траекторията си към съветската столица. По заповед от наземните диспечери изстребителите се наредиха на юг от Бяло море и включиха радарите си за наземно търсене, за да видят дали ще могат да засекаат ракетите, които преминеха над равнинния терен.

Но ракетите не отиваха към Москва. Заобикаляйки появяващите се от време на време хълмчета, те летяха по азимут две-едно-три, докато не достигнаха до млада борова гора, където една по една направиха рязък завой надясно и промениха курса си на две-девет-нула. Една ракета изгуби контрол и се заби в земята, друга не можа да направи завоя и продължи да лети на юг, но останалите се отправиха към целите си.

„МОРСКИ ОРЕЛ“ ДВЕ-ШЕСТ

Последният бомбардировач „Бекфайър“ кръжеше над летище Умбозеро-юг в очакване на разрешение за кацане. Пилотът погледна индикатора за горивото. Оставаше му керосин за около тридесет минути, така че нямаше какъде да бърза. По съображения за сигурност трите полка бяха разделени между четири летища, разположени южно от миньорския град Кировск. На високите хълмове около града се намираха мощни радары и самоходни зенитно-ракетни батареи, които трябваше да предпазват летищата от въздушно нападение на НАТО. Повечето леярни в града все още работеха и пилотът видя пушека от множеството високи комини.

— „Морски орел“ две-шест, имате разрешение за кацане — казаха най-накрая от кулата.

— Коя ще бъде тази вечер, Володя?

— Двадесет градуса задкрилки. Въздушна скорост двеста. Колесникът е спуснат и заключен. Мисля, че е Ирина Петровна. Високата, слаба мадама от телефонната централа.

— Какво е това? — попита пилотът. Над пистата пред него внезапно изскочи един малък бял предмет.

Първата от дванадесетте ракети, чиято цел беше Умбозеро-юг, мина над пистата под остър ъгъл, след което тъпият ѝ нос се откачи от корпуса и неколкостотин малки бомбички се пръснаха в зоната. На летището бяха кацнали седемнадесет бомбардировача. Десет от тях пълнеха резервоарите си от цистерни на открито, а останалите

товареха оръжия и се готвеха за нова мисия, пръснати из бетонни укрития. Всяка бомбичка представляваше еквивалента на снаряд на минохвъргачка. Ракетата хвърли целия си товар, изкачи се право нагоре, загуби скорост и се срина на земята, добавяйки и товара си от гориво към разрушението. Един от готовите за полет бомбардировачи беше улучен първи. Две бомбички паднаха върху крилото му и бомбардировачът се превърна в огнено кълбо.

Пилотът на две-шест увеличи скоростта си и излезе извън зоната за приземяване. Пред ужасения му поглед се взривиха десет бомбардировача, а облачетата дим, издигащи се над летището, му подсказваха, че още много други самолети са получили по-малки повреди. След две минути всичко свърши. По бетона се втурнаха камионите на службата за борба с катастрофи и хората от екипите им започнаха да обливат с вода горящите самолети и камиони. Пилотът се насочи на север към резервното си летище и видя, че и над него се издига дим.

— Имаме гориво за петнадесет минути. Налага се бързо да си намерим къде да кацнем — предупреди Володя. Те завиха наляво към Кировск-юг, където се повтори същата история. Нападението на ракетите беше разчетено така, че да улучат едновременно и четирите цели.

— Африканда, тук „Морски орел“ две-шест. Имаме малко гориво и трябва да се приземим незабавно. Можете ли да ни приемете?

— Потвърждавам, две-шест. Пистата е чиста. Вятър на две-шест-пет, скорост двадесет.

— Много добре, идваме. Край. — Пилотът се обърна. — Какво, по дяволите, беше това? — попита той Володя.

„ЧИКАГО“

— Комуникациите са извън строя, управлението на оръжейните системи е повредено, плоскостите също. Запушихме пробойните. Двигателите са в изправност, можем да се движим — каза капитанът на „Провидънс“ по хидрофона.

— Много добре. Изчакайте. — „Бостън“ беше спряла до подводницата на Маккафърти. — Тод, тук е Дани. Какво мислиш?

— Няма Да успеят да се върнат сами. Предлагам да оставим останалите да се приберат, а ние с теб ще ескортираме „Провидънс“.

— Съгласен. Ти също се връщай. Ние ще се опитаме да бъдем на уговореното място възможно най-бързо.

— Успех, Дани. — „Бостън“ вдигна радиомачтата си и предаде кратко съобщение. Една минута по-късно хидролокаторът на „Чикаго“ улови шумовете на оттеглящите се на север подводници.

— „Провидънс“, препоръчвам да поемете курс нула-едно-пет на максимално възможна скорост. Ние ще ви прикриваме гърба. „Бостън“ ще се присъедини към нас по-късно и заедно с нея ще ви ескортираме до флотилията.

— Не можете да рискувате, ние можем...

— Размърдай шибаната си лодка! — изрева Маккафърти в микрофона. Той беше само с три месеца по-старши по чин от капитана на „Провидънс“. Повредената подводница се потопи и се отправи на североизток със скорост петнадесет възела. Във водата повредената й кула звучеше като стар камион, но за това нищо не можеше да се направи. За да има „Провидънс“ поне малък шанс да оцелее, тя трябваше да излезе възможно най-далеч извън обсега на съветските огневи позиции.

МОСКВА, РСФСР

Михаил Сергетов огледа групата мъже, чиито лица все още бяха бели като брашно.

— Другарю министър на отбраната — каза Генералният секретар. — Можете ли да ни кажете какво се случи?

— Както изглежда, вражески подводници са извършили ракетно нападение над някои от северните ни летища. Целта им очевидно е била да унищожат част от нашите бомбардировачи Ту-22. Доколко са успели, все още не мога да ви кажа.

— Откъде са изстреляли ракетите? — попита Пьотр Бромковский.

— Източно от Мурманск, на по-малко от тридесет километра от бреговата ни ивица. Една фрегата е забелязала изстрелването и е докладвала незабавно, след което е изчезнала от ефира. Изпратили сме самолети да я търсят.

— И как, по дяволите, са стигнали дотам! Ако тези подводници бяха изстреляли срещу нас балистични ракети — настоя Бромковский, — с колко време щяхме да разполагаме, за да реагираме?

— Шест до седем минути.

— Прекрасно! Не можем да реагираме толкова бързо. Как можахте да ги оставите да се приближат толкова много!

— Те няма да се измъкнат, Петя, обещавам ти — отвърна разгорещено министърът на отбраната.

Генералният секретар се наведе напред.

— Погрижете се това да не се повтаря!

— Докато всички сме още тук, другари — намеси се Сергетов, — ще може ли другарят министър на отбраната да ни осведоми за последните събития на германския фронт?

— Силите на НАТО са огънати до точката на пречупване. По данни на КГБ техните запаси са критично ниски и като се имат предвид дипломатическите събития от последните няколко дни, мисля че спокойно можем да приемем, че НАТО е на ръба на политическото си разпадане. Всичко, което трябва да направим, е да поддържаме натиска до окончателното му разпадане!

— Но и нашето гориво е на привършване! — каза Бромковский. — Предложението, което ни направиха германците, е разумно.

— Не. — Външният министър поклати неодобрително глава. — Това споразумение не ни дава нищо.

— Дава ни мир, другарю — отвърна тихо Бромковский. — Ако продължим войната... помислете си, помислете си само, приятели, за какво си мислехме всички преди няколко часа, когато получихме предупреждението за ракетната атака.

Сергетов осъзна, че за първи път старецът беше направил изказване, с което всички бяха съгласни. След седмици и месеци на обещания, планове и уверения как нещата можели да бъдат задържани под контрол, фалшивата тревога за ядрена опасност беше принудила членовете на Политбюро да погледнат към онова, което се криеше зад ръба на пропастта. В продължение на десет минути всички те се бяха страхували, че положението е излязло извън контрол, и високопарните думи на министъра на отбраната не можеше да ги накара да забравят това.

Изминаха няколко секунди, преди Генералният секретар да заговори.

— Нашите представители ще се срещнат с германците след няколко часа. Утре министърът на външните работи ще ни докладва за новото германско предложение.

С тази забележка събранието беше закрито. Сергетов прибра записките си в коженото си дипломатическо куфарче и слезе по стълбите към служебния си автомобил. Един младши сътрудник му отваряше вратата, когато някой го повика.

— Може ли да пътувам с вас, Михаил Едуардович? Колата ми е повредена. — Беше Борис Косов, председател на Комитета за държавна безопасност, КГБ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ПРЕСТРЕЛКА НА 31 ЗАПАД!

МОСКВА, РСФСР

— Не искате ли да се повозим малко, Михаил Едуардович? Може би ще можем да си поговорим? — Кръвта на Сергетов се смръзна във вените му, но лицето му остана безизразно. Възможно ли беше шефът на КГБ да не изглежда зловещо, зачуди се той. Косов също беше роден в Ленинград. Той бе нисък, пълен мъж, който, преди да поеме ръководството на КГБ, беше управлявал тайнственото му Генерално управление. Когато искаше, Косов можеше да се смее весело и в друг случай можеше да мине за Дядо Мраз, но не и днес.

— Разбира се, Борис Сергеевич — каза Сергетов и посочи към шофьора си. — Можете да говорите спокойно. Виталий е добър човек.

— Знам — отговори Косов. — Той работи за нас от десет години.

Сергетов трябваше само да погледне тила на шофьора си, за да разбере, че Косов не го лъже.

— И за какво ще си говорим?

Директорът на КГБ бръкна в куфарчето си и извади оттам устройство с размерите на книга джобен формат. Той натисна копчето на устройството и в колата се чу неприятно бръмчене.

— Това е едно ново холандско изобретение — обясни той. — То емитира шум, който прави повечето микрофони безполезни. Хората ми ми обясниха, че използвало хармонични честоти или нещо такова. — Той внезапно промени рязко поведението си. — Ясно ли ви е значението на американското нападение срещу нашите летища, Михаил Едуардович?

— Това, разбира се, е неприятно събитие, но...

— Сигурен бях, че не ви е ясно. В момента в открито море се намират няколко конвоя на НАТО. Един голям конвой напусна Ню Йорк преди няколко дни. Той превозва за Европа два милиона тона основни военни запаси и една пълна американска дивизия.

Унищожавайки част от нашите бомбардировачи, НАТО значително намали способността ни да нанасяме удари по конвоите му. Освен това, по този начин беше разчистен и пътят за преки атаки над съветска земя.

— Но Исландия...

— Беше неутрализирана. — Косов обясни какво се беше случило със съветските изстребители в Кефлавик.

— Да не би да ми казвате, че войната върви зле за нас? Защо тогава германците правят предложения за мир?

— Да, това е много добър въпрос.

— Ако имате някакви подозрения, другарю директор, аз не съм човекът, към когото трябва да ги адресирате!

— Ще ви разкажа една история. През януари, когато ми правиха операция на сърцето, управлението на ежедневните операции на КГБ беше прехвърлено на първия заместник-председател Йосиф Ларионов. Срещали ли сте се с малкия Йосиф? — попита Косов.

— Не, той никога не е присъствал на срещите на Политбюро... а Съветът по отбраната? — Сергетов обърна рязко глава. — Не са ли се консултирали с вас? Тогава вие вече се възстановявахте от операцията.

— Това беше преувеличение. Аз бях доста зле в продължение на две седмици, но тази информация, естествено, не беше изнесена. Необходим ми беше още един месец, преди да мога да се заема изцяло с обичайните си задължения. Членовете на Съвета по отбраната нямаха желание да пречат на възстановяването ми, така че младият и амбициозен Йосиф бил извикан, за да представи официалната разузнавателна оценка на КГБ. Както сам можете да си представите, в разузнаването имаме множество философски течения — не като в ценното ви инженерно дело, където всичко е разбито на красиви малки цифри и графики. Ние трябва да проникнем в главите на хора, които твърде често сами не знаят какво мислят по определен въпрос. Понякога се чудя защо ли не използваме врачки циганки... но аз, изглежда, се отклоних от темата. КГБ поддържа нещо, което наричаме Стратегическа разузнавателна оценка. Това е документ, който се осъвременява ежедневно и който съдържа нашата оценка за политическата и военната сила на нашите противници. Поради естеството на работата ни и големите грешки, които сме допускали в миналото, оценката се изготвя от три различни екипа — най-добър

случай, най-лош случай и осреднен случай. Названията им говорят сами за себе си. Когато правим доклад пред Политбюро, най-често използваме осреднения случай, като по очевидни причини допълваме оценките си и с данни от останалите два сценария.

— Значи когато са го извикали да даде оценка пред Политбюро...

— Точно така. Младият Йосиф, амбициозното копеленце, което се стреми да заеме моя пост като вълк, който иска да изяде овца, се оказал достатъчно умен и донесъл и трите сценария. Когато разбрал какво искат от него, той просто им го дал.

— Но не поправихте ли тази грешка след завръщането си на работа?

Косов погледна иронично спътника си.

— Миша, Миша, понякога можете да бъдете толкова трогателно наивен. Трябваше да убия това копеле, но това не беше възможно. Йосиф не е добре със здравето, въпреки че не знае за това. Времето не беше подходящо и все още не е — каза Косов така, сякаш размишляваше кога да си вземе отпуска. — В момента КГБ е разцепено на няколко фракции. Йосиф контролира една от тях. Аз контролирам друга. Моята е по-голяма от неговата, но не чак толкова. Той е близък на Генералния секретар и на министъра на отбраната. Аз съм един болен старец — това вече ми беше казано. Ако не беше войната, отдавна да са ме сменили.

— Но той е излъгал Политбюро! — почти извика Сергетов.

— Съвсем не. Да не мислите, че Йосиф е глупав? Той е предоставил на Политбюро официална разузнавателна оценка на КГБ, съставена по време на моето ръководство от моите шефове на отдели.

„Защо ми казваш всичко това? Страхуваш се, че ще загубиш поста си, и искаш подкрепа от останалите членове на Политбюро. Но дали това е всичко?“

— Вие ми казвате, че всичко това е една голяма грешка, така ли?

— Точно така — отвърна Косов. — Лош късмет и лоши преценки в нефтената ни промишленост — което, разбира се, не е по ваша вина. Прибавете и страховете на хората в партийната йерархия, амбициите на един от моите подчинени, чувството за величие на министъра на отбраната и чистата глупост на Запада и ще разберете защо изпаднахме в тази ситуация.

— И какво смятате, че трябва да направим? — попита внимателно Сергетов.

— Нищо. Все пак ви моля да имате предвид, че през следващата седмица е твърде вероятно да бъде решен изходът на войната. О! — възкликна той. — Вижте, колата ми е била поправена. Можеш да спреш тук, Виталий. Благодаря за возенето, Миша. Приятен ден. — Косов прибра заглушаващото си устройство и излезе от автомобила.

Михаил Едуардович Сергетов гледаше как лимузината на КГБ потегля и завива зад ъгъла. През живота си той беше играл в много политически игри. Изкачването му по стълбицата на партийната йерархия се беше оказало отлично упражнение по ефективност. На пътя му се бяха изпречвали хора, които се беше налагало да отстрани. Немалко обещаващи кариери бяха провалени, за да може сега той да седи в своя служебен „Зил“ и да се стреми към истинската власт в страната си. Но нито една от игрите в миналото не беше толкова опасна, колкото настоящата. Сергетов не знаеше правилата и не знаеше какво точно искаше Косов. Дали изобщо имаше нещо вярно в историята, която току-що беше чул? Може би директорът се опитваше да прикрие собствените си грешки, като обвини за тях Йосиф Ларионов? Сергетов не си спомняше някога да се беше срещал с първия заместник-председател на КГБ.

— Карай право в службата, Виталий — нареди Сергетов. Той имаше да мисли за неща, които бяха по-важни от страничната дейност на шофьора му.

НОРТУУД, АНГЛИЯ

Толанд разгледа спътниковите снимки с голям интерес. Спътникът КН-11 беше преминал над Кировск четири часа след ракетната атака и сигналите от него бяха препратени в реално време до командния център на НАТО. От всяка база бяха заснети по три кадъра. Разузнавачът взе един бележник и започна да прави равносметка, като си нареди да не бъде твърде оптимистичен в преценките си. Единствените самолети, които включваше в графа унищожени, бяха онези, от които бяха откъснати или изгорели големи части.

— Според нас там бяха базирани около осемдесет и пет самолета. Струва ми се, че двадесет и един от тях са били напълно унищожени, а още тридесетина — повредени. Самите бази са понесли

значителни щети. Единственото нещо, което бих искал да знам, е какви са пораженията на личния състав. Ако сме успели да унищожим и голяма част от наземните екипи, то бекфайърите няма да могат да летят поне една седмица. Руснаците все още имат беджъри, но тези „птички“ имат по-къси крака, а и е по-лесно да бъдат свалени. Играта се променя, адмирале.

Адмирал сър Чарлз Бийти се усмихна. Шефът на неговото разузнаване му беше казал общо взето същите неща.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Прехващачът F-15 премина на височина сто фута над пистата. Докато минаваше покрай контролната кула, майор Накамура направи бавен вираж, след което обърна назад и се приземи спокойно. Беше станала ас! Три бомбардировача „Беджър“ и два спътника! Първата жена ас в историята на американските ВВС. Първият пилот Космически ас.

Тя спря пред укритието, скочи от стълбата и изтича към чакащите я посрещачи. Заместник-командирът на Тактическото въздушно командване беше почервенял от гняв.

— Майоре, ако още веднъж направите такъв номер, ще изритам задника ви от авиацията!

— Слушам, сър. Извинете, сър. — Тя се ухили. Нищо не можеше да ѝ развали настроението в този ден. — Няма да се повтори, сър. Човек става ас само веднъж в живота си, сър.

— Според разузнаването Иван има още един готов за изстрелване RORSAT. Този път руснаците вероятно ще се позамислят, преди да го изстрелят — каза генералът, който вече се беше поуспокоил.

— Намериха ли още „птички“? — попита Зайо.

— Работят по две и може би ще ги получим до края на седмицата. Ако ги получим, следващата ви цел ще бъде техният фоторазузнавателен спътник за реално време. Дотогава техните RORSAT имат абсолютен приоритет. — Генералът се усмихна за секунда. — Не забравяйте да нарисувате петата звезда върху птичката си, майоре.

НОРФОЛК, ВИРДЖИНИЯ

Те щяха да отплават независимо от обстоятелствата. Унищожаването на съветския RORSAT просто правеше отплаването по-безопасно. Първи в открито море излязоха фрегатите и ескадрените миноносци, които се разгърнаха и започнаха да търсят подводници под чадър от патрулни самолети. След тях отплаваха и крайцерите и самолетоносачите. Последни бяха корабите от Литъл Крийк — „Тарауа“, „Гуам“, „Насау“, „Инчон“ и още двадесет. Флотилията наброяваше повече от шестдесет кораба и се отправи на североизток със скорост двадесет възела. Пътуването им щеше да продължи шест дни.

„ПРИВЕЙЛ“

Дори и при скорост три възела корабът не плаваше добре. Дължината му беше повече от двеста фута и всяка вълна го караше да реагира като кон пред препятствие. Екипажът му беше смесен: нито само военен, нито само граждански. Корабът беше под командването на гражданските. Военните отговаряха за електронното оборудване. Всички на борда бяха единомисленици, че най-невероятното в цялата ситуация бе, че все още са живи.

„Привейл“ беше преустроен кораб за морски риболов. Вместо трал зад кърмата му се влачеше хидролокатор, прикрепен към изпълнен с хидролокаторни сензори кабел с дължина шест хиляди фута. Получените сигнали се обработваха от бордови компютри, след което се изпращаха по спътникова връзка до Норфолк със скорост тридесет и две хиляди бита данни в секунда. Корабът се задвижваше от тихи електродвигатели, а в корпуса му беше инсталирана система „Преъри-Маскър“, за да бъдат заглушени дори и най-малките шумове на машините. Горната му част беше направена от фибростъкло, за да се намали радарната му сигнатура. На практика това беше един от първите кораби стелт и въпреки че, с изключение на една карабина за защита от акули, не носеше никакви оръжия, той беше най-опасната противолодъчна платформа, създавана някога.

„Привейл“ и останалите три кораба от неговия клас кръстосваха Северния Атлантик по големия кръгов маршрут между Нюфаундленд и Ирландия и се ослушваха за шумовете от транзитно преминаващи подводници. Два от корабите вече бяха нарисували върху мостиците си силуети на червени подводници, защото към всеки кораб беше

прикрепен по един патрулен самолет „Орион“, а на два пъти съветски подводници бяха имали нещастieto да се приближат към корабите. Но работата им не се състоеше в откриването и потапянето на подводници, а да предупреждават намиращи се далеч от тях кораби за опасността.

В разположения по средата на кораба оперативен център на „Привейл“ един екип от техници океанографи гледаше няколко подобни на телевизионни екрани, докато други пускаха записи на всичко, което се намираще достатъчно близо, за да представлява пряка заплаха.

Един старшина прекара пръста си по замъглена линия върху екрана.

— Това трябва да е конвойт от Ню Йорк.

— Да — каза техникът до него. — А ето ги и хората, които искат да го посрещнат.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Поне няма да бъдем самотни — отбеляза О’Мали.

— Винаги ли имаш толкова положително отношение? — запита Франк Ърнст.

— Нашите руски приятели трябва да имат отлично организирано разузнаване. Та нали вашите момчета от ВВС свалиха спътника им. — Капитан Перин сложи чашата си с кафе на масата. Петимата офицери се бяха събрали в каютата на Морис. Перин беше долетял на борда на хеликоптера на „Батълакс“.

— Прав си и това означава, че те знаят нашия състав — каза Морис. — И ще искат да намалят броя на корабите в този конвой до възможния минимум.

Радиограмата от Норфолк съобщаваше, че поне шест съветски подводници, изглежда, се бяха отправили към конвой. Четири щяха да дойдат от север, а това беше зоната, за която отговаряха събралите се офицери.

— Всеки момент трябва да започнем да получаваме данни от опашката — каза Морис. — Джери, ще можеш ли да издържиш на три дни продължителни операции?

О’Мали се разсмя.

— Ако кажа, че не мога, какво значение ще има това?

— Според мен трябва да останем близо един до друг — каза Перин. — Най-много на пет мили разстояние. Най-трудното ще бъде да синхронизираме спринтовете си. Ако не греша, конвойт иска да прави колкото се може по-малко заобикаляния?

— Да — кимна Морис. — Едва ли можем да упрекваме командора за това. Движението на корабите на зигзаг може да създаде също толкова голямо объркване, колкото и едно истинско нападение.

— Е, добрата новина е, че за известно време няма да ни досаждат бомбардировачи — отбеляза О'Мали. — Връщаме се към еднопосочна заплаха.

Промяната в мощността промени движението на кораба. Фрегатата излизаше от спринт на двадесет възела и сега щеше да дрейфува няколко минути на пет възела, за да позволи на пасивния си хидролокатор да функционира.

„ЧИКАГО“

— Хидроакустичен контакт, пеленг три-четири-шест.

„Седемстотин мили до ледения блок помисли си Маккафърти, докато отиваше към носа. — При скорост пет възела.“

Подводницата плаваше в дълбоки води. Да се опитват да се отдалечат от брега с петнадесет възела при шума, който издаваше „Провидънс“, беше рисковано, но по-добро решение нямаше. Достигането на стоклафтерната извивка беше отнело няколко напрегнати часа, през които Маккафърти не беше спрял да се пита каква ли щеше да бъде реакцията на руснаците на американската ракетна атака. Първоначално руснаците бяха изпратили патрулни самолети за противолодъчна борба, които хвърлиха хидроакустични буйове, но подводниците успяха да им се изплъзнат. Повечето от хидролокаторните системи на „Провидънс“ все още работеха и въпреки че подводницата не можеше да се защитава, тя можеше поне да чуе приближаващата я опасност.

По време на четиричасовия спринт повредената подводница издаваше шум като от натоварен с железни тръби вагон и на Маккафърти не му се мислеше как ли се управляваше такава лодка със счупени плоскости. Но всичко това вече беше зад гърба им. Сега трите подводни лодки се намираха в седемстотин фута вода. Те бяха активирали буксирните си хидролокатори и това подобряваше

способността им да открият приближаваща опасност. „Бостън“ и „Чикаго“ се движеха на три мили от двете страни на „Провидънс“. „Седемстотин мили при пет възела — помисли си Маккафърти. — Почти шест дни...“

— Добре, старши, какво имаме тук?

— Приблужи се бавно, сър, така че вероятно става въпрос за прав курс. Пеленгът се променя бавно. Първото ми предположение е, че си имаме работа с дизелова лодка на акумулатори, която се приближава към нас. — Старшият хидроакустик не показва никакви признаци на емоция.

Капитанът се върна в бойния център.

— Минете вдясно до нула-две-пет.

Рулевиът даде пет градуса надясно и плавно изведе подводницата на североизточен курс. При скорост пет възела „Чикаго“ представляваше „дупка в океана“, която не емитираше почти никакъв шум, но и засеченият контакт беше също толкова безшумен. В продължение на няколко минути Маккафърти гледаше как линията на екрана бавно променя формата си.

— Добре, контактът промени пеленга си. Новият му пеленг е три-четири-едно.

— Джо? — обърна се Маккафърти към старпома си.

— Според мен разстоянието е към осем хиляди ярда. Движи се по реципрочен курс, скорост около четири възела.

„Твърде близо — помисли си капитанът. — Въпреки това, явно още не са ни засекли.“

— Да го пипнем.

Торпедото „Марк-48“ беше изстреляно с най-малката му възможна скорост. То напусна апарата и зави на четиридесет градуса наляво, след което се насочи към контакта, последвано от кабелите си за управление, които го свързваха с „Чикаго“. Хидроакустиците насочиха рибата към целта ѝ, докато „Чикаго“ бавно се отдалечаваше от точката на изстрелване. Внезапно главният хидроакустик вдигна рязко глава.

— Засекли са го! Току-що увеличиха мощността на двигателите си. Имам обороти на витло клас „Фокстрот“, скорост петнадесет. Шумове, шумове, току-що наводниха торпедните си апарати.

Торпедото увеличи скоростта си и включи насочващия си хидролокатор. Съветският капитан знаеше, че е засечен, и реагира автоматично, като увеличи скоростта и нареди рязък завой вдясно, след което изстреля самонасочващо се торпедо по пеленга на атакуващата го риба. Най-накрая той спусна подводницата си в дълбокото, надявайки се така да се спаси от торпедото.

Резкият завой създаде във водата мехур — област на турбулентност, която за миг обърка атакуващото „Марк-48“, но торпедото премина през мехура и когато излезе в спокойни води, успя отново да намери целта си. Боядисаното в зелено оръжие се спусна след „Фокстрота“ и я настигна на дълбочина четиристотин фута.

— Пеленгът на съветското торпедо се променя бързо — каза старшият хидроакустик. — Ще ни подмине откъм кърмата — поражение, имаме поражение на целта. — Звукът от експлозията прозвуча в стоманения корпус като далечна гръмотевица. Маккафърти включи чифт слушалки тъкмо навреме, за да чуе трескавите опити на съветската подводница да изпусне баласта и да се изкачи на повърхността. После се чу скърцането на подаващите вътрешни прегради. Маккафърти не можа да чуе последната заповед на съветския капитан. Тя гласеше да бъде пуснат спасителният буй, който се намираше на кърмовия ъгъл на кулата. Буйт изплува на повърхността и започна да предава непрекъснато едно и също съобщение. Целият екипаж на подводницата вече беше мъртъв, но спасителният буй показваше на щабквартирата на флота къде беше потопена подводницата и няколко кораба и подводници незабавно се отправиха към указаните координати.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

О’Мали дръпна ръчката за управление на колектора и се изкачи на петстотин фута. От тази височина можеше да види северния край на конвоя, който се намираше на югозапад от хеликоптера му. Във въздуха имаше няколко хеликоптера — на някого му беше дошла добрата идея да осигури въздушно наблюдение. Много от търговските кораби превозваха армейски хеликоптери, повечето от които можеха да излетят незабавно. Техните екипажи ги използваха за патрулиране по периметъра на конвоя в търсене на перископи. Хеликоптерите бяха единственото нещо, от което някой подводничар би признал, че се

страхува. Процедурата се наричаше ПЛБ „черно небе“. На войниците от целия конвой беше наредено да наблюдават повърхността на океана и да докладват за всичко, което забележат. Така се даваха множество фалшиви тревоги, но за сметка на това се запълваше времето на хората и рано или късно те щяха да забележат истински перископ. Хеликоптерът се придвижи на двадесет мили на изток, преди да започне да кръжи. Екипажът му търсеше вероятна подводница, която беше засечена от пасивния хидролокатор на фрегатата по време на последния дрейф.

— Добре, Уили, пусни един LOFAR — сега, сега, сега!

Старшината натисна едно копче и от страничния панел беше изхвърлен един хидроакустичен буй. Хеликоптерът продължи да се движи напред, пускайки четири буя през интервали от две мили, за да създаде бариера с дължина десет мили. След това О’Мали започна да кръжи в широк кръг, без да сваля очи от океана, докато старшината следеше показанията на хидролокатора.

— Какви са тези неща, които чувам за шкипера, командир? Нали знаеш за нощта преди отплаването ни.

— На мен ми се искаше да се напия и той се оказа достатъчно любезен, за да не ме кара да пия сам. Ти никога ли не си се напивал?

— Не, сър. Аз не пия.

— На какво е заприличал този флот! Поеми управлението за минута. — О’Мали свали ръката си от лоста и оправи шлема си. Шлемът беше нов и той още не беше свикнал с него. — Чуваш ли нещо, Уили?

— Все още не съм сигурен, сър. Дайте ми още една-две минути.

— Добре. — Пилотът хвърли един поглед на таблото с индикаторите, след което продължи да наблюдава повърхността. — Разказвал ли съм ти за онази тридесет и пет футова яхта от състезанието от Бермудските острови до Нюпорт? Тя попаднала в буря и беше почти разбита. Както и да е, екипажът ѝ беше само от жени и когато лодката се обърнала, те си изгубили всичките...

— Шкипер, получавам слаб сигнал на номер четири.

— И бяха адски благодарни, че сме ги спасили. — О’Мали хвана лоста и обърна хеликоптера на северозапад. — И това ли не го правите, господин Ралстън?

— Силното питие увеличава желанието, сър, но намалява способността — отвърна вторият пилот. — Още две мили, сър.

— Той знаел и Шекспир. Може би все още има надежда за теб. Слушам те, Уили.

— Все още слаб на номер четири. Нищо друго.

— Една миля — каза Ралстън, без да сваля очи от тактическия екран.

О’Мали огледа повърхността, търсейки права вертикална линия или малко петно пяна.

— Сигналят от номер четири вече е среден, сър. Започвам да получавам и показания от номер пет.

— Ромео, тук Чук, мисля, че засякохме нещо. Ще пусна още един LOFAR между четвърти и пети. Обозначение — номер шест. Пускам — сега! — Още един буй беше хвърлен от хеликоптера.

— Чук, тук Ромео — обади се диспечерът. — Според нас контактът се намира на север от линията, повтарям, на север.

— Прието, съгласен съм с вас. След минутка ще знаем дали сме били прави.

— Шкипер — намеси се Уили. — Имам среден на номер шест.

— Ромео, тук Чук, ще спуснем потопяемия хидролокатор.

На борда на „Рубен Джеймс“ маркираха позицията на хеликоптера и линията от хидролокаторни буйове.

О’Мали придърпа лоста за управление назад, за да намали скоростта, докато с другата си ръка натисна управлението на колектора леко надолу, докато хеликоптерът не застана неподвижно на петдесет фута над водата. Уили отключи потопяемия хидролокатор и го потопи на дълбочина двеста фута.

— Хидроакустичен контакт, сър. Класифицирам го като вероятна подводница, пеленг три-пет-шест.

— Вдигни купола! — заповяда О’Мали.

Хеликоптерът се издигна и измина една миля на север. След това О’Мали отново спря машината си над водата и отново спусна потопяемия хидролокатор.

— Контакт! Пеленг едно-седем-пет. Звучи като двойно витло, което дава обороти за около десет възела.

— Локализирахме го — каза пилотът. — Да го вкараме в компютъра. — Ралстън вкара цифрите в тактическия компютър.

— Пеленгът се променя, изглежда, че завива наляво — да, завива наляво — потвърди Уили.

— Чул ли ни е? — попита Ралстън.

— Може да е чул конвоя и да е завил, за да определи положението му. Вдигни купола, Уили — заповяда О'Мали. — Ромео, тук Чук, имаме маневрираща цел, класифицираме я като вероятна подводница. Моля за разрешение за откриване на огън.

— Прието, Чук, разрешавам откриване на огън, повтарям, разрешавам откриване на огън.

Пилотът прелетя хиляда ярда на югоизток. Хидролокаторният купол беше спуснат отново и хеликоптерът остана да чака над водата.

— Пак го засякох, сър — каза Уили. — Пеленг три-пет-пет. Пеленгът се променя отдясно наляво, сър.

— Преминава точно покрай нас — каза Ралстън, като погледна тактическия екран.

— Ромео, тук Чук. Класифицираме контакта като положителна подводница и го атакуваме. — О'Мали задържа хеликоптера над водата, докато старшината му докладваше промяната в пеленга. — Започнете процедура за атака.

— Главно оръжие. — Пръстите на Ралстън пробягаха по бутоните. — Избор на торпедо, позиция едно.

— Установете първоначална дълбочина на търсене на двеста и петдесет; избор на курс Змия. — Ралстън въведе данните в компютъра.

— Готов.

— Добре, Уили, пригответи се за търсене Янки — заповяда О'Мали. Той имаше предвид търсене с използване на активен хидролокатор.

— Готов, сър. Пеленг към контакта две-нула-нула, променя се бързо отдясно наляво.

— Да го сритаме! — О'Мали прехвърли сигнала от хидролокатора към слушалките на шлема си.

Уили натисна бутона и хидролокаторният предавател изстреля серия от лъчи. Вълновите фронтове на звуковата енергия се отразиха от корпуса на подводницата и се върнаха към предавателя. Контактът рязко увеличи мощността на двигателя си.

— Положителен контакт, пеленг едно-осем-осем, разстояние осемстотин ярда.

Ралстън въведе последните данни в системата за управление на огъня.

— Готов!

Пилотът сложи палеца си върху един бутон от дясната страна на лоста за управление и го натисна. Торпедото „Марк-48“ се откачи от пилоните си и падна във водата.

— Торпедото пуснато.

— Уили, продължавай облъчването. — О’Мали включи радиото си. — Ромео, току-що атакувахме потапяща се двувитлова подводница на приблизително осемстотин ярда от нас, пеленг едно-осем-осем. Торпедото е във водата. Изчакайте.

Торпедото „Марк-48“ беше програмирано за вариант на преследване Змия — серия от вълнообразни криви, които го насочваха на юг. Предупредена от активния хидролокатор на хеликоптера, съветската подводница вече се движеше на максимална скорост и се спускаше в дълбокото, за да избяга от торпедото.

— Чук, тук Ромео, уведомяваме ви, че Бравичка е на път към вас, в случай че торпедото ви не улучи. Край.

— Прието.

— Засече го! — каза въодушевено Уили, Торпедото беше приближило подводницата и превключи в режим на автоматично търсене. Съветският капитан направи рязък завой, но рибата беше твърде близо до лодката му, за да се подлъже.

— Поражение! Имаме поражение! — Гласът на Уили беше почти толкова силен, колкото и експлозията. Точно пред тях водната повърхност сякаш подскочи, но над нея не се появи нито пяна, нито водовъртеж. Торпедото се намираще твърде дълбоко, за да се получи такъв ефект.

— Добре — каза О’Мали. През всичките години на учения и тренировки той никога не беше изстрелвал бойно торпедо срещу истинска подводница. Звучите от улучената подводница му се сториха най-тъжното нещо, което някога беше чувал. На повърхността се появиха няколко маслени петна. — Ромео, целта е поразена. Кажете на боцмана да се хваща за бояджийската си четка. Ще продължим да кръжим, за да проверим дали няма оцелели. — Предния ден една друга фрегата беше спасила целия екипаж на сваления „Беър“ и руските войници вече бяха на брега, където щяха да бъдат разпитани. Но след

тази схватка оцелели нямаше да има. О'Мали продължи да обикаля сектора десетина минути, след което се върна на фрегатата.

Исландия

— Хрътка, всички ли сте сити и отпочинали? — попита Кучкарник.

— Предполагам, че може да се каже и така. — Едуардс отдавна чакаше това обаждане, но сега, когато го беше получил, то му се струваше твърде застрашително.

— Искаме да патрулирате южния бряг на Хвамсфьордур и да ни съобщавате за всяко раздвижване на руснаците, което забележите. Особено ни интересува град Стиккисхолмур. Това е едно малко пристанище на около четиридесет мили западно от вас. Както и преди, заповедите ви са да избягвате контакти, да наблюдавате и да докладвате. Ясно ли е?

— Прието. С колко време разполагаме?

— Не мога да ви кажа, Хрътка. Не знам. Въпреки това съветвам ви да тръгнете веднага.

— Добре, след десет минути ще бъдем на път. — Едуардс сви антената и прибра радиопредавателя в раницата. — Време е да напускаме този планински курорт, хора. Сержант Никълс?

— Да, сър? — Никълс и Смит се приближиха заедно.

— Инструктиран ли сте за предстоящите събития?

— Не, сър. Заповедите ни бяха да сменим вашата група и да чакаме по-нататъшни инструкции. — Едуардс вече беше разгледал куфарчето с картите на сержанта. Той имаше карти за цялото западно крайбрежие на Исландия; с изключение на зоната на парашутния десант, върху тях не беше отбелязано абсолютно нищо. Разбира се, целта на разузнаването им по брега говореше сама за себе си. Лейтенантът извади една тактическа карта и определи курса им на запад.

— Добре, ще се групираме по двойки. Сержант Смит, поемете челото с някой от новите ни приятели. Никълс, вие с Роджърс покривайте задната врата. И двамата имате радиостанции, а аз ще взема третата радиостанция и ще се придвижвам с останалите от групата. Групите да се държат на такова разстояние, че да се виждат една друга. Доколкото е възможно, ще се придържаме към хълмистия

терен. Първото шосе с твърда настилка по пътя ни е на десет мили западно оттук. Ако забележите нещо, залягайте и ми докладвайте. И без геройски изпълнения, става ли? Добре, след десет минути тръгваме. — Едуардс събра екипировката си.

— Накъде отиваме, Майкъл? — попита го Вигдис.

— Стиккисхолмур — отговори лейтенантът. — Добре ли си?

— Мога да вървя с вас, да. — Тя седна до него. — А когато пристигнем в Стиккисхолмур?

Майк се усмихна.

— Това не ми го казаха.

— Защо никога нищо не ти казват?

— От съображения за безопасност. Това означава, че колкото по-малко знаем, толкова по-добре ще бъде за нас.

— Това е глупаво — каза тя. Едуардс не знаеше как да ѝ обясни, че от една страна е права, а от друга — не е.

— Според мен, когато стигнем там, ще можем да започнем отново да мислим за нормален живот.

Лицето ѝ промени изражението си.

— Какво е нормален живот, Майкъл?

„Още един добър въпрос — каза си Едуардс. — Но сега аз трябва да мисля за твърде много неща и ще оставя този въпрос за по-късно.“

— Ще видим.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Битката за Хамелн и битката за ХанOVER вече бяха едно и също сражение. Преди два часа силите на НАТО се бяха изтеглили на запад, южно от промишления град, което им беше позволило да скъсят линиите си и да обединят подразделенията си. Съветските части настъпваха предпазливо, за да не попаднат в нов германски капан. Алексеев и главнокомандващият Западния военен театър разглеждаха картите си, опитвайки се да анализират последствията от изтеглянето на врага.

— Това им позволява да оставят поне една, вероятно две, бригади в резерв — размишляваше Алексеев на глас. — Те могат да използват магистрала 217, за да прехвърлят бързо подразделения от един сектор в друг.

— Че кога германците са се отказвали доброволно от територия?
— попита шефът му. — Те не са направили това, защото са го искали. Линиите им бяха твърде удължени, а частите им — намалени.

— Нашите също. Подразделенията от клас Б, които вкарахме в боя, понасят почти с една трета по-големи загуби в сравнение с подразделенията от клас А, които замениха. Сега плащаме скъпо за настъплението си.

— Ние вече платихме твърдо скъпо! Ако се провалим сега, значи всичко е било безполезно. Трябва да нападнем с всички сили, Паша. Целият този сектор е готов да поддаде.

— Другарю генерал, моето впечатление не е такова. Отпорът е силен. Германският боен дух си остава висок, въпреки загубите. Те ни нанасят също толкова големи поражения и го знаят. — Алексеев се беше завърнал от фронтовия команден пункт при Фьолцихаузен само преди три часа.

— Наблюдаването на бойните действия от предните линии е много полезно, Паша, но то пречи на способността да се види общата картина.

Тази забележка накара Алексеев да се намръщи. „Общата картина“ често беше просто една илюзия. Неговият началник много често му бе повтарял това.

— Искам да организираш атака по целия фронт. Силата на натовските формации е намалена значително. Запасите им са малко, жертвите, които дадоха, бяха огромни. Една силна атака сега ще разбие линиите им по фронт от четиридесет километра.

— Нямаме достатъчно подразделения А, за да атакуваме в такъв мащаб — възрази Алексеев.

— Задръж ги в резерв, за да ги използваме при пробива. Ще започнем атаката с най-добрите си резервни дивизии от Хановер на север до Боденвердер на юг.

— Нямаме достатъчно сили за такава операция, а и тя изисква твърде много гориво — предупреди Алексеев. — Щом трябва да атакуваме, предлагам удар с две дивизии тук, южно от Хамелн. Частите вече са заели позиции. Вашето предложение е твърде амбициозно.

— Сега не е време за половинчати мерки, Паша! — извика Главком-запад. Той никога преди не беше повишавал тон на Алексеев.

По-младият офицер се запита какъв ли натиск е бил упражнен върху командира му. Главнокомандващият вече се беше поуспокоил. — Нападение по една ос позволява контраатака по една ос — продължи шефът на Алексеев. — По този начин ще можем до голяма степен да усложним задачата на врага. Той не може да бъде еднакво силен на всички места. Ние ще намерим някое слабо място, ще пробием там и ще прекараме останалите си части клас А през Рейн.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Пуск сега, сега, сега! — извика О’Мали. Осмият хидроакустичен буй беше изхвърлен от хеликоптера и пилотът направи завой и се насочи обратно на изток.

Този път. О’Мали беше във въздуха от три дълги изтощителни часа и не можеше да се похвали с кой знае какви постижения за цялото това време. Спиране, потапяне, ослушване; спиране, потапяне, ослушване. Той знаеше, че някъде там долу има подводница, но всеки път, когато си мислеше, че я е засякъл, проклетата лодка му се изплъзваше! Как ли успяваше да го направи?

Брадвичка имаше същия проблем, с тази разлика, че неговата подводница беше успяла да обърне играта в своя полза и едва не улучи „Батълак“. Силната турбулентност от килватера на английската фрегата детонира съветското торпедо зад кърмата, но то се беше приближило твърде много. О’Мали застопори хеликоптера си над водата.

— Спусни купола! — Те останаха над това място около една минута. Нищо. — Ромео, тук Чук. Чувате ли нещо? Край.

— Чук, контактът се изгуби преди малко. Последният ни пеленг беше три-четири-едно.

— Страхотно. Тоя тип само се ослушва кога ще излезете от спринта и моментално намалява мощността си.

— Доста добро предположение, Чук — каза Морис.

— Добре, имам бариера на запад в случай, че реши да се отпрати натам. Мисля, че е тръгнал право на юг и сега ще пуснем потопяемия хидролокатор. Край. — О’Мали включи вътрешната връзка. — Чува ли нещо, Уили?

— Нищо, сър.

— Пригответи се да вдигнеш купола. — Една минута по-късно хеликоптерът отново беше в движение. През следващите двадесет минути потопяемият хидролокатор беше спуснат шест пъти без никакъв успех.

— Още веднъж, Уили. Пригответи се да спуснеш. Дълбочина, въ, осемстотин фута.

— Готов съм, сър.

— Спусни купола. — О'Мали се намести в седалката си. Външната температура беше умерена, но слънцето правеше от кабината на хеликоптера парник. Първата му работа след завръщането на фрегатата щеше да бъде да се вмъкне под душа.

— Търсене на осемстотин фута, сър — каза старшината. На него също му беше горещо, въпреки че си беше донесъл две студени напитки за полета. — Имам нещо, сър... възможен контакт по пеленг едно-осем-пет.

— Вдигни купола! Ромео, тук Чук, имаме вероятен контакт южно от нас. Отиваме там.

— Чук, нямаме нищо около вас. Уведомяваме ви, че Браво и Бравичка работят по контакт. Бяха изстреляни две торпеда, но без успех.

„Никой не е казал, че ще бъде лесно“ — помисли си пилотът. Той прелетя три хиляди ярда и отново спусна хидролокатора.

— Контакт, този път е истински. Задвижване от втори тип, пеленг едно-осем-три.

О'Мали погледна индикатора на горивото. Трябваше да се справи с този контакт възможно най-бързо. Той заповяда вдигане на купола и се премести на още хиляда ярда на юг. Раменете му се напрегнаха под раменните колани. Стори му се, че измина цяла вечност, преди хидролокаторът да достигне зададената дълбочина на търсене.

— Ето го пак, сър, на север от нас, пеленг нула-едно-три. Пеленгът се променя. Сега е нула-едно-пет.

— Вкарай го в компютъра! — Имаха гориво за още тридесет минути. Сега врагът им беше времето. Ралстън натисна бутоните е надпис „Главно оръжие“ и „Избор“.

— Уили, облъчи! — Хидролокаторът изпрати пет лъча за определяне на разстоянието.

— Нула-едно-девет, разстояние деветстотин!

Ралстън въведе дълбочината на търсене и режима на търсене. О'Мали натисна копчето върху лоста за управление и торпедото падна във водата.

Подводницата мина на пълна мощност и зави наляво от хеликоптера, докато торпедото падаше до дълбочина осемстотин фута, преди да започне търсенето. О'Мали се изруга мислено, че беше извършил пуска от лош ъгъл, но за промяна на ъгъла и повторен захват на целта му беше необходимо твърде много време. Той задържа машината си над водата и се заслуша в звуците от слушалките на шлема си, в които се чуваше виенето от витлата на торпедото и ревът на мощните двойни витла на подводницата. Атомната подводница маневрираше трескаво, опитвайки се да обърка преследващата я риба.

— Сега са на един и същ пеленг — докладва Уили. — Мисля, че рибата го захвана — попадение!

Но подводницата не беше убита. Те чуха звука от изпуснат въздух, последван от какофония от механични шумове, съпровождащи движението на контакта на север. Звуците заглъхнаха, когато подводницата намали скоростта си. О'Мали нямаше достатъчно гориво, за да я преследва. Той зави на запад и се отправи към „Рубен Джеймс“.

— Чук, тук Ромео, какво стана?

— Улучихме я, но все още е жива. Горивото ни е малко и се прибираме. Ще бъдем при вас след пет минути.

— Прието, ще бъдем готови да ви поемем. Пускаме друг хеликоптер след контакта ви. Искам да се присъедините към Бравичка.

— Как така не можахме да я убием? — попита Ралстън.

— Почти всички руски подводници имат двойни корпуси, а петдесеткилограмовата бойна глава на „Марк-46“ не е достатъчно мощна, за да ги пробива всеки път. Ако има възможност, трябва да се опиташ да атакуваш откъм кърмата, но този път такава възможност нямаше. Ако успееш да улучиш кърмата, това ще разбие уплътненията на валовете и ще наводни машинния отсек. Всички ще загинат. В училището не са ви казвали да стреляте по кърмата, нали?

— Не.

— Така си и мислех — изръмжа неодобрително пилотът.

Да види „Рубен Джеймс“ след четири часа във въздуха, беше приятна гледка. О’Мали си помисли, че още по-добре щеше да бъде, ако можеше да посети офицерските души. Той премина над десния ъгъл на кърмата на фрегатата и подкара хеликоптера със скоростта на кораба. Зад него Уили отвори плъзгащата се врата и спусна долу един свързващ кабел. Палубният екип пое кабела и прикрепил към него маркуч за презареждане. Уили изтегли кабела и вкара маркуча в резервоара. Процедурата носеше съкращението HIFR, което означаваше „презареждане на хеликоптер с гориво по време на полет“. Докато О’Мали се опитваше да задържи „птичката“ си в турбулентния въздух зад кораба, резервоарите му бяха напълнени с гориво, което щеше да му осигури още четири часа полет. Ралстън държеше под око индикатора на горивото.

— Напълнихме, Уили. Откачай.

Старшината спусна маркуча и прибра кабела. Той изпита голямо облекчение, когато затвори вратата и се закопча с коланите в седалката си. Офицерите бяха достатъчно умни да не изпълняват операцията, която току-що беше изпълнил той.

— Браво, тук Чук, къде ни искате? Край.

— Чук, тук Браво, минете вдясно до едно-три-нула и се срещнете с Бравичка на осем мили от Браво.

— На път сме. — О’Мали зави покрай „Рубен Джеймс“ и се отправи на югоизток.

— Чук, тук Ромео, уведомяваме ви, че „Сий Спрайт“ от „Симс“ току-що довърши онази „Чарли“ заради вас. Имате поздравления от командващия ескорта за това преследване. Край.

— Предайте на комодора, че му благодарим. Браво, тук Чук, какво търсим? Край.

— Мислехме, че е двувитлова подводница. Вече не сме толкова сигурни — отговори Перин. — Изстреляхме три торпеда по тази цел, но нито едно не улучи. Тя изстреля едно по нас, но то се взриви преждевременно в килватера ни.

— Колко близо беше?

— На петдесет ярда.

„Олеле!“ — помисли си пилотът.

— Добре, виждам Бравичка. Браво, това е вашата игра. Къде искате да отида сега?

По време на преследването на вече убитата подводница Морис си беше позволил да изостане твърде много. По негова заповед фрегатата премина на пълна скорост и започна да приближава „Батълак“ с двадесет и пет възела. В отговор на множеството хидроакустични контакти на подводници конвойт завиваше леко на юг.

Хеликоптерът на О’Мали стоеше над водата на седем мили от „Батълак“, докато Бравичка се връщаше за презареждане с гориво и буйове. Процесът на потапяне и местене беше подновен.

— Нищо — докладва Уили.

— Браво, тук Чук, можете ли да ми дадете описание на всичко, което е направила тази подводница досега?

— Почти я спипахме два пъти над пласта. Като цяло поддържа курс на юг.

— Изглежда, че е ракетна лодка.

— Съгласен — отвърна Перин. — За последен път я засякохме на хиляда ярда от вашата позиция. В момента не отчитаме нищо.

О’Мали разгледа данните, които му бяха прехвърлени от планшета на „Батълак“. Картографираният курс на подводницата представляваше сбор от мъгляви мнения, лоши преценки и немалко предположения напосоки.

— Браво, да предположим, че сте капитан на подводница. Какво ще направите? Край. — Такава радиопроцедура не беше според устава, но какво от това?

— Чук, единственото нещо, което можем да твърдим със сигурност, е, че този контакт е изключително бърз.

О’Мали се вгледа внимателно в тактическия екран.

— Прав сте, Браво. — О’Мали се замисли. Клас „Папа“, може би? Две витла, крилати ракети, бърза като крадец.

— Чук, тук Браво. Ако приемем предположението, че контактът е много бърз, предлагам да се отправите на изток, докато Ромео излезе от спринта и успее да ни даде пеленг.

— Съгласен, Браво. Дайте ми вектор. — По команда от „Батълак“ хеликоптерът прелетя двадесет мили на изток и започна да потапя хидролокатора си. Натоварването на Бравичка с две торпеда „Стингрей“, гориво и буйове отне петнадесет минути.

— Шкипер, с какво мислите, че си имаме работа? — попита Ралстън.

— Какво ще кажеш за „Папа“? — попита в отговор О’Мали.

— Но руснаците имат само една такава подводница, сър — възрази вторият пилот.

— Това не означава, че си я пазят за музея, мистър.

— Нищо — докладва Уили.

„Рубен Джеймс“ излезе от спринта и зави по южен пеленг, за да насочи хидролокатора си към последния останал контакт. „Ако «Батълакс» все още имаше опашка — помисли си Морис, — щяхме да можем да триангулираме всеки контакт и с два хеликоптера...“

— Контакт, класифицирам го като вероятна подводница, пеленг нула-осем-едно, пеленгът... се променя бавно, или поне така изглежда. Да, пеленгът се променя от север към юг. — Данните незабавно бяха прехвърлени към „Батълакс“ и командира на ескорта. Още един хеликоптер се включи в търсенето.

— Спусни купола! — Това се повтаряше вече за тридесет и седми път през този ден. — Задникът ми заспива.

— Иска ми се и моят да можеше. — Ралстън се разсмя, въпреки че изобщо не му беше смешно. За пореден път не засякоха нищо.

— Как може едно и също нещо да бъде едновременно толкова вълнуващо и толкова скучно? — попита мичманът, без да знае, че повтаря думите, които пилотът на „Томкет“ беше изрекъл преди много дни.

— Вдигни купола! Знаеш ли, и аз самият неведнъж съм си задавал същия въпрос. — О’Мали включи радиото си. — Браво, тук Чук, имам една идея.

— Слушаме те, Чук.

— Бравичка пуска буйове южно от нас. Кажете му да хвърли една линия на запад. След това аз ще включа активния хидролокатор. Може би така ще подплашим тоя тип и ще го накараме да предприеме нещо. Някога да те е заграждал хеликоптер по времето, когато си командвал подводница?

— Не ме е заграждал, Чук, но веднъж ми се наложи да направя големи усилия, за да избегна един. Изчакайте, докато организирам

нещата тук.

— Знаеш ли, това копеле е куражлия. Той сигурно знае, че сме го подгонили, но не се пречупва. Той наистина вярва, че може да ни победи.

— През последните четири часа това му се удаваше, шефе — отбеляза Уили.

— Знаеш ли кое е основното правило на комарджията? Трябва да знаеш кога да спреш. — О'Мали се издигна и започна да кръжи, като за първи път през този ден включи търсеция си радар. Устройството не беше кой знае колко полезно за откриване на перископи, но можеше да подплаши подводница, движеща се близо до повърхността, и да я накара да се върне обратно под пласта. Слънцето залязваше и О'Мали успя да различи бордовите светлини на останалите два хеликоптера, които също работеха по контакта. Те хвърлиха две редици пасивни хидроакустични буйове, всяка с дължина осем мили, разположени под прав ъгъл една от друга.

— Линиите са поставени, Чук — обяви капитан Перин. — Започвайте.

— Уили, облъчвай! — На шестстотин фута под хеликоптера хидролокаторният предавател започна да блъска водата с високочестотни хидролокаторни пулсации. Това продължи една минута, след което хеликоптерът се обърна и се премести на югозапад. Процесът продължи половин час. Краката на пилота се схващаха и това правеше движенията му, свързани с управлението на машината, да изглеждат странни.

— Поеми за няколко минути. — О'Мали свали краката си от педалите и ги размърда, за да възстанови циркулацията на кръвта.

— Чук, тук Браво, имаме контакт. Буй шест, линия Ехо. — Това беше линията изток-запад. Буй номер шест беше третият откъм западния край, където започваше линията север-юг, която имаше кодовото име Ноември. — Засега сигналът е слаб.

О'Мали пое управлението и се насочи на запад, докато останалите два хеликоптера кръжаха зад линиите, за които отговаряха.

— Полека, полека — измърмори той по вътрешната връзка. — Да не го плашим твърде много. — Той избираше курса си внимателно, като никога не се насочваше направо към контакта, но и никога не се отдалечаваше твърде много от него. Измина още половин час, който

сякаш се точеше секунда по секунда. Най-накрая те успяха да засекат контакта, който се движеше на изток с около десет възела, скрит далеч под слоя.

— Вече го хващаме на три буя — докладва Перин. — Бравичка заема позиция.

О'Мали гледаше мигащата червена светлина на около три мили от своя хеликоптер. Бравичка хвърли два дирекционни буя DIFAR и зачака. Контактът премина точно между двата буя.

— Пуск на торпедото! — обяви Бравичка. Боядисаното в черно торпедо „Стингрей“ падна във водата на половин миля пред преминаващата подводница. О'Мали се приближи и хвърли един буй, за да чуе какво става.

Подобно на американските „Марк-48“, „Стингрей“ не използваше конвенционални перки, което го правеше труднооткриваемо от хидролокаторите на О'Мали и подводницата. Внезапно в слушалките се чу звукът от витлова кавитация. Подводницата включи двигателите си на пълна мощност и зави. След това се чуха корпусни шумове, образувани от промяната на дълбочината при опитите на подводницата да се измъкне от торпедото. Опитите ѝ се оказаха безуспешни. Последва металическият трясък на експлодираща бойна глава.

— Попадение! — извика Бравичка.

— Спусни купола!

Уили спусна хидролокаторния предавател за последен път. Подводницата изплуваше към повърхността.

— Отново! — зачуди се Ралстън. — Станаха две поред.

— Вкарай координатите в компютъра! Уили, облъчи я!

— Разстояние четиристотин, пеленг едно-шест-три, засичам насочен нагоре доплеров радар.

— Кръгово търсене, първоначална дълбочина на търсене сто.

— Готов — докладва Ралстън.

О'Мали незабавно пусна торпедото.

— Вдигни купола! Браво, рибата не уби целта, току-що пуснахме още една.

— Може да се опитва да излезе на повърхността, за да спаси екипажа си — предположи Ралстън.

— А може и да иска да изстреля ракети. Трябваше да избяга, докато все още имаше възможност да го направи. Аз на негово място бих избягал.

Второто торпедо довърши подводницата. О'Мали се върна право на „Рубен Джеймс“ и остави Ралстън да приземи хеликоптера. Веднага щом колелата на машината бяха прикрепени към палубата, той излезе и тръгна напред. Морис го срещна на пътеката между хеликоптерните хангари.

— Отлична работа, Джери.

— Благодаря, шкипер. — О'Мали беше оставил шлема си в хеликоптера. Потната му коса беше залепнала за главата, а очите го смъдяха от влязлата в тях пот.

— Искам да обсъдим някои неща.

— Не може ли да го направим, докато се къпя и се преобличам, капитане? — О'Мали мина през каюткомпанията и влезе в каютата си. Той се съблече за по-малко от минута и тръгна към офицерските души.

— Колко килограма изпотяваш в ден като днешния? — попита го Морис.

— Много. — Пилотът натисна копчето на душа и затвори очи, когато студената вода се изля върху него. — Знаеш ли, от десет години разправям, че на 46 му трябва по-голяма бойна глава. Надявам се, че сега онези копелета от оръжейния отдел ще ме послушат!

— Какъв беше вторият контакт?

— Ако трябваше да се обзалагам, щях да заложа на „Папа“. Хидроакустиците свършиха отлична работа. Насочването, което ни даваха, беше страхотно. — Той натисна отново бутона и отново беше залян от студена вода. Минута по-късно О'Мали излезе от кабинката на душа вече с вид на човешко същество.

— Комодорът ще те предложи за някакво отличие. Третият ти Летящ кръст за заслуги, предполагам.

О'Мали се замисли за миг. Първите си два медала беше получил за спасителни операции, а не защото беше убивал хора.

— Кога ще бъдеш готов да летиш пак?

— Какво ще кажеш за след една седмица?

— Обличай се. Ще говорим в каюткомпанията.

Пилотът среса косата си и облече чисти дрехи. Той си спомни последния път, когато жена му беше казала да използва бебешка пудра, за да предпази кожата си от потните, тесни дрехи и колко глупаво беше направил, като ѝ беше отказал само от авиаторска гордост. Дори и след душа по кожата му имаше някои места, които щяха да продължат да сърбят и смъдят. Той отиде в каюткомпанията и намери там Морис, който го чакаше с кана леденостуден сок от хлебарки.

— Убихте една дизелова и две ракетни лодки. Как се държаха? Да сте забелязали нещо необичайно?

— Бяха ужасно агресивни. Онзи „Папа“ трябваше да се откаже и да отстъпи. Чарлито избра по-безопасен път, но и тя беше доста настъпателна. — О’Мали обмисли изказването си, докато пресушаваше първата си чаша сок. — Прав си. Те бяха адски агресивни.

— Повече, отколкото очаквах. Днес те поеха рискове, каквито обикновено не поемат. Какъв е изводът от това?

— Изводът е, че си спечелихме още два дни преднина. Съжалявам, капитане, но точно в момента не съм в състояние за провеждане на дълбоки размишления.

— Иди да си починеш.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА СЪСТЕЗАНИЕТО НА САКАТИТЕ

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Два часът сутринта. Атаката щеше да започне след четири часа въпреки всички усилия, които той беше положил, за да промени това. Алексеев се беше втренчил в картата, върху която бяха нанесени символи, обозначаващи приятелските части и разузнавателните оценки за силата на врага.

— Горе главата, Паша! — каза Главком-запад. — Знам, че според теб днес ще изразходваме твърде много гориво. Но по този начин ще унищожим и оставащите им запаси от военни материали.

— Те също могат да получат нови запаси.

— Глупости. Техните конвои понесоха тежки загуби, както пише в докладите на нашето собствено разузнаване. Сега от тях идва голяма пратка по море, но флотът ме уведоми, че изпраща всичките си сили срещу конвоя. Пък и във всеки случай конвоят ще пристигне твърде късно.

Алексеев си каза, че шефът му вероятно беше прав. В края на краищата, той беше заел поста си след една изпълнена с отличия войнска кариера. Но все пак...

— Къде ме искате?

— В командния пункт на ОМГ. Не се приближавай повече до фронта оттам.

„Командният пункт на ОМГ“ — помисли си иронично Паша. Първо 20-а танкова дивизия трябваше да бъде оперативно-маневрена група, след това тя трябваше да се състои от две дивизии, след това пък от три дивизии. И всеки път маневрите за пробив не успяваха, така че терминът „оперативно-маневрена група“ вече звучеше като някаква абсурдна шега. Песимизмът му отново го обзе. Резервните формации, които трябваше да се възползват от пробива, се намираха далеч зад фронта, за да могат да се придвижат до онова място, където да бъде

постигнат най-голям пробив. Да стигнат дотам, можеше да им отнеме часове. Генералът си напомни, че НАТО беше показал забележителна способност да компенсира внезапните пробиви. Алексеев реши, че не трябва да мисли повече за това, и напусна командния център, повика Сергетов и за пореден път намери хеликоптер, който да го закара на запад. Хеликоптерът щеше да бъде придружен от обичайния ескорт от изтребители.

Използването на изтребители за ескорт на един-единствен излитащ от Стендал хеликоптер беше нещо, което натовските диспечери бяха забелязали отдавна, но не разполагаха с достатъчно единици, за да направят каквото и да било. Този път обаче беше различно. Един контролен самолет AWACS кръжеше над Рейн и наблюдаваше излитането на придружавания от три МиГ-а хеликоптер. Диспечерът за сектора видя два F-4 „Фантом“, които се завръщаха от мисия, южно от Берлин, и им даде вектор на север. Изтребителите летяха ниско над дърветата с изключени радари, следвайки обезопасения транзитен маршрут, използван от съветските самолети.

Алексеев и Сергетов седяха сами в задната част на щурмовия хеликоптер Ми-24. Вътре имаше място за осем пехотинци в пълно бойно снаряжение, така че и за двамата имаше достатъчно пространство, където да полегнат, и Сергетов използва възможността да подремне малко. Ескортиращите МиГ-ове се намираха на хиляда метра над хеликоптера и кръжаха, оглеждайки се за нисколетящи натовски изтребители.

— Шест мили — съобщиха от AWACS-а.

Единият „Фантом“ се издигна, облъчи два МиГ-а с радара си и изстреля две ракети „Спароу“. Другият изстреля две ракети „Сайдуиндър“ по хеликоптера.

МиГ-овете гледаха в грешната посока, когато се чу аларменият звънец за приближаваща опасност. Единият се спусна към земята и успя да избяга от ракетата. Другият се взриви във въздуха, докато оцелелият му колега предаваше предупреждение по радиото. Внезапната поява на ярка светлина над главата му накара Алексеев да премигне изненадано няколко пъти. Когато хеликоптерът зави рязко наляво и започна да пада като камък към земята, генералът стисна здраво колана на седалката си. Машината почти се беше скрила между дърветата, когато ракетата откъсна опашния ѝ ротор. Сергетов се събуди и извика от изненада и уплаха. Хеликоптерът се завъртя около оста си, вряза се в дърветата и подскачайки, измина последните петдесет фута до земята. Главният ротор се разпадна, изпращайки парчета във всички посоки, и плъзгащата се странична врата се откъсна, сякаш беше направена от пластмаса. Алексеев скочи след вратата, повличайки със себе си Сергетов. Инстинктите му още веднъж му спасиха живота. Двамата офицери се бяха отдалечили на двадесет метра от хеликоптера, когато резервоарите се взривиха. Двамата изобщо не видяха фантомите, които необезпокоявани продължиха пътя си на запад.

— Ранен ли си, Ваня? — попита генералът.

— Дори не се напиках. Това означава, че вече съм кален ветеран. — Шегата не хвана място. Гласът на младежа трепереше, както и ръцете му. — Къде сме, по дяволите?

— Отличен въпрос. — Алексеев се огледа. Надяваше се да види светлини, но в цялата страна беше въведено затъмнение, а съветските части бяха научили колко опасно е да включват фаровете си по магистралите. — Трябва да намерим път. Ще вървим на юг, докато стигнем до някое шосе.

— Къде е юг?

— В обратната на север посока. — Генералът посочи към една звезда, след което се обърна и избра друга. — Тази ще ни отведе на юг.

СЕВЕРОМОРСК, РСФСР

Адмирал Юрий Новиков следеше напредъка на сражението от подземната си щабквартира, намираща се на няколко километра от основната база на флота му. Загубата на основното му оръжие с далечен радиус на действие — бомбардировачите „Бекфайър“ — беше шокираща, но още по-шокиращ беше начинът, по който Политбюро

беше реагирало на ракетната атака. Политиците незнайно защо бяха решили, че това означаваше, че съществува възможност за осъществяване на атака с балистични ракети в същия район и никакви аргументи в потвърждение на противното не можеха да ги накарат да променят мнението си. „Като че ли американците ще рискуват ценните си подводници с балистични ракети в тези плитки води!“ — изръмжа мислено адмиралът. Той имаше работа с бързи щурмови лодки — адмиралът беше уверен в това — и беше принуден да ги преследва с половината от средствата си, за да не им позволи да се измъкнат. Той не разполагаше чак с толкова много средства, които да отдели.

Досега войната беше вървяла добре за главнокомандващия Съветския Северен флот. Операцията за завземането на Исландия беше преминала почти идеално — най-смелата съветска атака в историята! Още на втория ден от войната той беше разбил цяла авионосна бойна група — епична победа за неговите сили. Планът му да използва въоръжени с ракети бомбардировачи в комбинация с подводници, за да неутрализира конвоите, беше свършил добра работа, особено след като беше решил да използва бомбардировачите, за да елиминира първо ескортиращите кораби. Загубите на подводници, които беше понесъл до този момент, бяха тежки, но той беше очаквал това. Натовските флоти се бяха упражнявали в противоположна борба в продължение на поколения. Нямаше начин да бъдат избегнати загубите. Новиков си призна, че беше направил и грешки. Твърде късно беше започнал систематичните атаки срещу ескортиращите кораби, но пък Москва искаше преди всичко унищожаването на търговските кораби и той се беше съгласил с това „предложение“.

Сега нещата се променяха. Внезапната загуба на бомбардировачите — те нямаше да могат да летят в продължение на няколко дни — го принуждаваше да отдели отлично обучените си за борба с авионосци екипажи на подводници и да ги изпраща срещу конвоите, което означаваше преминаване на натовската бариера от подводници и също водеше до големи загуби. Групата от разузнавателни самолети „Беър“, с която разполагаше, също беше понесла сериозни загуби. „Проклетата война трябваше да е свършила досега“ — помисли си ядосано Новиков. Той разполагаше с мощен надводен флот, който чакаше да ескортира още войници до Исландия, но не можеше да се помръдне, докато не наближеше краят на

кампанията в Германия. Той си напомни, че нито един боен план не надживяваше първата среща с врага.

— Другарю адмирал, пристигнаха спътниковите снимки. — Адютантът му подаде кожено дипломатическо куфарче. Няколко минути по-късно пристигна и шефът на флотското разузнаване, придружен от старшия си експерт по разчитане на спътникови снимки.

— О, тук имаме проблем — каза фотоекспертът.

Новиков и сам можеше да види това. Кейовете в Литъл Крийк, Вирджиния, бяха празни. Американската амфибийна група беше отплавала заедно с цяла дивизия морски пехотинци на борда си. Новиков беше наблюдавал с голям интерес прехвърлянето на корабите от американския Тихоокеански флот в Норфолк, но точно тогава и двата му спътника за океанско разузнаване бяха свалени, а разрешението за изстрелването на последния беше задържано. На следващата снимка се виждаха кейовете на самолетоносачите, които също бяха празни.

— „Нимиц“ все още си седи в Саутхемптън — отбеляза шефът на разузнаването. — Той влезе в пристанището с големи повреди, а там няма достатъчно голям сух док, в който да бъде поправен. Сега се намира в Океанския док и не може да мръдне оттам. Остават три авионосеца — „Коралово море“, „Америка“ и „Индипендънс“. „Саратога“ се използва за ескорт за конвои. Останалите самолетоносачи от Атлантическия им флот се намират в Индийския океан.

Новиков изръмжа. Тази новина не предвещаваше нищо добро за ескадрата в Индийския океан, но тя беше част от Съветския Тихоокеански флот и той не отговаряше за нея. Той и без това си имаше достатъчно проблеми. На първо място трябваше да разреши дилемата, пред която самият той беше изправил натовските флотилии. Адмиралът нямаше достатъчно кораби, за да изпълни всички задачи, и изпращането на добре обучените му средства за ПЛБ на лов за подводници, които се оттегляха, не му помагаше изобщо!

НОРТУУД, АНГЛИЯ

— Здравейте отново, господин адмирал — каза Толанд.

Бийти изглеждаше много по-добре. Сега сините му очи имаха блясъка на кристал и адмиралът държеше гърба си изправен като

бастун, докато стоеше, сгънал ръце върху гърдите си пред огромната стенна карта.

— Как вървят работите в Шотландия, командир?

— Добре, сър. По време на последните две въздушни атаки руснаците ядоха добър пердах. Мога ли да попитам какво направиха лодките от „Операция Дулитъл“? Една от тях е под командването на мой приятел.

Бийти се обърна.

— Коя?

— „Чикаго“, сър. Капитан Дан Маккафърти.

— О! Изглежда, че една от лодките е била повредена и сега „Чикаго“ и още една подводница я ескортират по обратния път. Всъщност те вдигат голям шум в източната част на Баренцово море. Имаме данни, че Съветите са изпратили значителни сили да ги преследват. Както и да е, вие се връщате във флотилията на самолетоносача си, като преди това ще се срещнете с моя разузнавателен екип, за да можете да предадете на вашите хора последните данни. Исках да ви видя лично, преди да заминете, за да ви благодаря за телекса, който изпратихте във връзка с проследяването на съветските бомбардировачи до базите им. Тази идея се оказва много полезна за нас. Доколкото разбрах, вие сте запасняк. Как, по дяволите, са ви оставили да напуснете?

— Веднъж заседнах с ескадрения си миноносец в пясъчен нанос.

— Разбирам. Направихте достатъчно, за да компенсирате тази си грешка, командир. — Бийти подаде ръка на Боб.

ВАХЕРСЛЕБЕН, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Спрете проклетия камион! — извика Алексеев. Той стоеше по средата на пътя, точно пред движещия се към него камион. Камионът спря и генералът изтича към кабината.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита го шофьорът ефрейтор.

— Генерал-полковник Алексеев — отвърна офицерът. — А вие кой сте, другарю?

— Ефрейтор Владимир Иван'ич Маряхин — успя да изрече войникът, въпреки че устата му беше увиснала при вида на пагоните на генерала.

— Тъй като, както изглежда, съм по-старши по ранг от вас, ефрейтор, вие ще закарате мен и адютанта ми до следващия пункт за регулиране на движението, като натискате газта до дупка. Мърдайте!

Алексеев и Сергетов се качиха отзад. Камионът беше натоварен с множество сандъци, но двамата успяха да си намерят място върху тях. Генералът изруга.

— Три изгубени часа.

— Можеше да бъде и по-зле.

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

— Това е голяма атака, сър. Те току-що започнаха да се придвижват по фронт от осемдесет километра.

SACEUR погледна безизразно картата. Не че не бяха очаквали нещо такова. Разузнаването беше предрекло подобен развой на събитията още преди дванадесет часа въз основа на моделите на движението на съветските части по пътищата. Той разполагаше точно с четири резервни бригади, които можеше да използва в този сектор. „Да благодарим на бога — помисли си той, — че успях да убедя германците да скъсят линиите при Хановер.“ Половината от резервите му идваха оттам, при това тъкмо навреме.

— Главна ос на атаката? — обърна се генералът към оперативния си офицер.

— За момента не е ясна. Прилича на обща атака...

— Силен натиск, за да бъде открито слабо място — довърши SACEUR вместо него. — Къде са резервните им части?

— Успяхме да идентифицираме елементи от три дивизии южно от Фьолцихаузен, сър. Изглежда, че са части от клас А. Атаката, която се подготвя, вероятно ще бъде проведена най-вече от единици от клас Б.

— Толкова големи загуби ли сме им нанесли? — попита реторично SACEUR. Офицерите от разузнаването му работеха с всички сили да определят нанесените на врага поражения и той получаваше доклада им всяка вечер. Резервните части от клас Б бяха започнали да се появяват на фронта преди пет дни и това го озадачаваше. Той знаеше, че Съветите разполагаха с поне шест подразделения от клас А, които стояха в резерв в Южна Украйна, но нямаше никакви признаци, че тези подразделения се придвижват към

фронта. Защо не ги изпращаха в Германия? Защо вместо тях изпращаха запасняци? Той задаваше този въпрос от няколко дни, но единственият отговор, който шефът на разузнаването му можеше да даде, се изразяваше в свиване на раменете. „Не че се оплаквам“ — помисли си той. Двете полеви армии биха били достатъчни, за да разкъсат фронта по цялата му дължина.

— Къде е най-доброто място за контраудар?

— В Спринге имаме две германски танкови бригади, сър. В руската атака, изглежда, са включени две резервни мотострелкови дивизии, като дивизионната им граница се намира ето тук, на десет километра от двете танкови бригади. Германците не са били на фронта от два дни. Не бих казал, че са си отпочинали добре, но...

— Да. — Чинът на SACEUR му даваше правото да прекъсва офицерите си, когато си поиска. — Нека да тръгват.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

О’Мали се намираше над фрегатата, след като цяла сутрин беше търсил нещо, което се оказва фалшива тревога. През последните три часа бяха потопени три търговски кораба — единият от торпедо, а останалите от ракети, които бяха преминали през зенитния бараж на конвоя. Ескортът беше подгонил и двете подводници и хеликоптерът на „Гелъри“ беше потопил едната откъм вътрешната страна на конвоя. Корабите приближаваха въздушното покритие на континентална Европа и на О’Мали му се струваше, че тази битка беше спечелена. Конвоят продължаваше пътя си с приемливи загуби. До акостирането му оставаха още тридесет и шест часа.

Кацането беше рутинно и след като се отби до душозете, пилотът отиде до каюткомпанията, за да си налее едно питие и да изяде един сандвич. Там го чакаше Калоуей.

— Приземяването на хеликоптера ви на такъв малък кораб наистина ли е толкова опасно, колкото изглежда?

— Палубата на самолетоносача е малко по-голяма. Нали няма да пишете статия за мен?

— Че защо не? Вчера потопихте три подводници.

О’Мали поклати глава.

— Два кораба, два хеликоптера и допълнителна помощ от останалите кораби от ескорта. Аз просто отивам там, където ме

изпратят. Ловът на подводници е сложно нещо. Всички участници в него трябва да работят заедно, ако не искат да изпуснат подводницата.

— И снощи ли стана така?

— Понякога и противникът не прави грешки. Току-що се връщам от четиричасово безуспешно търсене. Може би сме засекли подводница, а може би не. Вчера извадихме голям късмет.

— Тревожи ли ви фактът, че ги потопявате? — попита Калоей.

— От седемнадесет години съм във флота и още не съм срещал човек, на когото му харесва да убива хора. Ние дори не използваме тази дума, освен може би когато сме пияни. Ние потапяме кораби и се опитваме да се преструваме, че това са просто кораби — предмети, в които няма хора. Не е честно, но ние все пак го правим. По дяволите, та аз едва сега за първи път си върша истинската работа. Досега целият ми боен опит се състоеше от спасителни мисии. До вчера дори не бях стрелял с истинско торпедо по истинска подводница. Не съм мислил достатъчно по въпроса, за да мога да кажа дали ми харесва или не. — Той спря да говори за малко. — Звуците са ужасни. Чуваеш въздух под налягане. Ако корпусът бъде пробит на такава дълбочина, внезапната промяна в налягането във вътрешността трябва да предизвика възпламеняване на въздуха и всички на борда изгарят. Не знам дали това е вярно, но някой ми го каза веднъж. Както и... да, чува се скърцане — както при рязко натискане на спирачките на автомобил. Това става, когато вътрешните прегради започнат да поддават. След това се чува шумът от смачкването на корпуса, който наподобява някакъв глух тътен. И това е всичко — току-що са загинали сто души. Не, всичко това не ми харесва кой знае колко.

— Най-страшното е, че всичко е толкова вълнуващо — продължи О'Мали. — Ловът на подводници е нещо много трудно. Той изисква концентрация и упражнения, както и силно развито абстрактно мислене. Трябва да проникнеш в главата на противника, но същевременно трябва да мислиш за мисията си като за унищожаване на неодушевен предмет. Не звучи логично, нали? Затова просто спираш да мислиш за тази част от работата си. Иначе просто няма да можеш да я свършиш.

— Ще спечелим ли?

— Това зависи от хората на сушата. Ние само трябва да ги подкрепяме. Конвойт ще стигне до местоназначението си.

— Казаха ми, че сте загинали — каза Береговой.

— Този път се отървах дори без драскотини. Ваня обаче беше събуден доста грубичко. Как върви нападението?

— Първоначалните резултати са обнадеждаващи. Тук напреднахме с шест километра, а при Спринге навлязохме на почти същото разстояние. До утре може да сме обградили Хановер.

Алексеев се зачуди дали шефът му не беше излязъл прав. Може би линиите на НАТО наистина бяха изтънели толкова много, че врагът бе принуден да отстъпи.

— Другарю генерал. — Говореше армейският разузнавателен офицер. — Получих доклад за германски танкове при Елдагсен. Докладващият — той просто изчезна от ефира.

— Къде, по дяволите, е Елдагсен? — Береговой се вгледа в картата. — Но това е на десет километра зад линията! Потвърдете доклада!

Офицерите чуха рева на прелитащи самолети и земята под тях се разтресе от експлозиите на изстреляните ракети.

— Току-що унищожиха радиопредавателите ни — докладва свързочният офицер.

— Превключете на резервните! — извика Алексеев.

— Този беше резервният. Основният беше унищожен миналата нощ — информира го Береговой. — В момента сглобяваме нов. Засега ще трябва да използваме това, с което разполагаме тук.

— Не — противопостави се Алексеев. — Ако го направим, ще стане в движение.

— Но така няма да мога да координирам добре!

— Ако загинете, няма да можете да координирате изобщо!

„ЧИКАГО“

Наоколо беше настанал истински ад. Поне три патрулни самолета „Беър-Ф“ летяха над сектора и го засипваха с хидроакустични буйове, на хидролокатора се виждаха две фрегати от клас „Кривак“ и шест патрулни лодки от клас „Гриша“, а една подводница „Виктор-III“ също беше решила да се включи в преследването.

„Чикаго“ беше успяла да промени малко съотношението на силите. Сложните маневри на подводницата през изминалите няколко часа бяха довели до унищожаването на съветската подводна лодка и повреждането на една от фрегатите, но сега положението се влошаваше. Руснаците заграждаха „Чикаго“, тя вече не можеше да ги държи на разстояние. За времето, през което Маккафърти беше локализирал и унищожил съветския „Виктор“, надводните групи бяха скъсили разстоянието до „Чикаго“ с пет мили. Подобно на боксьор в схватка с уличен бияч, Дани имаше шанс срещу тях само докато ги държеше на разстояние.

Маккафърти искаше да говори с Тод Симс от „Бостън“, но не можеше да го направи, защото подводният телефон имаше малък радиус на действие и вдигаше твърде много шум. Дори ако се опиташе да предаде съобщение по радиото, „Бостън“ трябваше да се намира близо до повърхността с вдигната антена, за да приеме съобщението. Дани беше сигурен, че Тод е спуснал лодката си на максималната възможна дълбочина. Според американската подводна доктрина всяка подводница трябваше да действа самостоятелно. Съветите използваха тактика на съвместни действия, но американците никога не бяха изпитвали подобна нужда. Маккафърти се нуждаеше от идеи, и то бързо. Академичното разрешение на тактическата ситуация, в която беше изпаднал, беше да маневрира и да търси пролука, но „Чикаго“ беше вързана към определена позиция и не можеше да си позволи да се отдалечава твърде много от останалите две американски подводници. Щом руснаците разберяха, че едната от преследваните подводници е повредена, те щяха да се приближат, за да я довършат, и Маккафърти не беше в състояние да направи нищо, за да ги спре. Иван с удоволствие би разменил няколко от по-малките си надводни съдове за една подводница от клас 688.

— Идеи, старпом? — попита Маккафърти.

— Какво ще кажеш за: „Телепортирай ни, Скоти!“ — опита се безуспешно да разведри обстановката старшият помощник. Капитанът обаче, изглежда, не беше почитател на „Стар Трек“. — Единственият начин да ги задържим далеч от нашите приятели е да ги оставим да ни преследват малко.

— Да отидем на изток и да атакуваме групата странично?

— Рисковано е — съгласи се старпомът. — Но пък какво ли не е рисковано?

— Ти поеми управлението. Две трети и се дръж близо до дъното.

„Чикаго“ зави на югоизток и увеличи скоростта си на осемнадесет възела. Маккафърти си помисли, че сега щеше да се разбере колко прецизни са картите му. Дали Иван не беше поставил минни полета някъде наоколо? Старпомът държеше подводницата на петдесет фута над дъното — всъщност той се беше застраховал, като беше изчислил петдесетте фута над най-високата точка на дъното в рамките на една миля. Но дори и това нямаше да му помогне много, ако се натъкнеше на неотбелязан на картите потънал кораб. Маккафърти си спомни първото си посещение в Баренцово море. Някъде наблизко се намираха останките на потопените по време на онова учение ескадрени миноносци. Ако се врежеше в някой от тях със скорост осемнадесет възела... Спринтът продължи четиридесет минути.

— Една трета напред! — заповяда Маккафърти, когато вече не можеше да издържа. „Чикаго“ намали скоростта си на пет възела. — Излезте на перископна дълбочина.

Планеристите дръпнаха лостовете си и подводницата изпъшка, когато външното налягане на водата намаля и корпусът ѝ се разшири с два сантиметра. По заповед на Маккафърти първо беше извадена ESM мачтата, а след нея и търсещият перископ.

Времето се променяше и от запад приближаваше дъждовна буря. „Страхотно — помисли си Дани. — Ето как ще загубим десет процента от точността на хидролокатора си.“

— Виждам мачта на две-шест-четири — какво е?

— Не отчитам радарни сигнали по този пеленг — каза един техник.

— Счупена е — това е фрегатата. Отчупили сме едно парче от нея, сега нека да я довършим. Аз... — През лещите премина някаква сянка. Маккафърти изви инструмента нагоре и видя широките криле и пропелерите на един „Беър“.

— Хидролокаторното до капитана, множество хидроакустични буйове зад кърмата!

Маккафърти затръшна ръчките на перископа ѝ прибора уреда.

— Потапяне! Дълбочина четиристотин фута, пълен наляво, пълен напред.

Един хидроакустичен буй се включи на двеста ярда от подводницата. Металическият звук на излъчването му беше отразен от корпуса на „Чикаго“.

„Колко време е необходимо на самолета да се обърне и да стреля по нас?“ Маккафърти заповяда да бъде изстрелян шумов генератор. Генераторът не се включи и той нареди да се изстреля втори. Измина една минута. „Сигурно първо ще се опита да ни засече с магнитния си детектор.“

— Пренавийте лентата. — Дежурният електротехник се зарадва, че му бяха намерили някаква работа. Петсекундният видеозапис показваше нещо, което приличаше на останките от надстройка на „Кривак“.

— Преминаваме триста фута. Скорост двадесет и се увеличава.

— Торпедо във водата откъм десния борд! Пеленг на торпедото нула-едно-пет.

— Петнадесет градуса дясно на борд! Пълен напред! Нов курс едно-седем-пет. — Дани постави торпедото зад кърмата си. Мозъкът му автоматично обмисли тактическата ситуация. „Съветско торпедо за ПЛБ: диаметър шестнадесет инча, скорост около тридесет и шест възела, далекобойност четири мили, работи около девет минути. Ние се движим с... двадесет и пет възела. Торпедото е зад нас. Ако е на една миля зад нас, ще му трябва... седем минути, за да ни настигне. Може да ни улучи. Но ние ускоряваме с десет възела в минута... Не, не може да ни улучи.“

— Високочестотно излъчване откъм кърмата! Звучи като хидролокатор на торпедо.

— Успокойте се, хора, не мисля, че може да ни настигне. — „Само че всички съветски кораби около нас могат да ни чуят.“

— Преминаваме четиристотин фута, започвам изравняване.

— Торпедото приближава, сър — докладва главният хидроакустик. — Излъчването звучи някак странно, като... — Подводницата беше разтърсена от мощна експлозия зад кърмата.

— Една трета напред, десет градуса дясно на борд, нов курс две-шест-пет. Това, което току-що чухте, беше рибата, която се разби в дъното. Хидролокаторното, започнете да ми давате данни.

Руснаците бяха поставили нова линия буйове на север от „Чикаго“, но те вероятно бяха твърде далеч и не можеха да засекаат подводницата. Пеленгите на най-близките съветски кораби се застопоряваха — те се насочваха право към „Чикаго“.

— Е, старпом, това ще ги задържи настрани от нашите приятели за известно време.

— Супер.

— Нека да се придвижим малко по на юг и да видим дали ще успеем да ги накараме да ни подминат. Тогава ще им напомним с кого си имат работа.

ИСЛАНДИЯ

„Ако някога се измъкна жив от тази скала — помисли си Едуардс, — ще се преместя да живея в Небраска.“ Той си спомняше полетите над този равнинен щат. Дори и окръзите там бяха отбелязани върху картата с правилни квадратчета. В Исландия не беше така. Въпреки всичко, сега ходенето беше много по-лесно в сравнение с преходите след напускането на Кефлавик. Едуардс и групата му се придържаха към линията на петстотинте фута надморска височина, което оставяше зад тях планините и поне две мили до крайбрежния път и им откриваше добра видимост напред. Досега не бяха забелязали нищо, освен рутинна дейност. Те приемаха, че във всяко движещо се превозно средство пътуваха руснаци. Това предположение вероятно беше неправилно, но руснаците бяха секвестирали толкова много цивилни автомобили, че нямаше начин да определят кой пътува в тях.

— На почивката ли се наслаждаваш, сержант? — Едуардс и неговата група бяха настигнали групата на Смит. На половин миля пред тях се виждаше някакъв път, първият през последните два дни.

— Виждате ли онзи хълм там? — посочи сержантът. — Преди двадесет минути на него кацна един хеликоптер.

— Страхотно. — Едуардс разгъна картата си и седна на земята. — Кота 1063 — това ще рече три хиляди и петстотин фута надморска височина. Хубаво място за наблюдателница. Мислиш ли, че могат да ни видят?

— Дотам са десет или единадесет мили. Зависи, шкипер. Предполагам, че са се качили, за да наблюдават морето от двете

страни. Ако имат поне малко мозък в главите си, ще държат под око и скалите.

— Имаш ли представа колко души може да има? — попита Едуардс.

— Никаква. Може да няма никой — по дяволите, те може да са кацнали, за да приберат някого, въпреки че не бих се обзаложил за това. Може би едно отделение, може би един взвод. Трябва да предположим, че имат и мощен бинокъл, и радиостанция.

— И как ще минем покрай тях? — попита лейтенантът. Теренът беше равнинен, осеян тук-там с ниски храсти.

— Това е много добър въпрос, шкипер. Ще избираме внимателно маршрутите си, ще се снишаваме, ще използваме естествените прикрития — както обикновено. Но на картата се вижда един малък залив, който се намира на четири мили от хълма. Не можем да заобиколим откъм далечната страна, без да пресечем главния път, а това е нещо, което не можем да рискуваме.

— Какъв е проблемът? — Сержант Никълс също беше пристигнал с групата си. Смит му обясни ситуацията, докато Едуардс сглобяваше радиопредавателя.

— Значи знаете, че са на хълма, но знаете колко са и с какво въоръжение разполагат, така ли? — попита Кучкарник.

— Точно така.

— По дяволите. Искяхме ви на този хълм. — „И това ако не е изненада“ — помисли си Едуардс. — Няма ли начин да се качите там?

— Няма. Повтарям, няма никакъв начин. Знам по-лесни начини за самоубийство, мистър. Оставете ни да обмислим ситуацията и след това пак ще ви се обадим. Става ли?

— Добре, ще чакаме да се обадите. Край.

Едуардс събра сержантите си и тримата започнаха да разглеждат картите.

— Най-важното е с колко души разполагат руснаците и колко бдителни са — обясни Никълс. — Ако горе има цял взвод, можем да очакваме и патрули. Следващият въпрос е колко са патрулите. Аз лично не бих искал да катеря този хълм по два пъти дневно.

— Ти колко души би поставил там? — попита Едуардс.

— Иван разполага с цяла парашутна дивизия на острова плюс още няколко подразделения. Да речем, че са общо десет хиляди души.

Те не могат да покрият целия остров. Затова руснаците вероятно биха изпратили един пехотен взвод на този или на който и да било друг хълм, или пък само един наблюдателен разчет — нещо като артилерийски наблюдатели. Тяхната задача е да открият възможен нашественик, а от такава височина един човек с бинокъл може да вижда целия залив на север. От противоположната страна вероятно има добра видимост чак до проклетия Кефлавик. Те ще се оглеждат и за самолети.

— И ти се опитваш да ни убедиш, че ще бъде лесно? — зачуди се Смит.

— Мисля, че ще можем да се приближим до хълма, без да бъдем забелязани, след което да изчакаме нощта — ако това тук изобщо може да се нарече нощ — и да се опитаме да минем под руснаците. Нали разбираш, слънцето ще бъде точно срещу тях и ще ги заслепява.

— Правил ли си това преди? — поинтересува се лейтенантът.

Никълс кимна.

— На Фолклендските острови. Ние бяхме изпратени там една седмица преди инвазията, за да разузнаем някои неща. Правехме съвсем същото като сега.

— По радиото не ми споменаха нищо за инвазия.

— Лейтенант, вашите морски пехотинци ще извършат десант точно на това място. И на мен никой нищо не ми е казал, но ние не сме изпратени тук, за да търсим място за футболно игрище, нали? — Никълс беше на около тридесет и шест години и скоро щеше да навърти двадесет години служба във въоръжените сили. Той беше най-възрастният член на групата и няколкото дни служба под командването на аматьор, който бе по-старши по ранг от него, го бяха направили раздразнителен. Хубавото на този млад метеоролог беше, че поне се вслушваше в съветите на останалите.

— Добре, от нас също се иска да се качим на този хълм, за да наблюдаваме. Какво ще кажете за онзи по-нисък хълм западно от големия връх?

— Ще трябва да заобиколим много, за да го изкачим, без да бъдем забелязани, но мисля, че можем да се настаним там. Стига руснаците да не са твърде бдителни.

— Добре, щом преминаем този път, ще се движим в група. Вие ще ни водите, сержант Никълс. Предлагам да си починем малко.

Изглежда, че ще трябва да вървим доста, преди отново да имаме възможност да спрем.

— Осем мили до подножието на хълма. Трябва да сме там до залез.

Едуардс погледна часовника си.

— Добре, тръгване след един час. — Той отиде при Вигдис.

— Е, Майкъл, какво ще правим сега? — Едуардс ѝ обясни подробно положението.

— Ще бъдем близо до руснаците. Може да стане опасно.

— Питаш ме дали не искам да остана тук?

„Кажки «да» и нарани чувствата ѝ. Кажки «не» и... мамка му!“

— Не искам никой вече да те наранява.

— Оставам с вас, Майкъл. С теб се чувствам в безопасност.

САУТХЕМПТЪН, АНГЛИЯ

Няколко часа бяха необходими за изпомпването на водата, която беше придала лъжливия крен на самолетоносача. Мощните влекачи „Катком“ и „Векта“ бавно придвижиха кораба с кърмата напред към Солент. Палубата за излитане беше поправена изцяло от корабостроителите във Воспър, въпреки че отдалеч си личеше, че работата е била свършена набързо. По поправката на авионосеца бяха работили две хиляди души. От Съединените щати беше докарано ново спирачно оборудване и електроника, която обаче не може напълно да замени унищоженото от съветските ракети. Влекачите ескортираха кораба до замъка Калшот, след което той се придвижи на собствен ход до канала Торн, на изток от доковете за яхти при Коус. В Портсмут го чакаха ескортиращи кораби и малката формация зави на юг и на запад към Ламанша.

Полетите започнаха незабавно. Първите самолети, които пристигнаха, бяха щурмовите бомбардировачи „Корсар“. Те бяха последвани от по-тежките „Интрудър“ и специализираните в противолодъчна борба „Викинг“. Самолетоносачът „Нимиц“ се беше върнал на служба.

„ЧИКАГО“

— ... и огън! — Три часа неуморна работа се сляха до половин секунда. Последва познатото разтърсване от сгъстения въздух, който изхвърли две торпеда в черните води на Баренцово море.

Съветският командир се беше оказал твърде нетърпелив в желанието си да се увери в смъртта на „Чикаго“ и беше позволил на фрегатата си да се приближи твърде близо зад двата останали „Гриша“. И трите кораба облъчваха дъното, търсейки потопената подводница. „Не очаквахте, че ще тръгнем на юг, нали?“ Може би на север или на изток, но не и на юг. Маккафърти беше направил широка маневра около съветската фрегатата, като беше внимавал да стои извън обсега на хидролокатора ѝ, след което се беше приближил на две хиляди ярда зад нея. Едната риба беше изстреляна по фрегатата, а другата по най-близката патрулна лодка.

— Няма промяна в курса и скоростта на целта, сър. — Торпедото гонеше съветската фрегатата. — Тя все още облъчва в грешната посока, сър.

Каскадният екран се освети и в центъра на контакта се появи ярка точка. Едновременно с това в подводницата се чу тътенът на експлозията.

— Вдигни перископа! — Маккафърти хвана лещите на ниво палуба и ги завъртя бавно. — Попадение. Пречупихме му гърба. Добре... — Той се обърна към пеленга на патрулната лодка. — Добре, цел номер две се обръща. Оп-па, ето, че включи двигателите си. Увеличава скоростта и завива наляво.

— Шкипер, кабелът на рибата е прекъснат.

— Колко ѝ остават още?

— Още четири минути, сър. — След четири минути на пълна скорост патрулната лодка щеше да бъде извън обсега на торпедото.

— По дяволите, ще го изпуснем. Свали перископа. Да се махаме оттук. Този път ще се придвижим на изток. Дълбочина четиристотин, две трети напред. Минете вдясно до нула-пет-пет.

— Трябва да е била взривната вълна, сър. Половин секунда по-късно контролните кабели на риба номер две бяха прекъснати. — Маккафърти ѝ оръжейният му офицер разглеждаха планшета.

— Прав си. Пуснахме го твърде наблизко. Добре. — Капитанът се приближи до картографската маса. — Къде според вас са нашите приятели?

— Някъде тук, сър. Двадесет, двадесет и пет мили.

— Мисля, че им осигурихме достатъчна защита. Да видим дали ще можем да се върнем, докато Иван се опитва да разбере какво е станало.

— Извадихме късмет, шкипер — отбеляза старпомът.

— Така е. Искам да знам къде са руските подводници. Онази „Виктор“ се появи изневиделица. Къде са останалите? Не може да са ни подгонили само с тези. — Разбира се, че не. Руснаците определяха резерви за преследване, като в различните сектори поставяха различни видове кораби. Надводните им кораби и самолетите им се намираха в един сектор, а в съседния изключителните права над лова имаха подводниците...

Той си каза, че досега се беше справил добре. Унищожаването на три патрулни лодки, една фрегата и една подводница беше много добро постижение за една седмица работа. Но неприятностите не бяха свършили и нямаше да свършат, докато не успеяха да закарат „Провидънс“ до леда.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА НЕВИДИМИ НА СКАЛИТЕ

ИСЛАНДИЯ

Първият преход беше от осем мили, но групата не се движеше по права линия. Околността беше с вулканичен произход и земята беше осеяна с големи и малки скали. Големите хвърляха сянка и когато беше възможно, хората на Едуардс се придържаха към тях, но с всяка стъпка им се налагаше да заобикалят надолу и нагоре, наляво и надясно, така че към всеки метър напред се прибавяше по още един метър в някоя друга посока и осемте мили станаха шестнадесет.

Сега за първи път Едуардс знаеше, че е възможно да го наблюдават. Дори и когато хълмът, който заобикаляха, се скриеше зад някой хребет, не съществуваше никаква гаранция, че руснаците не бяха изпратили две разузнавателни групи. Кой можеше да гарантира, че никой не ги наблюдава, че някой съветски сержант с бинокъл не е забелязал раниците и оръжията им и не се беше обадил по радиостанцията си, за да повика хеликоптер? От усилието при ходенето пулсът на всички се беше ускорил. Страхът го ускоряваше още повече и увеличаваше умората им подобно на лихвар лихвата върху заем.

Сержант Никълс, най-възрастният човек в групата, се оказа много добър водач. Макар и с изкълчен глезен, той показваше изключителна издръжливост, която удивяваше Едуардс. Движеха се мълчаливо, защото никой не искаше да издава и най-малкия шум, така че Никълс нямаше възможност да мърмори на изоставащите. Презрителният му поглед беше достатъчно красноречив. „Той е с десет години по-стар от мен — помисли си Едуардс, — а аз съм трениран бегач. Мога да вървя в крак с това копеле. Не е ли така?“

През по-голямата част от прехода Никълс успя да ги задържи далеч от крайбрежния път, но имаше една точка, в която пътят се извиваше около малко заливче и преминаваше на около половин миля

от тях. Тук групата трябваше да направи труден избор — да рискува да бъде забелязана от пътя, по който вероятно се движеха руснаци, или да рискува да бъде забелязана от хълма. Те предпочетоха първата възможност и започнаха да се придвижват бавно напред, залягайки на всеки петнадесетина минути, когато по пътя преминаваха автомобили. Когато започнаха да пълзят по склона на една клисура, слънцето вече беше ниско в северозападната част на небето. Те намериха една скална грамада и спряха до нея, за да си починат, преди да преминат под наблюдателния пункт на руснаците.

— Е, това беше една приятна разходка, не мислите ли? — попита сержантът от Кралската морска пехота. Той дори не се беше изпотил.

— Да не би да се опитваш да докажеш нещо, сержант? — попита Едуардс.

— Съжалявам, лейтенант. Приятелите ви ми казаха, че сте в добра форма.

— Едва ли ще получа сърдечен удар още сега, ако това имаш предвид. А сега какво?

— Предлагам да изчакаме един час, докато слънцето слезе малко по-ниско, след което да продължим. Още девет мили. Трябва да тръгнем колкото се може по-бързо.

„Мили боже!“ — помисли си Едуардс. Лицето му обаче остана безизразно.

— Сигурен ли си, че не могат да ни видят?

— Сигурен ли? Не, лейтенант, не съм сигурен. По здрач обаче се вижда най-трудно. Окоето не може да се приспособи от яркостта на небето към тъмнината на земята.

— Добре, ти ни доведе дотук. Отивам да видя дамата.

Никълс го гледаше как се отдалечава.

— И аз не бих имал нищо против да видя „дамата“.

— Това не беше много учтиво, Ник — отбеляза тихо Смит.

— Хайде, стига, знаеш какво...

— Не казвай нищо лошо за дамата, Ник — предупреди Смит. Той беше изморен, но не чак толкова. — Тя преживя доста неприятни неща, човече. А и шкиперът е джентълмен, ясно ли е? В началото и аз самият го смятах за некадърник. Както и да е, мис Вигдис е една страхотна дама, човече.

Майк я намери свита на кълбо до една скала. Роджърс седеше наблизко и се оттегли при пристигането на лейтенанта.

— Как си? — попита я Едуардс.

Тя обърна леко глава.

— Мъртва. Ако знаеш колко съм уморена, Майкъл.

— И аз също, миличка. — Едуардс седна до нея и протегна крака, чудейки се дали мускулната тъкан няма просто да падне от костите му. Той обаче имаше достатъчно сили, за да я погали по главата. Косата ѝ се беше слепнала от пот, но на Майк тези неща вече не му правеха впечатление. — Само още малко. Хей, нали ти сама искаше да останеш с нас, а?

— Аз съм глупачка! — В гласа ѝ се усети насмешка. Майк си спомни думите на баща си: „Докато можеш да се смееш, не си победен.“

— Трябва да протегнеш краката си, за да не се схванат мускулите. Ела, обърни се. — Едуардс изправи краката ѝ и разтри прасците ѝ. — Сега ни трябва няколко банана.

— Какво? — тя вдигна глава.

— В бананите има много калий. Помага срещу схващане. — „Дали пък не беше калций за бременни жени?“ — зачуди се той мислено.

— Какво ще правим, когато стигнем на хълма?

— Ще чакаме да дойдат добрите.

— Ще дойдат ли? — Гласът ѝ беше леко променен.

— Мисля, че да.

— И тогава си тръгваш? — Майк помълча известно време, претегляйки смелостта и страхливостта си. „Ами ако каже...“

— Не и без теб. — Той се поколеба отново. — Искам да кажа, ако това е...

— Да, Майкъл.

Едуардс легна до нея. Той се учуди от факта, че я желаше точно в този момент. Вигдис вече не беше жертва на изнасилване, момиче, забременяло от друг мъж, или просто една непозната от някаква чужда страна. Той се възхищаваше на вътрешната ѝ сила и на някои други неща, които не можеше да назове, а и това не беше необходимо.

— Права си. Обичам те. — „Копеле.“ Той я хвана за ръка и двамата се отпуснаха, за да починат преди следващия преход.

— Тази е една от тях, сър. Мисля, че е „Провидънс“. Чувам странни шумове, като от метални парчета, които се блъскат едно в друго.

Подводницата следеше целта — всеки контакт беше цел — от два часа, като се приближаваше много внимателно, докато източникът на шум се променяше от възможен на вероятен. Бурята на повърхността влошаваше значително работата на хидролокатора, а специалното покритие на целта дълго им пречеше да определят сигнатурна идентификация. Можеше ли това да бъде руска подводница, която се движеше бавно, търсейки своята цел? Най-накрая слабото дрънчане от повредената кула издаде „Провидънс“. Маккафърти нареди да се приближат към целта с осем възела.

Успяла ли беше „Провидънс“ да поправи хидролокаторните си системи? Маккафърти знаеше, че екипажът ѝ със сигурност щеше да се опита да направи това. Ако системите бяха поправени и засечеа подводница, промъкваща се внимателно откъм кърмата, дали операторите щяха да решат, че това е старата им приятелка „Чикаго“ или че е друга „Виктор-III“? От друга страна, как можеха да бъдат сигурни, че това е „Провидънс“? Причината американските подводници да бъдат обучавани за самостоятелни действия беше, че съвместните действия под вода бяха съпътствани от твърде много неизвестни.

Съветската надводна група беше останала зад „Чикаго“. Маневрата на Маккафърти беше заблудила руснаците и преди шумовете да заглъхнат, хидроакустиците на подводницата засякоха масиран лов, в който участваха самолети и кораби, които вече се намираха на тридесет мили зад кърмата на „Чикаго“. Това беше добра новина, но отсъствието на кораби в този сектор тревожеше Маккафърти. Възможно беше да бяха навлезли в определена за подводници зона, а подводниците бяха много по-опасен противник за „Чикаго“. Потопянето на съветската „Виктор“ си беше чист късмет. Съветският капитан се беше оказал твърде увлечен в лова и не беше проверил фланговете си. Това беше грешка, която Дани не очакваше да бъде повторена.

— Разстояние? — попита Маккафърти.

— Около две мили, сър.

Това беше на ръба на обхвата на хидрофона, но Маккафърти искаше да се приближи още. „Имай търпение“ — каза си той. Подводничарството представляваше едно непрестанно упражнение по търпение. За няколко секунди действие бяха необходими много часове на подготовка. „Истинско чудо е, че досега всички не сме хванали язва.“ След двадесет минути вече се бяха приближили на около хиляда ярда от „Провидънс“. Маккафърти вдигна хидрофона.

— „Чикаго“ вика „Провидънс“. Край.

— Доста време ти беше необходимо, Дани.

— Къде е Тод?

— Той тръгна на запад след нещо преди два часа. Изгубихме го. Не регистрираме никакви шумове от посоката, в която се отпрати.

— Какво е състоянието ви?

— Опашката работи. Останалата част от хидролокатора ни е унищожена. Можем да изстрелваме риби със системите за управление в торпедния отсек. В залата за управление все още вали, но ще се оправим, стига да не слизаме под триста фута.

— Можете ли да се движите по-бързо?

— Опитяхме се да вдигнем осем възела, но се оказа, че не можем да поддържаме такава скорост. Кулата се разпада. Шумът се увеличава постоянно. Можем да се движим най-много с шест възела.

— Много добре. Щом като опашката ви работи, ние ще заемем позиция на няколко мили пред вас. Да речем на пет мили.

— Благодаря, Дани.

Маккафърти затвори телефона.

— Хидролокаторното, чувате ли нещо, което да прилича на истинско?

— Не, сър, засега всичко е чисто.

— Две трети напред. — „Къде, по дяволите, е «Бостън»?“

— Странно е колко спокойно стана изведнъж — отбеляза старпомът.

— Така е. Знам, че се държа параноично, но се държа достатъчно параноично! — Маккафърти имаше нужда да се посмее. — Добре. Ще спринтираме и дрейфуваме на север, със спринт на петнадесет мили и дрейф на десет, докато се озовем на пет мили пред „Провидънс“. Тогава ще намалим скоростта на шест възела и ще продължим

изпълнението на мисията. Отивам да подремна малко. Събуди ме след два часа. Говори с офицерите и старшините и им кажи да се погрижат екипажът да си почине малко. Напоследък се потрудохме доста здраво и не искам някой да сдаде багажа. — Маккафърти си взе половин сандвич и тръгна напред. До каютата му имаше само осем крачки и когато влезе в нея, той вече беше погълнал храната.

— Капитанът в командния център! — Струваше му се, че току-що е затворил очи, когато високоговорителят над главата му се включи. Маккафърти погледна часовника си, докато излизаше през вратата. Беше спал деветдесет минути. Трябваше да се задоволи и с толкова.

— Какво става? — обърна се той към старпома.

— Възможен контакт с подводница откъм левия борд. Току-що я засякохме. Вече имаме промяна в пеленга — близо е. Все още нямаме сигнатура.

— „Бостън“?

— Възможно е.

„Иска ми се Тод да не се беше отделял така“ — помисли си Маккафърти. Той се зачуди дали да не се обади на „Провидънс“ и да й каже да развие максимална възможна скорост и да не мисли за шума. Дани обаче знаеше, че това е гласът на умората. Уморените хора правеха грешки, особено по отношение на преценките си. „Капитаните не могат да си позволят такива грешки, Дани.“

„Чикаго“ се движеше с шест възела. „Никакъв шум — помисли си капитанът. — Никой не може да ни чуе... може би, вероятно. Ти самият вече не си съвсем сигурен, нали?“ Той влезе в хидролокаторния отсек.

— Как си, старши?

— Горедолу, шкипер. Контактът е страхотен. Вижте как се появява и затихва. Там си е, в това спор няма, но е дяволски трудно да го задържим.

— „Бостън“ е тръгнала на запад преди няколко часа.

— Може да се връща у дома, сър. Бог ми е свидетел, че този контакт е доста тих. От друга страна, може да е някоя „Танго“ на акумулатори, сър. Сигналят е твърде слаб, за да определя типа с

точност. Съжалявам, сър. Просто не знам какво е. — Старшината потърка подпухналите си очи и въздъхна тежко.

— Откога не си почивал?

— И това не знам, сър.

— Веднага щом свършим тази работа, отиваш да си легнеш.

Офицерът от следящия разчет повика капитана.

— Мисля, че определихме работното разстояние, сър. Пет хиляди ярда. Мисля, че се е насочил на запад. Опитваме се да потвърдим това предположение. — Маккафърти заповяда да бъде заредено огнево решение за контакта.

— Какво е това? — попита старшината. — Още един хидроакустичен контакт зад първия, пеленг две-пет-три. Той следва първия!

— Искам идентификация, старши!

— Нямам достатъчно данни, капитане. И двата контакта се движат съвсем бавно.

„Дали «Бостън» е една от тях? Ако да, то коя? Ако е тази отпред, да я предупредим ли и така да разкрием позицията си? Трябва ли да рискувам и да стрелям по едната? Дали пък да не предприема нищо?“

Маккафърти се приближи до планшета.

— Какво е разстоянието от този контакт до „Провидънс“?

— На малко повече от четири хиляди ярда и я приближава откъм левия ѝ борд.

— Това вероятно означава, че я е засякъл — помисли на глас капитанът.

— Но кой, по дяволите, е той? — попита тихо следящият целта офицер. — И какъв е този контакт „Сиера-2“ зад него?

— Шум! Шум! — извика старшият хидроакустик. — Механичен шум от „Сиера-2“!

— Петнадесет градуса ляво на борд — заповяда тихо Маккафърти.

— Торпедо във водата, пеленг две-четири-девет!

— Две трети напред! — Тази заповед беше изречена на висок глас.

— Хидролокаторното до капитана, имаме увеличени шумове от „Сиера-1“. Така, предният контакт е двувитлова лодка, оборотите на витлото дават скорост от десет възела и се увеличава, чувам слаби

кавитационни шумове. Цел „Сиера-1“ маневрира. Класифицирам тази цел като лодка от клас „Танго“.

— Задната е „Бостън“. Една трета напред. — Маккафърти нареди на подводницата си да намали скоростта. — Очисти го, Тод!

Пожеланието му беше възнаградено с експлозия само след петнадесет секунди. Симс беше използвал тактиката на своя приятел — приближаване близо до целта, за да не ѝ позволи да се измъкне с маневриране. След петнадесет минути „Бостън“ се присъедини към „Чикаго“.

— Имахме четири тежки часа. Тази „Танго“ беше добра! — Каза Симс по хидрофона. — Вие добре ли сте?

— Да. Поели сме челото. Искаш ли да останеш отзад за известно време?

— Дадено, Дани. Чао.

исландия

— Водете, сержант Никълс.

Съветският пост се намираше на три мили на юг от тях и на три хиляди фута над тях. Те изкачиха склона на клисурата и излязоха в относително открито пространство. Намираха се точно между слънцето и поста. Едуардс знаеше, че онова, което Никълс беше казал за светлинните условия и как очите реагират на тях, беше вярно — а и лесно ли беше да се забележи нещо, отдалечено на три мили? — но докато вървеше, му се струваше, че върви гол по улица в пиков час. Лицата им бяха намазани с маскировъчна боя, а униформите им се сливаха с цвета на земята. „Но човешкото око търси движение — каза си Едуардс, — а ние се движим. Какво правя тук, по дяволите?“

„Стъпка по стъпка. Вървете бавно и внимателно. Не вдигайте прах. Бавно и внимателно. Не правете внезапни движения. Дръжте главите си наведени.“ Инструкциите на Никълс преминаха отново през съзнанието му. „Вижте ме, аз съм невидим.“

Лейтенантът си нареди да не поглежда нагоре, но той нямаше да бъде човек, ако от време на време не поглеждаше крадешком към хълма. Хълмът — планината — се издигаше високо над главата му. При върха склонът ставаше много стръмен. Дали не беше вулкан? На върха не се виждаха признаци на живот. Дали пък там нямаше никого? „Да, бе. Направи услуга на всички и затвори очи или заспи, или яж,

или се оглеждай за самолети.“ Трябваше да откъсне очите си от този връх.

След малко скалите, върху които стъпваше или които заобикаляше, започнаха да се сливат. Всеки човек от групата вървеше сам и никой не продумваше нито дума. Лицата на всички бяха застинали в някакво изражение, което можеше да означава тиха решителност или прикрито изтощение. Дори само безопасното ходене по скалите изискваше огромна концентрация.

„Това е краят. Последният преход. Последният хълм, който ще катерим. Краят — обеща си мислено Едуардс. — След това ще се качвам на колата си, за да си купя сутрешния вестник. Ако не мога да си купя едноетажна къща, ще накарам да ми сложат асансьор. Ще плащам на хлапета да ми косят тревата и ще ги наблюдавам как работят седнал на верандата.“

Най-после върхът на хълма остана зад тях. Сега лейтенантът трябваше да се обръща, за да го види. По някаква неизвестна нему причина хеликоптерът с руските парашутисти така и не се появи. Сега групата беше в относителна безопасност и Никълс ускори крачката.

След четири часа върхът на хълма се намираше зад един вулканичен хребет с формата на нож. Никълс даде знак да спрат. Бяха вървели без почивка в продължение на седем часа.

— Е — каза сержантът, — това беше доста лесно, не мислите ли?

— Сержант, следващия път, като скочиш от самолет, гледай да си счупиш глезена — предложи Майк.

— Най-трудното е зад нас. Сега остава само да изкачим това хълмче — отбеляза Никълс.

— Но първо да си налеем малко вода — каза Смит. Той посочи към едно поточе на сто ярда от тях.

— Добра идея. Лейтенант, според мен трябва да изкачим този хълм колкото се може по-бързо.

— Съгласен. Това със сигурност е последният проклет хълм, който ще изкача!

Никълс се разсмя.

— И аз съм казвал същото един-два пъти, сър.

— Не ти вярвам.

„индипендънс“

— Добре дошъл на борда, Толанд! — Постът на командващ ударния американски флот в Атлантическия океан обикновено се заемаше от адмирал, но засега вицеадмирал Скот Джейкобсен трябваше да се задоволи само с поста. Той беше най-старшият авиационен дивизионен командир на самолетоносач във военноморския флот и беше заменил покойния адмирал Бейкър. — Адмирал Бийти ми е изпратил едно страхотно препоръчително писмо за теб.

— Според мен той просто преувеличава. Единственото, което направих, бе да предам една идея, която дори не беше моя.

— Добре. Ти си бил на „Нимиц“ преди нападението над авионосната група, нали така?

— Да, сър, аз бях в СІС.

— Ако не се лъжа, единственият оцелял от СІС освен теб е бил Сони Свенсон?

— Точно така, сър, капитан Свенсон.

Джейкобсен вдигна телефона си и набра три цифри.

— Предайте на капитан Сполдинг да се яви при мен. Благодаря. Толанд, с теб и с моя оперативен офицер ще преживеем отново това нападение. Искам да се уверя, че в информацията, която получих, няма пропуски. В моите самолетоносачи никой няма да направи дупки, синко.

— Не подценявайте руснаците, господин адмирал — предупреди Толанд.

— Не ги подценявам, Толанд. Точно затова и ти си тук. Твоята група е имала нещастieto да бъде изненадана твърде на север. Завземането на Исландия беше красив ход, който до голяма степен направи нашите планове неизползваеми. Ние ще се погрижим да поправим това, командир.

— И аз така разбрах, сър.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Не е ли красив! — каза О’Мали. Той хвърли цигарата си зад борда, кръстоса ръце пред гърдите си и се загледа в масивния корпус на самолетоносача на хоризонта. Корабът представляваше замъглена сива сянка, върху чиято палуба непрекъснато кацаха самолети.

— Моята дописка трябва да бъде за конвоя — каза намусено Калоуей.

— Е, конвоят вече влиза в пристанището. Край на дописката. — Пилотът се обърна и се усмихна широко. — По дяволите, ти ме направи известен, не е ли така?

— Всички проклети летци сте еднакви! — каза ядосано кореспондентът на „Ройтерс“. — Капитанът не иска да ми каже дори къде отиваме.

— Че ти не знаеш ли? — запита учудено О’Мали.

— Е, къде отиваме?

— На север.

ЛЪО ХАВЪР, ФРАНЦИЯ

В очакване на конвоя пристанището беше опразнено. Търговските кораби бяха прекарани покрай останките на няколко кораба, които бяха разрушени от съветски мини — някои — поставени преди войната, а други — хвърлени от самолет. Пристанището беше бомбардирано шест пъти от изстребител-бомбардировачи с голям радиус на действие и при всяко нападение френските сили за противовъздушна отбрана бяха нанасяли големи загуби на руснаците.

Първите акостирали кораби бяха големите контейнеровози. На осем от тях беше натоварена една бронирана дивизия и те бяха отведени до отделен док. Един по един корабите свалиха извитите си кърмови рампи на дока и танковете започнаха да напускат трюмовете. Те бяха посрещнати от редица военни влекачи, всеки от които щеше да закара по един танк и още една бронирана машина до фронтвата линия. Натоварените влекачи се придвижиха до сборния пункт във фабриката на „Рено“, която се намираше до пристанището. Разтоварването на цялата дивизия щеше да отнеме часове, но въпреки това беше решено тя да бъде придвижена наведнъж до фронта, който се намираше на по-малко от петстотин километра от пристанището.

След пътуването по море, което за американските войници беше продължило сякаш цяла вечност, те преживяха културен шок. Повечето от тях бяха бойци от Националната гвардия, които никога не бяха посещавали Европа. Работниците и регулировчиците на дока бяха твърде изморени, за да покажат каквито и да било човешки чувства, но гражданите бяха научили за пристигането на конвоя и въпреки мерките

за сигурност започнаха да пристигат първо на малки групички, а след това и на цели тълпи, за да наблюдават пристигащите подкрепления. На американските войници беше забранено да напускат района на ротите си. След кратки неофициални преговори беше решено на малки делегации да бъде позволено да се срещнат с някои от войниците. Рискът за безопасността беше минимален — телефонните линии до всички натовски пристанища бяха следени зорко — и тази любезност доведе до неочакван резултат. Подобно на бащите и дядовците си, пристигащите американски войници разбраха, че си струва да се бият за Европа. Хората, които толкова често бяха определяни само като заплаха за американските работни места, имаха човешки лица, имаха надежди и мечти, които сега бяха застрашени. Бойците не бяха тук, за да се бият за някакъв принцип, политическо решение или договор на хартия. Те бяха дошли тук, за да се бият за тези хора и за още много други, които с нищо не се различаваха от семействата, които бяха оставили в родината си.

Разтоварването продължи с два часа повече от предвиденото. Някои машини бяха докарани на части, но пристанищните власти и полицията бяха организирали добре пунктовете за сглобяването им. Дивизията тръгна към фронта рано следобед, като поддържаше скорост от петдесет километра в час и се движеше по многолентова магистрала, по която движението беше спряно. На всеки няколко ярда стоеше по някой човек, който махаше на войниците, които проверяваха екипировката си за последен път. Беше дошъл краят на лесната част от пътуването им.

исландия

Те стигнаха до върха в четири часа сутринта само за да открият, че тази планина имаше няколко върха. Руснаците се намираха на най-високия, на три мили от тях. Групата на Едуардс можеше да избира между два други върха, всеки от които беше с неколкостотин фута по-нисък от съседния хилядаметров връх. Те избраха по-високия от двата, който се извисяваше над малкото рибарско пристанище Стиккисхолмур и големия, запълнен от скали, залив, който беше означен на картата като Хвамсфьордур.

— Изглежда, че си намерихме добра наблюдателница, лейтенант Едуардс — прецени Никълс.

— Толкова по-добре, сержант, защото аз не смятам да ходя повече. — Едуардс вече беше насочил бинокъла си към източния връх. — Не виждам никакво движение.

— Те обаче са там — каза Никълс.

— Да — съгласи се с него Смит. — Това е абсолютно сигурно.

Лейтенантът се смъкна от хребета и разопакова радиопредавателя.

— Кучкарник, говори Хрътка, намираме се там, където ни искахте. Край.

— Дайте ми точната си позиция.

Едуардс разгърна картата и прочете координатите.

— Според нас на съседния връх има съветски наблюдателен пост. Според картата ми руснаците се намират на около пет километра от нас. Тук имаме добро прикритие и разполагаме с храна и вода за два дни. Можем да наблюдаваме пътищата, които водят към Стиккисхолмур. Всъщност сега времето е ясно и имаме видимост чак до Кефлавик. Не можем да различим нищо, но виждаме полуострова.

— Много добре. Искам да погледнеш на север и да ми кажеш какво виждаш, без да изпускаш и най-малката подробност.

Едуардс подаде антената на Смит, обърна се и насочи бинокъла си към града.

— Така. Теренът е равнинен, но е издигнат над водата, един вид като на полица. Градът е доста малък, може би осем квадратни пресечки. Край доковете има няколко малки рибарски лодки... преброявам девет. Заливът на север и изток от пристанището е запълнен от скали по протежение на четири мили. Не виждам бронирани машини, нито пък някакъв очевиден признак за присъствие на съветски войски. Чакайте... Виждам два джипа, паркирани по средата на улицата, но край тях няма никого. Слънцето все още е ниско над хоризонта и хвърля много сенки. По пътищата не се движи нищо. Предполагам, че това е всичко.

— Много добре, Хрътка. Добър доклад. Уведомете ни, ако забележите съветски войници. Дори ако е само един, искаме да знаем за него. Стойте където сте.

— Някой ще дойде ли да ни вземе?

— Не знам за какво говориш, Хрътка.

„индипендънс“

Толанд стоеше в СІС и наблюдаваше екраните. Онова, което го безпокоеше най-много, бяха подводниците. На запад от Исландия, в Датския пролив, се намираха осем съюзнически подводници, образуващи преграда, през която малко подводници можеха да преминат. Те получаваха поддръжка от „Ориони“ на ВМФ, действащи от Сондерстрьом, Гренландия, което беше невъзможно преди нанесения върху съветските изстребители в Кефлавик удар. Това затваряше единия възможен вход към Атлантическия ударен флот. Паралелно на курса на флотилията бяха наредени още подводници, които получаваха въздушна поддръжка от базираните на самолетоносача S-3A „Викинг“.

Пентагонът беше пуснал в пресата информацията, че тази дивизия на Морската пехота е на път за Германия, където битката беше напълно равностойна в момента. В действителност формацията от амфибии се намираше на двадесет мили от самолетоносача и се движеше по курс нула-три-девет, на четиристотин мили от истинската си цел.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

— Вече не се движим на север — каза Калоуей. Вечерята беше сервирана в каюткомпанията. Офицерите нагъваха последните пресни зелки на борда.

— Мисля, че си прав — съгласи се О’Мали. — Мисля, че вече се движим на запад.

— Защо не вземеш да ми кажеш какво, по дяволите, ще правим. Достъпът ми до спътниковите ви предаватели беше забранен.

— Охраняваме бойната група на „Нимиц“, само че това не е много лесно, когато се движим с двадесет и пет възела. — На О’Мали тази работа не му харесваше. Рискуваха твърде много. Рискът беше част от войната, но летецът не харесваше нито една част на войната. Най-малкото пък риска. „Плащат ми, за да рискувам, а не за да харесвам риска.“

— Ескортът е най-вече британски, нали?

— Да, и какво от това?

— Това е факт, който мога да използвам, за да кажа на хората у дома колко важно...

— Вижте, господин Калоуей, да речем, че изпратите дописката си и тя бъде публикувана в местните вестници. Да предположим, че някой съветски агент прочете разказа ви и го предаде на...

— И как ще направи това? Правителството без съмнение е наложило жестоки ограничения върху всички комуникационни форми.

— Иван си има много собствени комуникационни спътници също като нас. Само на тази малка фрегата разполагаме с два спътникови предавателя. Ти сам ги видя. Колко скъпи мислиш, че са? Не мислиш ли, че и ти можеш да си купиш един и да си го сложиш в задния двор, може би в някой храст? Освен това цялата група е затъмнена. Пълно мълчание в ефира. В момента никой не предава абсолютно нищо.

Морис влезе в каюткомпанията и седна на капитанското място на масата.

— Къде отиваме, капитане? — попита го Калоуей.

— И аз току-що разбрах това. Съжалявам, но не мога да ви кажа. Ще продължим да работим заедно с „Батълак“ като кърмова охрана на групата на „Нимиц“. Кодовото ни име е „Майк Форс“.

— Ще получим ли подкрепления? — поинтересува се О’Мали.

— „Бънкър Хил“ е тръгнал към нас. Той трябва да презареди магазините си и да се присъедини към „Илюстриъс“. Те ще работят заедно, когато ни настигнат. Ние отново излизаме на външната линия. След четири часа започваме истинска работа по ПЛБ. Въпреки това ще бъде трудничко да поддържаме скоростта на самолетносача.

„ЧИКАГО“

Контактите бяха три. И трите се бяха появили в рамките на десет минути. Двата се намираха пред „Чикаго“, вляво и вдясно от носа ѝ. Третият се намираще перпендикулярно на левия ѝ борд. Маккафърти осъзна, че руснаците някак си бяха разбрали за потопените от американската група съветски подводници. Вероятно чрез някакъв радиобуй. Това означаваше, че тактическият му успех беше довел само до привличане на по-голяма опасност за трите американски подводници.

— Хидролокаторното до капитана. Имаме продължителен сигнал от хидроакустичен буй на две-шест-шест. Преброявам три буя, не, четири са.

„Още самолети ли? — зачуди се Маккафърти. — Колективен лов?“

— Какво става? — Каскадният дисплей изведнъж беше изпълнен с линии.

— Сър, имаме три линии от хидроакустични буйове, които се формират в този момент. Там горе трябва да има поне три самолета. Тази е доста близо, изглежда, че ще бъде продължена откъм кърмата ни, може би точно по посока на нашите приятели.

Маккафърти гледаше как всяка минута на екрана се появяваше по един нов сигнал. Всеки сигнал означаваше един съветски хидроакустичен буй и линията се придвижваше на изток, докато другите две растяха по различни азимути.

— Опитват се да ни затворят, старши.

— Така изглежда, сър.

„Всеки път, когато сме унищожавали някой руски кораб, сме им давали указания за местоположението си. Те вече многократно са потвърдили курса и скоростта ни.“ Маккафърти беше върнал подводницата си обратно до падината „Света Ана“. Пътят му към ледения блок имаше широчина сто мили и дълбочина триста клафтера. Но колко съветски подводници имаше там? Хидроакустиците продължаваха да съобщават пеленги за контактите на подводници, докато капитанът гледаше нарастването на линиите от буйове.

— Според мен това е „Провидънс“, сър. Тя току-що увеличи скоростта си... да, вижте тези шумове, тя наистина увеличи скоростта си. Този буй трябва да е точно до нея. Все още обаче не мога да намеря „Бостън“.

Пеленгите на двете подводници пред „Чикаго“ оставаха непроменени. Маккафърти не можеше да изчисли разстоянието до тях, ако или той, или те не направеха някаква маневра. Ако завиеше наляво, щеше да се приближи до третия контакт, което едва ли беше добра идея. Ако завиеше надясно, щеше да избяга от подводницата, която тогава може би щеше да се насочи към „Провидънс“. Ако не направеше нищо, нямаше да постигне нищо, но Дани просто не знаеше какво да направи.

— Още един буй, сър. — Новият буй се намираще между пеленгите на двата съществуващи контакта. Те се опитваха да определят позицията на „Провидънс“.

— Ето я и „Бостън“. Тя е, да, току-що премина покрай един буй.
— Една нова ярка линия на контакта се появи внезапно на място, на което допреди малко не беше имало нищо. „Тод току-що увеличи мощността и ще позволи да бъде открит — помисли си Маккафърти.
— След това ще се гмурне надълбоко, за да се измъкне.“

„Да погледнем нещата през погледа на руснаците — каза си капитанът. Те всъщност не знаят с какво си имат работа, нали така? Вероятно са се усетили, че подводницата не е само една, но дали знаят колко са? Няма начин да знаят. Значи първо ще искат да подплашат дивеча, преди да стрелят, просто за да разберат какъв е.“

— Торпедо във водата, пеленг едно-девет-три!

Един руски „Беър“ беше стрелял по „Бостън“. Маккафърти наблюдаваше екрана на хидролокатора, докато Симс спускаше лодката си в дълбокото, преследван от торпедото. Той щеше да промени дълбочината и да направи няколко резки промени в курса и скоростта, за да обърка торпедото и да се измъкне. На екрана се появи ярката линия на шумов генератор, която се задържа на постоянен пеленг, докато „Бостън“ продължи да маневрира. Торпедото започна да преследва шумовия генератор. Гонитбата продължи още три минути, и свърши когато рибата остана без гориво.

Сега екранът изглеждаше относително чист. Сигналите от буйовете оставаха. „Бостън“ и „Провидънс“ бяха намалили мощността на двигателите си и бяха изчезнали, но сигналите от съветските подводници също липсваха.

„Какво правят? Какво са намислили? — питаше се капитанът. — Какви са подводниците им? «Танго», трябва да са «Танго». Изключили са електродвигателите си, забавили са скоростта си до пълзене и така са изчезнали от екраните ни. Спрели са да се движат, когато самолетите са засекли «Провидънс» и «Бостън». Те координират действията си със самолетите! Това означава, че трябва да се намира в плитки води и от близостта с повърхността хидролокаторите им не работят добре.“

— Старши, да предположим, че тези два контакта са били „Танго“ и са се движили с около десет възела. Какво разстояние на засичане ни дава това предположение?

— При тези условия на водата... десет до дванадесет мили. Аз обаче бих бил много внимателен при използването на това число, сър.

На север от „Чикаго“ започнаха да се появяват още три редици хидроакустични буйове. Маккафърти отиде до планшета, за да види разположението им. Той предполагаше, че разстоянието между линиите от буйове е две мили и на тази основа изчисляваше разстоянията до подводниците.

— Не се опитват да се крият, а? — отбеляза старпомът.

— Че защо да се крият, след като не им се налага? Да видим дали ще можем да преминем между буйовете.

— Какво правят нашите приятели?

— И за тях ще бъде най-добре да са тръгнали на север. Не ми се иска дори да си помисля какви други средства може да са изпратили руснаците срещу нас. Да минем оттук.

Старпомът даде необходимите заповеди и „Чикаго“ отново започна да се придвижва напред. Сега щяха да разберат дали гумените плочки по корпуса наистина поглъщаха радарните лъчи. Последните пеленги към съветските подводници бяха нанесени на планшета. Маккафърти знаеше, че и руснаците също можеха да се движат прикрити зад вълната от шумове. Когато отново ги засечеше, те щяха да се намират в опасна близост до подводницата му. „Чикаго“ се спусна в дълбокото. Подводницата слезе на дълбочина хиляда фута и се насочи точно към средата между два буя.

Във водата откъм кърмата се появи второ торпедо и Маккафърти направи бърза маневра, за да му избяга, само за да разбере, че то е било пуснато след друга цел или напосоки. Те го чуха да се движи в продължение на няколко минути, след което шумът изчезна. „Идеален начин да се наруши концентрацията на човек“ — помисли си Маккафърти и отново върна подводницата си на северен курс.

С приближаването на „Чикаго“ към буйовете пеленгите към тях се променяха. Двата буя се намираха точно на две мили един от друг, по една миля откъм всеки борд на „Чикаго“, която се промъкна помежду им, придържайки се ниско над дъното. Излъчвателите на буйовете бяха настроени на такава честота, че звуците им можеха ясно да се чуят през корпуса на подводницата. „Също като по филмите“ — помисли си капитанът, докато хората от екипажа му, които не бяха заети с прякото управление на лодката, гледаха към корпуса, като че ли тези звуци го галеха. Ама че ласка. Втората линия се намираше на три

мили зад първата. „Чикаго“ зави леко наляво и се насочи към друга дупка.

Сега подводницата се движеше едва с четири възела. От хидролокаторния отсек съобщиха за възможен контакт на север, който незабавно беше затихнал. Може би беше някоя „Танго“, а може би не беше нищо. Въпреки това координатите на контакта бяха нанесени на планшета. На подводницата ѝ беше необходим цял час, за да достигне до втората редица хидроакустични буйове.

— Торпедо във водата откъм левия борд! — извика хидроакустикът.

— Пълен ляво на борд, пълен напред!

Витлото на „Чикаго“ започна да разбива водата, създавайки достатъчно шум, за да бъде засечена от съветския самолет, който беше изстрелял торпедото по възможен контакт. Подводницата продължи да се движи на скорост три минути, ослушвайки се за допълнителни данни от торпедото.

— Къде е рибата?

— Излъчва, сър, но излъчва в обратната посока, пеленгът се променя на юг, отляво надясно, и отслабва.

— Една трета напред, изправи руля — заповяда Маккафърти.

— Второ торпедо във водата, пеленг нула-четири-шест.

— Пълен дясно на борд, пълен напред — заповяда отново Маккафърти. Той се обърна към старпома. — Знаеш ли какво направиха руснаците току-що? Пуснаха торпедо, за да ни накарат да се раздвижим! По дяволите! — „Страхотна тактика, който и да си. Знаеш, че не можем да си позволим да не обърнем внимание на торпедо.“

— Но как са разбрали, че сме тук?

— Може би просто са предположили, може би са имали някаква индикация. След това ние самите им дадохме контакта.

— Пеленг на торпедото нула-четири-едно. Рибата ни облъчва, сър, но не знам дали ни е захванала. Капитане, имам нов контакт по пеленг нула-девет-пет. Звучи като машинен шум, вероятно е подводница.

— А сега какво? — прошепна Маккафърти. Той обърна кърмата си към съветското торпедо и се прилепи до дъното. Хидролокаторът стана абсолютно безполезен, когато „Чикаго“ ускори над двадесет

възела. Инструментите обаче все още засичаха излъчването на торпедото и Маккафърти маневрира, за да го остави зад себе си.

— Изкачване! Дълбочина сто фута. Изстреляйте шумов генератор.

— Пълен наклон на плоскостите! — Водолазният офицер заповяда да бъде изпуснат малко въздух от предните балансиращи резервоари, за да подпомогне извършването на маневрата. Изпуснатият въздух и шумовият генератор създадоха огромна турбулентност във водата. Торпедото се спусна след нея и се залута някъде под „Чикаго“. Маневрата беше добра, но същевременно и отчаяна. Подводницата изплуваше бързо и еластичният ѝ корпус се разширяваше с намаляването на налягането върху стоманата. Някъде наблизо имаше вражеска подводница, която вече беше уловила множество шумове от „Чикаго“. На Маккафърти му оставаше само да бяга. Той беше уверен, че другата подводница ще започне да го преследва, а някъде под лодката му имаше самонасочващо се торпедо. Само че Маккафърти не разбираше защо другата подводница изобщо се намираше в зоната. Той нареди скоростта да бъде намалена на пет възела и когато торпедото под него свърши горивото си, обърна подводницата си назад. Следващият му проблем беше намиращата се наблизо съветска подводница.

— Той трябва да знае къде се намираме, шкипер.

— Точно така, старпом. Капитанът до хидролокаторното, започнете янки търсене! — И двете страни използваша необичайна тактика. — Огневият разчет, готови за стрелба, ще се наложи да действате бързо.

Мощният, но рядко употребяван активен хидролокатор в носа на „Чикаго“ облъчи водата с нискочестотни енергийни импулси.

— Контакт, пеленг нула-осем-шест, разстояние шестстотин!

— Заредете!

Три секунди по-късно стоманеният корпус на „Чикаго“ започна да вибрира от вълните на съветския хидролокатор.

— Заредено! Готови за стрелба с апарати трети и втори.

— Сравнете пеленгите и стреляйте! — Торпедата бяха изстреляни в рамките на няколко секунди едно след друго. — Прекъснете кабелите. Потапяне! Дълбочина хиляда фута, пълен напред, пълен ляво на борд, нов курс две-шест-пет! — Подводницата

зави рязко и се стрелна на запад, докато торпедата ѝ се насочваха към целта си.

— Шумове — торпеда във водата при кърмата, пеленг нула-осем-пет.

— Търпение — каза Маккафърти. „Не очаквахте да направим точно това, нали?“ — Добра работа, управление на огъня! Ние стреляхме една минута по-рано от противника. Скорост?

— Двадесет възела и нараства, сър — отвърна рулевият. — Преминаваме четиристотин фута, сър.

— Хидролокаторното, колко риби ни преследват?

— Поне три, сър. Сър, нашите риби облъчват. Според мен са захванали целта.

— Старпом, след няколко секунди ще обърнем и ще променим дълбочината. Когато го направим, искам да изстреляш четири шумови генератора през интервал от петнадесет секунди.

— Слушам, капитане.

Маккафърти застана зад рулевия. Матросът беше навършил двадесет години предишния ден. Индикаторът на руля беше в средата, плоскостите имаха ъгъл от десет градуса надолу и подводницата преминаваше петстотинте фута. Индикаторът на скоростта вече показваше тридесет възела. Нормата на ускорение намаляваше, докато подводницата приближаваше максималната си скорост. Дани потупа момчето по рамото.

— Сега. Вдигни плоскостите с десет градуса и дай двадесет градуса дясно на борд.

— Слушам, сър!

Разтърсването на корпуса показва, че американските торпеда бяха улучили целта си. Всички подскочиха или се свиха — та нали и тях ги преследваха вражески торпеда. Маневрата на „Чикаго“ създаде голям мехур във водата и старпомът го запълни с четири шумови генератора. Малките контейнери с газ изпълниха турбулентната среда с мехурчета, които имитираха звука на целта. „Чикаго“ продължи да се движи на север. Подводницата мина точно под един буй, но руснаците решиха да не изстрелват ново торпедо, за да не попречат на вече изстреляните.

— Пеленгът на всички контакти се променя, сър — докладва хидроакустикът.

Маккафърти си пое въздух.

— Една трета напред.

Рулевиът завъртя ръчката на телеграфа. Машинното отделение изпълни незабавно командата и подводницата за пореден път намали скоростта си.

— Ще се опитаме да изчезнем отново. Те вероятно не са сигурни кой кого е убил. Ще използваме времето, за да слезем до дъното и да пропълим на североизток. Добра работа, хора, този път беше доста напечено.

„Дяволски изморителен ден — помисли си капитанът. — Те не могат да ни атакуват непрекъснато по този начин. Трябва да отстъпят и да преосмислят тактиката си.“ Маккафърти беше запомнил картата наизуст. До ледения блок оставаха още сто и петдесет мили.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА БРЕГОВЕТЕ НА СТИККИСХОЛМУР

ХУНЗЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Най-после бяха успели да отблъснат контраатаката. „Това е точната дума — каза си Алексеев — ние я отблъснахме.“ Германците се бяха оттеглили по своя воля след като бяха намалили силите на настъпващите съветски войски наполовина. Победата се състоеше от нещо повече от завладяването на бойното поле.

Ставаше все по-трудно и по-трудно. Береговой се беше оказал прав в твърдението си, че да се координира една битка в движение е много по-трудно, отколкото от неподвижен команден пункт. Дори и една толкова проста задача като разгръщането на необходимата карта в претъпкания команден бронетранспортъор беше истинско сражение с времето и пространството, а за осемдесет километра фронт бяха необходими твърде много тактически карти. Контраатаката беше принудила генералите да придвижат една от ценните си резервни формации от клас А, която беше пристигнала тъкмо навреме, за да види как германците отстъпват след като бяха разбили тиловете на три мотострелкови дивизии от клас Б, предизвиквайки паника сред хилядите запасняци, които се опитваха да се преборят с остарялата си екипировка и които не си спомняха много неща от обучението си.

— Защо се изтеглиха? — попита Сергетов своя генерал.

Алексеев не отговори. Това беше добър въпрос и той самият вече си го беше задал поне половин дузина пъти. „Причините вероятно са две“, казваше си той. „Първата е, че вероятно не са разполагали с достатъчно сили, за да продължат контраатаката и е трябвало да се задоволят с объркването на нашата атака. Втората причина вероятно е, че централната ос на нашата атака почти беше достигнала Везер и те може да са получили заповед да се изтеглят, за да се справят с тази възможна криза.“ Началникът на разузнаването на армейската група се приближи до генерала.

— Другарю генерал, получихме обезпокоителен доклад от един от разузнавателните ни самолети. — Офицерът предаде съдържанието на краткото радиосъобщение от нисколетящия разузнавателен самолет. Контролът на въздушното пространство от страна на НАТО беше нанесъл огромни поражения на тези толкова важни самолети. Пилотът на този МиГ-21 беше видял голяма колона съюзнически бронирани машини по магистрала Е8 южно от Оснабрюк и беше докладвал за нея преди да изчезне от ефира. Генералът незабавно вдигна радиотелефона за връзка със Стендал.

— Защо тази информация не ни беше предадена веднага след като сте я получили? — попита Алексеев началника си.

— Докладът не беше потвърден от втори източник — отвърна Главком-запад.

— По дяволите, ние знаем, че американците са стоварили подкрепления в Льо Хавър!

— И те не могат да пристигнат на фронта преди утре. Кога ще преминете на другия бряг на Везер?

— В момента имаме части на брега на реката при Рюле...

— Тогава придвижете понтонните си части там и ги прехвърлете на другия бряг!

— Другарю, на десния ми фланг все още цари безпорядък, а получихме и този доклад за възможна вражеска дивизия, която се формира точно на този фланг!

— Вие мислете как да прекосите Везер, а аз ще мисля за тази дивизия фантом! Това е заповед, Павел Леонидович!

Алексеев затвори телефона. „Той има по-добра представа за цялостното положение“, каза си Паша. „Веднъж да прекосим Везер и на повече от сто километра пред нас вече няма да има сериозно препятствие. След преминаването на река Везер можем да влезем в Рур, промишленото сърце на Германия. Ако го унищожим, или дори ако само го застрашим, то може би германците ще потърсят по-бързо политическо решение и ние ще сме спечелили войната. Точно това иска да ми каже той.“

Генералът погледна картите си. Скоро водещият полк щеше да се опита да прехвърли войници на отвъдния бряг на реката при Рюле. Един понтонен полк вече беше на път за там. Алексеев беше получил заповед и трябваше да я изпълни.

- Започнете придвижването на ОМГ.
- Но десният ни фланг! — протестира Береговой.
- Ще трябва да се оправи сам.

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

SACEUR все още беше загрижен за доставките за фронта. Той беше принуден да поеме твърде голям риск като беше дал най-голям транспортен приоритет на бронираната дивизия, която сега приближаваше Спринге. Контейнеровозите, които бяха натоварени с муниции, резервни части и милиони други специализирани артикули, едва сега изпращаха товарите си към фронта. Най-голямата му резервна формация, танковата му група, трябваше да се присъедини към две германски бригади заедно с останките от 11-и брониран кавалерийски полк, който въпреки името си някога също беше имал числеността на бригада, а сега се състоеше едва от два батальона уморени мъже.

Положението с доставките все още беше критично. Много от подразделенията му на фронта разполагаха със запаси за само четири дни, а за получаването на пристигналите доставки щяха да бъдат необходими два дни и то ако всичко вървеше идеално. Една такава малка разлика може би би била приемлива за мирновременен учение, но не и сега, когато на косъм висяха съдбите на хора и нации. И въпреки това, какъв друг избор имаше той?

— Господин генерал, получихме доклад за започнала полкова атака на река Везер. Изглежда, че Иван иска да прехвърли войски на левия бряг.

— С какво разполагаме там?

— Един батальон германски пехотинци, при това доста уморени. Две танкови роты вече тръгнаха нагам и трябва да пристигнат след по-малко от час. Съществуват предварителни индикации, че към тази зона са се отправили и съветски подкрепления. Това може да се окаже основната ос на атаката им, или поне изглежда, че се ориентират към тази посока.

SACEUR се отпусна назад в стола си и погледна към картографския екран. Той разполагаше с един резервен полк, който се намираше на три часа път от Рюле. Генералът беше човек, който обичаше хазарта. Той беше най-щастлив когато седеше на масата с

тесте карти и чипове за няколкостотин долара. При това обикновено печелеше. Ако нападнеше южно от Спринге и се провалеше... руснаците щяха да прехвърлят две или три дивизии през Везер, а той имаше точно един полк, с който да се опита да ги спре. Ако придвижеше там новата си танкова дивизия, и ако по някакво чудо тя успееше да стигне там навреме, това щеше да бъде още една реакция на съветски ход и той щеше да е пропилял най-добрата си възможност да контраатакува. Не, той вече не можеше да си позволи само да реагира. Той посочи към Спринге.

— Колко време ще им бъде необходимо, за да тръгнат?

— Цялата дивизия — най-малко шест часа. Можем да отклоним онези части, които все още се намират на пътя на юг за...

— Не.

— Тогава да тръгнем на юг от Спринге с наличните си сили?

— Не. — SACEUR поклати глава и изложи плана си...

исландия

— Виждам един — извика Гарсия.

Миг по-късно Едуардс и Никълс вече бяха до него.

— Здравей, Иван — каза тихо лейтенантът.

Дори и с бинокъла разстоянието беше твърде голямо. Едуардс видя една малка фигурка, която вървеше по хребета на върха. Фигурата носеше автомат и изглежда беше с мека шапка — може би барета — вместо с каска. Фигурата спря и вдигна ръце към очите си. Едуардс забеляза, че и руснакът има бинокъл. Съветският войник погледна на север, после леко надолу, насочвайки полевия си бинокъл наляво, надясно и назад. След това руснакът се обърна и се отправи в посоката на Кефлавик.

Появи се още една фигура, която се приближи до първата. Дватама може би разговаряха, но от това разстояние беше невъзможно да се определи. Човекът с бинокъла посочи към нещо на юг.

— За какво според теб е всичко това? — попита Едуардс.

— Може да си говорят за времето, за момичета, за спорт, за храна — кой знае? — отвърна Никълс. — Още един!

Появи се и трета фигура и тримата съветски парашутисти застанаха един до друг. Едуардс реши, че единият трябва да е офицер.

Офицерът каза нещо и останалите тръгнаха бързо и се скриха зад хребета. „Каква заповед издаде току-що?“

Сега се появи цяла група мъже. Светлината беше слаба и те се движеха твърде много, за да могат да бъдат преброени с точност, но изглежда, че бяха най-малко десет. Половината от тях носеха оръжията си и започнаха да слизат по склона. На запад.

— Да, този е умен войник — забеляза Никълс. — Изпраща патрул, за да се увери, че районът е безопасен.

— Какво ще правим?

— Вие как мислите, лейтенант?

— Имаме заповед да не се показваме. Значи ще си седим тук и ще се надяваме, че няма да ни забележат.

— Едва ли има голяма вероятност да ни открият. Не мисля, че ще се спуснат надолу — този склон трябва да има осемстотин фута — след това да минат през скалистата равнина, за да се качат тук и да проверят дали наоколо няма янки. Спомнете си, че единственото нещо, което ни подсказа за тяхното присъствие тук, беше появата на техния хеликоптер.

„Ако не се беше появил, ние може би щяхме да налетим право на тях и това щеше да бъде краят ни“, припомни си мислено Едуардс. „Няма да бъда в безопасност докато не се прибера у дома в Мейн.“

— Това всичките ли са?

— Там горе трябва да има поне един взвод. Доста умно от страна на нашите приятели, не мислите ли?

Едуардс извади радиопредавателя, за да докладва на Кучкарника за това развитие на събитията, а двамата морски пехотинци продължиха да наблюдават руснаците.

— Един взвод?

— Така смята сержант Никълс. Малко е трудничко да се броят глави от разстояние три мили, приятел.

— Добре, ще предам информацията. Някакво раздвижване във въздуха?

— От вчера не сме виждали никакви самолети.

— Какво можеш да ми кажеш за Стикисхолмур?

— Твърде е далеч, за да различа каквото и да било. Все още виждаме онези джипове на улицата, но досега не сме забелязали бронирани машини. Бих казал, че руснаците са дислоцирали малък

гарнизон в града, за да държат под око пристанището. Рибарските лодки си стоят на местата.

— Много добре. Добър доклад, Хрътка. Стойте на мястото си. — Майорът изключи радиопредавателя и се обърна към съседа си на комуникационната конзола. — Срамота е, че трябва да ги държим в неведение, не мислиш ли?

Съседът му отпи от чая си.

— Още по-голяма срамота ще бъде, ако провалим операцията.

Едуардс не разглови предавателя и го облегна на една скала. Вигдис все още спеше на една плоска скала на двадесет фута под върха. Сънят беше най-хубавото нещо, за което Едуардс се сещаше в този момент.

— Тръгнали са насам — каза Гарсия. Той подаде бинокъла на Едуардс. Смит и Никълс си говореха на няколко ярда от лейтенанта.

Майк насочи бинокъла към руснаците. Той си каза, че вероятността те да дойдат точно на неговата позиция е твърде малка. „Продължавай да си повтаряш това.“ Той насочи бинокъла към съветския наблюдателен пункт.

— Ето го пак — каза сержантът на лейтенанта си.

— Какво?

— Видях отблясък от онзи връх. Слънцето се отрази от нещо.

— Блестяща скала — изсумтя лейтенантът, без да си направи труда да погледне.

— Другарю лейтенант! — Резкият тон на говорещия накара офицера да се обърне точно навреме, за да види летящия към главата му камък. Той го хвана, но беше твърде изненадан, за да се ядоса. — Колко блестяща ви изглежда тази скала?

— Значи е била някоя стара консервена кутия! Тук намерихме достатъчно боклуци, оставени от туристи и планинари!

— Тогава защо се появява, изчезва и отново се появява?

Тези думи видимо ядосаха лейтенанта.

— Сержант, знам, че сте прекарал една година в Афганистан. Знам, че и аз съм офицер отскоро. Но аз съм проклет офицер, а вие сте само един проклет сержант!

„Чудесата на безкласовото ни общество“, помисли си сержантът, без да сваля очи от офицера си. Малко офицери можеха да издържат на погледа му.

— Много добре, сержант. Ти им го кажи. — Лейтенантът посочи към радиопредавателя си.

— Марковский, преди да се върнете проверете върха вдясно от вас.

— Но той е висок двеста метра! — възрази отделонният командир.

— Точно така. Не би трябвало да ви отнеме много време — успокои го сержантът.

„ИНДИПЕНДЪНС“

Толанд смени листа на шрайбпроектора.

— Така, тези спътникови снимки са направени преди по-малко от три часа. Иван има три подвижни радара — тук, тук и тук. Руснаците ги местят всеки ден — което означава, че този тук вероятно вече е преместен — като обикновено два от тях работят денонощно. В Кефлавик има пет зенитно-ракетни установки SA-11, с по четири ракети всяка. Тези установки са много лоша новина. Вие всички познавате техните възможности, а към тях можете да прибавите и няколкостотин ръчни ракетомета. На снимките се виждат шест самоходни противосамолетни оръдия. Не се виждат неподвижни оръдия на ПВО. Всъщност те са си там, господа, но са замаскирани. Има и поне пет, а вероятно дори десет прехващача МиГ-29. Изстребителите бяха цял полк преди момчетата от „Нимиц“ да намалят броя им. Не забравяйте, че онези, които са останали, са оцелелите след атаката на нашите два ескадрона F-14. Това са силите на противника в Кефлавик.

Толанд отстъпи встрани, за да остави оперативния офицер на авиокрилото да изложи мисията. Планът се стори доста впечатляващ на Боб. Той се надяваше планът да сработи.

Завесата беше вдигната петдесет минути по-късно. Първите излетели самолети бяха E-2C „Хоукай“. Придружени от изстребители, те се приближиха на осемдесет мили от исландския бряг и покриха формацията с радарния си чадър. Други такива самолети отидоха още по-далеч, за да прикриват формацията от възможно ракетно нападение по въздуха или от подводница.

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

Наземните съветски радари засякоха американските разузнавателни самолети преди те да включат мощните си системи. Операторите виждаха два от бавните витлови самолети да кръжат извън обхвата на зенитните батареи. Всеки от разузнавателните самолети беше придружен от два други самолета, чиито удължени сигнатури ги определяха като изстребители „Томкет“. Беше даден сигнал за тревога и пилотите се качиха на своите изстребители, а оръдейните и ракетните разчети се затичаха към своите бойни постове.

Командирът на изстребителната група беше майор, който имаше три въздушни победи и който се беше научил на предпазливост по трудния начин. Той вече беше свален един път. Американците бяха вкарали полка му в капан веднъж и той нямаше намерение да им позволи да повторят това. Ако това беше истинско нападение, а не опит да се отвлече вниманието на останалите на Исландия изстребители, то как можеше той да разбере? Майорът взе решение. По негова заповед изстребителите излетяха, изкачиха се на двадесет хиляди фута и започнаха да кръжат над полуострова, като пестяха горивото и не се отдалечаваха от сушата, където се намираха под прикритието на зенитно-ракетните си батареи. Те бяха упражнявали тази тактика внимателно през изминалите няколко дни и бяха уверени, че ракетните разчети можеха да различат вражеските от приятелските самолети. Когато набраха височина, на радарите им се появиха още няколко американски „Хоукай“, разположени на изток и на запад от тях. Информацията беше предадена в базата с молба за удар с бомбардировачи „Бекфайър“. В отговор се получи молба да бъдат определени местоположението и съставът на американската флотилия. Командирът на базата не си направи труда да предаде отговора. Командирът на изстребителната група изруга. Американските разузнавателни самолети бяха приоритетни цели и се намираха в

обсега му. Ако разполагаше с цял полк, той сигурно щеше да се изкуши и да ги нападне дори и с риск от загуби от придружаващите ги изстребители, но майорът беше сигурен, че американците се надяваха, че той ще постъпи точно по този начин.

Първи дойдоха „Интрудърите“, които се появиха ниско над върховете на дърветата от юг със скорост петстотин възела. Под крилата им бяха окачени ракети „Стандарт-АРМ“. На голяма височина зад тях летяха още изстребители „Томкет“. Когато изстребителите минаха покрай своите радарни самолети, те облъчиха крѝжащите МиГ-ове с радарите си и започнаха да изстрелват по тях ракети „Феникс“.

Съветските изстребители не можеха да не им обърнат внимание. Те се разделиха на звена от по два самолета и се разпрѝснаха, насочвани от наземните си радарни диспечери.

На тридесет мили от базата, малко извън обсега на зенитно-ракетните установки, „Интрудърите“ набраха височина и всеки от тях изстреля по четири ракети, които се насочиха към търсещите радари на руснаците. Съветските радарни оператори бяха изправени пред труден избор. Те можеха да оставят радарите си включени, при което беше почти сигурно, че ще бъдат унищожени, или пък да ги изключат и да намалят тази вероятност, но да загубят напълно контрола върху въздушната битка. Те избраха компромисен вариант. Командирът на ПВО им заповяда да включват и изключват радарите си през произволни интервали от време, като се надяваше така да обърка приближаващите ракети без да губи контрола над въздушния бой. Времето за полет на ракетите беше малко повече от минута и повечето от радарните разчети предпочетоха да изтълкуват заповедта по най-благоприятния за тях начин като изключиха системите си и ги оставиха изключени.

Фениксите пристигнаха първи. Съветските пилоти вече не можеха да бъдат насочвани от земята, но продължиха да маневрират. По един МиГ бяха изстреляни четири ракети и той успя да избяга от две, само за да се натъкне на трета. Командващият групата майор ругаеше невъзможността си да отвърне на огъня докато обмисляше ефективен начин за противодействие.

След това се появиха ракетите „Стандарт-АРМ“ Руснаците имаха три радара за въздушен поиск и още толкова за управление на огъня на зенитните комплекси. Всички те бяха включени веднага след подаване на сигнала за тревога и бяха изключени след засичането на американските ракети. Това обаче заблуди само отчасти връхлитащите „Стандарт-АРМ“, тъй като техните насочващи системи бяха конструирани така, че да запомнят местоположението на изключил се радар и сега те се насочиха към запаметените позиции. Два от радарите бяха унищожени напълно, а други два повредени.

Командващият американското нападение беше раздразнен. Руските изстребители не реагираха според очакванията. Те не бяха излезли от прикритието си дори и след появата на „Интрудърите“, а той беше разчитал да ги подмами към скритите в засада ниско над земята свои изстребители. Но сега съветските радари бяха извън строя и той издаде следващата си заповед. Три ескадрили F/A-18 „Хорнет“ се появиха от север, летейки ниско над земята.

Командирът на съветската ПВО заповяда радарите му да бъдат включени отново, видя, че във въздуха няма повече ракети и скоро засече нисколетящите „Хорнети“. Командирът на изстребителите също видя американските щурмови самолети, а заедно с тях отдавна чакания си шанс. МиГ-29 беше буквално близък на новия американски самолет.

„Хорнетите“ потърсиха съветските зенитно-ракетни установки и започнаха да изстрелват управляемите си оръжия по тях. Небето се изпълни с ракети. Два „Хорнета“ бяха свалени от ракети, още два бяха поразени от противосамолетните оръдия, а останалите засипаха земята с бомби и оръдейни снаряди. Миг по-късно се появиха МиГ-овете.

Американските пилоти бяха предупредени, но се намираха твърде близо до наземните си цели, за да реагират незабавно. Веднъж освободили се от тежкия си бомбен товар, те отново се превърнаха в изстребители и бързо набраха височина, защото се страхуваха повече от МиГ-овете, отколкото от ракетите на ПВО. Въздушният бой беше отличен пример за пълно объркване. Дори ако стояха един до друг на земята, двата самолета бяха трудно различими. При скорост шестстотин взела, в центъра на въздушен бой, различаването им ставаше невъзможно и американците, които бяха повече на брой трябваше да задържат огъня си докато определят със сигурност целите

си. Руснаците знаеха какви са целите им, но и те се въздържаха да стрелят бързо по цели, които толкова много наподобяваха приятелски самолети. В резултат изстребителите се приближиха едни към други до разстояние, което беше твърде малко за изстрелване на ракети и започнаха дуел с бордовите си оръдия. В боя се намесиха и ракетите на двете оцелели съветски зенитно-ракетни установки. Диспечерите в американските радарни самолети и наземните съветски диспечери не можеха да направят нищо. Изходът на битката зависеше изцяло от летците. Изстребителите минаха на форсаж и започнаха да кръстосват небето в завои при голямо претоварване, докато пилотите им присвиваха очи и се опитваха да различат приятели от врагове по окраската на самолетите им. Това беше еднакво лесно и за двете страни. Американските самолети бяха боядисани в сиво-синьо, което ги правеше по-трудни за забелязване и улесняваше идентификацията на цели на големи разстояния, но не и на малки. Два „Хорнета“ бяха свалени първи, а след тях и един МиГ. След това още един МиГ беше поразен от американския оръдеен огън, а един „Хорнет“ беше улучен от изстреляна от упор ракета. Една заблудена съветска зенитна ракета взриви едновременно един МиГ и един „Хорнет“.

Съветският майор видя това и извика на зенитните части да задържат огъня; след това стреля с оръдието си по един „Хорнет“, който премина пред носа му, не го улучи и се обърна да го преследва. Той видя как американецът се приближава за стрелба под голям ъгъл на хоризонтално насочване по един МиГ и поврежда двигателя му. Майорът не знаеше колко от самолетите от групата му бяха оцелели. Това вече не беше важно. Сега той се бореше за собственото си оцеляване — битка, която майорът очакваше да загуби. Докато се приближаваше на форсаж към американския самолет той загуби всякаква предпазливост и не обърна внимание на червената лампичка на горивото. Целта му зави на север и го поведе над водата. Майорът изстреля последната си ракета и я видя да се забива в двигателя на американеца точно в мига, в който и неговите собствени двигатели угаснаха. Опашката на „Хорнета“ се разцепи и майорът извика радостно, докато едновременно с американския пилот катапултираха на стотина метра един от друг. „Четири въздушни победи“, помисли си руснакът. „Поне си изпълних дълга.“ Тридесет секунди по-късно той се намираше във водата.

Въпреки счупената си китка командир Дейвис успя да се покатери на спасителния си сал, като едновременно ругаеше и благославяше късмета си. Първото му съзнателно действие беше да активира аварийния си радиопредавател. Той се огледа и забеляза втори жълт спасителен сал наблизо. Онова, което се случи след това го изненада силно.

— Вие сте пленник! — Мъжът беше насочил пистолет към него. Револверът на Дейвис беше на дъното на океана.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Майор Александър Георгиевич Чапаев, съветски военновъздушни сили.

— Здравсти. Аз съм командир Гюс Дейвис, американски военноморски въздушни сили. Кой те свали?

— Никой не ме е свалял! Горивото ми свърши! — Той размаха пистолета. — А ти си мой пленник.

— О, я стига глупости!

Майор Чапаев поклати глава. И той като Дейвис беше изпаднал почти в шок от стреса на боя и разминаването на косъм със смъртта.

— Задръжете този пистолет, майоре. Не знам дали в тези води има акули.

— Акули?

Дейвис помисли за миг. Кодовото име на новата съветска подводница.

— *Акула. Акула* във водата.

Чапаев пребледня.

— *Акула?*

Дейвис свали ципа на пилотския си костюм и вкара ранената си ръка в процепа.

— Да, майоре. За трети път ми се налага да плувам. Последният път прекарах дванадесет часа на сала и видях две от тези проклети същества. Имате ли препарат срещу акули на сала си?

— Какво? — Чапаев беше наистина объркан.

— Това нещо. — Дейвис потопи пластмасовия плик във водата. — Дайте да вържем двата сала един за друг. Така е по-безопасно. Този препарат би трябвало да задържи *акула* настрани.

Дейвис се опита да привърже саловите с една ръка, но не успя. Чапаев остави пистолета си, за да му помогне. След едно сваляне и след оцеляването си в този въздушен бой, той внезапно беше обхванат от желание да живее. Идеята да бъде изяден жив от някаква хищна риба го ужасяваше. Той погледна към водата през борда на сала.

— Божичко, каква сутрин — изпъшка Дейвис. Китката го болеше страхотно.

Чапаев изсумтя утвърдително. Той се огледа за първи път и осъзна, че не вижда брега. След това се опита да извади аварийния си радиопредавател, но откри, че кракът му е разкъсан, а джобът с радиопредавателя е бил откъснат при катапултирането.

— Ама че нещастни копелета сме ние двамата — каза той на руски.

— Какво каза?

— Къде е брегът? — Морето никога не се беше струвало толкова огромно на майора.

— На около двадесет и пет мили в тази посока, ако не греша. Този крак не ми изглежда много добре, майоре. Сигурно имаме едни и същи катапулти. О, мамка му! Ръката ме боли ужасно.

— Какво, по дяволите, мислите че става? — попита Едуардс. Те се намираха твърде далеч, за да чуят каквото и да било, но не можеха да не забележат издигания се над Кефлавик дим.

По-голямата им грижа обаче беше отделението руснаци, които вече се намираха в подножието на хълма им. Никълс, Смит и четиримата редници се бяха пръснали по фронт от сто ярда, в центъра на който се намираше Едуардс. Лицата им бяха намазани с маскировъчен грим и те наблюдаваха руснаците, приклепнали зад скалите.

— Кучкарник, тук Хрътка, имаме неприятности. Край. — Наложил се да се обади два пъти преди да получи отговор.

— Какъв е проблемът, Хрътка?

— Пет-шест руснака се катерят по нашия хълм. Намират се на около шестстотин фута под нас, на половин миля разстояние. Освен това, какво става в Кефлавик?

— В момента провеждаме въздушна атака там и това е всичко, което знам. Дръж ни в течение, Хрътка. Ще се опитам да ви изпратя помощ.

— Благодаря. Край.

— Майкъл?

— Добро утро. Радвам се, че поне един от нас успя да поспи добре. — Тя седна до него, сложи ръка върху крака му и страхът изчезна поне за момента.

— Бих се заклел, че видях движение там горе — каза взводният сержант.

— Дай да видя. — Лейтенантът насочи мощния си полеви бинокъл към указаното място. — Нищо. Абсолютно нищо. Може да си видял птичка. Тук гъмжи от тях.

— Възможно е — не възрази сержантът. Той започваше да изпитва вина, че беше изпратил Марковски да провери хълма. „Ако лейтенантът имаше поне малко мозък в главата си — помисли си той, — щеше да изпрати повече хора, дори да ги поведе лично, както подобава на един офицер.“

— Военновъздушната база е нападната.

— Свързахте ли се по радиото с тях?

— Опитах. Засега са излезли от ефира. — В гласа му се усещаше тревога. Шестдесет мили бяха твърде голямо разстояние за малките тактически радиопредаватели. За връзка с базата те използваша тежката си военна радиостанция. Колкото и да му се искаше да бъде с патрула, лейтенантът знаеше, че мястото му трябваше да бъде в базата. — Предупреди Марковски.

Едуардс забеляза, че единият от руснаците се спря и заговори нещо по радиопредавателя си. „Каж ми, че изкачва грешния хълм, кажи ми да се връща у дома при мама.“

— Залегни, миличка.

— Какво става, Майкъл?

— Едни хора изкачват този хълм.

— Кои? — В гласа ѝ се долавяше тревога.

— Познай.

— Шкипер, те със сигурност са тръгнали насам — предупреди Смит по радиото.

— Да, виждам. Всички ли си намериха добри позиции?

— Лейтенант, препоръчвам да ги оставим да се приближат доста преди да открием огън — обади се Никълс.

— Добра идея, шкипер — съгласи се с него Смит.

— Добре. Господа, ако ви дойдат някакви идеи искам веднага да ги чуя. А, да, обадих се за помощ. Може би ще ни изпратят въздушна поддръжка.

Майк дръпна затвора на автомата си, за да се увери, че в цевта има патрон, сложи предпазителя и остави оръжието на земята. Всички морски пехотинци имаха ръчни гранати, но Едуардс никога не беше преминавал обучение за работа с гранати и те го плашеха.

„Хайде, момчета, разкарайте се и ние с радост ще ви оставим да си отидете.“ Руснаците обаче продължаваха да вървят напред. Всеки парашутист се изкачваше бавно, като държеше автомата си в една ръка, а с другата се хващаше за скалите. Времето им беше разделено поравно между наблюдаване на земята пред себе си и мястото, на което се намираше Едуардс. Майк беше уплашен. Тези руснаци бяха елитни войници. Такива бяха и морските пехотинци — но не и той. Неговото място не беше тук. Предишните му срещи с руснаците — в дома на Вигдис, при ужасния инцидент с хеликоптера — вече бяха минало и той ги беше забравил временно. Искаше му се да избяга — но какво щеше да стане, ако го направеше? Беше спечелил уважението на своите пехотинци с толкова усилия. Можеше ли сега да пренебрегне това и да живее без угризения? Ами Вигдис — можеше ли да побегне пред нея? „От какво се страхуваш най-много, Майк?“

— Запази спокойствие — измърмори той сам на себе си.

— Какво? — попита го Вигдис. Изражението на лицето му я плашеше.

— Нищо. — Той се опита да се усмихне, но успя само наполовина. „Не можеш да я предадеш, нали?“

Руснаците вече бяха на петстотин ярда от върха и все още в ниското. Подходът им стана още по-предпазлив. Бяха шестима и се движеха по двойки, като се разгръщаха и вече не вървяха по лесния път към върха.

— Имаме проблем, шкипер — обади се Смит. — Според мен те знаят, че сме тук.

— Никълс, искам да чуя и твоето мнение.

— Да изчакаме да се приближат на сто ярда и да не се показваме в никакъв случай! Ако можете да намерите подкрепления, предлагам да го направите незабавно.

Едуардс включи радиопредавателя.

— Кучкарник, тук Хрътка, имаме нужда от помощ.

— Работим по въпроса. Опитваме се да ви накараме... да накараме някои приятели да се включат към вашата честота. Трябва ни време, лейтенант.

— Имам още пет минути — най-много — преди да започне престрелката.

— Дръжте канала отворен.

„Къде са?“, запита се Едуардс. Руснаците вече не се виждаха. Скалите и прикритията, които толкова често бяха спасявали групата му сега се оказваха недостатък. Лейтенантът спря да се опитва да види нещо като повдига глава. Той беше офицерът, той командваше, той се намираше на най-доброто за наблюдение място и той беше длъжен да види какво става. Едуардс се премести леко, за да има по-добра видимост към онова, което ставаше под него.

— Там има някой! — каза взводният сержант и грабна радиопредавателя си. — Марковский, тръгна ли сте към капан! Виждам човек с каска на върха на хълма.

— Прав си — каза лейтенантът. — Подгответе минохвъргачката! — Офицерът изтича до голямата високочестотна полева радиостанция и се опита да се свърже с Кефлавик. Наличието на въоръжени войници на съседния хълм можеше да означава само едно нещо. Но Кефлавик все още беше извън ефира.

Едуардс видя един от руснаците да става и да заляга отново след като един от другарите му извика нещо. Когато сянката се появи отново, пред нея се виждаше дулото на автомат. Лейтенантът чу свистене, а след това и експлозия на петдесет ярда от него.

— О, мамка му! — Едуардс залегна по очи и се прикри зад скалата си. Скални отломки падаха около него. Той погледна към Вигдис, която изглеждаше добре, а след това и към далечния връх, по чийто склон тичаха хора. Втора мина падна вдясно от него, след което се чу стрелба от автомат. Той сграбчи спътниковия предавател.

— Кучкарник, тук Хрътка. Атакуват ни.

— Хрътка, свързахме се със самолетоносач на флота. Изчакай. — Земята отново се разтърси. Мината падна на по-малко от тридесет фута от мястото, на което се намираше Едуардс, но той все още беше защитен от скалите. — Хрътка, самолетоносачът е на вашата честота. Предавайте. Позивната им е Звездна база и те знаят кои сте.

— Звездна база, тук Хрътка, край.

— Прието, Хрътка, според нас вашата позиция е на пет километра западно от кота 1064. Казвайте какво става.

— Звездна база, нападнати сме от едно отделение съветски пехотинци, които скоро ще получат подкрепления. Наблюдателният им пункт на кота 1064 разполага с минохвъргачка, която ни обстрелва в момента. Имаме нужда от помощ и то бързо.

— Прието, Хрътка. Изчакайте... Хрътка, отклоняваме малко средства и ги изпращаме към вас. Време на пристигане след две-пет минути. Можете ли да маркирате позицията си?

— Отрицателно, няма с какво да го направим.

— Прието, разбирам. Останете там, Хрътка. Ще се обадим. Край.

Едуардс чу писък от лявата си страна. Той повдигна леко глава и видя мини да падат близо до позицията на Никълс. Руснаците бяха на по-малко от сто ярда пред него. Майк сграбчи автомата си и се прицели в една движеща се фигура, която обаче бързо залегна. Той вдигна радиостанцията си със свободната си ръка.

— Никълс, Смит, говори Едуардс, докладвайте.

— Тук Никълс. Онзи, който обслужва тази минохвъргачка си разбира от работата. Имам двама ранени.

— Ние сме добре, шкипер. Изпратих Гарсия да ви прикрива.

— Добре, момчета, към нас е тръгнала въздушна поддръжка. Аз... — Сянката се появи отново. Едуардс пусна радиостанцията, прицели се и изстреля три куршума, без да улучи фигурата, която отново залегна. — Никълс, имаш ли нужда от помощ?

— Двама от нас все още могат да стрелят. Страхувам се, че вашето момче Роджърс е мъртво. Там... — Връзката беше прекъсната за малко. — Добре, добре. Убихме един, а другият се оттегля. Внимавайте, лейтенант, на петдесет ярда от вас по левия ви фронт има двама.

Майк погледна встрани от скалата си и някой стреля по него. Той отвърна на изстрела без да улучи.

— Здравсти, шкипер! — Гарсия се хвърли на земята до лейтенанта си.

— Двама лоши от тази страна — посочи Едуардс. Редникът кимна и се премести наляво зад прикритието на хребета. Той беше изминал тридесет фута когато една мина падна на четири крачки зад него. Гарсия падна на земята и повече не се помръдна.

„Не е честно, не е честно. Доведох го чак дотук и просто не е честно!“

— Смит, Гарсия е убит. Върни се тук. Никълс, ако можеш да се преместиш до моята позиция, направи го! — Той остави радиостанцията и взе спътниковия предавател. — Звездна база, тук Хрътка. Кажете на птичките си да побързат.

— Остават още две-нула минути, Хрътка. Четири А-7. Изпратили сме ви още помощ, но тези ще стигнат до вас първи.

Едуардс взе автомата си и отиде до Гарсия. Редникът все още дишаше, но гърбът и краката му бяха натъпкани с осколки. Лейтенантът пропълзя до хребета и видя един руснак да прикляква на около тридесет фута от него. Майк се прицели и пусна два откоса. Съветският войник падна и при падането си натисна спусъка на оръжието си, което изстреля дълъг откос и куршумите минаха само на един ярд от Едуардс. Къде беше вторият? Майк надигна глава и видя някакъв предмет с размера на бейзболна топка да лети във въздуха. Той се хвърли назад и гранатата падна на десет фута предишната му позиция. Майк се претърколи надясно и пропълзя обратно до хребета.

Руснакът отново беше изчезнал, но лейтенантът видя, че другите бяха стигнали до подножието на хълма му и сега тръгваха нагоре към него. Вторият — ето го! Той се спускаше надолу по склона, като очевидно влачеше със себе си свой ранен другар. Минохвъргачката започна да прикрива отстъплението му, засипвайки с мини зоната зад него.

— Добре ли сте, лейтенант? — Беше Смит. Сержантът беше ранен в ръката. — Онзи, който стреля с тази минохвъргачка трябва да е руският Дейви Крокет!

Никълс се появи три минути по-късно. Той не беше получил нито драскотина, но редникът от Кралската морска пехота, който бе дошъл с него кървеше в стомашната област. Едуардс погледна часовника си.

— Ще получим помощ по въздуха след десетина минути. Ако останем събрани на едно място те ще могат да стрелят навсякъде около нас.

Останалите заеха позиция на петдесетина ярда от лейтенанта. Майк хвана Вигдис за ръката и я натика между две канари.

— Майкъл, аз...

— И аз се страхувам. Каквото и да се случи, не мърдай оттук! Може да... — Отново се чу свистене и то наблизко. Майк се спъна и падна върху момичето. Имаше чувството, че в крака му се заби гореща игла.

— Мамка му! — Раната беше малко над ръба на ботуша му. Той се опита да стане, но се оказа, че кракът му не може да носи каквато и да било тежест. Той се огледа за предавателя и достигна до него на един крак, без да спира да ругае. — Звездна база, тук Хрътка, край.

— Още девет минути, Хрътка — каза търпеливо гласът.

— Звездна база, ние сме на върха на този хълм, разбирате ли? Всички сме събрани на петдесет фута от върха. — Той повдигна глава. — Към нас идват около петнадесет лоши момчета, на разстояние може би седемстотин ярда от нас. Отблъснахме първата атака, но останахме само... четирима, предполагам, като трима са ранени. За бога, очистете първо тази минохвъргачка, направо ни видя сметката.

— Прието. Дръж се, синко. Помощта идва.

— Ранен сте, лейтенант — каза Никълс.

— Забелязах. Самолетите ще бъдат тук след осем-девет минути. Казах им първо да стрелят по минохвъргачката.

— Много добре. Иван е направо влюбен в тези проклетии. — Никълс сръза панталона около раната и я превърза. — Известно време няма да можете да танцувате.

— Какво можем да направим, за да ги забавим?

— Ще открием огън при петстотин ярда. Това ще ги накара да бъдат по-предпазливи, струва ми се. Елате. — Никълс хвана лейтенанта за ръката и го издърпа до позицията на хребета.

Руснаците се придвижваха напред с голямо умение. Те редуваха кратки прибежки със залягания зад всяко възможно прикритие. В момента минохвъргачката беше спряла да стреля, но това щеше да се промени веднага щом парашутистите се приближиха достатъчно за последния си щурм. Никълс беше захвърлил автомата си и сега държеше полуавтоматична карабина. Когато прецени, че разстоянието до настъпващите руснаци е приблизително петстотин ярда, той се прицели внимателно и натисна спусъка. Не улучи, но всички съветски войници на склона залегнаха.

— Знаеш ли какво направи току-що? — попита го Едуардс.

— Да, току-що поръчах нова минометна атака по нас. — Никълс се обърна, за да погледне лейтенанта. — Адски лош избор имаме, нали?

— Майкъл, това ще ти трябва. — Вигдис легна на земята до него.

— Казах ти да стоиш...

— Ето радиопредавателя ти. Аз отивам...

— Залегни! — Майк я дръпна до себе си малко преди една мина да падне на тридесет фута от тях. Последваха я още пет, които паднаха близо до позицията им.

— Идват! — изкрещя Смит.

Морските пехотинци започнаха да стрелят и руснаците отвърнаха на огъня като прибягваха от едно прикритие до друго, настъпвайки разделени на две групи, за да заобиколят върха на хълма. Майк отново включи радиопредавателя.

— Звездна база, тук Хрътка.

— Приемаме, Хрътка.

— Те отново ни атакуват.

— Хрътка, нашите А-7 имат визуален контакт с позицията ви. Искам да знам къде точно се намирате — повтарям, *точно*.

— Звездна база, на този хълм има два по-ниски върха, на около три мили западно от кота 1064. Ние се намираме на северния, повтарям, на северния. Моята група е разположена на пет-нула фута от самия връх. Всичко, което се движи е врагът, ние стоим неподвижно.

Минохвъргачката е на кота 1064 и трябва да я унищожите възможно най-бързо.

Последва дълга пауза.

— Добре, Хрътка, пилотите вече знаят къде сте. Залягайте, те са на една минута от вас и приближават от юг. Късмет. Край.

— Двеста ярда — каза Никълс. Едуардс се присъедини към него и насочи своя М-16. Трима войника станаха едновременно и двамата стреляха по тях, но Едуардс не можеше да каже дали беше улучил някого или не. Куршуми вдигнаха прах и скални отломки на няколко фута пред него и във въздуха отново се чу свистенето на мини. Групата от петима души се изкачи върху хребета точно когато Едуардс забеляза сивосинкавия силует на изстребител-бомбардировач да се спуска откъм дясната му страна.

Първият А-7 „Корсар“ мина на хиляда фута над намиращия се на три мили планински връх и пусна четири контейнера с касетъчни бомби, които се отвориха във въздуха. Малък облак бомбички се стовари върху съветския наблюдателен пост. От разстояние три мили експлозиите звучаха като дълга серия от фойерверки. Върхът беше скрит от облак прах и искри. Втори самолет повтори същата маневра след двадесет секунди. На върха не можеше да е останало нищо живо.

Настъпващите руснаци замръзнаха на местата си и се обърнаха, за да видят какво става в базовия им лагер. След това видяха, че само на две хиляди ярда от тях кръжаха още самолети. На всички им беше ясно, че най-добрият начин да оцелеят още пет минути беше да се приближат колкото се може повече до американците. Съветските отделения станаха като един и се втурнаха към върха, стреляйки непрекъснато с оръжията си. Още два „Корсара“ се появиха в небето. Пилотите им забелязаха движението на земята и се насочиха натам. Те прелетяха едва на сто фута над склоновете и пуснаха по две касетъчни бомби. Едуардс чу писъците, които се извисиха над трясъка от експлозиите, но облакът прах, който се издигна точно пред него му пречеше да види каквото и да било.

— За бога, те не могат да хвърлят много по-близо от това.

— Те изобщо не могат да хвърлят по-близо от това — каза Никълс докато бършеше кръвта от лицето си.

Някъде в облака прах все още се чуваше стрелба. Вятърът разнесе пушилката и те видяха, че поне петима съветски войника бяха

оцелели и се движеха към тях. Самолетите направиха още един заход, но не можеха да стрелят толкова близо до своите. След няколко секунди те отново се завърнаха и откриха огън с оръдията си. Снарядите се пръснаха в голям радиус и няколко от тях избухнаха само на десет ярда пред лицето на Едуардс.

— Къде отидоха?

— Наляво, ако не се лъжа — отвърна Никълс. — Не можете ли да се свържете директно с изстребителите?

— Не и с такъв предавател, сержант — поклати глава лейтенантът.

Самолетите кръжаха над върха и пилотите им се оглеждаха за движение на земята. Едуардс се опита да им махне с ръка, но не знаеше дали те бяха забелязали жеста му или не. Единият изстребител се спусна надолу вляво от лейтенанта и изстреля един оръдеен откос в скалите. Едуардс чу писък, но не видя нищо.

— Засечка. — Едуардс се обърна да погледне спътниковия си предавател. Последната серия мини беше изпратила една осколка през раницата.

— Залегни! — Никълс сграбчи лейтенанта и го дръпна към земята. Една граната описа дъга във въздуха и се приземи на няколко фута от тях. — Отново идват.

Едуардс се обърна и постави нов пълнител в автомата си. Той забеляза двама руснаци на петдесет фута от себе си и изстреля дълъг откос. Единият падна по очи на земята, а другият отвърна на огъня и се хвърли наляво. Лейтенантът усети нещо да натезава на краката му и видя, че Никълс се е свлякъл на гърба му. В рамото на сержанта се виждаха три червени дупки. Едуардс постави последния си пълнител в автомата и тръгна наляво, като внимаваше да не натоварва твърде много десния си крак.

— Майкъл...

— Върви на другата страна — отговори Едуардс. — Внимавай!

Той видя едно лице и един автомат — и една светкавица. Майк се хвърли надясно, но беше твърде късно и куршумът го улучи в гърдите. Единствено шокът пречеше на болката да стане непоносима. Той изстреля няколко куршума във въздуха, за да накара руснака да залегне, докато изтикваше с пети тялото си назад. Къде бяха изчезнали всички? Вдясно от него имаше някакъв автомат. Защо никой не му

помагаше? Той чу рева на двигателите на самолетите, които продължаваха да кръжат, без да могат да направят нищо, освен да гледат с раздразнение. Той изруга пилотите им. Раненият му крак се противеше на използването му по този начин, а лявата му ръка беше неизползваема. Едуардс държеше автомата си като някакъв твърде голям пистолет и чакаше руснака да се появи отново. Той усети как две ръце го хващат под мишниците и започват да го влачат назад.

— Пусни ме, Вигдис, за бога, пусни ме и бягай.

Тя не му отговори. Дишането ѝ беше учестено от усилието, но тя не спираше да го влачи по скалите. Едуардс губеше съзнание от загубата на кръв и поглеждайки нагоре видя, че изстребителите се оттеглят. Той долови някакъв друг звук, който не можеше да определи. Около него се вдигна облак прах от внезапната поява на вятър, над главата му изникна огромна зелено-черна сянка и дълъг откос от картучница разцепи въздуха. От сянката скочиха някакви мъже и всичко свърши. Лейтенантът затвори очи. Съветският командир беше успял да се свърже с Кефлавик. Това беше Ми-24, който караше подкрепления за наблюдателния пост... Едуардс беше твърде изтощен, за да реагира. Той беше бягал добре в това състезание и беше загубил. Отново се чу трясъкът от автоматично оръжие, след което хеликоптерът изчезна и настъпи тишина. Как ли се държаха руснаците със затворници, които бяха убивали беззащитни хора?

— Вие ли сте Хрътка?

Едуардс отвори очи с огромно усилие. Над него стоеше някакъв черен мъж.

— Кой сте вие.

— Сам Потър. Лейтенант от разузнавателния отряд на Втора група. Вие сте Хрътка, нали? — Той се обърна. — Пратете санитар тук!

— Всичките ми хора са ранени.

— Работим по въпроса. Ще ви изведем оттук след пет минути. Дръж се, Хрътка. Трябва да свърша малко работа. Добре, момчета, — извика той. — Да проверим руснаците. Ако намерите някой жив, разкарайте го от тази скала!

— Майкъл? — Едуардс беше все още объркан. Лицето ѝ беше точно над неговото когато той загуби съзнание.

— Кой, по дяволите, е този тип? — попита лейтенант Потър след пет минути.

— Щабен плъх. Той обаче се справи много добре — отговори му Смит.

— Как стигнахте дотук? — Потър даде знак на радиста.

— Вървахме пеша по целия шибан път от Кефлавик дотук, сър.

— Доста път сте били, сержант. — Потър беше впечатлен. Той даде кратка заповед по радиото. — Хеликоптерът идва насам. Предполагам, че и дамата също ще дойде с нас.

— Да, сър. Добре дошъл в Исландия, сър. Очаквахме ви.

— Погледни натам, сержант. — Потър посочи на запад. На хоризонта се виждаше редица сиви петна, които се отправяха на изток към Стиккисхолмур.

„ЧИКАГО“

Маккафърти беше уверен, че те все още бяха там — но къде? След унищожаването на последната „Танго“ контактът с останалите две съветски подводници не можа да бъде възстановен. Маневрите му бяха възнаградени с осем часа на относително спокойствие. Съветските ПЛБ самолети все още бяха във въздуха над повърхността и все още хвърляха своите буйове, но нещо се беше объркало и те вече не бяха толкова близо до подводницата. На Дани му се наложи да маневрира едва четири пъти, за да се измъкне. В мирно време това беше много, но след последните няколко дни му приличаше на ваканция.

Капитанът беше използвал възможността да си почине и да даде почивка на екипажа си. Въпреки че целият екипаж с благодарност би приел да бъде оставен да лежи по койките цял месец, шестте часа сън, които получиха, имаха ефекта на чаша вода за човек посред пустиня — достатъчно, за да им позволят да издържат още малко. А на тях наистина не им оставаше много — до назъбения ръб на ледения блок имаше още само сто мили. Шестнадесет часа път.

„Чикаго“ се намираще на около пет мили пред останалите две американски подводници. На всеки час Маккафърти маневрираше и поемаше курс на изток, за да позволи на буксирния си хидролокатор да засече точното им местоположение. Беше трудна задача — дори и на

това разстояние, да бъдат засечени „Бостън“ и „Провидънс“ не беше никак лесно.

Той се питаше какво ли си мислеха руснаците. Тактиката на заграждане на екипите Кривак-Гриша се беше провалила. Те бяха научили, че беше едно нещо да използват тези кораби за бариерни операции срещу групата „Клавиатура“, но съвсем друго — да преследват подводница, носеща оръжия с голям радиус на действие и разполагаща с компютърно управление на огъня. Тяхната зависимост от активните хидроакустични буйове беше намалила ефективността на техните самолети за ПЛБ, а единственото нещо, което почти беше свършило работа — поставянето на дизелова подводница между две линии хидроакустични буйове и подплашване на целта към движение с пуснато напосоки торпедо — също не се беше оказало достатъчно ефективно. „Да благодарим на бога, че не знаеха колко близо бяха до успеха с тази си тактика“ — каза си Маккафърти. Техните подводници от клас „Танго“ бяха забележителни противници — тихи и трудни за откриване — но руснаците все още плащаха за лошите си хидролокатори. В крайна сметка Маккафърти беше изключително уверен в себе си.

— Е? — обърна се той към картографа си.

— Изглежда, че както и преди се движат на около десет хиляди ярда зад нас, сър. Мисля, че тази тук е „Бостън“. Тя маневрира много повече от другата. Тази тук е „Провидънс“ и се движи почти направо.

— Десет градуса ляво на борд, нов курс три-пет-пет — заповяда капитанът.

— Слушам, десет градуса наляво, нов курс три-пет-пет.

— Много добре. — Дани отпи горещо какао от чашата си. „Чикаго“ зави бавно на север. Инженерният разчет в разположеното на кърмата машинно отделение следеше показанията на инструментите, докато реакторът даваше точно десет процента от мощността си.

Единствената лоша новина беше бурята на повърхността. По някаква причина там горе преминаваше редица от дъждовни бури и тази беше доста силна. Според хидроакустиките височината на вълните беше петнадесет фута, а скоростта на вятъра — четиридесет възела — нещо твърде необичайно за арктическото лято. Бурята намаляваше точността на хидролокатора на подводницата с десет до двадесет процента, но с приближаването на ледения блок щеше да

свърши добра услуга на подводницата. При тези условия ледени парчета с големина от няколко декара щяха да бъдат натрошени на бучки лед, като при това щяха да вдигнат толкова много шум, че американските подводници щяха да станат почти неоткриваеми в леда. „Шестнадесет часа — каза си Маккафърти. — Още шестнадесет часа и сме в безопасност.“

— Хидролокаторното до капитана, имаме контакт по пеленг три-четири-нула. Засега данните са недостатъчни за класификация.

Маккафърти отиде в хидролокаторния отсек.

— Покажи ми го.

— Ето тук, шкипер. — Старшината почука върху екрана. — Все още не мога да ви дам оборотите на витлото, сигналът е твърде слаб за точни изводи. Е, прилича ми на атомна лодка — позволи си да предположи все пак хидроакустикът.

— Извади модела си.

Старшината натисна един бутон и на един вторичен екран се появи прогнозното разстояние, което компютърът беше определил въз основа на данните за водните условия. Хидроакустичното разстояние по пряка линия беше малко повече от тридесет хиляди ярда. Водата все още не беше достатъчно дълбока за конвергентни зони, а и те вече започваха да отчитат нискочестотни фонов шумове от ледения блок. Последните щяха да намалят способността им да определят хидроакустичните контакти по същия начин, по който ярката слънчева светлина намалява очевидния интензитет на електрическа крушка.

— Отчитам слаба промяна в пеленга. Отляво надясно, пеленгът към делта вече е три-четири-две... затихва малко. Какво е това? — Старшината гледаше към една неясна линия, която току-що се беше появила в дъното на екрана. — Вероятен нов контакт по пеленг нула-нула-четири. Линията избледня и изчезна за две минути, след което отново се появи по пеленг нула-нула-шест.

Маккафърти обмисли дали да не обяви обща тревога. От една страна, много скоро можеше да му се наложи да атакува цел... но вероятно нямаше да му се наложи. Нямаше ли да бъде по-добре да даде на екипажа още няколко минути почивка? Той реши да изчака.

— Затвърждава се. Вече имаме два възможни контакта с подводници, пеленги три-четири-нула и нула-нула-четири.

Маккафърти се върна в залата за управление и заповяда завой на изток, при което буксирният му хидролокатор щеше да се насочи към новите цели и щеше да му даде кръстосани пеленги, въз основа на които можеше да изчисли разстоянието. Получените данни надхвърлиха очакванията му.

— „Бостън“ маневрира на запад, сър. Не засичам нищо в тази посока, но тя със сигурност се насочва на запад.

— Обявете обща тревога — заповяда капитанът.

Капитанът знаеше, че това е най-лошият начин да събуди хората си от така необходимия им сън. Мъжете по койките в цялата подводница моментално се събудиха, скочиха и се затичаха към бойните си постове, където смениха вахтените, които пък се затичаха към своите бойни постове.

— Всички постове готови за бой, сър.

Пак се започваше. Капитанът стоеше над планшета и обмисляше тактическата ситуация. По курса му към ледения блок имаше две възможни вражески подводници. Щом „Бостън“ маневрираше, значи и Симс също беше засякъл нещо, може би на запад, може би откъм кърмата. Само за двадесет минути хладнокръвната увереност на Маккафърти се беше изпарила и той отново се беше превърнал в параноик. Какво правеха? Защо двете подводници се намираха почти точно пред него?

— Изкачване на перископна дълбочина. — „Чикаго“ бавно се издигна от крейсерската си дълбочина от седемстотин фута. Изкачването продължи пет минути. — Вдигнете ESM.

Хидравличните двигатели издигнаха тънката мачта и тя започна да предава данни към електронния техник.

— Отчитам три самолетни радара в J-обхвата, шкипер. — Техникът прочете пеленгите. „Или «Беър», или «Мей»“ — помисли си капитанът.

— Да се огледаме. Вдигни перископа. — Наложил се да остави целия уред да излезе над водата, за да може да вижда над вълните. — Така, виждам един „Мей“ на едно-седем-едно, ниско над хоризонта, насочва се на запад — хвърля хидроакустични буйове! Свали перископа. Хидроакустикът, имаш ли нещо на юг?

— Нищо с изключение на двата приятелски контакта. „Бостън“ затихва, сър.

— Потапяне на шестстотин. — „Руснаците би трябвало да разчитат почти изключително само на активни хидроакустични буйове, по дяволите.“ Когато подводницата достигна указаната дълбочина, Дани нареди завой на север и намали скоростта до пет възела. „Значи сега се опитват да ни следят пасивно. Трябва да са получили някаква индикация отнякъде... а може би не са.“ Пасивното хидроакустично следене беше много трудно от техническа гледна точка и дори със сложната апаратура за обработка на сигнали в западните флоти се получаваха твърде много фалшиви контакти... „От друга страна, ние доста ясно им показахме курса си. Те могат да запълнят целия сектор. Защо не опитахме нещо по-различно? Но какво?“ Единственият алтернативен път на север беше още по-тесен от настоящия. Западният маршрут между Мечия остров и норвежкия Северен нос беше по-широк, но половината от Съветския Северен флот го беше преградил. Дани се запита дали „Питсбърг“ и останалите подводници от ударната група бяха успели да се измъкнат благополучно. Вероятно бяха успели. Те би трябвало да се движат по-бързо от Иван. „За разлика от нас.“

„По този начин ловим руснаците ние“ — помисли си Маккафърти. „Те не могат да чуят нашите пасивни хидроакустични буйове и изобщо не знаят дали ги следим или не.“ Капитанът се облегна на перилата, които заобикаляха постаментата на перископа. „Добрата новина е, че е адски трудно да бъдем чути. Иван може да е уловил някакъв слаб сигнал, но може и да не е. По-вероятно е да не е. Ако ни бяха чули със сигурност, сега във водата зад нас щеше да има торпедо.“

— Пеленгите на двата предни контакта се стабилизират.

В открито море те щяха да имат термопласт, който можеха да използват, но тук такъв липсваше. Комбинацията от сравнително малка дълбочина и бушуващата над повърхността буря елиминираше всички шансове за наличие на пласт. „Добри новини и лоши новини“ — помисли си Маккафърти.

— Хидролокаторното до капитана, нов контакт, пеленг две-осем-шест, вероятна подводница. Опитвам се да преброя оборотите на витлото.

— Минете вляво до три-четири-осем. Остави! — Маккафърти промени решението си. По-добре щеше да бъде да действа предпазливо, вместо да се прави на храбрец. — Минете вдясно до

нула-едно-пет. — След това капитанът нареди подводницата да се потопи на хиляда фута. Колкото по-далеч от повърхността останеше, толкова по-добри щяха да бъдат хидроакустичните условия. Ако руснаците се намираха близо до повърхността, за да поддържат връзка със самолетите си, работата на техните хидролокатори щеше да бъде влошена. Той беше длъжен да изиграе всичките си карти, преди да влезе в бой. Но какво щеше да стане, ако...

Дани беше изправен пред възможността един или повече от контактите да бяха приятелски подводници. Ами ако „Скиптър“ и „Сюпърб“ бяха получили нови заповеди поради повреждането на „Провидънс“? Новият контакт по две-осем-шест също можеше да се окаже приятелски.

„По дяволите!“ Това не беше предвидено. Британците бяха казали, че ще си тръгнат веднага щом подводниците стигнат до леда и че имали друга работа, но колко пъти самият той беше получавал промяна в заповедите си.

„Хайде, Дани! Ти си капитанът, ти би трябвало да знаеш как да постъпиш... дори и когато не знаеш.“

Единственото нещо, което можеше да направи, беше да се опита да определи разстоянието и да идентифицира тези контакти. Хидроакустикът поработи върху трите контакта още десет минути.

— И трите са едновитлови лодки — обяви най-накрая старшината.

Маккафърти направи гримаса. Тази информация му казваше повече за това какви не бяха подводниците, отколкото за това какви бяха. Всички британски подводници бяха едновитлови. Но такива бяха и съветските подводници от клас „Виктор“ и „Алфа“.

— Машинни сигнатури?

— Всички се движат на твърде малка мощност, шкипер. Нямам достатъчно данни за класификация. Отчитам шумове от пара и при трите, което ги прави атомни, но ако погледнете тук, ще видите, че просто сигналът е твърде слаб, за да направя нещо повече. Съжалявам, сър, нищо не мога да направя.

Дани знаеше, че колкото по-на изток се придвижваше, толкова по-слаб щеше да става сигналът от хидролокатора му. Той заповяда завой към обратен курс и „Чикаго“ се насочи на югозапад.

Поне разполагаше с разстоянието. Северните цели се намираха съответно на единадесет и тринадесет мили от неговата подводница. Западната беше на девет мили. Всичките бяха в обсега на торпедата му.

— Хидролокаторното до капитана, имаме експлозия по пеленг едно-девет-осем... нещо друго, вероятно торпедо на две-нула-пет, много слаб сигнал, затихва и пак се появява. Няма нищо друго в този сектор, сър. Може би някакви шумове от разчупване на едно-девет-осем. Съжалявам, сър, но сигналите са много слаби. Единственото нещо, за което съм сигурен, е експлозията. — Капитанът се върна в хидролокаторния отсек.

— Добре, старши. Ако беше толкова лесно, нямаше да имам нужда от теб. — Маккафърти се вгледа в екрана. Торпедото все още се движеше, като променяше леко пеленга си. То не представляваше заплаха за „Чикаго“ — Концентрирай се върху трите контакта на подводници.

— Слушам, капитане.

„След всички учения досега би трябвало да съм се научил да бъда търпелив.“

„Чикаго“ продължи да се движи на югозапад. Сега Маккафърти дебнеше западната си цел. Той смяташе, че е най-вероятно тя да бъде вражеска. Разстоянието до целта намаля на осем мили, след това на седем.

— Капитане, класифицирам целта на две-осем-нула като клас „Алфа“!

— Сигурен ли си?

— Тъй вярно, сър. Реакторът е от типа на клас „Алфа“. Чувам го много ясно.

— Решение! Ще пуснем една риба дълбоко, ще я поведем на малка скорост, след което ще ударим целта изотдолу.

Огневият разчет ставаше все по-добър с всеки изминат ден. На капитана му се струваше, че хората от огневия разчет работеха по-бързо от компютъра.

— Шкипер, ако стреляме от тази дълбочина, ще изразходваме голяма част от резервите си на сгъстен въздух — предупреди го старпомът.

— Прав си. Изкачване на сто фута. — „Как, по дяволите, можах да забравя за това?“

— Петнадесет градуса издигане на плоскостите!

— Решението заредено, сър!

— Изчакайте. — Капитанът гледаше индикатора на дълбочината, чийто показалец се въртеше обратно на часовниковата стрелка.

— Сто фута, сър.

— Управление на огъня?

— Готови!

— Сравнете генерираните пеленги и стреляйте!

— Огън с втори, сър.

Маккафърти знаеше, че алфата можеше да чуе шума от сгъстения въздух, но можеше и да не го чуе. Торпедото се насочи със скорост четиридесет възела по пеленг три-пет-нула, доста встрани от пеленга на целта. Когато се отдалечи на три хиляди ярда, по кабелите му за управление беше подадена команда, която го накара да завие и да се потопи надълбоко. Маккафърти беше много предпазлив с този изстрел. Когато съветската подводница засечеше торпедото, то щеше да я приближава от пеленг, различен от този на „Чикаго“. Ако руснакът решеше да отвърне на огъня, неговото торпедо нямаше да тръгне срещу лодката на Дани. Недостатъкът на този подход беше, че така се увеличаваше възможността да бъдат прекъснати кабелите за управление и торпедото да не улучи целта. Рибата се движеше на голяма дълбочина, за да се възползва от водното налягане, което намаляваше кавитационните шумове и така намаляваше и разстоянието, от което можеше да бъде открито. Трябваше да си поиграят малко с ъглите при този изстрел, защото подводниците от клас „Алфа“ развиваха максимална скорост от над четиридесет възела и бяха почти толкова бързи, колкото и торпедото. „Чикаго“ продължи да се придвижва на югозапад, увеличавайки колкото се може повече разстоянието между себе си и торпедото.

— Торпедото продължава да се движи нормално, сър — докладва хидроакустикът.

— Разстояние до целта? — попита капитанът.

— Около шест хиляди ярда, сър. Препоръчвам да го изкачим при четири хиляди и да го включим на висока скорост — предложи оръжейният офицер.

— Много добре.

Разчетът за следене нанасяше курса на торпедото и целта му.

— Хидролокаторното до капитана, „Алфа“-та току-що увеличи мощността си.

— Чули са го. Изкачете рибата сега, максимална скорост, включете хидролокатора.

— Корпусни шумове, сър. Целта променя дълбочината — Докладва старшият хидроакустик. В гласа му се долавяше вълнение. — Хидролокаторът на торпедото се появи на екрана ми. Рибата облъчва. Целта изглежда също облъчва.

— Сър, изгубихме кабелите, рибата изгуби кабелите.

— Това вече не би трябвало да има значение. Хидролокаторното, дайте ми оборотите на витлото на целта.

— Оборотите показват скорост от четиридесет и два възела, сър, чувам силни кавитационни шумове. Изглежда, че завива. Може би току-що е пуснал шумов генератор.

— Някой тук да е стрелял по „Алфа“ преди? — попита старпомът.

— Не познавам такъв.

— Пропуск! Хидролокаторното до капитана, рибата премина откъм кърмата на целта. Изглежда, че целта се насочва на изток. Рибата все още е... не, сега завива. Торпедото все още облъчва, сър. Рибата се насочва на изток, отново завива, имам промяна в пеленга на рибата. Шкипер, мисля, че торпедото гони шумовия генератор. Отчитам отварящ се пеленг между рибата и целта.

— По дяволите, мислех си, че сме го захванали! — изпъшка оръжейният офицер.

— На какво разстояние сме от точката на пуска?

— Около седем хиляди ярда, сър.

— Пеленг към „Алфа“-та?

— Три-четири-осем, пеленгът на целта се движи на изток, машинните шумове намаляват, оборотите на витлото показват двадесет възела.

— Ще продължи да увеличава разстоянието между себе си и торпедото — каза Маккафърти. Докато рибата се движеше и облъчваше, никой не искаше да се приближава до нея. Торпедото щеше да продължи да обикаля, докато не му свършеше горивото, но всичко, което навлезеше в обсега от четири мили на хидролокатора му, рискуваше да бъде засечено. — Какво става с останалите два контакта?

— Няма промяна, сър — отвърна картографът. — Изглежда, че си стоят на позициите.

— Това означава, че са руснаци. — Маккафърти погледна към планшета. Ако бяха британци, щяха да маневрират и да изстрелят своите риби веднага щом чуеха Алфата, а в радиус от двадесет мили едва ли имаше някой, който да не я беше чул.

„Трима срещу един, а при това те вече са предупредени“. Дани сви рамене. „Поне знам с какво си имам работа.“ Хидроакустикът докладва за още един контакт на юг. „Трябва да е «Бостън» — помисли си Маккафърти. — Ако не беше, «Провидънс» щеше да направи нещо.“ Той заповяда „Чикаго“ да поеме курс на юг. Щом му се налагаше да си пробие път през три подводници, щеше да има нужда от помощ. Един час по-късно той се срещна с „Бостън“.

— Чух някаква „Алфа“.

— Не я улучихме. Вие по какво стреляхте?

— Имаше две витла и вече го няма — отвърна Симс. Хидрофоните бяха включени на много малка мощност.

— На около четиринадесет мили пред нас има три лодки. Едната е тази „Алфа“. Не знам какви са останалите. — Маккафърти изложи набързо плана си. Подводниците трябваше да продължат да се движат на север, на разстояние десет мили една от друга, и щяха да се опитат да атакуват целите по фланговете им. Дори ако не ги улучеха, „Провидънс“ щеше да успее да се промъкне по средата, когато руснаците се разделяха, за да преследват нападателите си. Симс одобри плана и лодките отново се разделиха.

Дани забеляза, че до леда все още оставаха шестнадесет часа. Над повърхността вероятно все още летяха съветски патрулни самолети. Той беше изгубил едно торпедо — „Не — каза си той, — това беше една добре планирана атака.“ Просто атаката се беше оказала неуспешна, но такива неща се случваха понякога.

На североизток от него се появи нова редица буйове — този път активни. На него му се прииска руснаците да си изберат една тактика и да се придържат към нея. По дяволите, та той искаше само да се махне оттук! Разбира се, беше изстрелял ракети по тяхната родина и те вероятно все още му бяха ядосани за това. Дани все още не знаеше дали мисията се беше оказала успешна или не. Той си нареди да спре

да отвлича вниманието си с такива мисли. И без това си имаше достатъчно неприятности.

„Чикаго“ тръгна на северозапад. При това пеленгите към хидролокаторните ѝ контакти се изместиха надясно, алфата беше все още някъде тук и машинните ѝ шумове ту изчезваха, ту отново се появяваха. Технически беше възможно да стреля повторно по нея, но той току-що беше видял, че скоростта и маневреността на съветската подводница бяха достатъчно големи, за да ѝ позволят да се изплъзне от торпедо „Марк-48“. Дани се зачуди какво ли беше направил руският капитан. Учудващото беше, че руснакът не беше изстрелял свое торпедо по пеленга на приближаващата риба. Какво означаваше това? Ответният огън беше американска тактика и би трябвало да бъде и съветска. Дали пък той не се беше въздържал от стрелба, защото знаеше, че в сектора има приятелски лодки? Маккафърти регистрира този факт в подсъзнанието си като още един от случаите, в които руснаците не действаха според очакванията.

Курсът на северозапад значително скъси разстоянието до единия контакт, алфата и вторият непознат маневрираха на изток, като поддържаха дистанция от повече от десет мили помежду си. Дани застана над планшета. За най-близкия контакт вече беше заредено огнево решение. Разстоянието до контакта беше намаляло до осем мили. Маккафърти отново отиде в хидролокаторния отсек.

— Какво можеш да ми кажеш за този?

— Започва да ми прилича на реактор от Тип-2, новата модификация. Може да е „Виктор-III“. Дайте ми още няколко минути и ще ви кажа със сигурност, сър. Колкото повече го приближаваме, толкова по-ясно го чувам.

— Мощност?

— Доста ниска, сър. Преди десет минути си мислех, че ще мога да преброя оборотите на витлото му, но не се получи. Вероятно просто дрейфува.

Маккафърти се облегна на вертикалната преграда, която разделяше отсека от чудовищния компютър, който се използваше за обработка на сигналите. Линията върху каскадния екран, която показваше уникалния честотен модел на машините на „Виктор-III“, беше мъглива, но се стесняваше. Три минути по-късно тя представляваше доста контрастен вертикален светлинен лъч.

— Капитане, сега мога да нарека цел „Сиера-2“ съветска подводница клас „Виктор-III“.

Маккафърти се върна в залата за управление.

— Разстояние до цел „Сиера-2“?

— Четиринадесет хиляди и петстотин ярда, сър.

— Решението е заредено, сър — докладва оръжейният офицер.

— Готови за стрелба с първи апарат. Първи апарат е наводнен, външната врата е затворена.

— Десет градуса дясно на борд — каза Маккафърти. „Чикаго“ се обърна така, че да открие приготвеното си за стрелба торпедо. Капитанът погледна дълбокомера: двеста фута. След изстрела щеше да завие бързо на изток и да се потопи на хиляда фута. Подводницата се обърна бавно със скорост шест възела; пеленгът към целта беше три-пет-едно, а централните торпедни апарати на „Чикаго“ бяха насочени малко встрани от централната линия на подводницата. — Решение?

— Заредено!

— Отвори външната врата. — Старшината на пулта за управление на торпедото натисна съответния бутон и изчака лампичката да промени цвета си.

— Външната врата е отворена, сър.

— Сравнете пеленгите и стреляйте! — Седемхилядитонният корпус на „Чикаго“ потрепери при пуска на торпедото.

— Първи изстрелян, сър.

Маккафърти даде заповеди за променяне на курса и дълбочината и увеличаване на скоростта до десет възела.

„Поредното упражнение в търпение. Кога ли руснакът ще чуе приближаващата го риба?“ Това торпедо се движеше на малка дълбочина и Маккафърти се надяваше, че шумовете от двигателя му щяха да бъдат заглушени от шумовете на повърхността. „Каква е прецизността на хидролокатора на «Виктор»?“, чудеше се той.

— Една минута. — Оръжейният офицер държеше хронометър. Със заложената скорост торпедото „Марк-48“ изминаваше хиляда и триста ярда в минута. До целта оставаха около десет минути. На Маккафърти му се струваше, че е зрител на някакъв перверзен спорт. Само че те не се опитваха да отбележат точки. — Три минути. Седем минути до целта.

„Чикаго“ изравни на хиляда фута и капитанът нареди скоростта да бъде намалена на шест възела. Той вече имаше заредени решения за останалите две цели, но трябваше да изчака.

— Пет минути. До целта остават пет минути.

— Хидролокаторното до капитана, цел „Сиера-2“ току-що увеличи мощността си. Чувам кавитационни шумове, оборотите на витлото показват скорост от двадесет възела и се увеличава.

— Включете рибата на пълна скорост — заповяда Маккафърти. Торпедото ускори до четиридесет и осем възела и започна да изминава по хиляда и шестстотин ярда в минута.

— Целта завива на изток, оборотите на витлото ѝ дават тридесет и един възела. Чувам странен сигнал откъм кърмата на целта, сър. Пеленгът на целта вече е три-пет-осем. Новият сигнал е на три-пет-шест.

— Шумов генератор?

— Не звучи така. Това е нещо различно и звучи особено... не е никси, но е нещо от този род, сър. Целта продължава да завива, сър, пеленгът ѝ вече е три-пет-седем. Според мен минава на реверсивен курс.

— Изкачване на двеста фута — каза капитанът.

— Какво прави тоя, по дяволите? — каза старпомът, докато подводницата отново се издигаше към повърхността.

— Сър, новият сигнал маскира целта — обяви хидроакустикът.

— Рибата е в активен режим, сър.

— Ако е пуснал примамка, значи я е сложил между себе си и рибата — каза тихо Маккафърти. — Управление на огъня, искам още една риба срещу цел „Сиера-2“ и промяна в решението за „Сиера-1“.

Новите разстояния и пеленги бяха вкарани в компютъра.

— Решение за цел „Сиера-2“ с трети апарат и за цел „Сиера-1“ с втори. — Подводницата премина триста фута.

— Сравнете пеленгите и стреляйте. — Маккафърти издаде заповедта тихо, след което отново нареди потапяне. — Онзи купол на подводниците от клас „Виктор-III“, за който си мислехме, че е гнездо за буксирен хидролокатор — дали пък не е примамка като нашата никси? — „Ние не ги използваме в подводниците си — помисли си капитанът — но Иван прави всичко по свой начин.“

— Рибата все пак може да мине през него.

— Руснакът обаче не смята така. Той си мисли, че примамката му ще свърши работа, след което той ще може да завие на фона на шумовете от експлозията и да стреля по нас. — Маккафърти се приближи до планшета. Едното от току-що изстреляните торпеда се движеше към цел, която вероятно също беше от клас „Виктор“. Втората цел вече маневрираше на изток. Същото правеше и алфата. Очевидният тактически ход беше следният — напускане на опасната зона, завой и започване на собствено преследване. Докато двете съветски подводници завиваха, техните хидролокатори щяха да бъдат неефикасни по маршрута на приближаващото торпедо. От хидролокаторното се обадиха отново.

— Капитане, имам експлозия по пеленг три-четири-пет. Изгубихме контакта с цел „Сиера-2“. Не знам дали рибата я е улучила или не. Другите две риби, изглежда, работят нормално.

— Търпение — измърмори капитанът.

— Хидролокаторното до капитана, отчитаме хвърлени при кърмата хидроакустични буйове. — Пеленгите бяха нанесени на планшета. Новите буйове бяха част от линията север-юг, разположена на две мили от „Чикаго“.

— Някоя от тези лодки е изпратила съобщение на приятелите си — предположи старпомът.

— Добро предположение. Тази тактика на съвместни действия може да ни създаде големи проблеми, ако се научат как да я изпълняват правилно.

— Отново имам контакт със „Сиера-2“, сър. Отчитам машинни сигнали от Тип-2 по три-четири-девет. Целта „Сиера-2“ променя дълбочината си.

Оръжейният офицер даде команда едно от торпедата да завие наляво с няколко градуса. Маккафърти взе една химикалка и започна да я дъвче.

— Добре, хидролокаторът му вероятно е малко объркан. Обзалагам се, че се опитва да вдигне антената си, за да каже на приятелите си откъде сме стреляли. Две трети напред.

— Торпеда във водата, пеленг нула-три-едно!

— Имаме ли нещо друго по този пеленг?

— Не, сър, не отчитам нищо друго.

Маккафърти погледна планшета. Тактиката му се оказваше успешна. Той беше успял да подкара руснаците на изток към Тод Симс и „Бостън“!

— Хидролокаторното до капитана, торпедо откъм кърмата, пеленг две-осем-шест!

— Потапяне на хиляда и двеста фута — реагира моментално капитанът. — Пълен дясно на борд, нов курс едно-шест-пет. Нашият приятел „Виктор“ е успял да се свърже с приятелите си в самолетите.

— Изгубихме кабелите и на двете риби, сър — докладва оръжейникът.

— Приблизително разстояние до „Сиера-2“?

— Рибата би трябвало да се намира на около шест хиляди ярда от целта; програмирана е да започне активно търсене след една минута.

— Този път господин Виктор направи грешка. Трябваше да си покрие гърба, преди да се изкачи за радиовръзка. Хидролокаторното, каква е позицията на торпедото при кърмата?

— Пеленгът му се променя — сър, от увеличените шумове губя прецизност. Последният пеленг към съветската риба беше две-седем-осем.

— Една трета напред! — Маккафърти отново намали скоростта на подводницата си. След две минути той разбра, че пуснатото от самолета торпедо се намираше далеч зад него и че втората изстреляна от „Чикаго“ риба приближаваше целта си.

Сега екранът на хидролокатора показваше пълен хаос. Цел „Сиера-2“ беше забелязала приближаващата я риба късно, но сега се отдалечаваше от нея с пълна скорост. Изстреляното по втората съветска подводница все още се движеше, но целта маневрираше, за да избегне втора риба, изстреляна от „Бостън“. Алфата се движеше на север с пълна скорост, преследвана от едно „Марк-48“. Още две съветски торпеда бяха хвърлени във водата на изток, вероятно срещу „Бостън“, но хидролокаторът на „Чикаго“ не засичаше лодката на Симс. В сектора имаше пет подводници, като четири от тях бяха преследвани от интелигентни оръжия.

— Сър, цел „Сиера-2“ пусна втора примамка. „Сиера-1“ направи същото. Нашата риба облъчва Сиера-2. Нечия риба облъчва Сиера-1, а

едно от руските торпеда облъчва по нула-три-пет — сър, имам експлозия по пеленг три-три-девет.

„Татко искаше да стана счетоводител — помисли си Маккафърти. — Може би тогава щях да се науча да се оправям с тези проклетци цифри.“ Той отиде до планшета.

Нанесените върху хартията данни също не бяха много ясни. Линиите, които обозначаваха хидроакустичните контакти и движещите се торпеда, приличаха на електрическа жица, хвърлена по произволен начин върху картата.

— Капитане, чувам много силни машинни шумове по пеленг три-три-девет. Звучи като нещо счупено, сър, има много металически шумове. Сега чувам и шум от въздух, той изпуска резервоарите си. Все още не регистрирам шумове от пречупване.

— Пълен ляво на борд, нов курс нула-едно-нула.

— Няма ли да убием нашия „Виктор“?

— Ще се задоволя и с едно парченце от него, стига така да се отървем от него. Ще отчетем това попадение като повреда. Какво става с другите двама?

— Рибата след „Сиера-1“ облъчва, тази на „Бостън“ също — предполагам, че е на „Бостън“.

Прекратяването на объркването трая десет минути. Втората цел постави двете торпеда зад кърмата си и започна да бяга на северозапад. По пътя на „Чикаго“ се появиха още редици от буйове. На запад беше открито още едно торпедо, но на „Чикаго“ не знаеха по какво беше изстреляно то, а само, че беше твърде далеч, за да представлява опасност за тях. Торпедото, което бяха изстреляли по втората „Виктор“, се опитваше да настигне целта си, която бягаше пред него на максимална скорост, а в противоположната посока имаше още едно торпедо. Вероятно „Бостън“ също беше стрелял по алфата, но съветската подводница бягаше със скорост почти толкова голяма, колкото и тази на торпедото. Маккафърти възстанови контакта с „Провидънс“ и продължи на север. Хаосът работеше в негова полза и той се възползваше от него в максимална степен. Дани се надяваше, че „Бостън“ ще успее да избяга от торпедата, които бяха изстреляни по нея, но той не можеше да направи нищо по въпроса.

— Две експлозии по пеленг нула-нула-три, сър. — Това беше последният пеленг към втората „Виктор“, но хидролокаторът не засече

нищо повече. Дали рибата беше улучила подводницата, примамката, или пък се беше сблъскала с другото торпедо?

„Чикаго“ продължи да се движи на север, увеличавайки скоростта си на десет възела и преминавайки на зигзаг през редиците от буйове, за да се отдалечи от повредената „Провидънс“. Хората в бойния център бяха емоционално изтощени — също колкото капитана си — от безкрайното упражнение в следене и стрелба. По време на предвоенните учения те се бяха справили добре с техническите аспекти на работата си, но нищо не можеше да симулира напрежението по време на стрелба с бойни муниции. Капитанът започна да ги изпраща по двойки да се нахранят в камбуза и да си починат половин час. За онези, които не можеха да напуснат местата си, бяха донесени сандвичи. Маккафърти седеше зад перископа със затворени очи, отпуснал глава върху нещо метално, и дъвчеше сандвич с шунка. Той си спомни, че беше наблюдавал товаренето на консервите на борда. В началото на годината флотът беше купил на добра цена голямо количество консервирана полска шунка. „Полска шунка — помисли си капитанът. — Лудост.“

Един час по-късно той даде отбой на бойната тревога. Половината от екипажа му напусна бойните си постове, но нито един от тях не се отправи към камбуза. Всички предпочитаха да се наспят. Капитанът знаеше, че и той самият се нуждае от сън не по-малко от тях. „Само да стигнем до леда — обеща си той — и ще спя цял месец.“

Те засякоха „Бостън“ — призрачна следа върху хидролокаторните екрани, намираща се на изток от „Чикаго“. „Провидънс“ все още беше зад тях, все още се движеше с шест възела и повредената ѝ кула все още емитираше твърде много шум. Сега времето минаваше по-бързо. Капитанът забрави за достойнството си и остана седнал, като слушаше доклади за... нищо.

Маккафърти вдигна глава. Той погледна часовника си и осъзна, че беше подремнал половин час. До леда оставаха още пет часа път. Сега на хидролокатора ясно се чуваше нискочестотен шум, който покриваше по тридесет градуса откъм всяка страна на носа.

„Къде отиде алфата?“ Десет секунди след като си зададе този въпрос, Маккафърти вече беше в хидролокаторния отсек.

— Какъв беше последният ви пеленг към алфата?

— Изгубихме я преди три часа, сър. Преди да изгубим контакта, тя се движеше на пълна скорост по постоянен североизточен пеленг. След това избледня и повече не се появи, сър.

— Каква е вероятността да се е скрила зад леда и да ни причаква?

— Ако е така, ние ще я засечем, преди тя да ни чуе, сър. Ако се движи, двигателите ѝ емитират множество средно- и високочестотни шумове — обясни главният хидроакустик. Маккафърти знаеше всичко това, но искаше да го чуе отново. — Емитираните от леда нискочестотни шумове ѝ пречат да ни засече отдалеч, но ние би трябвало да я засечем на голямо разстояние, ако се движи. — Капитанът кимна и напусна отсека.

— Старпом, ако ти караше онази „Алфа“, къде щеше да отидеш?

— У дома! — Старпомът се усмихна. — Руснакът трябва да знае, че наоколо има поне две лодки. Това му дава много малки шансове в евентуален бой. Ние осакатихме едната „Виктор“, а „Бостън“ вероятно е унищожила другата. Какво ще си помисли капитанът на алфата? Иван е смел, но не е луд. Ако има поне малко ум в главата си, капитанът ѝ ще докладва, че е изгубил контакт и ще остави нещата така.

— Не съм съгласен. Той се измъкна от нашата риба, а вероятно и от тази на „Бостън“ — каза тихо капитанът.

— Може и да сте прав, шкипер, но хидролокаторът е чист.

Маккафърти нямаше как да отрече този факт.

— Ще внимаваме много, докато се приближаваме до леда.

— Съгласен, сър. Ние и без това сме си достатъчно големи параноици.

Маккафърти не беше съгласен с това заключение, но не знаеше защо. „Какво ми убягва?“

Позицията, която имаха за рѳба на ледения блок, беше стара. Теченията и вятърът вероятно бяха преместили леда на няколко мили на юг, когато увеличаващите се летни температури бяха отслабили дебелия бял покрив на океана.

Планшетът показваше, че „Бостън“ се намира на петнадесет мили на изток от „Чикаго“, а „Провидънс“ — осем мили на югоизток. До леда оставаха още три часа. Още осемнадесет морски мили, а може би дори и по-малко, и щяха да бъдат в безопасност. „Защо пък там да

трябва да има нещо? Те не могат да изпратят целия си флот след нас. И без нас си имат достатъчно други проблеми.“ Маккафърти задряма отново.

— Хидролокаторното до командния център! — Дани вдигна глава.

— Командният център, слушам — отговори старпомът.

— „Провидънс“ увеличи скоростта си, сър. Според мен се движи с десет възела.

— Много добре.

— Колко спях? — попита капитанът.

— Около час и половина. Не бяхте спали отдавна, сър, а и не хъркахте чак толкова силно, че да пречите на някого. Като се изключат нашите приятели, на хидролокатора все още няма нищо.

Маккафърти стана и се протегна. „Това не е достатъчно. Умората е твърде голяма. Ако продължим още малко така, аз ще бъда по-опасен за собствения си екипаж, отколкото за руснаците.“

— Разстояние до леда?

— Около дванадесет хиляди ярда.

Дани отиде до картата и се вгледа в нея. „Провидънс“ ги беше настигнала и сега се движеше редом с тях. Това не му харесваше.

— Увеличете скоростта на дванадесет възела и минете вдясно до нула-четири-пет. Нашият приятел става твърде нетърпелив.

— Прав сте — отвърна старпомът, след като вече беше дал необходимите заповеди. — Но кой може да го вини за това?

— Аз мога. Какво значение имат още пет минути след цялото време, което беше необходимо да стигнем дотук?

— Хидролокаторното до капитана, имаме възможен контакт на пеленг нула-шест-три. Звучи като машинни шумове, но са много слаби. Сега затихва. Отчитам фонове шумове, които го заглушават.

— Да намалим ли? — попита старпомът. Капитанът поклати глава.

— Две трети напред. — „Чикаго“ ускори до осемнадесет възела. Маккафърти се беше втренчил в картата. Там имаше нещо важно, което му убягваше. Подводницата все още беше на дълбочина хиляда фута. Опашката на „Провидънс“ все още работеше, но тя се движеше твърде близо до повърхността, а това влошаваше работата на хидролокатора ѝ. Дали и „Бостън“ се движеше близо до повърхността?

Старшините от разчета за следене и управление на огъня преместваха позициите на двете американски подводници в съответствие с известните данни за курса и скоростта на всяка от тях. „Чикаго“ бързо смаляваше разстоянието и след половин час се намираше встрани от левия борд на „Провидънс“. Маккафърти нареди скоростта отново да бъде намалена на шест възела. Подводницата забави хода си, при което шумовете от външния поток изчезнаха и хидролокаторите ѝ отново започнаха да работят с пълния си капацитет.

— Хидроакустичен контакт по пеленг нула-девет-пет!

Картографският разчет прекара една линия през картата. Тя се пресече с линията на предишния пеленг... почти в средата между „Бостън“ и „Провидънс“! Маккафърти се наведе, за да провери дълбочината на това място — хиляда и деветстотин фута. Твърде дълбоко за подводница от клас 688...

... но не твърде дълбоко за една „Алфа“.

— Мамка му!

Той не можеше да стреля по контакта. Пеленгът към целта минаваше твърде близо до „Провидънс“. Ако контролните кабели на торпедото се скъсаха, рибата щеше да се включи на автоматично управление и нямаше да знае коя подводница е вражеска и коя не е.

— Хидролокаторното, минете на активен режим, янки търсене по пеленг нула-девет-пет!

За включването на системата бяха необходими няколко секунди. След това плътният басов звук на хидролокатора разтърси дълбините на океана. По този начин Маккафърти искаше да предупреди другарите си, но щеше да предупреди и съветската подводница.

— Хидролокаторното до капитана, отчитам корпусни шумове и увеличени машинни шумове по пеленг нула-девет-пет. Целта все още не се вижда на екрана.

— Хайде, Тод! — не се въздържа капитанът.

— Сигнали, сигнали! „Бостън“ току-що увеличи мощността си, ето я и „Провидънс“. Торпеда във водата, пеленг нула-девет-пет! Множество торпеда във водата по нула-девет-пет!

— Пълен напред! — Маккафърти погледна планшета. Алфата се намираше в опасна близост до двете американски подводници, при това зад тях, а „Провидънс“ не можеше да бяга, не можеше да се потапя, не можеше да направи абсолютно нищо! Единственото, което

Дани беше в състояние да направи, беше да наблюдава как неговият разчет за управление на огъня подготвя две торпеда. Съветската подводница беше изстреляла четири риби, по две срещу всяка американска лодка. „Бостън“ промени курса си на запад; същото направи и „Провидънс“. Маккафърти и старпомът отидоха в хидролокаторния отсек.

Капитанът гледаше как контактните линии се извиват наляво и надясно през екрана. Дебелите линии показваха подводниците; по-тънките и по-ярки линии означаваха четирите торпеда. Двете изстреляни срещу „Провидънс“ риби бързо скъсяваха разстоянието между себе си и целта. Повредената подводница се движеше с двадесет възела и издаваше шум като стар камион. Ясно беше, че за нея нямаше никакво спасение. На екрана се появиха три шумови генератора, но торпедата не им обърнаха внимание. Линиите на екрана се сляха в една ярка точка.

— Улучиха я, сър — каза тихо старшият хидроакустик.

„Бостън“ имаше по-голям шанс да оцелее. Симс вече водеше лодката си с пълна скорост, а торпедата бяха на по-малко от хиляда ярда зад него. Той също пушна шумови генератори и извърши серия от резки промени в дълбочината и скоростта си. Едно от торпедата се обърка, спусна се след единия шумов генератор и се взриви в дъното. Другото захвана „Бостън“ и бавно започна да скъсява разстоянието. На екрана се появи още едно ярко петно и това беше всичко.

— Янки търсене на алфата — каза Маккафърти. Гласът му беше пресипнал от ярост. Корпусът на подводницата завибрира от мощните пулсации.

— Пеленг едно-нула-девет, разстояние тринадесет хиляди.

— Заредено!

— Сравнете и стреляйте!

Руснакът не изчака да чуе приближаващите торпеда. Капитанът на съветската подводница знаеше, че в зоната има и трета подводница, която току-що го беше облъчила. Той премина на максимална скорост и зави на изток. Оръжейният офицер на „Чикаго“ се опита да премести торпедата по пресечен курс, но тяхната скорост беше едва с пет възела по-голяма от тази на „Алфа“ и сметката беше проста: горивото на рибите щеше да свърши на две хиляди ярда от целта им. На Маккафърти вече не му пукаше. Той също заповяда преминаване на

пълна скорост и продължи да гони съветската подводница половин час, като намали скоростта до пет възела три минути преди взривяването на торпедата. Фоновият шум изчезна от екрана на хидролокатора точно навреме, за да им позволи да чуят как съветската подводница спокойно намалява скоростта си.

— Добре, ще опитаме отново. — Намираха се само на три мили от леда и „Чикаго“ беше тиха. „Алфа“ зави на запад и следящият разчет на Дани събра данните, необходими за изчисляването на разстоянието. Завоят на запад беше грешка. Капитанът на съветската подводница очевидно очакваше, че „Чикаго“ ще се насочи към безопасните води на ледения блок.

— Хидролокаторното до капитана. Нов контакт, пеленг нула-нула-три.

„Това пък какво е? Още един руски капан?“

— Искам информация!

— Сигналът е много слаб, но пеленгът се промени на нула-нула-четири.

Един старшина първи клас вдигна поглед от линията си.

— Разстоянието трябва да е по-малко от десет хиляди ярда, сър!

— Сигнали, сигнали! Торпедо във водата, пеленг нула-нула-пет!

— Пълен ляво на борд, пълен напред!

— Промяна в пеленга! Нов пеленг на торпедото нула-нула-осем!

— Отменям заповедта! — извика Маккафърти. Новият контакт стреляше по руснака.

— Господи, какво е това нещо? — попита главният хидроакустик.

„Алфа“ чу приближаващата я риба и мина на обратен курс. Още веднъж се чу и видя тътенът от двигателите на съветската лодка... но торпедото бързо смаляваше разстоянието.

— Британска е. Това е едно от техните „Спеърфиш“. Не знаех, че вече са го приели на въоръжение във флота.

— Каква скорост развива? — поинтересува — се хидроакустикът.

— Шестдесет или седемдесет възела.

— Леле-мале! Дайте да си купим няколко.

„Алфа“-та продължи три мили направо, след което зави на север и се насочи към леда, но не можа да стигне до него. Британското

торпедо мина по диагонал. Линиите на екрана отново се сляха в ярко петно.

— Завой на север — каза Маккафърти на старпома си. — Скорост осемнадесет възела. Искам да съм сигурен, че британците знаят кои сме.

— Ние сме британската подводница „Торбей“. Кои сте вие?

— „Чикаго“.

— Чухме бъркотията преди малко. Сами ли сте? — попита капитан Джеймс Литъл.

— Да. Алфата ни нападна от засада — сами сме.

— Ще ви ескортираме.

— Разбрано. Знаете ли дали мисията е била успешна?

— Да, успешна беше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

БОЙНОТО ПОЛЕ

СТИККИСХОЛМУР, ИСЛАНДИЯ

Имаше много работа за вършене, а времето беше твърде малко.

Лейтенант Потър и неговите разузнавачи намериха осем съветски войника в града. Те се бяха опитали да избягат по единствения водещ на юг път, когато бяха налетели на засада, в която петима от тях бяха ранени или убити. Това бяха последните хора, които можеха да предупредят Кефлавик за появилите се на хоризонта кораби.

Първите редовни войски бяха прехвърлени с хеликоптер. На всеки гледащ към залива хълм бяха разположени по един взвод или една рота. Особено голямо внимание беше отделено на задържането на хеликоптерите под радарния хоризонт на Кефлавик, защото там все още имаше един съветски радар, който продължаваше да работи въпреки всички усилия да бъде унищожен. Един хеликоптер СН-53 „Супер Стелиън“ прекара частите на подвижен радарен предавател до едно възвишение на североизточния бряг на острова и една група армейски техници незабавно се зае да го сглобява. Преди корабите да навлязат в запълнения от скали кошмар, наречен пристанище Стиккисхолмур, по няколкото водещи към града пътища бяха заели позиции пет хиляди войници.

Капитанът на един голям LST — десантен кораб за превоз на танкове — се бе опитал да преброи скалите и плитчините по време на пътуването си от Норфолк. Той беше спрял да брои, когато цифрата беше достигнала петстотин и се беше концентрирал върху запаметяването на своя сектор, който носеше кодовото обозначение Зелено-Две-Чарли. Дневната светлина и отливът помагаша. Голяма част от скалите бяха оголени в плитката вода и екипажите на хеликоптерите спуснаха върху тях радарни отражатели и светлинни маяци, което улесни десантните операции до голяма степен. Останалата част от задачата беше малко по-безопасна от пресичането на магистрала с

превръзка на очите. LST-та преминаха първи между скалите, с безумно високата скорост от десет възела, като разчитаха на допълнителните си носови дюзи да подпомагат движенията на руля за управляването на корабите през този смъртоносен лабиринт.

Групата на лейтенант Потър ги улесни още повече. Те започнаха да обикалят къщите, търсейки капитаните и моряците от рибарските лодки. Опитните моряци бяха превозени с хеликоптери до водещите десантни кораби, за да помагат за прекарването на сивите амфибии през най-тесния коридор. По обяд първият LST беше спуснал рампата си на земята и първите танкове на Морската пехота стъпиха на сушата. Те бяха последвани от камиони, натоварени с перфорирани стоманени листи за строеж на писти, които бяха стоварени на едно равно място, избрано предварително за база за хеликоптерите на Морската пехота и изстребителите с вертикално излитане „Хариър“.

Когато флотските хеликоптери изпълниха задачата си да маркират плитчините и скалите, те отново започнаха да превозват войници. Десантните лодки, превозващи войници, бяха ескортирани от хеликоптери „Сий Кобра“ и изстребители „Хариър“. Периметърът на Морската пехота беше разширен чак до хълмовете, гледащи към река Хвита. Там беше установен контакт с крайните съветски наблюдателни постове и започна първата истинска битка.

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

— Толкова за разузнавателните ни сводки — измърмори генерал Андреев. От прозорците на щаба му се виждаха масивните корпуси, които бавно се приближаваха към острова. Това бяха бойните кораби „Айова“ и „Ню Джърси“, придружени от ракетни крайцери за въздушна отбрана.

— Можем да ги атакуваме сега — каза началникът на артилерията.

— Тогава го направете. — „Докато все още можете“. Генералът се обърна към свързочника си. — Уведомихте ли Североморск?

— Тъй вярно. Северният флот ще изведе самолетите си днес и ще изпрати подводници.

— Предайте им, че основните им цели са американските амфибийни кораби при Стиккисхолмур.

— Но ние не сме сигурни, че те са там. Пристанището е твърде опасно за...

— А къде другаде могат да бъдат, по дяволите? — попита Андреев. — Наблюдателните ни постове в този участък не отговарят, а и вече имаме сведения за вражески хеликоптери, които се движат на юг и на изток от този сектор. Помисли, човече!

— Другарю генерал, основната цел на флота ще бъдат американските самолетоносачи.

— Тогава обяснете на нашите другари със сини униформи, че техните самолетоносачи не могат да завземат Исландия, но морските им пехотинци могат!

Андреев видя над една от батареите му от тежки оръдия да се издига дим. След няколко секунди се чу и звукът. Първият руски залп падна на няколко хиляди ярда пред целите.

— Готови за стрелба!

„Айова“ не беше използвал оръдията си от времето на Корейската война, но сега масивните 405-мм дула бавно се обърнаха надясно. В централната зала за управление на огъня един техник започна да натиска ръчката за управление на един разузнавателен самолет с дистанционно управление „Мастиф“. Миниатюрният самолет, който беше закупен от Израел преди няколко години, кръжеше на осем хиляди фута над съветската оръдейна батарея и местеше телевизионните си камери от един окоп на друг.

— Преброявам шест оръдия, приличат ми на 155-мм.

Точното местонахождение на съветската батарея беше нанесено на картата. След това компютърът анализира данните за плътността на въздуха, относителната влажност, посоката и скоростта на вятъра и още една дузина подобни фактори. Артилерийският началник наблюдаваше таблото си, на което щеше да светне лампичката на решението.

— Открийте огън.

Централното оръдие на купол номер две изстреля един снаряд. Един работещ в милиметровия обхват радар, разположен върху задната кула за насочване на огъня, проследи снаряда и сравни траекторията му с проектираната от компютъра. За никого не беше изненада, че при

прогнозирането на скоростта на вятъра бяха допуснати някои грешки. Компютърната система на радара предаде новите данни към главния компютър и останалите осем оръдия от основната батарея промениха леко позициите си. Те стреляха преди още първият снаряд да беше паднал на земята.

— Света Богородице! — прошепна Андреев. Оранжевата светкавица скри за миг кораба от погледа му. Някой вляво от генерала извика вероятно защото беше помислил, че някой от снарядите на съветската артилерия беше улучил целта си. Андреев обаче не можеше да бъде заблуден. Артилеристите му бяха загубили практика и още не бяха локализирали точно целта си. Той вдигна полевия си бинокъл и го насочи към намиращата се на четири километра от щаба оръдейна батарея.

— Незабавно преместете тази батарея!

— Свалете двеста и огън!

Оръдията вече бяха започнали тридесетсекундния си цикъл на презареждане. Инертният газ изхвърляше остатъците от копринените торбички с метателен експлозив през дулата, за да бъдат почистени нарезите, след което затворите на оръдията се отваряха и рампите за презареждане се разгъваха. Нарезите биваха проверявани за опасни остатъци, след което асансьорите от складовете за муниции се издигаха до ръба на рампите и снарядите биваха натъпквани в дулата. Тежките торби с експлозив биваха пускани върху рампите и натъпквани зад снарядите. Рампите се вдигаха, затворите се затваряха по хидравличен път и оръдията се издигаха. Разчетите по оръдейните кули преместваха магазините за зареждане и поставяха ръце върху антифоните на ушите си. В залата за управление на огъня се натискаха съответните бутони и затворите отново отскачаха назад. След това младите матроси започваха отново цикъла, изпълнявайки същите операции, които дядовците им бяха изпълнявали преди четиридесет години.

Андреев излезе навън и се загледа по посока на батареята си, обзет от някакво мрачно обаяние. Той чуваше наподобяващия разкъсване на чаршафи звук, който предизвестяваше пристигането на огромните снаряди. Камионите на батареята вече спираха до оръдията, когато разчетите изстреляха последните си снаряди и започнаха трескаво да подготвят преместването на оръдията си. Батареята разполагаше с шест 152-мм оръдия и множество камиони за превозване на разчетите и мунициите. Появи се завеса от прах и камъни, след която се чуха три вторични експлозии. Последваха още четири залпа; „Ню Джърси“ също се беше включил в обстрела.

— Какво е това? — Един лейтенант посочи към някаква точка в небето.

Началникът на артилерията откъсна очи от онова, което допреди малко беше представлявало една трета от тежките му оръдия, и разпозна самолета с дистанционно управление.

— Мога да го сваля.

— Не! — извика Андреев. — Да не искате да им покажете местоположението на последните ни зенитно-ракетни установки? — По време на службата си в Афганистан генералът се беше изправял срещу минохвъргачен и ракетен огън, но за първи път го обстрелваха с тежки оръдия.

— Останалите ми батареи са маскирани.

— Искам да подготвите поне три резервни позиции за всяко оръдие, с което разполагате, като всички позиции бъдат напълно маскирани. — Генералът се върна в сградата. Той беше уверен, че американците нямаше да си позволят да обстрелват град Кефлавик, поне не засега. В картографската зала имаше едромасщабни карти на цялото западно крайбрежие на Исландия. Офицерите от разузнаването вече поставяха върху картата флагчета, с които обозначаваха предполагаемите позиции на американските части.

— С какво разполагаме на река Хвита? — обърна се Андреев към оперативния си офицер.

— Един батальон. Десет БМД; останалите превозни средства са камиони и реквизирани цивилни машини. Батальонът има минохвъргачки, противотанкови ракети и ръчни ракетомети. Задачата им е да пазят моста на магистралата над Богарнес.

— Американците вече са се настанили над тях на този хълм. Какви самолети са забелязани?

— Американците разполагат с няколко самолетоносача на разстояние, което им позволява да ни нанасят удари по въздуха. На всеки авионосец има по двадесет и четири изстребителя и тридесет и четири щурмови самолета. Ако са свалили на брега и цяла дивизия морски пехотинци, срещу нас са изправени значителен брой хеликоптери, както и самолети „Хариър“ с неподвижни криле. Те могат да излитат както от амфибийните си авиационни кораби, така и от наземни бази, създадени за тази цел — нещо, което при наличието на подходящите материали може да бъде направено в рамките на четири до шест часа. Една дивизия на Морската пехота превъзхожда броя на хората ни двукратно, разполага с един тежък танков батальон, има превъзходство в артилерийски единици, но не разполага с толкова много минохвъргачки. Това, което ме тревожи, е тяхната подвижност. Те могат буквално да танцуват около нас, като използват хеликоптерите и десантните си лодки, за да преместват войниците си където си поискат...

— Същото, което направихме и ние, когато слязохме на острова — съгласи се генералът. — Колко добри са?

— Американските морски пехотинци се смятат за елитни войници, също като нас. Някои от по-възрастните им офицери и сержанти без съмнение имат боен опит, но малко ротни командири и взводни сержанти са участвали в сражения.

— Какво е положението? — В залата влезе още един мъж. Той беше шефът на резидентурата на КГБ.

— Мръсно чекистко копеле! Ти ми каза, че дивизията на Морската пехота се е отправила за Европа! Само че докато с теб си говорим, същата тази дивизия избива моите хора. — Андреев говореше на фона на далечния тътен на тежки оръдия. Бойните кораби изместваха огъня си към продоволствения склад. За щастие, там не беше останало кой знае какво.

— Другарю генерал, аз...

— Махай се оттук! Имам работа. — Андреев вече се чудеше дали мисията му не беше безнадеждна, но той беше генерал от парашутни войски и не беше свикнал да губи. Той разполагаше с десет щурмови хеликоптера, всичките пръснати и скрити след нападението

срещу летището в Кефлавик. — Какви са шансовете ни да успеем да прекараме някой, който да огледа това пристанище?

— Американските радарни самолети ни наблюдават непрекъснато. За да стигне дотам, нашият хеликоптер ще трябва да прелети над вражеските позиции. Американците също имат бойни хеликоптери и реактивни изстребители. Мисията е самоубийствена и на нашите хора ще им бъде необходимо чудо, за да се приблизят достатъчно близо, за да видят нещо, камо ли да доживеят достатъчно дълго, за да ни съобщят нещо полезно.

— В такъв случай вижте дали не можем да получим разузнавателни самолети или спътникова поддръжка от сушата. Трябва да знам срещу какво сме изправени. Ако можем да отблъснем атаката им, ще имаме реална възможност да сразим войските, които американците вече са дислоцирали на сушата, а флотските им самолети могат да вървят по дяволите!

Задачата беше сложна за изпълнение, но една молба с приоритет „светкавица“, изпратена от командващия Северния флот, съкрати по-голямата част от бюрократичните пречки. Един от двата съветски спътника за разузнаване в реално време изразходва една четвърт от горивото си за маневриране, за да промени орбитата си, и премина ниско над Исландия два часа по-късно. Само няколко минути по-късно от космодрума Байконур беше изстрелян последният съветски RORSAT и първата му обиколка го отведе на достатъчно за радарите му разстояние над острова. Четири часа след радиограмата на Андреев руснаците имаха ясна представа за разположението на силите в Исландия.

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

— Готови ли са? — попита SACEUR.

— Щеше да бъде по-добре, ако разполагахме с още дванадесет часа. — Оперативният офицер погледна часовника си. — Тръгват след десет минути. — Часовете за дислоцирането на новопристигналата дивизия бяха използвани пълноценно. Още няколко бригади бяха събрани в две дивизии, които сега се състояха от войници от различни страни. За тази цел бяха изтеглени почти всички резерви от фронта,

докато според набързо измисления план за маскиране на оттеглянето им по целия фронт бяха пръснати радиостанции, които непрестанно осъществяваха връзка в ефир, за да симулират присъствието на изтеглените части. Досега НАТО нарочно беше ограничил своята маскировка, което беше позволило на SACEUR да заложи цяла Западна Европа на чифт петици.

ХУНЗЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Планирането беше стимулиращо умствено упражнение. Алексеев трябваше да премести напред експлоатационните си части от клас А, докато една мотострелкова дивизия от клас Б се опитваше да направи пробив на река Везер с цената на огромни загуби. През цялото време генералът нервно очакваше новини от нестабилния си десен фланг, но новините не идваха. Главком-запад удържа на думата си и започна прикриваща атака срещу Хамбург, за да изтегли натовските войски от района на последния съветски пробив.

Маневрата не беше лесна. От други сектори бяха докарани противосамолетни оръдия и ракети. Когато НАТО разбереше какво се подготвяше, неговите подразделения щяха да направят всичко възможно, за да не позволят руснаците да настъпят срещу Рур. Досега отпорът беше слаб. Може би съюзниците все още не разбираха какво ставаше, а може би наистина бяха на края на силите си по отношение на личния състав и веригата за доставки.

Първото подразделение от клас А беше 120-та мотострелкова дивизия, известните гвардейци на Рогачов, чиито водещи групи в момента преминаваха реката край Рюле. Зад нея се движеше 8-а гвардейска танкова дивизия. Още две танкови дивизии бяха събрани на пътищата към Рюле и изчакваха един инженерен полк да построи седем понтонни моста над реката. Според разузнаването два, може би три, натовски полка се бяха отправили, за да ги пресрещнат. „Не са достатъчно — помисли си Алексеев. — Не и този път.“ Дори и въздушната мощ на съюзниците беше намаляла. Групите на неговата фронтова авиация докладваха за слаба въздушна съпротива, съсредоточена главно край Рюле. „Може би в крайна сметка началникът ми беше прав.“

— Силна въздушна активност на врага при Залцхемендорф — докладва един свързочник от ВВС.

„Гам се намира 40-а танкова“ — помисли си Алексеев. Това подразделение от клас Б беше омаломощено от германците по време на тяхната възпираща атака...

— Четиридесета танкова докладва за голяма вражеска атака на техния фронт.

— Какво искат да кажат с „голяма“?

— Докладът беше изпратен от алтернативен команден пункт. Не мога да се свържа с щаба на дивизията. Заместник-командирът докладва за бригада от американски и германски танкове.

„Бригада ли? Дали пък не е още една възпираща атака?“

— Врагът атакува при Дунсен.

— Дунсен? Това е близо до Гронау. Как, по дяволите, са стигнали дотам? Потвърдете този доклад! Въздушна ли е атаката или наземна?

— 120-а мотострелкова е прехвърлила цял полк на другия бряг на Везер и той настъпва към Брьокелн. Водещите звена на 8-а танкова са пред Везер. Зенитно-ракетните единици заемат позиции за прикриване на точката на преминаване.

Генералът имаше чувството, че различни хора му четат различни части от вестник едновременно. Генерал Береговой беше на фронта и координираше трафика и определяше последните задачи за маневрата след преминаването на реката. Паша знаеше, че той беше точно където трябва, но също като преди се дразнеше, че беше далеч от мястото на боя, и даваше заповеди като някакъв партиен функционер, а не като истински боен командир. Артилерията на настъпващите дивизии беше изнесена далеч пред тях, за да защитава пробива от контраатака. „Тилът ми е дяволски оголен...“

— Другарю генерал, атаката при Дунсен се състои от вражески танкови и моторизирани войски със силна тактическа въздушна поддръжка. Полковият командир при Дунсен смята, че си има работа с цяла бригада.

„Една бригада при Дунсен, втора бригада при Залцхемендорф? Това са командири на поделения клас Б. Те нямат достатъчно практика и опит. Ако бяха наистина добри офицери, щяха да командват поделения клас А, вместо да се правят на пъдари на запасняците.“

— Вражески сухопътни части при Бремке, силата им е неизвестна.

„Това е само на петнадесет километра оттук!“ Алексеев взе няколко карти. В командния БТР нямаше достатъчно място и той излезе навън и ги разгърна върху земята. Началникът на разузнаването му стоеше до шефа си.

— Какво, по дяволите, става тук? — Ръката му се придвижи по картата. — Това е атака по фронт от двадесет километра.

— Новата вражеска дивизия не би трябвало да е пристигнала все още, а разузнавателният отдел на бойния театър твърди, че тя ще бъде разбита на части за подсилване на слаби точки по целия северен фронт.

— Щабквартирата във Фьолцихаузен докладва за силна въздушна атака и изчезна от ефира!

Сякаш в потвърждение на последния доклад, на север откъм Бремке се чу силна експлозия; там бяха основните складове за гориво и боеприпаси на 24-а танкова дивизия. Внезапно ниско над хоризонта започнаха да изникват самолети. Подвижният команден пункт се намираще в една гора пред градчето Хунзен. Градът беше напуснат от почти всичките си жители и радиопредавателите на частта бяха разположени там. Досега натовските самолети бяха показали нежелание да обстрелват граждански сгради, освен ако наистина не им се налагаше...

Не и днес. Четири тактически изстребителя хвърлиха запалителни бомби и изравниха със земята центъра на града, където бяха разположени радиопредавателите.

— Незабавно включете Резерва Едно — заповяда Алексеев.

Над главата му прелетяха още самолети и се насочиха на югозапад към магистрала 240, където поделенията от клас А се придвижваха към Рюле. Генералът намери един изправен предавател и се обади на Главком-запад в Стендал.

— На югоизток от Спринге тече голяма вражеска атака. Според мен ни атакуват поне две дивизии.

— Това е невъзможно, Паша — те нямат две резервни дивизии!

— Получих доклади за сухопътни части на врага при Бремке, Залцхемендорф и Дунсен. Според мен десният ми фланг е застрашен и трябва да прехвърля частите си към него, за да го защитя. Моля за разрешение да прекратя атаката срещу Рюле, за да се справя с тази заплаха.

— Молбата се отхвърля.

— Другарю генерал, аз съм командващият на фронта. Можем да овладеем ситуацията, ако ми бъде дадена властта да се справя както сметна за добре.

— Генерал Алексеев, вашата цел е Рур. Ако не сте способен да изпълните задачата си, ще намеря командир, който може да го направи.

Алексеев погледна телефонната слушалка. Направо не можеше да повярва на ушите си. От две години работеше за този човек. Двамата бяха приятели. „Той винаги е вярвал на преценките ми.“

— Заповядайте ми да продължа атаката независимо от действията на врага?

— Паша, те извършват втора задържаща атака и нищо повече. Прекарай своите четири дивизии през Везер — каза главнокомандващият малко по-спокойно. — Край.

— Майор Сергетов! — извика Алексеев. Младият офицер се появи след няколко секунди. — Вземете си превозно средство и тръгвайте за Дунсен. Искам личното ви мнение за онова, което става там. Внимавайте, Иван Михайлович. Искам да се върнете тук до два часа. Тръгвайте.

— Нищо друго ли няма да направите? — попита началникът на разузнаването.

Паша гледеше как Сергетов се качва на един лек камион. Генералът се срамуваше да погледне офицера си в очите.

— Получих заповеди. Операцията по прекосяването на Везер продължава. При Холе разполагаме с един противотанков батальон. Кажете им да се придвижат на север и да внимават за вражески подразделения по пътя от Бремке. Генерал Береговой знае какво трябва да прави.

„Ако го предупредя, той ще промени позициите си. След това Береговой ще бъде обвинен в нарушаване на заповед. Това е безопасен ход. Аз правя разумно предупреждение и — не! Ако аз не мога да наруша заповедите, то не мога да подлъжа някой друг да го направи. Ами ако са прави? Това наистина може да е втора задържаща атака. Рур е стратегическа цел с огромно значение.“

Алексеев вдигна очи.

— Бойните заповеди остават непроменени.

— Слушам, другарю генерал.

— Докладът за вражески танкове при Бремке е бил неточен — докладва един младши офицер. — Наблюдателят е видял наши танкове да тръгват на юг и се е объркал!

— И за вас това е добра новина, така ли? — попита Алексеев.

— Разбира се, другарю генерал — отвърна смутено капитанът.

— А на някого да му е хрумнало да се поинтересува защо нашите танкове се отправят на юг? По дяволите, само аз ли трябва да мисля тук? — Той не можеше да се развика на истинския виновник, но трябваше да се развика на някого. Капитанът се сви пред свирепия поглед на началника си. Алексеев се срамуваше от тази си постъпка, но в него се беше насъбрало твърде много напрежение и той трябваше да си го изкара на някого.

Задачата им беше поверена, защото те имаха най-голям боен опит от всички. На никого не му беше хрумвало, че всъщност нямат никакъв опит в подобен род операции. Те настъпваха. С изключение на няколкото локални контраатаки, нито една натовска част не беше успяла да постигне подобно нещо, но лейтенант — той все още мислеше като сержант — Макол знаеше, че неговото поделение беше най-подходящото за настъпление. Танкът М-1 имаше ограничител на мощността, който ограничаваше скоростта му на около четиридесет и три мили в час. Това беше първото нещо, което екипажите сваляха, когато приемаха танка си.

Неговият М-1 се движеше на юг с петдесет и седем мили в час.

При тази скорост мозъкът му направо се тресеше в черепната кухина, но той никога не беше чувствал такова опиянение. Животът му висеше на ръба между смелостта и лудостта. Пред ротата му летяха бойни хеликоптери, които разузнаваха маршрута и обявиха, че пътят е чист чак до Алфелд. Руснаците не използваха този път за нищо. Това всъщност не беше път в истинския смисъл на думата, а отклонение за подземен тръбопровод — тревиста ивица с широчина сто метра, която минаваше направо през гората. Широките вериги на танка хвърляха пръст, както моторница хвърля вода зад двигателя си.

Танкистът намали скоростта, за да направи остър завой, докато Макол се взираше напред и се опитваше да види вражески машини, които бяха останали незабелязани от хеликоптерите. Там отпред може

би дори нямаше съветски бойни машини, а само трима души с ракетомет и тогава госпожа Макол щеше да получи телеграмата, в която се съобщаваше със съжаление, че синът й...

„Тридесет километра“ — помисли си той. По дяволите! Беше изминал едва половин час, откакто германските гренадири бяха пробили съветските редици. Това, което правеха, беше истинска лудост, но от друга страна пък си беше чиста лудост, че след първото си сражение — един час след началото на войната — Тери Макол все още беше жив.

— Погледнете натам! Още наши танкове се насочват на юг. Какво, по дяволите, става? — обърна се Сергетов към шофьора си.

— Наши ли са танковете? — попита в отговор шофьорът.

Майорът поклати глава. През просеката в гората премина още един танк — куполът му беше плосък, а не заоблен като съветските!

Над просеката се появи един хеликоптер и се издигна в небето. Сергетов нямаше как да го сбърка с руски, а късите, дебели криле от двете страни на фюзелажа ясно показваха, че това е щурмова машина. Шофьорът зави надясно точно в мига, в който носовата картечница на хеликоптера откри огън по камиона. Сергетов скочи, преди трасиращите куршуми да улучат превозното средство. Той падна по гръб и се претърколи към гората. Беше с лице към земята, но усети топлинната вълна от взрива, когато трасиращите куршуми подпалиха допълнителния резервоар за бензин в задната част на камиона. Младият офицер се добра до дърветата и погледна иззад ствола на една висока ела. Американският хеликоптер се приближи на сто метра от камиона, за да се увери, че го е унищожил, след което зави на юг. Радиопредавателят на Сергетов беше останал в преобърнатия, горящ камион.

— Бизон Три-Едно, тук Команч, край.

— Команч, тук Три-Едно. Докладвайте, край.

— Току-що гръмнахме един руски камион. Всичко е чисто. Дай газ, каубой!

Макол се разсмя. Трябваше да си напомни, че всичко това не беше някаква забавна игра. Доста танкисти си бяха навлекли големи неприятности, след като си бяха позволили да се поотпуснат малко на германска територия, а сега те бяха получили заповед да направят точно това!

„Тук вече става опасно.“

— Бизон Три-Едно, виждаме три съветски машини, които пазят хълма. Приличат на Браво-Танго-Ромео. Всички превозни средства, които минават по моста, изглежда, са камиони. Ремонтната работилница се намира на източния бряг на реката, северно от града.

При последния завой танкът намали скоростта си и Макол слезе от пътя и го подкара по поляната покрай една група дървета.

— Цел БТР, единадесет часа, две хиляди и седемстотин! Стреляй, щом се приготвиш, Ууди!

Първото от трите осемколесни превозни средства се взриви, преди екипажът му да беше разбрал, че наблизо има танк. Руснаците търсеха самолети, а не вражески танкове на четиридесет километра в тила си. Останалите два бяха унищожени само за една минута и състоящият се от четири танка взвод на Макол се спусна напред.

След три минути целият танков взвод беше на хребета. Един по един огромните танкове „Ейбрамс“ заеха позиции на хълма, който се извисяваше над останките на някакво градче. Многократните въздушни атаки и артилерийският огън бяха сравнили селището със земята. През реката имаше построени четири понтонни моста, по които преминаваха камиони, а на брега други камиони чакаха реда си.

Танковете локализираха и атакуваха първо всичко онова, което изглеждаше, че може да представлява дори и най-малка опасност за тях. Картечниците им започнаха да обстрелват камионите, докато оръдията им засипваха със снаряди ремонтната работилница за танкове, разположена в полето на север от градчето. Когато и останалата част от американската група пристигна, бойните машини на пехотата също започнаха да обстрелват камионите с леките си 25-мм оръдия. Само за петнадесет минути бяха взривени повече от сто камиона, в които горяха припаси, достатъчни за поддръжката на цяла дивизия за един ден усилен бойни действия. Но тези припаси бяха унищожени случайно. Останалата част от американския ескадрон настигаше челните части и задачата им беше да задържат този

съветски комуникационен възел, докато не им бъде наредено да го напуснат. Германците вече бяха завзели Гронау и съветските части на изток от река Лайне бяха откъснати от веригата си за доставки. Два от руските понтонни мостове бяха чисти и една рота бронетранспортъори „Брадли“ М-2 премина по тях и зае позиция в източния край на града.

Иван Сергетов пропълзя до ръба на тревистия път — той не знаеше какво точно представлява ивицата трева — и се загледа в преминаващите подразделения. Стомахът му се беше свил на ледена топка. Те бяха американски, имаха численост поне един батальон и с тях нямаше камиони, а само верижни машини. Той беше запазил достатъчно самообладание и започна да брои танковете и бронетранспортъорите, които преминаваха край него със скорост, каквата преди не беше виждал. Най-впечатляващото нещо беше шумът. Задвижваните от турбини танкове М-1 не издаваха рева на танковете с дизелови двигатели. Преди да се приблизят на стотина метра, човек дори не можеше да разбере, че са там, а комбинацията от слаб шум и висока скорост... Те се насочваха към Алфелд!

„Трябва да докладвам за това. Но как?“ Той вече нямаше радиопредавател. Сергетов се замисли, за да определи къде точно се намира... „на два километра от река Лайне, точно зад гористия хълм“. Той беше изправен пред труден избор. Ако решеше да се върне в командния пункт, трябваше да върви пеш двадесет километра. Ако изтичаше до тила, може би щеше да намери приятелски части и да докладва за видяното, като това щеше да му отнеме двойно по-малко време. Но не беше ли бягането в тази посока проява на страхливост?

Страхливост или не, той трябваше да тръгне на изток. Сергетов имаше ужасното предчувствие, че никой нямаше представа какво става тук. Той се придвижи до мястото, където дърветата свършваха, и зачака за пролука в американската моторизирана колона. До другата страна на просеката имаше само тридесет метра. „Имам пет секунди да премина през пролуката — каза си той. — Дори по-малко.“

Още един М-1 мина край него. Той погледна наляво и видя, че следващият танк е на почти триста метра. Сергетов си пое дълбоко дъх и притича през просеката.

Командирът на танка го видя, но не можа да стигне до картечницата си достатъчно бързо, пък и не си струваше да спира заради един пехотинец, който дори нямаше автомат. Той докладва за видяното и се върна към изпълнението на задачата си.

Сергетов не спря да тича, докато не навлезе на сто метра в гората. Разстоянието беше толкова малко, а той имаше чувството, че сърцето му ще изскочи от гърдите. Седна и се облегна на едно дърво, като продължи да наблюдава преминаващата колона. Необходими му бяха няколко минути, преди отново да бе в състояние да се изправи. Тръгна по стръмния склон и скоро видя река Лайне в подножието на хълма.

Това, че беше видял американски танкове тук, само по себе си беше лоша новина. Но онова, което Сергетов видя сега, беше още по-лошо. Ремонтната работилница за танкове беше превърната в купчина димящи развалини. Навсякъде се виждаха горящи камиони. Поне не му се налагаше да се катери. Той се затича надолу по източния склон на хълма, който водеше право към реката. На брега Сергетов бързо свали pistolетния си колан и се хвърли в реката.

— Какво е това? Хей, видях един руснак да плува! — Един картечар извъртя едрокалибрената си картечница. Командирът на машината го спря.

— Запази си куршумите за МиГ-овете, редник!

Сергетов се изкачи по източния бряг на реката и се обърна, за да погледне назад. Американските машини се окопаваха в отбранителни позиции. Той изтича до едно прикритие и спря отново, за да ги преброи, преди да продължи по пътя си. Край Зак имаше пункт за регулиране на движението и Сергетов се затича натам.

След първия час нещата се успокоиха. Лейтенант Макол изпрати един от танковете си да провери позициите на взвода му. Един от малкото транспортъори за муниции, които придружаваха групата, спря за малко край всеки танк и екипажът му раздаде по петнадесет снаряда

на всеки. Те нямаше да бъдат достатъчни, за да заменят напълно изразходваните муниции, но все пак беше по-добре отколкото нищо. Сега щеше да дойде ред на въздушните атаки. Екипажите режеха дървета и храсти, за да маскират машините си. Придружаващите моторизираната група пехотинци разпределиха противотанковите си ракетни разчети, а над позициите вече кръжаха изтребители на ВВС. Разузнаването твърдеше, че на западната страна тази река има осем руски дивизии. Макол беше застанал на пътя им за доставки. Това правеше сектора му много скъпо парче земя.

„индипендънс“

„Голяма промяна от предишния път“ — помисли си Толанд. ВВС бяха изпратили един Е-3 „Сентри“ от базата в Сондерстрьом да защитава флотилията, а четири от базираните на самолетоносача Е-2С „Хоукай“ също се намираха във въздуха. Докараният на острова наземен армейски радар също щеше да бъде включен скоро. Два крайцера „Егида“ придружаваха самолетоносачите, а трети охраняваше амфибийната група.

— Как мислиш, дали ще нападнат първо нас или амфибиите? — попита адмирал Джейкобсен.

— Един господ знае, господин адмирал — отвърна Боб. — Зависи кой издава заповедите. Флотът им ще иска да нападнат първо нас. Армията им ще иска да нападнат първо амфибиите.

Адмиралът скръсти ръце и се втренчи в картата.

— На това разстояние могат да дойдат от всяка посока.

Те очакваха не повече от петдесет Ту-22, но руснаците все още имаха много от по-старите Ту-16, а флотилията се намиреше едва на хиляда и петстотин мили от базата на съветските бомбардировачи, което им даваше възможност да летят почти с максималния си бомбен товар. За да спре руснаците, американският флот имаше шест ескадрили „Томкет“ и още четири ескадрили „Хорнет“, наброяващи общо почти сто и четиридесет изтребителя. Двадесет и четири от тях се намираха във въздуха в момента, поддържани от танкери, докато самолетите за борба с наземни цели непрекъснато обстрелваха съветските позиции. Бойните кораби бяха приключили първото си посещение на Кефлавик и сега се намираха в Хвалфьордур и осигуряваха огнева поддръжка на дислоцираните на север от Богарнес

морски пехотинци. Цялата операция беше планирана въз основа на възможността за съветска въздушна атака срещу цели на повърхността.

Загубата на Северна Норвегия беше елиминирала полезността на „Реално време“. Подводницата все още се намираше на предишното си място и събираше сигнални разузнавателни данни, но задачата да откриват излитащите групи съветски бомбардировачи беше прехвърлена на британски и норвежки патрулни самолети, базирани в Шотландия. Един от тях забеляза звено от три беджъра, което се отправяше на югозапад, и предаде предупреждение по радиото. Руските самолети се намираха на около седемдесет минути път от флотилията.

Постът на Толанд в СІС се намираше точно под палубата и той се вслушваше в рева на реактивните двигатели на излитащите над главата му самолети. Боб беше нервен. Той знаеше, че тактическата ситуация беше много по-различна от тази през втория ден на войната, но си спомняше също и че беше един от двамата души, които единствени бяха успели да се измъкнат живи от точно такъв отсек. В залата постъпваше буквално река от информация. Наземният радар и разузнавателните самолети предаваха всички получени от тях данни към авионосците. В небето имаше електромагнитна енергия, която беше достатъчна да изпари самолетите по време на полет. На екрана се виждаха изтребителите, които се придвижваха към постовете си. Те стигнаха до северния бряг на Исландия и започнаха да описват лениви кръгове в очакване на съветските бомбардировачи.

— Идеи, Толанд. Искам идеи! — каза тихо адмиралът.

— Ако са тръгнали срещу нас, ще ни приближат от изток. Ако са тръгнали срещу амфибиите, ще навлязат направо. Просто няма смисъл от залъгваща тактика, ако са се насочили към Стиккисхолмур.

— И аз мисля така — кимна Джейкобсен.

По палубата над главите им продължаваха да кацат щурмови самолети, които се въоръжаваха за поредната си бомбардировка. Освен очаквания материален ефект, те се надяваха също така да сломят и

духа на съветските парашутисти чрез непрекъснати масирани въздушни атаки. Изтребителите на Морската пехота също бяха влезли в действие. Първоначалните резултати бяха малко по-добри от очакваните. Руснаците не бяха дислоцирали войските си върху толкова голяма площ, колкото бяха смятали американците, и известните им позиции бяха подложени на ураган от бомби и ракети.

— Звездна база, тук Ястреб-Синьо-Три. Отчитам заглушаване по пеленг нула-две-четири... още заглушители. — Данните бяха предадени директно към самолетоносача и на екрана се появиха дебели жълти петна. Останалите разузнавателни самолети бързо потвърдиха тази информация.

Началникът на въздушните операции на флотилията се усмихна леко, след което вдигна микрофона си. Частите му бяха заели местата си и това му даваше няколко възможни начина за действие.

— План Делта.

На Ястреб-Зелено-Едно летеше командирът на въздушното крило на „Индипендънс“. Той беше пилот на изтребител и предпочиташе да лети на „Томкет“ за тази мисия, но трябваше да се примири с разузнавателния самолет. Той изпрати по два изтребителя от всяка ескадрила F-14 да търсят руските заглушители. Преоборудваните Ту-16 бяха пръснати по широк фронт, за да прикриват захода на въоръжените с ракети бомбардировачи, движеха се със скорост петстотин възела и в момента се намираха на триста мили от радарните самолети. Американските изтребители се насочиха към тях с петстотин възела.

Всеки заглушител създаваше „шишарка“ матова клинообразна сянка — върху американските радарни екрани, така че те заприличваха на спици на колело. Тъй като всяка спица беше различна за различните радарни предаватели, диспечерите имаха възможност да сравняват данните, да триангулират и картографират позицията на заглушителите. Изтребителите се приближиха бързо и офицерите за радарно прехващане на задните им седалки натиснаха бутоните за включване на търсещите глави на ракетите „Феникс“ в режим „насочване по заглушител“. Вместо да разчитат за прицелване на самолетните радари, ракетите щяха да търсят емитираните от беджърите шумове.

Двадесет съветски заглушаващи самолета бяха открити и позициите им бяха нанесени върху планшета. Към тях се отправиха осемнадесет изстребителя, които прицелиха поне по две ракети по всеки.

— Делта — изпълнявайте!

Изстребителите изстреляха ракетите си по команда, когато се намираха на четиридесет мили от целите си. Времето за полет на ракетите беше едва петдесет и шест секунди. Шестнадесет от заглушителите изчезнаха от ефира. Оцелелите четири изключиха заглушителите си, когато забелязаха димните опашки на ракетите и се спуснаха надолу, последвани от изстребителите.

— Множество радарни контакти. „Нападение Едно“ се състои от петдесет самолета, пеленг нула-нула-девет, разстояние три-шест-нула, скорост шестстотин възела, височина три-нула хиляди. „Нападение Две“... — продължи говорителят, докато на планшета се нанасяха вражеските самолети.

— Основното острие на нападението, което вероятно е съставено от Ту-16, се насочва към амфибиите. Срещу нас идват Ту-22. Те ще се опитат да стрелят по нас, вероятно отдалеч, за да примамят изстребителите ни — каза Толанд.

Джейкобсен каза няколко думи на оперативния си началник. Ястреб-Зелено-Едно щеше да контролира защитата на амфибийните части. Ястреб-Синьо-Четири от „Нимиц“ щеше да защитава авионосните групи. Изстребителите се разделиха според плана и се заловиха за работа. Толанд забеляза, че Джейкобсен оставяше контрола на въздушните действия на офицерите в контролните самолети. Началникът на противовъздушната отбрана на флотилията се намираше на борда на „Йорктаун“ и отговаряше за зенитно-ракетните кораби, които бяха поставени в пълна бойна готовност, но оставиха радарите си в режим „готовност“.

— Единственото, което ме тревожи, е, че те отново могат да опитат онзи капан с ракетите — измърмори Джейкобсен.

— Той сработи веднъж — съгласи се Толанд. — Но тогава не ги открихме на такова голямо разстояние.

Американските „Томкет“ се разделиха на звена от по четири самолета, всяко от които се управляваше чрез радар. Те също бяха информирани за капана с ракетите, който беше заблудил „Нимиц“. Изтребителите задържаха радарите си изключени, докато не стигнаха на петдесет мили от целите си, след което ги включиха и ги използваха, за да локализируют целите на бордовите си телевизионни системи.

— Ястреб-Синьо-Четири — обади се един от тях. — Имам визуален контакт с „Бекфайър“. Атакувам. Край.

Планът на съветската атака предвиждаше, че американските изтребители ще се опитат да пробият линията от заглушаващи самолети на север, след което ще бъдат изненадани от появата на бомбардировачите от изток. Но заглушителите вече ги нямаше, а бомбардировачите все още не виждаха американската авионосна флотилия на радарите си и не можеха да изстрелят ракетите си само по спътникови снимки отпреди един час. Не можеха и да избягат. Свръхзвуковите Ту-22 преминаха на форсаж и активираха радарите си състезавайки се с времето, разстоянието и американските изтребители.

Символите, обозначаващи съветските бомбардировачи върху американските радарни екрани, се променяха при непрестанното включване и изключване на защитните заглушители на самолетите. Заглушаването намали ефективността на ракетите „Феникс“, но руснаците дадоха големи загуби. Бомбардировачите бяха на триста мили от целта си. Ефективният им радарен обсег беше едва сто и петдесет мили, а срещу формациите им вече се спускаха изтребители. По радиовръзките се чуваха веселите викове на американските пилоти, които атакуваха съветските бомбардировачи, и символите започнаха да изчезват от радарните екрани. Бомбардировачите се приближаваха със седемнадесет мили в минута и радарите им отчаяно търсеха американската флотилия.

— Ще пропуснем няколко — каза Толанд.

— Шест или осем — съгласи се адмиралът.

— Да речем по три ракети на всеки.

Американските F-14 вече бяха изстреляли всичките си ракети и се оттеглиха, за да отстъпят място на „Хорнетите“, които се включиха в боя със своите „Спароу“ и „Сайдуиндър“. На изтребителите не им беше лесно да се държат плътно към целите си. Високата скорост на

Ту-22 им позволяваше да правят трудни завой, а изстребителите имаха твърде малко гориво. Ракетите им обаче продължиха да поразяват бомбардировачите и никакви завой и заглушители не можеха да залъжат всички ракети. Най-накрая един от съветските самолети осъществи радарен контакт с цел на повърхността и незабавно предаде координатите ѝ. Оцелелите седем „Бекфайър“ изстреляха ракетите си и завиха на север със скорост два пъти по-висока от тази на звука. Още три бяха свалени от американските ракети, преди изстребителите да се откажат от преследването.

Отново се чу викът „вампири“ и Толанд отново изтръпна. Бяха засечени двадесет приближаващи ракети. Формацията активира заглушителите и зенитно-ракетните си системи, поставяйки два крайцера „Егида“ по оста на заплаха. Само след няколко секунди двата кораба започнаха да изстрелват ракети. Останалите кораби, които бяха въоръжени със зенитни ракети SM2, също откриха огън, оставяйки своите ракети да бъдат насочвани от компютърните системи на крайцерите „Егида“. Срещу двадесетте съветски ракети бяха изстреляни деветдесет американски. Само три успяха да преминат през баражния огън и една от тях се насочи към самолетоносач. Трите оръдия за точкова отбрана на „Америка“ проследиха съветската AS-6 и я унищожиха на хиляда фута от кораба. Останалите две ракети улучиха крайцера „Уейнрайт“ и го взривиха на четири мили от „Индипендънс“.

— По дяволите. — Лицето на Джейкобсен беше мрачно. — Мислех си, че сме спрели напълно това нападение. Да започнем да прибираме самолетите. Там горе има изстребителите, които са останали почти без гориво.

Вниманието на всички беше насочено към беджърите. Северните групи F-14 тъкмо навлизаха в обсега на старите бомбардировачи. Екипажите на Ту-16 бяха очаквали, че ще последват заглушителите, и някои от тях не осъзнаха достатъчно бързо факта, че няма стена от електронен шум, зад която да се прикрият. Те засякоха приближаващите ги изстребителите, когато все още се намираха на пет минути от точката, в която трябваше да осъществят пуска. За да намалят уязвимостта си, бомбардировачите задържаха курса си и превключиха на пълна скорост, докато екипажите им тревожно се оглеждаха за ракети.

Пилотите на американските изстребители се изненадаха, че целите им не променят курса си, което правеше вероятността те да са лъжливи цели още по-голяма. Те се приближиха, за да осъществят визуална идентификация, защото се страхуваха, че отново могат да бъдат подлъгани да стрелят по ракети.

— Оп-па-ла! „Беджър“ на дванадесет часа и изравнен. — Първият F-14 изстреля две ракети от разстояние четиридесет мили.

За разлика от Ту-22, беджърите бяха определили позицията на своите цели, което им позволи да изстрелят своите AS-4 от максимално разстояние. Двадесетгодишните бомбардировачи един по един пуснаха ракетите си и пилотите им обърнаха рязко назад, опитвайки се да избягат. Тази маневра позволи на половината от тях да оцелеят, тъй като флотските изстребители нямаха възможност да ги преследват. Докато ракетите летяха към Стиккисхолмур, на борда на американските радарни самолети вече се пресмятаха поразените вражески бомбардировачи. Съветската военноморска авиация беше понесла невероятни загуби.

„НАСАУ“

Едуардс все още не се беше събудил напълно от упойката, когато до слуха му достигна звукът на електрическият алармен звънец, обявяващ обща тревога. Той си спомняше смътно къде се намираше. Изглежда, си спомняше за пътуването с хеликоптера, но следващият му спомен беше за това как лежеше на койка със забити в различни части по тялото му игли. Той знаеше какво означава аларменият звънец и инстинктивно усещаше, че трябва да се страхува, но ефектът от упойката не позволяваше на емоциите му да се възбудят. Лейтенантът успя да надигне глава. Вигдис седеше на един стол до леглото му и държеше дясната му ръка. Той стисна ръката ѝ, без да знае, че момичето спи. Миг по-късно той също потъна в сън.

На пет нива над него капитанът на „Насау“ стоеше на крилото на мостика. Обикновено мястото му беше в СІС, но сега корабът не се движеше и той бе решил, че мостикът е по-добро място за наблюдение. Повече от сто ракети приближаваха от североизток. Веднага след получаването на предупреждението за нападението преди един час, екипажите на всичките му лодки бяха започнали да палят димките, поставени върху скалите в това така наречено пристанище. Димът

беше най-доброто му средство за защита, въпреки че той самият трудно можеше да повярва в това. Оръдията за точкова отбрана в ъглите на палубата бяха поставени в автоматичен режим. Наричани R2D2 заради формата им, оръдията „Гатлинг“ от оръжейната система за близък бой бяха издигнали дулата си под ъгъл двадесет градуса и ги бяха насочили към оста на заплахата. Капитанът не можеше да направи нищо повече. Експертите по противовъздушна отбрана бяха решили, че дори изстрелването на ракети с диполни отражатели ще има по-скоро отрицателен, отколкото положителен ефект. Той сви рамене. След пет минути щеше да разбере дали са били прави.

Той гледаше към намиращия се от източната му страна крайцер „Винсен“, който бавно описваше кръгове във водата. Внезапно от ракетните установки на крайцера изригнаха четири димни опашки и с това беше дадено началото на цикъла за изстрелване на зенитните ракети. Скоро североизточното небе беше закрито от плътна завеса сив дим. Капитанът вдигна бинокъла си и успя да види появяващите се внезапно черни облачета при успешно прехващане на цел. Облачетата, изглежда, се приближаваха и той забеляза, че ракетите също приближават. Крайцерът „Егида“ не можеше да поразии всички ракети. „Винсен“ изпразни магазините си за четири минути, след което се втурна на пълна скорост между две скалисти островчета. Капитанът беше впечатлен. Някой беше подкарал крайцер за един милиард долара със скорост двадесет и пет възела в тази скална градина! Дори и край Гуадалканал...

Експлозия разтърси остров Храпси, който се намираше само на четири мили от „Насау“. Последва втора експлозия, този път на остров Сели. Беше се получило!

На десет мили по-нагоре съветските ракети включиха търсещите си радарни глави и откриха, че прозорците на целите им са запълнени с петна. Процесорите им бяха претоварени и автоматично сканираха най-големите петна за инфрачервена сигнатура. Много от петната излъчваха топлина и ракетите автоматично избраха най-големите от тях и се стрелнаха надолу със скорост три пъти по-голяма от звуковата. Те не можеха да знаят, че нападат вулканични скали. Тридесет ракети бяха преминали през зенитния бараж. Само пет от тях успяха да се прицелят в кораби.

Две от R2D2 оръдията на „Насау“ се завъртяха и стреляха по една ракета, която се движеше толкова бързо, че не можеше да бъде забелязана с просто око. Капитанът погледна по посока на дулата тъкмо навреме, за да види бялата светкавица на хиляда фута над главата си. Звукът от експлозията почти го оглуши и той осъзна колко глупава беше идеята му да стои на мостика, когато по лоцманската кабина до него започнаха да падат осколци. Две ракети паднаха в града на запад от него. След това небето се проясни. Едно огнено кълбо откъм запад му показва, че поне един кораб е бил улучен. „Но не беше моят!“

— Ама че гадост. — Той вдигна телефона за връзка с СІС. — Боен център, тук мостикът, две ракети паднаха в Стиккисхолмур. Изпратете един хеликоптер там, сигурно ще има жертви.

Толанд гледаше записите на въздушния бой, които се въртяха на голяма скорост. Компютър броеше поразените цели. В днешни дни всичко беше автоматизирано.

— Ле-ле — каза офицерът от разузнаването сам на себе си.

— Не беше като предишния път, нали, синко? — отбеляза Джейкобсен. — Сполдинг, искам да знам какво става с амфибиите!

— Докладът току-що дойде, сър. „Чарлстън“ е бил улучен и се е разцепил на две. „Гуам“ и „Понс“ са леко повредени — и това е всичко, господин адмирал!

— Да прибавим и „Уейнрайт“ — Джейкобсен си пое дълбоко дъх. Два ценни кораба и хиляда и петстотин души вече ги нямаше, но въпреки всичко това можеше да бъде отчетено като успех.

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

— Досега атаката трябва да е свършила.

Андреев не очакваше да получи информация бързо. Американците най-после бяха успели да повредят и последния му здрав радар и той не можеше да следи въздушния бой. Разчетите за радарно прехващане бяха засекали множество радиопредавания, но те бяха твърде слаби и твърде кратки, за да могат да бъдат направени някакви изводи освен, че се води бой.

— Последния път, когато засякохме авионосна група на НАТО, направо я разбихме — каза с надежда оперативният офицер.

— Нашите войски над Богарнес все още са подложени на силен обстрел — докладва друг офицер. Американците атакуваха това подразделение от повече от час. — Те понасят сериозни загуби.

— Другарю генерал, имам... по-добре сам да чуете това, пусната е командната връзка.

Съобщението беше на руски и повтаряше четири пъти: „Командващият съветските сили на Исландия, говори командващият Атлантическия ударен флот. Ако не получите това съобщение лично, някой ще ви го предаде. Пожелайте на бомбардировачите си повече успех следващия път. Ще се видим скоро. Край.“

ЗАК, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Сергетов достигна с последни сили до пункта за регулиране на движението — точно навреме, за да види един танков батальон, който се отправяше по пътя за Алфелд. Той стоеше превит на две, сложил ръце върху коленете си, и гледаше заминаващите танкове.

— Идентифицирайте се! — Говореше един лейтенант от КГБ. Силите на КГБ бяха поели управлението на движението по пътищата. Те имаха власт да разстрелват всички нарушители и не се срамяха да я използват.

— Майор Сергетов. Трябва незабавно да се видя с командващия този сектор.

— От коя част си, Сергетов?

Иван се изправи. Не „другарю майор“ или „другарю“, а просто „Сергетов“.

— Аз съм личен адютант на генерал Алексеев, заместник главнокомандващ на Западния военен театър. А сега ме заведи при командира си!

— Документите. — Лейтенантът протегна ръка с арогантно студено изражение.

Сергетов се усмихна леко. Документите му стояха във водонепромокаем пластмасов плик. Той подаде на лейтенанта картата, която се намираще най-отгоре. Тя беше нещо, което баща му беше успял да му уреди преди обявяването на мобилизацията.

— И какво търси в теб пропуск с приоритет Клас-1? —
Лейтенантът вече беше леко разтревожен.

— А кой си ти, че да ме питаш, бе, шибаняк? — Синът на члена на Политбюро доближи лицето си на сантиметър от лицето на другия мъж. — Веднага ме заведи при командира си или ще видим кой тук ще бъде разстрелян днес!

Чекистът се сви и го поведе към постройките на една ферма. Командирът на пункта за управление на движението беше майор. Добре.

— Трябва ми радиостанция за свързка с армейската командна верига — каза рязко Сергетов.

— Имам връзка само с полковата и дивизионната — отговори майорът.

— Най-близкия дивизионен щаб?

— На Четиридесета танкова при...

— Той вече е унищожен. По дяволите. Трябва ми превоз. Веднага! Американците са при Алфелд.

— Ние току-що изпратихме един батальон...

— Знам. Извикайте го обратно.

— Нямам такава власт.

— Глупак проклет, те са тръгнали към капан! Веднага ги върни!

— Нямам власт...

— Ти да не си германски агент, бе? Не виждаш ли какво става там?

— Имаше въздушна атака, нали?

— При Алфелд има американски танкове, идиот такъв. Трябва да започнем контраатака, но един батальон не е достатъчен. Ние... — На шест километра от тях се чуха първите експлозии. — Майоре, искам да направите едно от две неща. Или незабавно ми дайте транспорт, или ми дайте името и личния си номер, за да ви разжалвам както подобава.

Двамата офицери си размениха изпълнен със скептицизъм поглед. Никой не си позволяваше да говори така с тях, но ако някой можеше да си го позволи... Сергетов получи искания транспорт и след половин час вече беше в продоволствената база при Холе, където откри радиостанция.

— Къде сте, майоре? — попита Алексеев.

— При Холе. Американците преминаха през нашите линии и сега имат поне един танков батальон при Алфелд.

— Какво? — Радиото замлъкна за малко. — Сигурен ли сте?

— Другарю генерал, трябваше да преплувам цяла река, за да стигна дотук. Преброих колона от двадесет и пет бронирани машини на няколко километра северно от града. Те обстреляха танковата ремонтна работилница и разбиха една колона камиони. Повтарям, другарю генерал, при Алфелд има поне един американски брониран батальон.

— Вземете транспорт до Стендал и докладвайте лично на Главком-запад.

„ИНДИПЕНДЪНС“

— Добър вечер, майор Чапаев. Как е кракът ви? — попита Толанд. Боб седеше на стол до болничната койка. — Добре ли се отнасят с вас?

— Не мога да се оплача. Руският ви е... добър.

— Не ми се случва често да си говоря със съветски гражданин. Може би вие ще ми помогнете. — „Майор Александър Георгиевич Чапаев“, пишеше в компютърната разпечатка. „На 30 години. Втори син на генерал Георги Константинович Чапаев, командващ Московска ПВО област. Женен за най-малката дъщеря на члена на Централния комитет Иля Николаевич Говоров.“ И следователно един млад човек, който вероятно имаше достъп до голямо количество неофициална информация...

— С вашата граматика? — изсумтя презрително Чапаев.

— Вие командвахте МиГ-овете, нали? Успокойте се, майоре, тях вече ги няма и вие го знаете.

— Да, аз бях старшият офицер на полета.

— Казаха ми да ви поздравя. Аз самият не съм летец, но ми казаха, че тактиката ви над Кефлавик е била отлична. Ако не се лъжа, вие сте имал пет МиГ-а. Вчера ние загубихме седем самолета — три бяха свалени от МиГ-ове, два от зенитни ракети и два от оръдеен огън. Като се има предвид какво беше съотношението на силите, ние бяхме неприятно изненадани.

— Изпълних дълга си.

— Да. Ние всички изпълняваме дълга си — съгласи се Толанд. — Ако имате някакви притеснения относно начина, по който ще се отнасяме с вас, трябва да ги забравите. С вас ще се отнасят добре във всяко едно отношение. Не знам какво са ви казали, че трябва да очаквате, ако попаднете в плен, но вие вероятно вече сте забелязали, че не всичко, което казва Партията, е вярно. От документите ви видях, че имате съпруга и две деца. Аз също съм семеен. И двамата ще доживеем да видим семействата си отново, майоре. Е, вероятно.

— А когато нашите бомбардировачи ви атакуват?

— Това вече се случи преди три часа. Никой ли не ви е казал?

— Ха! Първият път...

— Аз бях на „Нимиц“. Улучиха ни два пъти. — Толанд описа накратко атаката. — Този път събитията се развиха по друг начин. Сега провеждаме спасителни операции. Вашите военновъздушни сили вече не са заплаха за нас. Подводниците са нещо друго, но няма смисъл да се говори за тях с един летец-изтребител. Всъщност, това дори не е разпит в истинския смисъл на думата.

— Тогава защо сте тук?

— По-късно ще ви задам няколко въпроса. Искането само да ви видя и да се запознаем. Имате ли нужда от нещо, което да мога да ви осигуря?

Чапаев не знаеше какво да мисли за всичко това. Единственото, което беше очаквал от американците, бе, че ще го разстрелят незабавно. Той беше преминал през стандартния инструктаж на начините за бягство, но те очевидно не бяха приложими на борда на кораб в открито море.

— Не ви вярвам — каза той най-накрая.

— Другарю майор, няма смисъл да ви питам за МиГ-29, защото в Исландия вече няма нито един такъв самолет. Всички останали самолети от този тип се намират в Централна Европа, но ние няма да ходим там. Няма смисъл да ви питам за наземните отбранителни позиции в Исландия; вие сте летец и не знаете нищо за тях. Същото се отнася и за подводниците. Какво знаете за подводниците, а? Вие сте образован човек, майоре, помислете. Смятате ли, че разполагате с информация, от която имаме нужда? Съмнявам се. След време ще бъдете разменен за някой от нашите пленени офицери, но това е политически въпрос, който ще бъде решен от политическите ни

ръководители. Дотогава ще се отнасяме добре с вас. — Толанд направи пауза. „Говори, майоре...“

— Гладен съм — каза Чапаев след няколко секунди.

— Вечерята е след тридесет минути.

— И вие просто така ще ме изпратите у дома след...

— Ние нямаме трудови лагери и не убиваме пленниците си. Ако сме имали намерение да се държим зле с вас, защо тогава хирургът ни заши раната на крака ви и ви даде болкоуспокояващите лекарства?

— Къде са снимките, които носех със себе си?

— Почти забравих. — Толанд върна на руснака портфейла му. — Не е ли против устава да ги носите с вас?

— Нося си ги за късмет — отвърна Чапаев. Той извади черно-белите снимки на жена си и двете си близначки. „Пак ще се видим. Може да мине много време, но пак ще се видим.“

— Явно наистина са ви донесли късмет, другарю майор — ухили се Боб. — А тези са моите.

— Жена ви е твърде кльоцава, но вие също сте късметлия. — Чапаев млькна и очите му се насълзиха. Той премигна няколко пъти, за да отърси сълзите. — Искан ми се да си пийна едно — каза той.

— И на мен. На нашите кораби обаче употребата на алкохол е забранена. — Боб погледна снимките. — Дъщерите ви са красавици, майоре. Знаете ли, ние трябва да сме луди, за да оставяме семействата си сами.

— Трябва да изпълним дълга си — каза Чапаев.

Толанд махна ядосано с ръка.

— За всичко са виновни проклетите политици. Те ни казват да тръгваме — и ние тръгваме като идиоти! По дяволите, та ние дори не знаем защо започна проклетата война!

— Искате да кажете, че наистина не знаете?

„Бинго. Кодеин и съчувствие...“ Касетофонът в джоба на Толанд вече беше включен на запис.

ХУНЗЕН, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

— Ако продължа атаката, ще ни унищожат тук! — възрази Алексеев. — На фланга ми има две пълни дивизии и ми докладваха, че американските танкове са при Алфелд.

— Невъзможно! — отвърна ядосано Главком-запад.

— Докладва ми майор Сергетов. Той лично ги е видял да пристигат. Заповядах му да се яви в Стендал и да ви докладва лично.

— 26-та мотострелкова дивизия се приближава към Алфелд в момента. Ако там наистина има американци, нашите ще се справят с тях.

„Това е поделение от клас В — помисли си Алексеев. — Запасняци, които нямат достатъчно оборудване и практика.“

— Как върви преминаването на реката?

— Вече прехвърлихме два полка на другия бряг, а третият преминава сега. Въздушната активност на врага се засили — по дяволите! Имам вражески части в тила си!

— Връщай се в Стендал, Паша. Береговой поема командването при Хунзен. Нуждая се от теб тук.

„Освобождават ме от поста ми. Отнемат ми командването!“

— Слушам, другарю генерал — отговори Алексеев и изключи радиопредавателя. „Мога ли да оставя войските си толкова уязвими за контраатака? Мога ли да не предупредя командирите си?“ Алексеев стовари юмрук върху масата. — Извикайте генерал Береговой!

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Намираха се извън обсега на артилерийската поддръжка на НАТО, а за тази операция се бяха принудили да тръгнат без своите артилерийски единици. Макол насочи мерника си през мъглата и видя настъпващите руски формирования. Той прецени силата им на два полка. Това означаваше, че срещу него е започнала дивизионална атака по класическия модел „две нагоре, една назад“. „Хм. Не виждам зенитни установки в челните редици.“ Полковникът, който командваше американските части, започна да дава заповеди по командната връзка. Към зоната се бяха насочили натовски самолети.

Щурмовите хеликоптери „Апач“ изскочиха точно зад позициите на бронираните части. Те полетяха на юг, за да минат по фланга на напредващите руски подразделения, като непрекъснато подскачаха встрани и изстрелваха своите ракети „Хелфайър“ по водещия танков ешелон. Пилотите им търсеха ракетни установки, но не видяха такива. След тях дойдоха А-10. Грозните двумоторни самолети се спуснаха ниско над земята, необезпокоявани от зенитни ракети. Техните

въртящи се оръдия и касетъчни бомби продължиха работата на хеликоптерите.

— Вървят като глупаци, шефе — коментира мерачът.

— Може да са новобранци, Ууди.

— Аз лично нямам нищо против.

Американските бронетранспортъори в източния край на града също се включиха в боя със своите ракети. Водещите съветски танкове бяха разбити, преди още да бяха навлезли в обсега на американските танкове от другата страна на реката. Атаката започна да губи мощ. Руските танкове спряха, за да открият огън. Те пуснаха дим и започнаха да стрелят прикрити зад димния облак. Няколко заблудени снаряда паднаха близо до позицията на Макол, но те не бяха прицелени и не представляваха опасност. Атаката беше спряна на два километра от града.

— Карай на север — каза Алексеев по микрофона.

— Другарю генерал, ако тръгнем на север... — започна пилотът.

— Казах да караш на север! И стой в ниското — добави генералът.

Тежковъоръженият Ми-24 рязко намали височината на полета си. Червата на Алексеев се качиха в гърлото му, когато летецът се опита да си върне на генерала за това, че му беше дал тази толкова глупава и опасна заповед. Той седеше отзад, държеше се за колана и се навеждаше през лявата врата, за да види какво става под него. Пилотът знаеше какви опасности го дебнат тук и хеликоптерът непрестанно подскачаше рязко в различни посоки.

— Там! — извика Алексеев. — На десет часа. Виждам... американски или германски? Танкове на десет часа.

— Виждам и няколко подвижни ракетни установки, другарю генерал. Желаете ли да ги видите по-отблизо? — попита иронично летецът. Той свали хеликоптера си над един път през гората и го задържа само на два метра на настилката, където не можеше да бъде забелязан.

— Бяха поне един батальон — каза генералът.

— Бих казал дори повече — обади се пилотът. Той караше хеликоптера на пълна скорост, а очите му постоянно оглеждаха небето

за вражески самолети.

Генералът се вгледа в картата си. Наложил му се да седне и да си сложи колана, за да може да използва и двете си ръце.

— Господи, толкова на юг?

— Както ви казах — отговори пилотът, — те направиха пробив.

— Колко можете да се приближите до Алфелд?

— Зависи колко му се иска на другаря генерал да доживее до довечера. — Алексеев усети гнева и страха в гласа на летеца и си напомни, че капитанът, който управляваше хеликоптера, беше два пъти Герой на Съветския съюз заради смелостта, която беше показал на бойното поле.

— Приближете се докъдето смятате, че е безопасно, другарю капитан. Трябва лично да видя какво прави врагът.

— Слушам. Дръжете се, ще се раздрусаме здраво. — Хеликоптерът подскочи рязко нагоре, за да избегне един далекопровод, след което отново падна надолу като камък. Алексеев видя колко близо до земята летяха и се намръщи. — Вражески самолети над нас. Приличат ми на дяволския кръст... четири са и се насочват на запад.

Те прелетяха над... не, не беше път, а някаква затревена ивица, по която бяха преминали верижни машини. Тревата вече я нямаше. Генералът погледна картата си. Пътят водеше към Алфелд.

— Ще мина над Лайне и ще се приближа към Алфелд от изток. Така поне ще се намираме над нашите войски, ако се случи нещо — обяви пилотът. Миг по-късно хеликоптерът отново подскочи нагоре и се спусна надолу. Докато прелитаха край хребета, Алексеев забеляза няколко танка на него. Много танкове. Няколко линии на трасиращи куршуми се устремиха към хеликоптера, но не го достигнаха. — Там долу има доста танкове, другарю генерал. Бих казал, че са поне един полк. Танковата ремонтна работилница се намира на юг отгук — или по-скоро останките от нея. Мамка му! Вражески хеликоптери на юг!

Пилотът спря своя Ми-24 във въздуха и го завъртя. Една ракета въздух-въздух се отдели с рев от пилона си на крилото и хеликоптерът отново полетя. Пилотът го издигна рязко нагоре, след това надолу и генералът видя над главите им да преминава димна диря.

— Това беше на косъм.

— Улучихте ли го?

— Да не искате да спра, за да проверя? Какво е това? Преди го нямаше.

Хеликоптерът спря за малко. Алексеев видя горящи машини и тичащи войници, танковете бяха стари Т-55... това беше контраатаката, за която му бяха казали. Разбита. Една минута по-късно той видя бронирани машини, които се събираха, за да подновят щурма.

— Видях достатъчно. Връщаме се право в Стендал и то колкото се може по-бързо. — Генералът се облегна назад, разтвори картите си и се опита да формулира ясна картина на видяното. След половин час хеликоптерът намали скоростта си и се приземи.

— Прав беше, Паша — каза Главком-запад още щом Алексеев влезе в оперативната зала. Той държеше три разузнавателни снимки.

— Първата атака на 26-та мотострелкова беше напълно разбита на два километра пред вражеските линии. Когато прелетях оттам, те се прегрупираха за втора атака. Това е грешка — каза тихо Алексеев. — Ако искаме да си върнем тази позиция, трябва да нападнем след внимателна подготовка.

— Трябва да си върнем тези мостове възможно най-бързо.

— Добре. Кажете на Береговой да изпрати две от неговите подразделения на обратно на изток.

— Не можем да изоставим преминаването на Везер!

— Другарю генерал, или трябва да изтеглим тези части назад, или да оставим НАТО да ги унищожи там където са. Това е единствената ни възможност в момента.

— Не. Веднъж да си върнем Алфелд и ще можем да изпратим подкрепления. Това ще разбие контраатаката по фланга им и ще ни позволи да напреднем.

— С какво можем да настъпим срещу Алфелд?

— Три дивизии са тръгнали натам...

Алексеев погледна обозначенията на частите върху картата.

— Но те всичките са В формирования!

— Да. Трябваше да отклоня по-голямата част от Б частите си на север. НАТО започна контраатака и при Хамбург. Гореве главата, Паша, за фронта са тръгнали много В формирования.

„Страхотно. Всички тези стари, дебели, необучени запасници са тръгнали да се бият с калени в боя ветерани.“

— Изчакайте всичките три дивизии да заемат позиции. Прекарайте артилерията им пред тях, за да обстрелва позициите на НАТО. Какво става при Гронау?

— Там германците преминаха река Лайне, но ги задържахме. Натам също са тръгнали две дивизии.

Алексеев се приближи до голямата карта и потърси промените в тактическата ситуация, настъпили по време на отсъствието му. Бойните линии на север не бяха променени значително, а в момента младшите офицери нанасяха натовската контраатака по клина Алфелд-Рюле. При Гронау и Алфелд имаше поставени сини флагчета. Отбелязана беше и контраатаката при Хамбург.

„Изгубихме инициативата. Как да си я върнем?“

Съветската армия беше започнала войната с двадесет дивизии от клас А, базирани в Германия, като още десет бяха прехвърлени в началото и още много след това. Сега всички те се биеха, защото големите загуби бяха принудили командването да вкара и резервите в боя. Последната резерва от цялостни формирования се намираше край Рюле и ѝ предстоеше да бъде заклещена там. Береговой беше твърде добър войник, за да си позволи да наруши заповедите, въпреки че знаеше, че трябва да изтегли частите си преди да бъдат обградени.

— Трябва да спрем атаката. Ако продължим натиска, тези дивизии ще бъдат приклекчени между две реки.

— Атаката е политическа и военна необходимост — отвърна Главком-запад. — Ако продължим да настъпваме, НАТО ще трябва изтегли сили от тази атака, за да защитава Рур. Тогава ще атакуваме ние.

Алексеев не настоя. Мисълта, която се появи в съзнанието му, имаше ефекта на студен повей върху гола кожа. „Провалихме ли се?“

„индипендънс“

— Господин адмирал, трябва ми един човек от амфибийните части на Морската пехота.

— Кой?

— Чък Лоу, той е полкови командир. Преди да поеме полка си, работехме заедно в разузнавателния отдел на CINCLANT.

— Защо не...

— Той е добър, господин адмирал, много е добър в работата си.

— Наистина ли мислиш, че информацията е толкова важна? — попита Джейкобсен.

— Тъй вярно, сър, но ми трябва и друго мнение. Чък е най-добрият, който може да се намери тук.

Джейкобсен вдигна телефона си.

— Свържете ме с генерал Емерсън, бързо... Били? Скот. При теб има ли някой си полковник Чък Лоу? Къде? Добре, един от моите разузнавачи трябва да се види с него незабавно... достатъчно важно е, Били. Много добре, той тръгва след десет минути. — Адмиралът затвори телефона. — Направи ли копие от записа?

— Да, сър. Това е едно от копията. Оригиналът е заключен в сейфа.

— Един хеликоптер ще те чака.

Полетът до Стиккисхолмур продължи един час. Оттам един хеликоптер на Морската пехота отведе Боб на югоизток. Той намери Чък Лоу надвесен над някакви карти в една палатка.

— Доста добре се оправяш. Чух за „Нимиц“, Боб. Радвам се, че си отгървал кожата. Какво има?

— Искам да чуеш този запис. Ще ти отнеме около двадесет минути. — Толанд обясни кой беше съветският офицер и подаде на Чък един уокмен и слушалки. Двамата офицери излязоха от палатката и отидоха до едно място, където щяха да бъдат относително необезпокоявани. Лоу на два пъти преви лентата, за да прослуша отново част от записа.

— Мамицата му — каза тихо той, когато свърши.

— Той си мислеше, че вече знаем.

Полковник Лоу спря и вдигна един камък. Той го претегли на ръка и го хвърли с всичка сила.

— Че защо не? Ние предполагаме, че в КГБ работят кадърни хора, така че защо те трябва да предполагат, че при нас не е така! Ние сме имали тази информация през цялото време... и не сме я видели! — Гласът му беше изпълнен с удивление и отвращение. — Сигурен ли си, че не е някаква измислица?

— Когато го измъкнахме от водата, той беше срязал крака си зле. Докторите го зашиха и му дадоха болкоуспокояващи. Спипах го, когато

беше още слаб от загубата на кръв и доста натъпкан с кодеин. Не е ли малко трудничко да лъжеш, когато си пиан? Нуждая се от твоето мнение, Чък.

— Да не се опитваш да ме върнеш в разузнаването, Боб? — Лоу се усмихна за кратко. — Информацията се връзва със събитията, Боб. Трябва да изпратиш този запис нагоре, и то бързо.

— Мисля, че трябва да го предам на SACEUR.

— Не мога просто да се обадя и да ти уговоря среща, Боб.

— Мога да го уредя чрез COMEASTLANT. Оригиналът заминава за Вашингтон. ЦРУ вероятно ще поиска да го прекара през машина за гласов анализ. Само че аз гледах този човек в очите, докато той говореше, Чък.

— Съгласен съм. Информацията трябва да бъде предадена на върховното командване възможно най-бързо... а SACEUR ще има най-голяма полза от нея.

— Благодаря, полковник. Как да повикам хеликоптера?

— Аз ще го уредя. Между другото, добре дошъл в Исландия.

— Как върви? — Двата се върнаха в палатката.

— Изправени сме срещу добри войници, но те имат голям проблем с отбраната, а ние разполагаме с достатъчно огнева мощ. Хванали сме ги за задниците! — Полковникът млъкна за малко. — Добра работа, сухоземен плъх такъв.

След два часа Толанд беше на борда на един самолет, който трябваше да го закара до летище Хийтроу.

МОСКВА, РСФСР

Информацията на оперативката беше представена от маршал Фьодор Борисович Бухарин. Предишния ден КГБ беше арестувало маршалите Савирин и Рожков — ход, който даваше на Сергетов повече информация, отколкото щеше да получи на оперативката.

— Атаката на запад от Алфелд беше спряна поради лошо планиране и изпълнение от страна на Главком-запад. Трябва да си върнем инициативата. За щастие, ние разполагаме с необходимите войски и нищо не може да промени факта, че НАТО понася огромни загуби. Предлагам да бъде сменено ръководството в щаба на Западния военен театър и...

— Чакайте. Искам да кажа нещо — прекъсна го Сергетов.

— Говорете, Михаил Едуардович — каза министърът на отбраната, без да прикрива раздразнението си.

— Маршал Бухарин, целият щаб ли ни предлагате да сменим? — „Практическите последствия за сменените офицери не бяха обявени — помисли си Сергетов — но те и без това са ясни на всички.“ — Синът ми е прикрепен към щаба на заместник-командващия на Западния военен театър генерал Алексеев. Това е същият онзи генерал, който осъществи пробива при Алфелд, както и този при Рюле! Той вече е раняван два пъти и хеликоптерът му е бил свалян от вражески изстребители — след което той е отклонил един камион и се е придвижил до фронта, за да поведе още една успешна атака. Той е единственият ни генерал, за когото знам, че е успял да постигне нещо, а вие искате да го замените с човек, който си няма никаква представа от ситуацията! Що за лудост е това? — попита ядосано той. Министърът на отбраната се наведе напред.

— Само защото синът ви е негов щабен офицер...

Лицето на Сергетов почервения.

— „Само защото синът ми“ ли казвате? Моят син е на фронта и служи на държавата. Той беше ранен и се размина на косъм от смъртта, когато падна с хеликоптера на генерала. Кой друг край тази маса може да се похвали с това, другари? Къде са вашите синове? — Той гневно стовари юмрук върху масата. Сергетов завърши с тих глас, насочвайки упрека към колегите си там, където знаеше, че най-много ще ги заболи. — Къде са комунистите в тази стая?

За кратко в стаята настъпи гробна тишина. Сергетов знаеше, че в този момент или беше сложил края на политическата си кариера, или беше увеличил неимоверно шансовете си за успешното ѝ продължаване. Съдбата му щеше да бъде решена от човека, който заговореше сега.

— По време на Великата отечествена война — каза Пьотр Бромковский с достойнството на старец — членовете на Политбюро живееха на фронта. Много от тях загубиха синовете си. Дори и другарят Сталин даде синовете си на държавата и те служиха заедно със синовете на обикновените работници и селяни. Михаил Едуардович говори добре. Бихте ли ни дали оценката си за генерал Алексеев, другарю маршал? Прав ли е другарят Сергетов?

Бухарин беше притеснен.

— Алексеев е един млад, умен офицер, който наистина се справи доста добре със задълженията си на сегашната си длъжност.

— Но вие желаете да го замените с някой от своите хора? — Бромковский не дочака отговора на маршала. — Удивително е колко бързо забравяме научените уроци. Ние забравяме, че е необходимо всички съветски граждани заедно да споделят бремето, но си спомняме грешките, направени през 1941 година, когато бяха арестувани добри офицери заради грешките на техните началници и бяха заменени с политически подлоги, които можеха да докарат родината до катастрофа! Ако Алексеев е един млад, умен офицер, който си разбира от работата, защо тогава да го сменяме?

— Може би сме прибързали малко — призна министърът на отбраната, който забеляза колко драматично се променя настроението около масата. „Ще ти го върна, Михаил Едуардович. Ако толкова много искаш да се съюзяваш с най-стария член на Политбюро, добре. Той няма да живее вечно. Нито пък ти.“

— Значи е решено — каза Генсекът. — А сега, Бухарин, какво е положението в Исландия?

— Получихме доклад, че на острова са слезли вражески войски, но ние незабавно нападнахме флотилията на НАТО. В момента чакаме оценката на загубите, които сме й нанесли. Ще трябва да изчакаме данните от спътниковото разузнаване, преди да можем да твърдим нещо със сигурност. — Бухарин знаеше точно какви бяха съветските загуби и не смяташе да ги разкрива, преди да бъде в състояние да докладва за положителни резултати от нападението.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Офицерите от КГБ пристигнаха малко след като се беше стъмнило, облечени в бойни униформи. Алексеев работеше върху дислоцирането на новопристигналите дивизии от клас В и не видя кога бяха влезли в кабинета на Главком-запад. Пет минути по-късно го извикаха.

— Другарю генерал Алексеев, отсега сте главнокомандващ на Западния театър на бойните действия — каза началникът му. — Желая ви успех.

Алексеев усети косата му да настръхва от гласа на генерала. От двете страни на вече бившия му началник стояха двама полковници от

КГБ, облечени в стандартната бойна униформа на КГБ — камуфлажни дрехи по модел от клас А с буквите ГВ, изписани върху пагоните. Това беше институционална форма на арогантност, която подхождаше на КГБ също толкова, колкото и изражението върху лицата на полковниците.

„Какво трябва да кажа? Какво трябва да направя? Той ми е приятел.“

Бившият главнокомандващ Западния театър на бойните действия го каза заради него: „Сбогом, Паша.“

Полковниците изведоха генерала. Алексеев го гледаше как се отдалечава и спира до вратата. Преди да продължи да върви, той се обърна и Алексеев видя изписания на лицето му безнадежден фатализъм. Последното, което видя, беше пистолетният кобур на генерала, чийто кожен капак висеше върху празния калъф. Той се обърна и видя на бюрото телекса, който потвърждаваше назначаването му на новата длъжност. В телекса пишеше, че партията, Политбюро и народът му имат пълно доверие. Алексеев смачка телекса и го хвърли срещу стената. Само преди няколко седмици той беше видял същите тези думи, написани на същия формуляр. Получателят на това съобщение за доверие сега се намираще в автомобил, който го откарваше на изток.

„Колко време ми остава?“ — Алексеев извика свързочния си офицер.

— Намерете генерал Береговой!

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

SACEUR си позволи да хапне. От началото на войната той беше отслабнал с пет килограма, като се беше хранил само с кафе, сандвичи и стомашни киселини. Генералът си мислеше, че Александър Велики беше командвал армии като юноша и може би точно затова се беше справил толкова добре.

Всичко вървеше според плана. Танковете бяха при Алфелд. Германците бяха завзели Гронау и Брюген и освен ако Иван не реагираше много бързо, дивизиите му на река Везер щяха да бъдат изненадани много неприятно. Вратата на кабинета му се отвори. Влезе германският началник на разузнаването на SACEUR.

— Извинете, хер генерал, отвън ви чака един офицер от флотското разузнаване.

— Важно ли е, Йоахим?

— *Ja*.

SACEUR погледна към чинията си.

— Да влезе.

Генералът не беше впечатлен. Офицерът беше облечен в ежедневната флотска униформа и човек трябваше да има доста набито око, за да различи къде са били ръбовете ѝ.

— Господин генерал, аз съм командир Боб Толанд. Допреди няколко часа бях в разузнавателния екип на Атлантическия ударен флот...

— Как върви кампанията в Исландия?

— Въздушната атака срещу флотилията беше разбита, сър. Все още не сме решили проблема си с подводниците, но Морската пехота е на брега и настъпва. Мисля, че ще спечелим това сражение, господин генерал.

— Е, колкото повече подводници изпратят руснаците срещу самолетоносачите, толкова по-малко подводници ще могат да изпращат срещу моите конвои.

„Това е един начин за представяне на нещата“ — помисли си Толанд.

— Господин адмирал, ние заловихме един руски летец-изстребител. Той е от високопоставено семейство и аз го разпитах. Това е касетата със записа на разпита. Мисля, че вече знаем защо започна тази война.

— Йоахим, провери ли данните му?

— Не, сър. Той вече е информирал COMEASTLANT и адмирал Бийти искаше данните да бъдат предадени направо на вас.

SACEUR присви очи.

— Да го чуем, синко.

— Нефт.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

НЕПЛАНОВИ ЦЕЛИ

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

От записа бяха направени три копия. Едното беше дадено на разузнавателния екип на SACEUR за проверка на превода. Второто беше предадено за електронен анализ на френските разузнавателни служби. Третото беше анализирано от белгийски психиатър, който говореше свободно руски. Докато се вършеше цялата тази работа, половината от разузнавачите на НАТО осъвременяваха информацията си за съветското потребление на нефтопродукти. ЦРУ и другите национални разузнавателни служби започнаха трескаво разследване на производството и потреблението на нефт в Съветския съюз. Толанд предвиди резултата много преди той да бъде оповестен официално: *недостатъчно данни*. Възможните заключения варираха между това, че руснаците разполагат с достатъчно петрол за няколко месеца, до това, че запасите им са почти изчерпани!

SACEUR не бързаше да приеме данните такива, каквито му бяха представени. Разпитите на военнопленници бяха дали безценна информация на неговите разузнавачи, но по-голямата част от нея беше фалшива или противоречива. Тъй като тиловите продоволствени офицери се движеха зад бойните части, много малко от тях биваха пленявани. Първите, които приеха историята, бяха ВВС. Те знаеха, че вражеските запаси от гориво са по-малки от очакваното. Вместо да организират Един Голям Склад, както обикновено се правеше в съветското общество (и след взривяването на Големия Склад край Битбург), руснаците бяха организирали няколко малки, поемайки с това риска от засилени въздушни атаки и необходимостта от по-големи мерки за сигурност. Въздушните удари на НАТО в тила на врага бяха насочени преди всичко срещу летища, складове за муниции, транспортни възли и приближаващите към фронта танкови колони... по-примамливи цели от малките складове за гориво, които, освен

всичко друго, бяха и по-трудни за откриване. Сигнатурите на движението по пътищата, свързвани с големите складове за гориво, обикновено показваха стотици влизащи и излизащи камиони. При малките складове броят на обслужващите камиони не беше толкова голям, което затрудняваше локализирането им от радарните самолети за търсене на наземни цели. Всички тези фактори бяха наклонили везните към избор на други цели.

След петнадесетминутен разговор с началника на Въздушните сили SACEUR промени всичко това.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Не мога да направя и двете неща — прошепна Алексеев сам на себе си. Той беше прекарал последните дванадесет часа, опитвайки се да намери изход, но такъв нямаше. Истинско чудо беше, че най-после сам беше командващ, а не просто подчинен. Сега той беше отговорен за успеха или неуспеха. Всяка грешка беше негова грешка. Всеки неуспех беше негов неуспех. От тази гледна точка, да бъде просто подчинен беше много по-удобно. Подобно на своя предшественик, Алексеев трябваше да изпълнява заповедите си, въпреки че тези заповеди бяха неизпълними. Трябваше да задържи клина и да продължи настъплението. Разполагаше с ресурси да осъществи едното, но не и двете едновременно. „Заповядва ви се да настъпите на североизток от река Везер, като отрежете силите по десния фланг на настъпващите части и проправите пътя за решителна атака в долината Рур.“ Онзи, който беше издал тези заповеди, или не знаеше, или пък не му пукаше, че това е невъзможно.

Но НАТО знаеше. Техните самолети бяха разбили конвоите по всички пътища между Рюле и Алфелд. Двете танкови дивизии клас Б, които пазеха северния фланг на Береговой, бяха изненадани и смазани. Вероятно две танкови дивизии се криеха в горите на север от Рюле, но досега не бяха атакували Береговой. Вместо това тяхното бездействие го предизвикваше да прекоси реката и да контраатакува на север.

Алексеев си спомни един много важен урок от Академията „Фрунзе“: офанзивата при Харков през 1942 година. Германците бяха позволили на силите на настъпващата Червена армия да проникнат дълбоко навътре, след което ги бяха заобиколили и смазали. „Върховното командване (тоест Сталин) не обърнало внимание на

обективните реалности на ситуацията (като по този начин нарушило Втория закон на въоръжения бой), вместо това се концентрирало върху субективните данни за очевидния прогрес, които за съжаление се оказали неверни“ — беше заключено в края на урока. Генералът се зачуди дали това сражение нямаше да се превърне в урок, който щеше да бъде изучаван от бъдещите випуски капитани и майори, които след това щяха да напишат отговорите на изпитните въпроси в сини тетрадки, посочвайки какъв задник е бил генерал-полковник Павел Леонидович Алексеев!

Той имаше възможност да изтегли войските си... и така да се признае за победен, след което вероятно щеше да бъде разстрелян и щеше да бъде споменаван — ако не го забравеха — като предател на Родината. Всичко си пасваше толкова добре. След като беше изпратил толкова много младежи под вражеския огън, сега той също беше изправен пред смъртта, само че тя щеше да дойде от друга посока.

— Майор Сергетов, искам да се върнете в Москва и да им кажете лично какво смятам да направя. Ще взема една дивизия от Береговой и ще я прехвърля на изток, за да отворя отново пътя при Алфелд. Атаката срещу Алфелд ще бъде от две страни и след като завърши успешно, ние ще можем да продължим прехвърлянето на другия бряг на Везер, без да се страхуваме, че ще бъдем заобиколени.

— Майсторски компромис — каза с надежда майорът.

„Точно това исках да чуя!“

БИТБУРГ, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Бяха останали само дванадесет фризбита. На два пъти те бяха изтегляни за кратко от бойните операции, за да се определи нова тактика, намаляваща опасностите, пред които бяха изправени, и майор Елингтън трябваше да признае, че това беше дало определени резултати. Някои от съветските противосамолетни системи бяха показали, че притежават неподозирани досега способности, но половината от загубите на самолети си оставаха необясними. Дали се дължаха на инцидентите, които съпътстваха пилотирането на тежко натоварени самолети на минимална височина, или просто законът за вероятностите действаше еднакво при всички? Един пилот можеше да сметне, че 1 процент шанс да бъде свален по време на дадена мисия е

приемлив риск, след което да осъзнае, че петдесет такива мисии вдигаха този шанс на 40 процента.

Екипажите от ескадрилата му бяха необичайно тихи. Елитната ескадрила от невидими самолети беше едно сплотено семейство от мъже, една трета от които бяха загинали. Професионализмът, който позволяваше на останалите да забравят за това и да се наплачат, когато останат сами, си имаше граници. Ефективността на мисиите беше намалала. Но независимо от изискванията на бойното сражение, Елингтън знаеше, че мястото на чувствата в голямата военна схема на нещата се намираще под нуждата да бъдат поразени целите.

Той издигна самолета си над настилката и зави на изток. Тази вечер беше сам и не носеше никакви оръжия, освен ракети „Сайдуиндър“ и противорадарни ракети за самозащита. Неговият F-19A беше натоварен с резервоари за гориво, вместо с бомби. Дюк избра първоначална височина на полета три хиляди фута и провери показанията на бордовите уреди, като направи малка корекция в баланса на самолета, преди бавно да слезе на петстотин фута. Това беше височината, на която той прелетя над река Везер.

— Забелязвам раздвижване по земята, Дюк — докладва Айсли.
— Прилича ми на колона танкове и бронетранспортъри, която се движи на североизток по магистрала 64.

— Докладвай в базата. — Всичко, което се движеше в този сектор, беше цел. Една минута по-късно самолетът прелетя над Лайне северно от Алфелд. Двамата офицери видяха отблясъците на артилерийски огън в далечината и Елингтън зави рязко наляво, за да остане извън обсега на оръдията. На никой летищ по траекторията си 152-мм снаряд не му пукаше дали фризбито е невидимо за радарите или не.

„Това трябваше да бъде по-безопасно от ударна мисия“ — каза си Елингтън. Те продължиха да летят на изток, на две мили от второкласния път, който Айсли наблюдаваше непрекъснато с монтираната на носа телевизионна камера. Системата за предупреждение се включи, когато засече радарите на зенитно-ракетни установки, които прочесваха небето в търсене на вражески самолети.

— Танкове — каза тихо той. — Много.

— Движат ли се?

— Не мисля. Изглежда, че стоят наредени до дърветата край пътя. Чакай — предупреждение за пуск на зенитна ракета! Ракета на три часа!

Елингтън натисна лоста за управление надолу и наляво. В рамките на няколко секунди трябваше да го спусне рязко надолу, след което да обърне глава, за да види приближаващата ракета, а после отново да погледне напред, за да не заоре носа на струващия петдесет милиона самолет в калта. Единственото, което успя да забележи, беше жълто-бялата огнена опашка на ракетата, която се насочваше към него. Той изравни самолета и незабавно зави рязко надясно. На задната седалка Айсли не изпускате ракетата от погледа си.

— Отклонява се, Дюк — да! — Ракетата изравни над дърветата зад фризбито, след което се спусна надолу и се взриви в гората. — Според уредите е била SA-6. Търсещият радар е на един часа и е много близо.

— Добре — каза Елингтън. Той активира една противорадарна ракета „Сайдарм“ и я изстреля срещу радарния предавател от разстояние четири мили. Руснаците не я забелязаха навреме. Елингтън видя взрива. „На ти, Дарт Вейдър!“

— Мисля, че беше прав в предположението си за начина, по който успяват да ни свалят, Дюк.

— Да. — Фризбито беше конструирано да се справя с въздушнопреносимите радари. Наземните радари за въздушен поиск имаха много по-голям шанс да открият невидимия самолет. Те можеха да намалят шансовете им, като летяха ниско над земята, но това намаляваше видимостта им. Той се обърна, за да хвърли още един поглед на танковете. — Колко мислиш, че бяха, Дон?

— Много, повече от сто.

— Докладвай. — Елингтън отново зави на север, а майор Айсли се свърза с базата, за да докладва за видяното. След броени минути няколко германски фантома щяха да посетят сборния пункт на танковете. Наличието на толкова много танкове, стоящи на едно място, вероятно означаваше, че там има пункт за зареждане с гориво. Цистерните с гориво или вече бяха пристигнали, или бяха на път. Сега цистерните бяха основни цели за него, което го беше изненадало след всичките тези седмици на нападения над продоволствени складове и движещи се колони... „Какво е това?“

— Камioni право напред! — Дюк гледаше изображението на екрана върху предното си стъкло. Дълга колона от... цистерни, които се движеха бързо на малка дистанция един от друг и със затъмнени фарове. Той направи нов завои и насочи изстребителя си на две мили от пътя. Инфрачервената картина на Айсли показваше топлинното излъчване на двигателите и ауспусите, които бяха по-горещи от хладния нощен въздух. На фона на обградения от дървета път камионите приличаха на процесия от призраци.

— Преброих около петдесет, Дюк. Тръгнаха са към онези танкове.

„Двадесет хиляди литра в камион — сметна наум Елингтън. — Двеста и петдесет хиляди литра дизелово гориво... достатъчни за напълването на резервоарите на танковете на цели две съветски дивизии.“ Айсли съобщи в базата за забелязаната колона.

— „Сянка Три“ — отговори диспечерът от един AWACS. — Изпратили сме осем „птички“. Време на пристигане след четири минути. Останете там и ми дайте оценка.

Елингтън не потвърди приемането на съобщението. Той снижи самолета си до върховете на дърветата, като се питаше до колко ли дървета стояха съветски войници с ръчни ракетомети SA-7.

Откакто беше лелял над Виетнам, беше изминало много време; много време беше изминало и от първия път, когато беше осъзнал, че независимо от всичките му умения дългата ръка на случайността можеше да го достигне в небето и да сложи край на живота му. Годишите на полети в мирно време бяха притъпили тази мисъл — Елингтън никога не беше си и помислял, че може да загине при катастрофа. Но един човек със SA-7 можеше да го свали, а той не знаеше кога щеше да прелети над някой такъв... „Спри да си мислиш за това, Дюк.“

От изток се появиха самолети „Торнадо“ на Кралските военновъздушни сили. Водещият самолет хвърли касетъчните си бомби пред колоната, а останалите минаха под остър ъгъл над пътя и засипаха конвоя с касетъчни мунициии. Стълбове горящо гориво се издигнаха към небето от взривените камиони: Елингтън забележа силуетите на два изстребител-бомбардировача да се открояват на фона на оранжевите пламъци, докато завиват на запад към базата си. Нафтата се разля от двете страни на пътя и той видя как здравите

камиони спират и завиват назад, опитвайки се отчаяно да избягат от пламъците. Някои бяха изоставени от шофьорите си. Други минаха встрани от огъня и се опитаха да продължат на юг. Много малко от тях успяха. Повечето бяха твърде тежки и заседнаха в меката пръст.

— Кажи им, че унищожиха около половината. Не е зле.

Една минута по-късно фризбито получи заповед отново да се отправи на север.

Радарните сигнали от самолетите за наземно търсене бяха предадени към Брюксел, където нанесоха пътя на конвоя с гориво върху картата. Един компютър беше програмиран да изпълнява функциите на видеокасетофон и проследи движението на конвоя до отправната му точка. Осем щурмови самолета незабавно се отправиха към указаната гора. Фризбито пристигна там преди тях.

— Виждам радари на зенитни батареи, Дюк — каза Айсли. — Според мен са една батарея SA-6 и една SA-11. За тях това място трябва да е много важно.

— И още сто малки копеленца с ръчни зенитни ракети — добави Елингтън. — Кога започва ударът?

— След четири минути.

„Две батареи зенитни ракети са лоша новина за щурмовите самолети.“

— Хайде да намалим малко съотношението на силите.

Айсли избра прицелно-търсещия радар на батареята SA-11. Елингтън се насочи към него със скорост четиристотин възела, като летеше над някакъв път, за да остане под дърветата. Втора ракета „Сайдарм“ се отдели от пилоната си и се устреми към предавателя. В същия момент по фризбито бяха изстреляни две ракети. Дюк мина на максимална мощност и зави рязко на изток, пускайки зад себе си диполни отражатели и трасьори. Едната ракета тръгна след диполните отражатели и се взриви в тях. Другата захвана слабия радарен сигнал от американския самолет и не се остави да бъде заблудена. Елингтън вдигна самолета си нагоре, след което направи завой при максимално претоварване с надеждата, че ще излъже ракетата. Тя обаче се оказа

твърде бърза и се взриви на сто фута зад фризбито. Двамата офицери катапултираха от разпадащия се самолет секунда по-късно и парашутите им се отвориха едва на сто фута над земята.

Елингтън се приземи в края на една полянка. Той бързо се освободи от парашута и активира аварийния си радиопредавател, след което извади револвера си. Дюк забеляза, че парашутът на Айсли виси от едно дърво, и се затича натам.

— Шибани дървета! — каза майорът. Краката му висяха над земята. Елингтън се качи на дървото и го освободи от парашута му. Лицето на майора кървеше.

От север се чу тътенът на експлозии.

— Улучили са го! — каза Дюк.

— Да, но кой улучи нас? — отвърна Айсли. — Гърбът ме боли.

— Можеш ли да се движиш, Дон?

— Да, по дяволите!

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Разпръсването на складовете за гориво на множество малки депа беше намалило атаките срещу тях до нула. Породеното от този факт усещане за сигурност беше продължило цял месец. Нападенията срещу танковите колони и складовете за муниции бяха сериозни, но руснаците разполагаха с достатъчно запаси и от двете. Горивото беше нещо друго.

— Другарю генерал, НАТО промени модела на въздушните си атаки.

Алексеев се обърна към началника на въздушното си разузнаване, за да го изслуша. След пет минути се появи и началникът на продоволствието.

— Какво е положението?

— Като цяло загубихме около десет процента от запасите си за фронта. В района на Алфелд са цели тридесет процента.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се генералът, чиито дивизии трябваше да нападнат Алфелд след пет часа.

— Нямам гориво! Конвоят цистерни беше нападнат и унищожен на двадесет километра оттук.

— Можете ли да атакувате с наличното? — попита Алексеев.

— Да, но изобщо няма да мога да маневрирам!

— Трябва да атакувате с наличното.

— Но...

— Четири дивизии съветски войници ще бъдат избити, ако не им помогнете. Атаката ще започне по план! — Алексеев затвори телефона. И Береговой нямаше много гориво. Резервоарите на един танк събираха гориво, което му позволяваше да измине триста километра по права линия, но танковете почти никога не се движеха по права линия, а освен това и екипажите пренебрегваха заповедите и оставяха двигателите включени дори когато стояха на едно място. При внезапна въздушна атака времето, необходимо за включването на дизеловите двигатели на танковете им, можеше да се окаже фатално. Береговой се беше принудил да даде целия си резерв от гориво на тръгналите на изток танкове, за да могат те да нападнат Алфелд заедно с тръгналите на запад В формирования. Двете дивизии на левия бряг на река Везер бяха на практика обездвижени. Алексеев залагаше офанзивата на способността си да възстанови маршрутите за доставки. Той каза на началника на продоволствието си да осигури още гориво. Дори ако атаката се окажеше успешна, той пак щеше да има нужда от гориво.

МОСКВА, РСФСР

Промяната беше направо смешна: от Стендал до Москва се стигаше само за два часа с реактивен самолет — от войната при мира, от опасността при безопасността. Шофьорът на баща му го посрещна на военното летище и незабавно го откара в официалната дача на министъра в брезовите гори извън столицата. Той влезе в предната стая и видя, че при баща му има някакъв непознат мъж.

— Значи това е известният Иван Михайлович Сергетов, майор от Съветската армия.

— Извинете, другарю, но не мисля, че сме се срещали някога.

— Ваня, това е Борис Косов.

Лицето на младия офицер издаде част от емоциите, които го обхванаха при представянето му на директора на КГБ. Той се облегна назад в стола си и се вгледа в мъжа, който беше дал заповедта за бомбения атентат в Кремъл — след като беше уредил присъствието на деца там. Беше два часът сутринта. За да запазят тази среща в тайна, на пътя пред дачата патрулираха войници на КГБ, които бяха верни на

Косов — за които се предполагаше, че са верни, поправи се мислено министър Сергетов.

— Иван Михайлович — каза сърдечно Косов. — Каква е вашата оценка за положението на фронта?

Младият офицер потисна желанието си да погледне към баща си, за да се посъветва с него.

— Успехът или неуспехът на операцията зависи от баланса на силите. Не забравяйте, че аз съм младши офицер и нямам опита, въз основа на който да дам надеждна оценка. Но моето лично мнение е, че сега кампанията може да се обърне в полза на всяка от воюващите страни. Живата сила на НАТО е малка, но наскоро съюзниците получиха голяма доставка на оборудване и запаси.

— Която ще им стигне за около две седмици.

— Вероятно за по-малко — каза Сергетов младши. — Едно от нещата, които научихме на фронта, е, че запасите се изразходват по-бързо от очакваното. Горивото, боеприпасите, всичко сякаш се изпарява. Затова нашите приятели от флота трябва да продължат да нападат конвоите.

— Нашата способност да правим това беше намалена сериозно — отговори Косов. — Не очаквам... истината е, че ВМФ беше победен. Исландия скоро ще бъде отново в ръцете на НАТО.

— Но Бухарин не каза нищо за това! — възрази министърът.

— Той не ни каза и че почти всички самолети с голям радиус на действие на Северния флот са унищожени, но това е факт. Този глупак си мисли, че може да ми попречи да разбера това! В момента американците имат цяла дивизия в Исландия и флотът им ѝ осигурява масирана поддръжка. Освен ако нашите подводници не успеят да сразят флотилията им — не забравяйте, че докато са там, те няма да могат да нападат конвои — ние ще загубим Исландия до една седмица. Това ще направи безполезна стратегията на нашия военноморски флот за изолиране на Европа. Какво ще стане, ако НАТО си възвърне способността да си осигурява доставки?

Иван Сергетов се размърда нервно в стола си. Той разбираше накъде отива разговорът.

— Тогава вероятно ще загубим войната.

— Вероятно ли? — изсумтя пренебрежително Косов. — Тогава ще бъдем обречени. Ще сме изгубили войната с НАТО, все още ще

разполагаме само с малка част от необходимото за енергетиката ни гориво, а въоръжените ни сили ще представляват бледа сянка на онова, което бяха преди войната. И какво ще направи тогава Политбюро?

— Но ако офанзивата при Алфелд се окаже успешна... — И двамата членове на Политбюро не обърнаха внимание на тази забележка.

— Какво става с тайните преговори с германците в Индия? — поинтересува се министър Сергетов.

— О, вие сте забелязали, че външният министър замаза този въпрос? — Косов се усмихна лукаво. Този човек беше конспиратор по рождение. — Те не отстъпиха и на йота от позициите си. В най-добрия случай преговорите са били осигуровка в случай на колапс на силите на НАТО. От друга страна, всичко може да е било някакъв трик още от самото начало. Не сме сигурни. — Шефът на КГБ си наля чаша минерална вода. — Политбюро ще се срещне след осем часа. Аз няма да присъствам на срещата. Получих ангина вследствие от проблемите ми със сърцето.

— Значи вашият доклад ще бъде представен от Ларионов?

— Да. — Косов се ухили. — Горкият Йосиф. Той падна в капана на собствените си разузнавателни оценки. Той ще докладва, че нещата не се развиват съгласно плана, но все пак се развиват. Ще каже, че настоящата атака на НАТО е отчаян опит за възпиране на офанзивата при Алфелд, както и че все още е възможно да се постигне споразумение на преговорите с германците. Трябва да ви предупредя, майоре, че един от неговите хора е прикрепен към вашия щаб. Знаем името му, но не съм виждал изпратените от него сведения. Вероятно той е човекът, който е осигурил информацията, въз основа на която бившият ви командващ беше арестуван и на негово място беше назначен вашият генерал.

— Какво ще стане с него? — попита младежът.

— Това не е ваша работа — отвърна студено Косов. През последните тридесет и шест часа бяха арестувани седем висши офицери. Сега всички те се намираха в затвора Лефортово и Косов не можеше да промени съдбата им, дори и да искаше.

— Татко, трябва да знам какво е положението с горивото.

— Разполагаме само с минималните национални резерви. Вие разполагате с гориво за една седмица, което вече е доставено или се

транспортира в момента; за войските ни в Германия са заделени запаси за още една седмица, както и запаси за една седмица за армиите, които трябва да нахлуят в Персийския залив.

— Можете да кажете на командира си, че разполага с две седмици да спечели тази война — допълни Косов. — Ако се провали, това ще му струва живота. Ларионов ще хвърли вината за собствените си грешки върху армията. Вашият живот също ще бъде в опасност, младежо.

— Кой е шпионинът на КГБ в нашия щаб?

— Оперативният началник на театъра. Той беше вербуван преди доста години, но шефът му е човек на Ларионов. Не знам какво точно докладва той на началниците си.

— Генерал Алексеев е... технически погледнато, той нарушава заповедите, като изтегля едно подразделение от Везер и го изпраща на изток, за да освободи Алфелд.

— Тогава той наистина е в опасност и аз не мога да му помогна. — „Не и преди да ми предложи нещо в замяна.“

— Сега трябва да се върнеш на фронта, Ваня. Другарят Косов и аз имаме да обсъждаме други неща. — Сергетов прегърна сина си и го изпрати до вратата. Той остана там, докато червените светлини на габаритите на автомобила не изчезнаха зад брезите.

— Не ми харесва, че използвате сина ми по този начин!

— На кого другото можете да се доверите, Михаил Едуардович? Родината е изправена пред възможността да бъде унищожена, партийното ръководство е полудяло, а аз дори нямам пълен контрол върху КГБ. Не виждате ли: ние загубихме! Сега трябва да спасим онова, което можем.

— Но ние все още владеем вражеска територия...

— Онова, което беше вчера, няма значение. Това, което е днес, също няма значение. Единственото, което има значение, е какво ще стане след седмица. Какво ще предприеме нашият министър на отбраната, когато дори и на него му стане ясно, че сме се провалили? Мислили ли сте по този въпрос? Когато няколко отчаяни мъже осъзнаят, че са се провалили, и когато тези отчаяни мъже контролират ядрени оръжия — какво ще стане тогава?

„Какво ще стане тогава наистина?“ — запита се Сергетов. Той си зададе и още два въпроса. „Какво мога да направя аз, какво можем да

направим ние, за да променим това?“ След това министърът погледна Косов и му зададе втория си въпрос.

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Макол с изненада осъзна, че руснаците не реагираха много бързо. През нощта бяха проведени въздушни атаки и няколко жестоки артилерийски обстрела, но очакваното нападение по суша не беше реализирано. Това беше решителна грешка от страна на руснаците. Американците бяха получили още муниции и сега за първи път от няколко седмици разполагаха с пълен товар боеприпаси. Освен това една германска танкова бригада беше подсилила американските бронирани части, а Макол се беше научил да вярва на тези хора също толкова, колкото и на композитната броня на танка си. Отбранителните им позиции бяха разпределени в дълбочина на изток и на запад. Бронирани части, които идваха от север, вече можеха да осигуряват артилерийска поддръжка на Алфелд с далекобойните си оръдия. Инженерите бяха поправили съветските мостове на Лайне и скоро Макол щеше да придвижи танковете си на изток, за да подсили механизирани части, които пазеха развалините на някогашния Алфелд.

На Макол му се струваше странно, че преминава по съветски понтонен мост, струваше му се странно, че изобщо се движеше на изток! Танкистът му беше неспокоен, докато преминаваше по тясното, наглед крехко, съоръжение с пет мили в час. Когато минаха на отвъдния бряг, те се насочиха на север по реката и завиха край града. На небето бяха надвиснали плътни облаци, имаше мъгла и ръмеше леко. Видимостта беше спаднала на по-малко от хиляда ярда. Макол беше посрещнат от войници, които посочиха на танковете избраните за тях отбранителни позиции. Без да искат, руснаците им бяха оказали голяма помощ. С постоянните си усилия да запазят пътищата чисти, те бяха оставили на американците подредени купчини тухли и камъни с височина около два метра, които почти скриваха танковете. Лейтенантът слезе от танка си, за да провери позициите на останалите машини от взвода си, след което отиде при командира на пехотната рота, на която беше разпределен да помага. В покрайнините на Алфелд се бяха окопали дълбоко два пехотни батальона, подсилени от един танков ескадрон. Макол чу свистенето на снаряди над главата си — от

новия модел, който пръскаше мини по скритото в мъглата бойно поле пред лейтенанта. Докато се качваше на танка си, свистенето се промени. Този път снарядите бяха руски.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Твърде много се бавят — изръмжа Алексеев на оперативния си офицер.

— Това са три дивизии и те вече са на път.

— Но колко подкрепления пристигнаха?

Оперативният офицер беше предупредил генерала, че не трябва да се опитва да координира атака на два фронта, но шефът му беше останал непреклонен и се придържаеше стриктно към плана. Танковата дивизия клас А на Береговой вече беше заела позиции за атака от запад, докато трите В формирования трябваше да ударят от изток. Танковите части не разполагаха с артилерия — те трябваше да се движат твърде бързо и тя само щеше да им пречи, — но генералът смяташе, че сами по себе си триста танка и шестстотин бронетранспортъора бяха впечатляваща сила... но срещу какво бяха изправени те и колко бронирани машини вече бяха унищожени или повредени при въздушните атаки на противника?

Сергетов се върна с измачкана от пътуването униформа.

— Как беше Москва? — попита го Алексеев.

— Тъмна, другарю генерал. Как мина атаката?

— Едва сега започва.

— О? — Майорът се изненада от забавянето. Той се вгледа в оперативния офицер на театъра, който се беше надвесил над една карта и се мръщеше, докато картографите се подготвяха да отбелязват развитието на атаката.

— Имам съобщение от Върховното командване за вас, другарю генерал. — Сергетов подаде на шефа си един официален формуляр. Алексеев го погледна набързо и спря да чете. Пръстите му стиснаха здраво хартията, но той бързо се овладя.

— Да влезем в кабинета ми. — Генералът не каза нищо повече, преди вратата да се затвори зад гърба му. — Сигурен ли сте в това?

— Чух го лично от директор Косов.

Алексеев седна на ръба на бюрото си. Той запали една клечка и изгори формуляра, оставяйки огъня да мине по цялата хартия и да

достигне чак до пръстите му, преди да дръпне ръката си.

— Този мръсник! — „Информатор в собствения ми щаб!“ — Какво друго?

Сергетов му предаде останалата информация, която беше научил. Генералът не каза нищо в продължение на минута, докато мислено изчисляваше нуждите си от гориво спрямо резервите.

— Ако днешната атака се окаже неуспешна... ние ще сме... — Той се обърна, защото не искаше и не можеше да произнесе думата. „Не съм се обучавал цял живот, за да се проваля!“ Той си спомни първата си забележка за кампанията срещу НАТО. „Казах им, че трябва да нападнем веднага. Казах им, че се нуждаем от стратегическа изненада и че ще ни бъде трудно да я постигнем, ако изчакаме толкова дълго. Казах им, че ще трябва да затворим Северния Атлантик, за да не позволим на НАТО да транспортира доставки за въоръжените си сили. Така, сега, когато не успяхме да постигнем нито една от тези цели, моят приятел се намира в затвора на КГБ, а собственият ми живот е застрашен, защото може да не успея да направя онова, което им казах, че не можем да направим — защото бях прав още от самото начало! Хайде, Паша, стига. Че защо му е на Политбюро да слуша своите войници, когато му е по-лесно да ги разстреля?“

Оперативният офицер на театъра подаде глава в рамката на вратата.

— Тръгнаха.

— Благодаря, Евгений Илич — отговори сърдечно Алексеев. Той стана от бюрото. — Елате, майоре, да видим колко бързо ще успеем да пробием натовските линии!

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

— Сбиване в бар — каза Ууди от мястото на мерача.

— Така изглежда — съгласи се Макол.

Беше им казано да очакват две или три дивизии от съветски запасняци. Взети заедно, те вероятно разполагаха с артилерийската мощ на две редовни подразделения и стреляха по двете страни на реката. Лошата видимост пречеше и на двете страни. Руснаците не можеха да насочват добре артилерийския си огън, а натовските части можеха да получат само минимална поддръжка по въздух. Както обикновено, най-лошото при артилерийската подготовка бяха ракетите.

Ракетният обстрел продължи две минути и неуправляемите ракети засипаха съюзническите позиции като градушка. Въпреки че артилерийският огън нанесе жертви в техника и жива сила, защитниците бяха добре подготвени и загубите им бяха малки.

Ууди включи термомерника си. Той му осигуряваше видимост приблизително на хиляда ярда или два пъти повече от визуалния. От лявата страна на купола седеше неспокойно пълначът, поставил крака си върху педала за управление на вратите на отделението за боеприпаси. Танкистът седеше на мястото си с размер на ковчег под голямото оръдие и барабанеше с пръсти по лоста за управление.

— Горе главите. Идват приятели — каза Макол на екипажа си. — На изток е забелязано раздвижване.

— Виждам ги — потвърди Ууди. От предните подслушвателни постове се връщаха няколко пехотинеца. Макол прецени, че бяха помалко, отколкото трябваше да са. „Толкова много хора загинаха през изминалите...“

— Цел танк, дванадесет часа — каза Ууди. Той натисна спусъка на ръчката си и танкът подскочи от първия изстрел.

Гилзата беше изхвърлена от затвора. Пълначът заби крак в педала. Вратата на отделението за боеприпаси се плъзна встрани и той извади втори снаряд, обърна се леко настрани и го натика в затвора.

— Готов!

Ууди вече си беше избрал друга цел. Той разчиташе най-много на себе си, защото Макол наблюдаваше фронта на целия си взвод. Командващият отбраната искаше артилерийска поддръжка по радиото. Точно зад първата редица танкове те видяха пехотинци, които скочиха от машините и се затичаха зад тях. Осемколесни бронетранспортъори се движеха заедно с танковете. Американските бронирани машини започнаха да ги обстрелват със своите 25-мм оръдия, на двадесет фута над земята започнаха да се взривяват неконтантни снаряди, който засипваха пехотинците с осколки.

Нямаше как да не улучат. Съветските танкове настъпваха на половината от нормалната дистанция от сто ярда и се бяха концентрирали върху тесен фронт. Ууди видя, че са стари Т-55, въоръжени с остарели 100-мм оръдия. Той порази три, преди те дори да видят натовските позиции. Един снаряд падна върху купчината камъни пред танка на Макол и хвърли смес от стоманени осколки и

каменни отломки върху танка. Ууди улучи танка, който беше изстрелял един HEAT снаряд. Съветските танкове пуснаха димките си, но това не им помогна, защото електронните уреди на американците проникваха през дима. Руската артилерия засили обстрела си на американските позиции и така постави началото на артилерийски дуел между съветските и натовските батареи.

— Танк с антена! Зареди! — Мерачът захвана командния Т-55 с мерника си и стреля. Този път снарядът не улучи и те трябваше да презаредят. Вторият изстрел изпрати купола на съветския танк във въздуха. В термомерника се появиха ярките точки на изстреляни по посока на настъпващите колони противотанкови ракети и подобните на фонтани експлозии при сблъсъка им с целите. Руснаците внезапно спряха. Повечето танкове просто останаха на местата си, но някои завиха и отстъпиха.

— Прекрати огъня, прекрати огъня! — заповяда Макол на взвода си. — Докладвайте.

— Три-две има откъсната верига — отговори един. Останалите бяха здрави в укрытията си.

— Изстреляхме девет снаряда, шефе — каза Ууди. Макол и пълначът отвориха люковете си, за да проверят танка от парливата миризма на метателен експлозив. Мерачът свали кожения си шлем и разтърси глава. Русата му коса беше мръсна и сплъстена. — Знаеш ли какво ми липсва от М-60?

— Какво?

— Нямаме люк на пода. Хубаво щеше да бъде да можем да пуснем по една вода, без да се налага да излизаме.

— Наистина ли трябваше да го казваш! — изпъшка танкистът.

Макол се разсмя, но едва след няколко секунди разбра защо. За първи път от началото на войната бяха успели да спрат Иван, без да им се налага да отстъпват дори и на педя — добро постижение, като се имаше предвид, че позицията им не позволяваше отстъпление! И как реагира екипажът му? Те се шегуваха!

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

О’Мали отново беше във въздуха. Той прекарваше в полет средно по десет часа на ден. Три кораба бяха потопени от торпеда, а още два бяха улучени от изстреляни от подводници ракети, и то само

за последните четири дни. Руснаците обаче бяха платили скъпо за това. Те бяха изпратили може би двадесет подводници във водите на Исландия. Осем от тях бяха унищожени, докато се опитваха да преминат през бариерата от подводници, която оформяше външната отбранителна линия на американската флотилия. Още няколко бяха станали жертва на оборудваните с буксирни хидролокатори кораби, чиито хеликоптери сега бяха подсилени с хеликоптерите на британския кораб „Илюстриъс“. Капитанът на една „Танго“ беше проявил изключителна смелост и беше успял да се промъкне до вътрешната страна на една от авионосните групи и беше изпратил торпедо в корпуса на самолетоносача „Америка“, след което беше засечен и унищожен от ескадрения миноносец „Карон“. Сега авионосецът можеше да се движи само с двадесет и пет възела, което едва стигаше за излитане и кацане, но все пак беше нещо.

„Група Майк“ — „Рубен Джеймс“, „Батълак“ и „Илюстриъс“ — ескортираше група амфибии на юг за нов десант. В горите все още имаше мечки, а Иван щеше да атакува амфибийните кораби веднага щом му се удадеше такава възможност. От височина хиляда фута О’Мали виждаше „Насау“ и още три кораба на север от себе си. Над Кефлавик се издигаше дим. Руснаците там не можеха да си починат нито минута.

— Няма да им бъде лесно да ни открият — отбеляза Ралстън.

— Мислиш ли, че руснаците имат радиопредаватели? — попита Го О’Мали.

— Разбира се.

— Мислиш ли, че могат да ни видят от някой от онези хълмове и да използват радиопредавателите си, за да се обадят на някоя подводница и да й кажат какво са забелязали?

— Не съм се сетил за това — призна си Ралстън.

— Няма нищо. Сигурен съм, че Иван се е сетил. — О’Мали погледна отново на север. На корабите имаше три хиляди морски пехотинци. Във Виетнам морските пехотинци неведнъж му бяха спасявали живота.

„Рубен Джеймс“ и О’Мали охраняваха малкия конвой откъм брега, докато британските кораби и хеликоптери го пазеха откъм океана. Водата беше относително плитка и буксирните им хидролокатори бяха прибрани.

— Уили, пуск — сега, сега, сега! — Първият активен хидроакустичен буй беше изхвърлен във водата. През следващите пет минути бяха пуснати още пет. Пасивните буйове, които се използваша при търсене в открития океан, не вършеха работа тук. Ако съветските подводници знаеха накъде са се отправили корабите, то нямаше смисъл те да прикриват позицията си. По-добре беше да изплашат руснаците, отколкото да се опитват да си играят игрички с тях. „Три часа“ — помисли си О’Мали.

— Чук, тук Ромео — повика ги Морис. — Браво и Индия работят по възможен контакт откъм морето, на две-девет мили, пеленг две-четири-седем.

— Прието, Ромео — потвърди О’Мали, след което се обърна към Ралстън. — Намираме се в обсега на ракетите му. Това много ще зарадва морските пехотинци.

— Контакт! Възможен контакт на буй четири — каза Уили, без да сваля очи от екрана си. — Сигналят е слаб.

О’Мали обърна хеликоптера си и тръгна към контакта.

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

— Къде предполагате, че се намират? — попита Андреев офицера си за връзка с флота. Позицията на формацията беше нанесена на картата по данни от няколко наблюдателни поста по хълмовете.

— Опитват се да стигнат до целите — поклати глава офицерът.

Генералът си спомни за времето, което беше прекарал на борда на кораб, колко уязвим се беше чувствал тогава и колко опасно се беше оказало това пътуване. В някаква далечна точка на съзнанието си той изпитваше съчувствие към американските морски пехотинци. Но кавалерството беше лукс, който Андреев не можеше да си позволи. Неговите парашутисти бяха подложени на силен натиск и на него не му трябваша още вражески подразделения с тежко оборудване!

Дивизията му беше дислоцирана така, че да задържи американците далеч от района Кефлавик-Рейкявик възможно най-дълго. Първоначалните му заповеди бяха все още в сила: да не позволи на НАТО да завземе военновъздушната база в Кефлавик. Той можеше да се справи с тази задача, въпреки че това вероятно щеше да доведе до пълното унищожаване на елитните му войници. Проблемът му в

момента беше, че летището в Рейкявик щеше да свърши същата работа на врага, а една лека дивизия не беше достатъчна за защитата на двете места.

Значи сега американците си позволяваха да се показват пред наблюдателите му — цял полк войници плюс тежко оборудване и хеликоптери, които можеха да стоварят където си поискат. Ако прегрупираше хората си, за да посрещне тази заплаха, оттеглянето на челните му части можеше да доведе до катастрофа. Ако придвижеше резервите си, те щяха да излязат на открито, където оръдията и самолетите на американската флотилия щяха да ги избият. Американската част се придвижваше не за да подсили останалите подразделения, които атакуваха неговите парашутисти, а за да се възползва от всяка проява на слабост в рамките на минути вместо на часове. Веднъж стигнали до местоназначението си, десантните кораби можеха да изчакат настъпването на тъмнината или началото на някоя буря, за да преминат незабелязано до брега. Как можеше да разпредели силите си, за да се справи с тази заплаха? Радарите му бяха унищожени, останала му беше само една здрава зенитно-ракетна установка, а бойните кораби систематично унищожаваша остатъците от артилерията му.

— Колко подводници има там?

— Не знам, другарю генерал.

„РУБЕН ДЖЕЙМС“

Морис наблюдаваше планшета на хидролокатора. Контактът на буя беше затихнал само след няколко минути. Може би беше стадо херинги. Водите на океана бяха пълни с риба, а голямо количество насъбрани на едно място риби наподобяваха подводница на екрана на хидролокатора. Неговият хидролокатор беше безполезен, докато корабът му се опитваше да не изостава от амфибиите. Една подводница откъм океана — всеки контакт с подводница се смяташе за възможна подводница с крилати ракети на борда — беше способна да накара комодора да заповяда придвижване на пълна скорост.

О’Мали пускаше хидролокатора си във водата и се опитваше да възстанови контакта. Той беше единственият, който никога не се уморяваше.

— Ромео, тук Браво. Информираме ви, че преследваме възможна ракетна подводница. — Дъг Перин беше длъжен да предположи най-лошото.

— Прието, Браво. — Според данните „Батълак“ беше получил подкрепа от три хеликоптера и беше заел позиция между възможната подводница и амфибиите. „Внимавай, Дъг.“

— Контакт! — каза Уили. — Имам активен хидролокаторен контакт по пеленг три-нула-три, разстояние триста.

На О’Мали не му беше необходимо да поглежда тактическия екран. Подводницата се намираще между него и амфибиите.

— Вдигни купола! — Пилотът задържа хеликоптера си над водата, докато предавателят на хидролокатора бъде прибран на борда. Контактът беше предупреден. Това щеше да затрудни работата на пилота. — Ромео, тук Чук, имаме възможен контакт.

— Прието. — Морис гледаше екрана. Той нареди на фрегатата да се приближи към контакта на скорост. Това не беше най-умната тактика, но той нямаше друг избор, освен да атакува контакта, преди подводницата да се беше приближила твърде много до амфибиите. — Предайте на „Насау“, че работим по възможен контакт.

— Спусни купола! — заповяда О’Мали. — Спускай до четиристотин и активирай!

Уили активира хидролокатора веднага щом беше достигната указаната дълбочина. По целия екран се появиха шумове от ехото. Предавателят се намираще толкова близо до скалистото дъно, че на екрана се появиха поне двадесет скалисти стълба. Бързото подводно течение също не ги улесняваше. Шумът от движението на водата около скалите даде множество фалшиви показания и на екрана на пасивния хидролокатор.

— Не виждам нищо тук, сър.

— Усещам го, Уили. Обзалагам се, че последния път, когато облъчихме, той се е намирал на перископна дълбочина и е слязъл в дълбокото, докато ние идвахме насам.

— Толкова бързо?

— Толкова бързо.

— Шкипер, едно от тези неща може би се движи леко.

О'Мали включи радиостанцията си и поиска от Морис разрешение за пуск. Ралстън програмира торпедото за кръгово търсене и пилотът го пусна във водата. О'Мали прехвърли звука от хидролокатора към слушалките в шлема си. Той чу виенето от витлата на торпедото, а след това и високочестотното облъчване на прицелния му хидролокатор. Торпедото продължи да обикаля в кръг в продължение на пет минути, след което включи на непрекъснато облъчване — и се взриви.

— Експлозията прозвуча странно, сър — каза Уили.

— Чук, тук Ромео, докладвайте.

— Ромео, тук Чук, мисля, че убихме една скала. — О'Мали млъкна за малко. — Ромео, тук има подводница, но засега не мога да го докажа.

— Защо мислиш така, Чук?

— Защото това е едно дяволски добро за прикритие място, Ромео.

— Съгласен. — Морис се беше научил да вярва на инстинкта на пилота. Той се свърза с командира на амфибийната група на „Насау“. — Ноември, тук Ромео, имаме възможен контакт. Препоръчвам да маневрирате на север, докато преследваме контакта.

— Отрицателно, Ромео — отговори незабавно комодорът. — Индия работи по вероятен, повтарям, по вероятен, контакт, който се държи като ракетна лодка. Насочваме се към целта си с максимална скорост. Очистете го заради нас, Ромео. Край.

— Прието. Край. — Морис постави телефона на мястото му и погледна към тактическия си офицер. — Да се приближим до посочените координати.

— Не е ли опасно да гоним подводница с такава скорост? — попита Калоуей. — Не влиза ли в задълженията на хеликоптера ви да държи контакта на безопасно разстояние?

— Бързо схващате, господин Калоуей. Да, опасно е. Струва ми се, че докато учех в Анаполис, ми споменаха, че понякога и това може да стане...

И двете реактивни турбини на фрегатата работеха на максимална мощност и острият ѝ нос цепеше вълните със скорост повече от

тридесет възела. Усукващият момент от единственото ѝ витло накланяше кораба с четири градуса наляво.

— Започва да става гадно. — О'Мали вече различаваше мачтата на фрегатата над хоризонта, докато задържаше хеликоптера си на петдесет фута над водата. — Казвай, Уили!

— Силно ехо от дъното, сър. Дъното сигурно прилича на град с всичките тези стърчащи скали. Имаме водовъртежи — просто имаме твърде много неща, сър. Хидроакустичните условия смърдят!

— Мини на пасивен режим. — Пилотът прехвърли звука от хидролокатора към слушалките си. Уили беше прав. Фоновият шум беше твърде силен. „Мисли!“, каза си той. О'Мали погледна към тактическия си екран. Амфибиите се намираха само на десет мили от него. Той не ги чуваше на хидролокатора, но винаги имаше тридесетпроцентен шанс, че една подводница можеше да ги чуе. „Ако преди сме го засекли на антенна дълбочина, той вероятно си има доста добра представа къде са... но не достатъчно добра, за да стреля.“

— Ромео, тук Чук, можете ли да предупредите амфибиите да се отклонят от курса си? Край.

— Отрицателно, Чук. Те бягат от вероятен контакт откъм морето.

— Страхотно! — изпъшка О'Мали по вътрешната връзка. — Пригответи се да вдигнеш купола, Уили. — Една минута по-късно хеликоптерът вече се движеше на запад.

— Куражлия е шофьорът на тази подводница каза пилотът. — На всичкото отгоре е и умен... — О'Мали включи радиото си.

— Ромео, тук Чук, покажете курса на Ноември върху екрана си и предайте данните към мен.

Това отне около една минута. О'Мали мислено благослови незнайния инженер, който беше вградил тази функция в тактическия компютър на хеликоптера му. Летецът прокара една въображаема линия от единствения им контакт с подводницата до курса на „Насау“. „Да речем, че подводницата се движи с двадесет-двадесет и пет възела...“ Той протегна ръка и заби пръст в екрана.

— Ето къде е копелето!

— Откъде знаеш? — попита Ралстън.

О'Мали вече се беше отправил към мястото.

— Знам, защото аз щях да бъда точно там, ако бях на негово място! Уили, следващия път, когато пуснем хидролокатора, дръж купола точно на сто фута. Ще ви кажа едно нещо, господин Ралстън — този тип си мисли, че може да ни излъже. — „Никой не може да излъже Чука!“ О’Мали започна да кръжи над мястото, което беше избрал, след което задържа хеликоптера си над водата.

— Спускай купола, Уили. Само пасивно търсене.

— Сто фута и слушаеме, шкипер. — Секундите станаха на минути, докато пилотът задържаеше машината си неподвижно над повърхността. — Възможен контакт по пеленг едно-шест-две. Да мина ли на активен режим?

— Още не.

— Пеленгът се променя бавно, вече е едно-пет-девет.

— Ромео, тук Чук, имаме възможен контакт с подводница. — Бордовият компютър на хеликоптера предаде данните към „Рубен Джеймс“. Морис промени курса на фрегатата и се насочи към контакта. О’Мали вдигна купола си и хвърли един буй, за да маркира позицията и да задържи контакта, докато се местеше на нова позиция. Сега фрегатата се намираще на четири мили от хеликоптера.

— Спускай! — Измина още една минута в чакане.

— Контакт, пеленг едно-девет-седем. Буй шест показва пеленг към контакта едно-четири-две.

— Пипнах те, тъпако! Вдигай купола и да вървим да го очистим!

Докато О’Мали се насочваше на юг, за да мине зад целта, Ралстън подготви нападателната система. Той програмира последното им торпедо за търсене на дълбочина двеста фута по курс змия.

— Спусни купола!

— Контакт, пеленг две-девет-осем!

— Облъчвай!

Уили натисна бутона на активния хидролокатор.

— Положителен контакт, пеленг две-девет-осем, разстояние шестстотин.

— Готов! — каза моментално Ралстън и пилотът натисна червения бутон. Боядисаното в зелено торпедо падна във водата. След това обаче не се случи нищо.

— Шкипер, торпедото не се активира — мъртъв пуск, сър.

Нямаше време за ругатни.

— Ромео, тук Чук, току-що стреляхме по положителен контакт. Неизправно торпедо, отрицателен пуск на торпедото.

Морис сви юмрук около телефонната слушалка и даде заповеди за промяна на курса.

— Чук, тук Ромео, можете ли да продължите да следите целта?

— Положително. Целта се движи по постоянен курс две-двинула — чакайте, завива на север... сега, изглежда, забавя.

„Рубен Джеймс“ вече се намираше на шест хиляди ярда от подводницата. Корабите се движеха по насрещни курсове, като всеки беше в обсега на оръжейните системи на другия.

— Стоп на място! — заповяда Морис. Само след няколко секунди целият кораб започна да вибрира от подадената обратна тяга. Фрегатата забави скоростта си до пет възела само за една минута и Морис нареди скорост от три възела, която приличаше почти на пълзене. — „Преъри-Маскър“?

— Работят, сър.

Калоуей беше стоял настрана и си беше държал устата затворена, но сега вече му дойде много.

— Капитан Морис, така няма ли да се превърнем в неподвижна цел?

— Да — кимна Морис. — Но ние можем да спрем по-бързо от контакта. Хидролокаторът на подводницата едва сега би трябвало да се връща към нормално функциониране, а ние не излъчваме достатъчно шум, за да ни засече. Хидроакустичните условия са еднакво лоши за всички. Рисковано е — призна си капитанът. Той се обади за още един хеликоптер и получи отговор от „Илюстриъс“, че ще има един до петнадесет минути.

Морис наблюдаваше хеликоптера на О'Мали на радарния екран. Съветската подводница беше намалила скоростта си и отново се беше скрила в дълбокото.

— Вампир, вампир! — извика радарният оператор. — Две ракети във въздуха...

— Браво докладва, че неговият хеликоптер току-що е стрелял по атомна ракетна подводница, сър! — докладва ПЛБ офицерът.

— Това започва да става сложно — отбеляза хладно Морис. — Готови за стрелба.

— Браво свали едната ракета, сър! Другата се насочва към Индия!

Морис се втренчи в основния екран. Едно обърнато V се движеше към „Илюстриъс“ — при това много бързо.

— Оценявам вампира като SS-N-19. Браво оценява контакта си като подводница от клас „Оскар“. От Браво докладват за попадение, сър. — Около обозначението на контакта сега кръжаха четири хеликоптера.

— Ромео, тук Чук, копелето е точно под нас — пеленгът току-що се обърна.

— Хидролокатор, янки търсене по пеленг едно-едно-три! — Морис вдигна радиотелефона си. — Ноември, незабавно завийте на север! — заповяда той на „Насау“.

— Индия е улучен, сър. Вампирът улучи Индия... чакайте, хеликоптерът на Индия докладва, че току-що е стрелял по контакта!

Морис си помисли, че на „Илюстриъс“ щеше да му се наложи да се погрижи сам за себе си.

— Хидроакустичен контакт, сър, пеленг едно-едно-осем, разстояние хиляда и петстотин. — Данните бяха вкарани в компютъра за управление на огъня. Лампичката на решението светна.

— Готов!

— Огън! — Морис млъкна за малко. — Капитанът до мостика, пълен напред! Минете вдясно до нов курс нула-едно-нула.

— Истински ад — отбеляза Калоуей.

Тройният торпеден апарат от дясната страна на фрегатата се завъртя и изстреля едно торпедо. Под него инженерите в машинното чуха как двигателите преминават от забавен ход към максимална мощност. Мощните реактивни турбини ускориха кораба почти като автомобил.

— Ромео, тук Чук: внимание, внимание, целта току-що изстреля една риба по вас!

— Никси? — попита Морис. Корабът се движеше твърде бързо и хидролокаторът му беше безполезен.

— Имаме един във водата и един готов за изстрелване, сър — отвърна един старшина.

— Е, това е — каза Морис. Той бръкна в джоба си, извади една цигара, погледна я и захвърли целия пакет в кошчето за боклук.

— Ромео, тук Чук, контактът има двигател от Тип-2. Оценявам контакта като подводница от клас „Виктор“. Сега се движи с пълна скорост, завива на север. Торпедото ви облъчва целта. Изгубихме рибата, която беше изстреляна по вас.

— Прието, Чук, стой при подводницата.

— Ама че хладнокръвно копеле си бил! — каза О’Мали по вътрешната връзка. Пилотът виждаше дима, който се издигаше над „Илюстрийс“. „Идиот — каза си той. — Не трябваше да пускаш първото торпедо!“ Единственото, което можеше да направи сега, беше да облъчва.

— Шкипер, торпедото току-що се включи на непрекъснато облъчване. Изглежда, че се приближава към целта, интервалът на облъчване намалява. Чувам корпусни шумове, според мен подводницата отново променя дълбочината си.

О’Мали видя раздвижване във водата. Внезапно над повърхността се издигна сферичният нос на подводница от клас „Виктор“ — лодката беше изгубила контрол върху дълбочината, докато се опитваше да избяга от торпедото. Онова, което последва само след една секунда, беше първата експлозия на бойна глава, която О’Мали виждаше през живота си. Подводницата се плъзгаше обратно във водата, когато на сто фута от мястото, на което се беше показал носът ѝ, се издигна воден стълб.

— Ромео, тук Чук, това беше попадение — видях гадното копеле! Повтарям, имате попадение!

Морис погледна хидроакустика си. Фрегатата не беше засякла прицелния хидролокатор на съветското торпедо. То беше пропуснало целта си.

Капитан Перин направо не можеше да повярва на очите си. Досега неговият контакт беше улучен три пъти и все още нямаше шумове от разцепване. Но машинните шумове бяха изчезнали и той беше засякъл подводницата с активния си хидролокатор. „Батълак“ се

приближаваше със скорост петнадесет възела, когато черният корпус се появи над повърхността сред море от мехурчета. Капитанът изтича до мостика и насочи бинокъла си към съветската подводна лодка. Тя се намираше едва на една миля от кораба му. На кулата на подводницата се появи някакъв мъж, който размахваше ръце.

— Не стреляйте! Не стреляйте! — изкрещя капитанът. — Приближете ни възможно най-бързо!

Перин просто не можеше да повярва, че това се случваше. Върху горната част на корпуса на подводницата имаше няколко назъбени дупки и тя имаше крен от тридесет градуса от пробитите резервоари за баласт. От кулата и предния палубен люк излизаха мъже.

— Браво, тук Ромео. Току-що унищожихме една „Виктор“ откъм брега. Каква е обстановката при вас? Край.

Перин вдигна телефона.

— Ромео, имаме една ранена „Оскар“ на повърхността, екипажът напуска лодката. Тя изстреля две ракети. Нашият хеликоптер свали едната, но другата улучи Индия в носа. Подготвяме се за спасителните операции. Предайте на Ноември, че може да продължи разходката си. Край.

— Браво на вас, Браво! Край. — Той смени канала. Ноември, тук Ромео, приехте ли последното съобщение на Браво? Край.

— Положително, Ромео. Отиваме да преместим парада на брега.

Генерал Андреев взе доклада от наблюдателния пост, преди да подаде радиотелефона на оперативния си офицер. Американските десантни кораби вече се намираха само на пет километра от фара Акранес. Те вероятно щяха да се отправят към старата китоловна база в Хвалфьордур, където щяха да изчакат удобен за действие момент.

— Ще се съпротивляваме докрай — каза полковникът от КГБ. — Ще им покажем как могат да се сражават съветските войници!

— Възхищавам се на духа ви, другарю полковник. — Генералът отиде до ъгъла и взе един автомат. — Вземете това със себе си на фронта.

— Но...

— Лейтенант Гаспаренко, намерете шофьор на полковника. Той отива на фронта, за да покаже на американците как се сражават

съветските войници. — Андреев наблюдаваше чекиста с мрачно удоволствие. Полковникът не можеше да се отметне от думите си. Когато той излезе, генералът извика дивизионния си свързочник. С изключение на два, всички радиопредаватели с голям радиус на действие щяха да бъдат унищожени. Андреев знаеше, че все още не може да се предаде. Войниците му трябваше първо да заплатят кръвна дан и генералът щеше да страда за всяка пролята капка от тяхната кръв. Но той знаеше, че щеше да настъпи момент, в който понататъшната съпротива щеше да бъде безполезна, а той не смяташе да остави хората си да умират без нищо.

АЛФЕЛД, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Можеха да си отдъхнат за малко. Втората атака беше излязла почти успешна. Руснаците бяха подкарали танковете си с пълна скорост и бяха стигнали на петдесет ярда от американските позиции, достатъчно близо за старите им оръдия да унищожат половината от американските танкове. Но тази атака беше пропаднала на ръба на успеха, а третото нападение на смрачаване беше колеблив опит, в който участваха хора, които бяха твърде уморени, за да успеят да навлязат в зоната на поражение. Зад гърба си Макол чуваше шума от друга акция. Германците на запад от града бяха подложени на масирана атака.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Генерал Береговой докладва за мощна контраатака от север — по посока Алфелд.

Алексеев прие новината безстрастно. Той се беше провалил. „Затова му казват хазарт, Паша. А сега какво?“

В стаята беше много тихо. Младшите офицери, които нанасяха движението на приятелските и вражеските части, никога не говореха много, а сега дори не поглеждаха към другите сектори на картата. Никой вече не се надпреварваше с останалите, за да види чии подразделения са стигнали най-бързо до целта си.

„Точната дума е *gloom*, Паша.“ Генералът застана до оперативния си офицер.

— Искам да чуя предложения, Евгений Илич.
Офицерът сви рамене.

— Трябва да продължим. Нашите бойци са уморени; техните също.

— Ние изпращаме неопитни войници срещу ветерани. Това трябва да се промени. Ще вземем офицери и сержанти от А формированията, които не са на фронта, и ще ги използваме, за да подсилим пристигащите В формирования. Тези запасняци трябва да имат в редиците си опитни воители, иначе просто ще ги изпращаме на заклание като стадо добитък. Другото нещо, което ще направим, е временно да прекратим офанзивните операции...

— Другарю генерал, ако направим това...

— Разполагаме с достатъчно сили за една последна атака. Тя обаче ще бъде проведена когато и където реша аз, и то само след пълна подготовка. Ще заповядам на Береговой да се измъкне по възможно най-добрия начин, но не мога да предам заповедта по радиото. Евгений Илич, искам довечера да отидете до щаба на Береговой. Той ще има нужда от един добър оперативен офицер и вие ще бъдете този офицер. — „Ще ти дам възможност да се реабилитираш, долен предател. Използвай я добре.“ Най-важното беше, че по този начин той се отърваше от агента на КГБ. Оперативният офицер излезе, за да уреди въпроса с транспорта си. Алексеев извика Сергетов в кабинета си.

— Връщате се в Москва.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА РЕШЕНИЕ НА КОНФЛИКТА

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

— Удивително е какво могат да направят чифт петици...

— Извинете, господин генерал? — попита го началникът на разузнаването му. SACEUR поклати глава и за първи път погледна картата с увереност. Алфелд беше издържал и за генерала това беше едно малко чудо. Германците в западната част на града бяха унищожени почти напълно, но въпреки че линиите им се бяха огънали, те не се бяха прекършили. Подкрепленията вече бяха тръгнали натам. Една танкова бригада беше на път да подсили отбраната на града. Новопристигналата бронирана дивизия настъпваше на юг, за да изолира тази руска дивизия от намиращите се на Везер съветски части. Онези съветски дивизии, които бяха проникнали най-навътре в германска територия, бяха изстреляли целия си запас от зенитни ракети и сега натовските самолети редовно бомбардираха позициите им.

Данните от въздушното разузнаване показваха, че откритото пространство на изток от Алфелд се беше превърнало в костница за изгорели танкове. Натам също се бяха отправили подкрепления. Иван щеше да се върне, но небето се проясняваше и натовските самолети отново щяха да имат възможност да покажат пълната си мощ.

— Йоахим, мисля, че ги спряхме.

— Да, хер генерал! Сега ще започнем да ги изблъскваме назад.

МОСКВА, РСФСР

— Татко, генерал Алексеев ми заповяда да ти предам, че според него е невъзможно да победим НАТО!

— Сигурен ли си?

— Да, татко. — Младежът седеше в кабинета на министъра. — Ние не успяхме да постигнем стратегическа изненада. Подценихме въздушната мощ на НАТО. Не успяхме да попречим на НАТО да се запасява с продоволствие. Ако я нямаше последната им контраатака, може би щяхме да успеем, но... Имаме още една възможност. Генералът прекратява офанзивните операции и се подготвя за последна атака. За да направи това...

— Ако всичко е загубено, за какво тогава ми говориш?

— Ако успеем да нанесем на силите на НАТО толкова големи поражения, че да им попречим да започнат мащабна контраофанзива, ще успеем да задържим вече постигнатото, което ще позволи на Политбюро да преговаря от позиция на силата. Това също е нещо несигурно, но е най-добрата възможност, която вижда генералът. Той те моли да предадеш на Политбюро, че е необходимо уреждане на конфликта по дипломатически път, и то бързо, преди НАТО да възстанови силите си дотолкова, че да започне своя офанзива.

Министърът кимна. Той се обърна в стола си и в продължение на няколко минути гледа през прозореца, докато синът му чакаше отговор.

— Преди това е възможно — каза най-накрая министърът — те да наредят Алексеев да бъде арестуван. Знаеш какво стана с останалите, които бяха арестувани досега, нали? — На сина му бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае какво казва баща му.

— Не може да са го направили!

— Снощи, всичките седем, включително и бившият ти главнокомандващ.

— Но той беше добър командир...

— Той се провали, Ваня — каза тихо Сергетов старши. — Държавата не обича провалите, а аз самият се съюзих с Алексеев заради теб... — Гласът му заглъхна. „Сега вече нямам избор. Трябва да сътруднича на Косов независимо колко голямо копеле е и независимо от последствията. И освен това трябва да рискувам и твоя живот, Ваня.“ — Виталий ще те откара до дачата. Облечи се в цивилни дрехи и ме изчакай. Не излизай и не позволявай на никого да те види.

— Но теб със сигурност те наблюдават!

— Разбира се. — Баща му се усмихна за кратко. — Наблюдават ме офицери от Комитета за държавна сигурност, офицери от личния щаб на Косов.

— А ако той те изиграе?

— Тогава и аз, и ти, Ваня, ще умрем. Прости ми, никога не съм мислил, че нещо такова ще... през последните няколко седмици ти ме накара наистина да се гордея с теб. — Той стана и прегърна сина си. — Сега върви и ми се довери.

Младежът излезе и Сергетов вдигна телефона си и набра номера на главното управление на КГБ. Директор Косов отсъстваше и министърът остави съобщение, че данните за добива на петрол в Персийския залив, които Косово му е поискал, са готови.

Срещата, която министърът беше поискал с тази кодова фраза, се състоя малко след залез. Преди полунощ Иван Михайлович вече беше на борда на един самолет, който трябваше да го откара обратно в Германия.

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

— Директор Косов се възхищава на метода, по който се отървахте от предателя. Той каза, че ако агентът е бил убит, дори случайно, това е щяло да предизвика подозрение, но сега, когато той се намира в безопасност зад вражеските линии и изпълнява дълга си, никой няма да заподозре нищо.

— Следващия път, когато се видите с това копеле, му предайте моите благодарности.

— Вашият приятел е бил разстрелян преди тридесет и шест часа — каза след това Сергетов.

Генералът се изпъна.

— Какво?

— Бившият главнокомандващ Западния военен театър е бил разстрелян заедно с маршал Савирин, Рожков и още четирима.

— А този шибаняк Косов ме поздравява за...

— Той каза, че не е можел да направи нищо, за да ги спаси, и предаде съболезнованията си.

„Съболезнования от Комитета за държавна сигурност — помисли си Алексеев. — Ще дойде ден, другарю Косов...“

— Аз, разбира се, съм следващият.

— Прав бяхте, като ми наредихте да обсъдя вашето мнение за бъдещите операции първо с баща ми. Те двамата с Косов смятат, че ако предложите това на СТАВКА, ще означава незабавното ви арестуване.

Политбюро все още смята, че е възможно да победим. Когато тази илюзия бъде разбита, може да се случи всичко.

Алексеев знаеше отлично какво означаваше „всичко“.

— Продължавайте.

— Вашата идея да прикрепите опитни войници към пристигащите В дивизии е много добра и никой не може да отрече това. Няколко такива дивизии минават покрай Москва всеки ден. — Сергетов спря, за да остави генерала си сам да си направи заключенията. Цялото тяло на Алексеев сякаш се разтресе.

— Ваня, ти говориш за държавна измяна.

— Говорим за оцеляването на Родината...

— Не бъркай важността на собствения си живот с важността на страната ни! Вие сте войник, Иван Михайлович, също като мен. Нашият живот е заменим...

— За нашето политическо ръководство ли? — попита Сергетов.
— Уважението ви към партията е малко позакъсняло, другарю генерал.

— Надявах се баща ви да убеди Политбюро да приеме по-умерен модел на действие. Нямах намерение да започвам бунт.

— Времето за умерени действия отдавна отмина — отвърна Сергетов. Сега той говореше като млад партийен функционер. — Баща ми и някои други се изказаха против войната, но без резултат. Ако предложите дипломатическо разрешение на конфликта, ще бъдете арестуван и разстрелян, първо, защото не успяхте да постигнете възложените ви цели, и второ, защото се осмелявате да предлагате политическо решение на партийния елит. Кой ще ви замени тогава и до какво ще доведе това? Баща ми се страхува, че Политбюро може да разреши използването на ядрени оръжия. — „Баща ми беше прав — помисли си Сергетов. — Въпреки гнева си към Политбюро, Алексеев е служил на държавата твърде дълго и твърде добре, за да си позволи да си мисли реалистично за държавна измяна.“

— Партията и Революцията бяха предадени, другарю генерал. Ако ние не ги спасим, и двете ще бъдат загубени. Баща ми каза, че вие сам трябва да решите на кого и на какво да служите.

— А ако взема грешно решение?

— Тогава и аз, и баща ми, и много други ще умрат. А вие няма да успеете да спасите себе си.

„Той е прав. Той е прав за всичко. Революцията беше предадена. Идеята за партията беше предадена, но...“

— Опитвате се да ме манипулирате като някакво дете! Баща ви сигурно ви е казал, че няма да се съглася да ви сътруднича, освен ако не ме убедите в идеалистичната... — генералът се спря за миг, търсейки точната дума — правота, правота на вашите действия.

— Баща ми ми каза, че вие сте придобили условен рефлекс, точно според науката „комунизъм“, която твърди, че това е възможно при хората. През целия ви живот ви е било повтаряно, че армията служи на партията, че сте защитник на държавата. Той ми каза да ви напомня, че вие също сте партиен член и че сега е времето хората да си върнат партията.

— А, значи затова той заговорничи с директора на КГБ!

— Да не би да предпочитате да се съюзим с няколко брадати свещеника от Православната църква или пък с няколко еврейски дисиденти от Гулаг, за да направим революцията чиста? Трябва да се борим с онова, с което разполагаме. — Сергетов знаеше, че беше опасно да говори по този начин на човек, с когото беше служил под огъня на вражеския обстрел, но той знаеше също и че баща му беше прав. За петдесет години партията на два пъти беше успяла да подчини армията на волята си. Въпреки гордостта и властта си, генералите от Съветската армия притежаваха също толкова силен инстинкт за бунт, колкото и домашно кученце. „Но веднъж вземат ли решение...“, беше казал баща му. — Родината иска от нас да я спасим, другарю генерал.

— Не ми говорете за Родината! — „Партията е душата на народа“ — спомни си Алексеев многократно повтаряния лозунг.

— А какво ще кажете за децата от Псков?

— Това беше дело на КГБ!

— Да не би да обвинявате меча за действията на ръката, която го върти? Ако е така, какъв ви прави това?

Алексеев се разколеба.

— Не е лесно човек да отхвърли държавата, Иван Михайлович.

— Другарю генерал, ваш дълг ли е да изпълнявате заповеди, които ще доведат до унищожаването на държавата? Ние не искаме да отхвърлим държавата — каза тихо Сергетов. — Ние искаме да възстановим държавата.

— Вероятно ще се провалим. — Това изявление даде някакво перверзно успокоение на Алексеев. Той седна зад бюрото си. — Но ако трябва да умра, предпочитам да умра като мъж, а не като куче. — Генералът взе бележник и молив и започна да формулира план, който да осигури успеха им и който да го остави жив, докато не направи поне едно нещо.

КОТА 914, ИСЛАНДИЯ

Полковник Лоу знаеше, че там има добри войници. Почти цялата артилерия на дивизията обстрелваше хълма, подсилена от непрестанни въздушни атаки и 127-мм оръдия на бойните кораби. Той наблюдаваше как войниците му настъпваха под огъня на руснаците. Бойните кораби се бяха приближили до брега и обстрелваха хълма с неконтактни снаряди VT от вторичните си батареи. Снарядите се взривяваха на около двадесет фута над земята сред грозни черни облачета и засипваха върха с осколки, докато тежките оръдия на Морската пехота разораваха хълма. На всеки няколко минути артилерията прекратяваше огъня, за да позволи на самолетите да се спуснат над върха и да го засипят с напалм и касетъчни бомби. И въпреки всичко руснаците продължаваха да се бият.

— Сега — вкарайте хеликоптерите сега! — заповяда Лоу.

Десет минути по-късно той чу звука на роторите от петнадесет хеликоптера, които минаха над командния му пункт, отправиха се на изток и завиха към задната страна на хълма. Артилерийският му координатор нареди прекратяване на огъня, за да позволи на двете роти да слязат на южния ръб на хълма. Те имаха поддръжка от щурмови хеликоптери „Сий Кобра“ и настъпиха на бегом срещу съветските позиции на северните хребети.

Руският командир беше ранен, а заместникът му не можа да осъзнае достатъчно бързо, че в тила му има вражески войници. Когато се усети, безнадеждното положение се превърна в отчаяно. Новината се разпространи бавно. Много от руските радиостанции бяха унищожени. Някои от войниците изобщо не разбраха какво става и бяха убити в окопите си. Но имаше и някои изключения. Повечето чуха, че стрелбата намалява, и видяха вдигнатите ръце. Със смес от срам и облекчение те извадиха пълнителите на оръжията си и останаха

да чакат да бъдат заловени. Битката за хълма беше продължила четири часа.

— Кота 914 не отговаря, другарю генерал — каза свързочният офицер.

— Безнадеждно е — измърмори Андреев. Артилерията му беше унищожена, зенитно-ракетните му установки — също. Той имаше заповеди да задържи острова само няколко седмици, бяха му обещали подкрепления по море, бяха му казали, че войната в Европа ще продължи само две седмици, най-много четири. Той беше задържал Исландия много по-дълго. Един от полковете му беше унищожен северно от Рейкявик, а сега американците бяха завзели кота 914 и вече можеха да гледат към града. Две хиляди от войниците му бяха мъртви или безследно изчезнали, а още хиляда бяха ранени. Това беше достатъчно.

— Вижте дали можете да се свържете с американския командир по радиостанцията. Предайте му, че искам примирие и желая да се срещнем на избрано от него място.

„НАСАУ“

— Значи ти си Хрътка?

— Тъй вярно, господин генерал. — Едуардс се опита да се изправи в леглото. Иглите в ръцете и гипсът на крака не му помагаха. Болницата на десантния кораб беше пълна с ранени.

— А това трябва да е госпожица Вигдис. Казаха ми, че сте красива. Имам дъщеря на вашата възраст.

Флотските фелдшери ѝ бяха намерили дрехи, които бяха почти нейния размер. Един лекар я беше прегледал и беше обявил, че няма нарушения в бременността ѝ. Тя беше отпочинала и спретната и напомняше на Майк и на всички останали, които я видеха, за едни по-добри времена и по-добри неща.

— Ако не беше Майкъл, аз нямаше да съм жива.

— И аз така чух. Имате ли нужда от нещо, госпожице?

Тя погледна към Едуардс и това беше единственият отговор на въпроса.

— Добре се справихте за метеоролог, лейтенант.

— Сър, ние просто се постарахме да стоим настрана.

— Не. Вие ни казахте с какво разполага Иван на тази скала и къде се намира то — е, поне къде не се намира. Ти и хората ти направихте много повече от това да се държите настрана, синко. — Генералът извади една малка кутийка от джоба си. — Браво, пехотинецо!

— Сър, аз съм офицер от ВВС.

— О, така ли? Е, това тук казва, че си морски пехотинец. — Генералът закачи един флотски кръст на възглавницата на Едуардс. Един майор се приближи до генерала и му подаде някакво съобщение. Генералът го прибра в джоба си и погледна към редиците болнични койки.

— Крайно време беше — въздъхна той. — Госпожице Вигдис, ще се погрижите ли за този човек вместо нас?

СВЕРДЛОВСК, РСФСР

До заминаването им за фронта оставаха още два дни. 77-а мотострелкова дивизия беше подразделение от клас В и като всички такива подразделения се състоеше от запасняци на около тридесет години, които разполагаха с малко повече от една трета от нормалното оборудване на една дивизия. От обявяването на мобилизацията тези хора се бяха подготвяли непрестанно, като по-старите мъже, които имаха боен опит, предаваха знанията си на по-младите. Погледната отстрани, дивизията изглеждаше странно сборище. Младежите бяха в по-добра физическа форма, но не знаеха нищо за военния живот. Възрастните пък си спомняха доста неща от своята военна служба, но с годините бяха поомекнали. Младежите притежаваха пламенността на младостта и въпреки естествения си страх от опасностите на бойното поле нямаше да се поколебаят да защитят страната си. По-старите семейни мъже обаче имаха да загубят много повече. Един офицер ветеран беше изнесъл лекция пред офицерите им и информацията беше стигнала и до войниците. В Германия нямаше да бъде забавно. Един сержант от свързочната част прие съобщението и новината се разпространи бързо: в Москва към тях щяха да се присъединят опитни фронтови офицери и сержанти. По-опитните запасняци знаеха, че ще се нуждаят от такива началници, които да им предадат платените с кръв уроци на войната.

Те знаеха, че съобщението има и още едно значение: 77-а мотострелкова щеше да влезе в бой след по-малко от една седмица. Тази вечер в лагера цареше тишина. Мъжете стояха пред студените казармени помещения и гледаха към боровите гори по източните склонове на Урал.

МОСКВА, РСФСР

— Защо не атакуваме? — попита Генералният секретар.

— Генерал Алексеев ме информира, че в момента подготвя голяма атака. Той казва, че има нужда от време, за да организира силите си за премерен удар — отвърна Бухарин.

— Предайте на другаря Алексеев — каза министърът на отбраната, — че искаме дела, а не думи!

— Другари — каза Сергетов, — струва ми се, че по време на моята военна служба ми говореха, че човек не трябва да напада, ако не разполага с решително надмощие от жива сила и въоръжение. Ако заповядаме на Алексеев да атакува, преди да бъде готов за това, ние ще обречем собствената си армия на неуспех. Трябва да му дадем време, за да си свърши добре работата.

— О, вие вече сте експерт във военните дела? — попита министърът на отбраната. — Жалко е, че не сте такъв експерт и в своята област, защото в противен случай нямаше да се намираме в такова затруднение!

— Другарю министър, аз ви предупредих, че прогнозите ви за потреблението на гориво в бойни условия са твърде оптимистични, и излязох прав. Не казахте ли вие самият: „Дайте ни горивото, а ние ще се погрижим да го използваме както трябва“? Вие казахте, че кампанията ще продължи две, най-много четири, седмици, не беше ли така? — Сергетов погледна около масата. — Опит като този ни изправи пред катастрофа!

— Ние няма да се провалим! Ние ще победим Запада.

— Другари — Косов влезе в стаята. — Извинете ме за закъснението. Току-що бях уведомен, че нашите сили в Исландия се предават. Командващият ги генерал докладва за тридесет процента жертви и безнадеждна тактическа ситуация.

— Да се арестува незабавно! — изрева министърът на отбраната. — Заедно с цялото му семейство.

— Другарят министър на отбраната, изглежда, показва по-добри резултати при арестуването на нашите хора, отколкото в разгромяването на враговете ни — отбеляза сухо Сергетов.

— Нахален хлапак! — Министърът на отбраната пребледня от гняв.

— Не казвам, че сме били победени, но е ясно и че не сме победили. Време е да потърсим политическо решение на тази война.

— Със съжаление трябва да ви информирам, че това вече е невъзможно — намеси се Косов. — Имам причини да вярвам, че преговорите са били измама — един вид германска маскировка.

— Но миналия ден вашият заместник ни каза, че...

— Предупредих и него, и вас, че имам определени съмнения. Днес във френския вестник „Льо Монд“ беше отпечатано съобщение, че германците са отхвърлили съветско предложение за политическо разрешаване на конфликта. В статията се посочва точното място и време на провеждане на срещите, така че информацията може да е изтекла само по официалните германски канали. Очевидно преговорите още от самото начало са били опит да се въздейства върху стратегическото ни мислене. Те ни изпращат съобщение, другари. Те ни казват, че са готови да се бият докрай.

— Маршал Бухарин, с какви сили разполага НАТО? — попита Генералният секретар.

— Те понесоха огромни загуби в жива сила и бойна техника. Армиите им са изтощени. Трябва да са изтощени, иначе вече щяха да са предприели мощна контраатака.

— Значи можем да направим още един опит — каза министърът на отбраната. Той погледна към масата в очакване на подкрепа. — Още един масиран опит. Може би Алексеев е прав — трябва да координираме една масирана атака, за да смажем линиите им.

„Сега пък се хващаш за чужди сламки“ — помисли си Сергетов.

— Съветът по отбраната ще обсъди този въпрос насаме — обяви Генералният секретар.

— Не! — възрази Сергетов. — Това е политически въпрос, който трябва да бъде решен от цялото Политбюро. Съдбата на нашата страна не може да бъде решавана само от пет души!

— Нямате право да възразявате, Михаил Едуардович. Край тази маса вие нямате право на глас. — Сергетов с изненада осъзна, че тези

думи бяха изречени от Косов.

— А може би трябва да му дадем това право — каза Бромковский.

— Сега не му е времето да обсъждаме този въпрос — отвърна Генсекът.

Сергетов се вгледа в лицата около масата. Никой нямаше смелостта да заговори. Той почти беше променил баланса на силите в Политбюро, но преди да стане ясно коя фракция има надмощие, старите правила щяха да си останат в сила. Срещата беше закрыта. В стаята останаха само членовете на Съвета по отбраната, които задържаха маршал Бухарин при себе си.

Кандидат-членът на Политбюро се позабави навън, за да потърси съмишленици. Колегите му минаваха покрай него. Неколцина го погледнаха в очите и отминаха.

— Михаил Едуардович? — Беше министърът на селското стопанство. — С колко гориво ще разполагаме за разпределението на хранителните ресурси?

— А с колко храна ще разполагаме? — запита в отговор Сергетов. „И изобщо колко ли храна може да имаме?“

— С повече, отколкото предполагате. Ние утроихме размера на частните парцели обработваема земя в Руската република...

— Какво?

— Да, старите хора от фермите вече произвеждат достатъчно храна — достатъчно поне за изхранването ни засега. Проблемът е в разпределението.

— Никой не ми е казал за това. — „Най-последни добри новини?“ — чудеше се Сергетов.

— Знаете ли колко пъти съм предлагал да направим точно това? Не, вие не бяхте в Политбюро миналия юли. От години повтарям, че това е най-добрият начин да решим много от проблемите си, и най-накрая те ме послушаха! Имам храна, Михаил Едуардович. Да се надяваме, че ще имаме и хора, които да я консумират. Трябва ми гориво, за да извозя хранителните стоки до градовете. Ще го получа ли?

— Ще направя каквото мога, Филип Моисеевич.

— Днес говорихте добре, другарю. Надявам се някой да се вслуша в думите ви.

— Благодаря.

— Как е синът ви?

— Последния път, когато ми се обади, каза, че е добре.

— Срамувам се, че и моят син не е на фронта. — Министърът на селското стопанство замълча за малко. — Ние трябва да... е, днес нямаме време за това. Дайте ми данните за горивото възможно най-бързо.

„Съюзник? Или агент-провокактор?“

СТЕНДАЛ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Алексеев държеше съобщението в ръка: „НЕЗАБАВНО СЕ ЯВЕТЕ В МОСКВА ЗА КОНСУЛТАЦИИ.“ Дали това не беше смъртната му присъда? Той извика заместника си.

— Нищо ново. Край Хамбург имаме няколко опипващи атаки, край Хановер се гласи нещо, което прилича на подготовка за атака от север, но няма нищо, с което да не можем да се справим.

— Трябва да замина за Москва. — Алексеев забеляза тревогата върху лицето на заместника си. — Не се притеснявай, Анатолий, твърде отскоро съм главнокомандващ, за да бъда разстрелян. Ако искаме да направим от тези В формирования истински бойци, ще трябва да организираме систематично прехвърлянето на жива сила. Предполагам, че ще се върна след двадесет и четири часа или по-малко. Предай на майор Сергетов да вземе куфарчето ми с картите и да ме чака отвън след десет минути.

На задната седалка на щабния автомобил Алексеев подаде на адютанта си съобщението и го погледна иронично.

— Какво означава това?

— Ще разберем след няколко часа, Ваня.

МОСКВА, РСФСР

— Те наистина са полудели.

— Трябва да подбирате думите си по-внимателно, Борис Георгиевич — каза Сергетов. — Сега пък какво е направило НАТО?

Шефът на КГБ поклати изненадано глава.

— Имах предвид Съвета по отбраната, млади глупако!

— Този млад глупак няма право на глас в Политбюро. Вие сам посочихте това. — Сергетов все още таеше слаба надежда, че Политбюро може да бъде вразумено.

— Михаил Едуардович, досега правех големи усилия, за да ви защитя. Моля ви да не ме карате да съжалявам за това. Ако бяхте успели да накарате Политбюро да вземе решение с открито гласуване, щяхте да загубите и вероятно да се самоунищожите. А сега — Косов млъкна за малко и се ухили — те поискаха от мен да обсъдя решението им с вас, за да им осигуря вашата подкрепа.

— Те са двойно откачили — продължи Косов. — Първо, министърът на отбраната иска разрешение за използването на няколко малки тактически ядрени бойни глави. Второ, той се надява на вашата подкрепа. Те предлагат пак да използваме маскировка. Една малка тактическа ядрена бойна глава ще бъде взривена в ГДР, след което ние ще отговорим на удара с удар, като същевременно обявим, че НАТО е нарушило споразумението да не употребява ядрено оръжие. Но може да стане и по-зле. Те наредиха на Алексеев да се яви в Москва, за да поискат неговата оценка за плана и как най-добре да го осъществят. Той вече би трябвало да е на път за насам.

— Политбюро никога няма да се съгласи с това. Все пак не всички сме луди, нали? Казахте ли им как ще реагира НАТО?

— Разбира се. Казах им, че първоначално НАТО ще бъде твърде объркано и няма да реагира изобщо.

— Вие сте ги окуражили?

— Искане ми се да не забравяте, че те предпочитат мненията на Ларионов пред моите.

„Другарю Косов — каза си Сергетов — какво ще стане с Родината, ви интересува много по-малко от вашата собствена безопасност. Вие няма да имате нищо против разрушаването на цялата страна, стига преди това да сразите враговете си.“

— Гласуването в Политбюро...

— Ще подкрепи Съвета по отбраната. Помислете. Бромковский ще гласува против, министърът на селското стопанство вероятно също ще гласува против, въпреки че аз лично се съмнявам. Те искат вие да се изкажете в подкрепа на плана им. Това ще намали опозицията на стария Петя. Петя е един добър човек, но никой вече не го слуша.

— Никога няма да направя това!

— Но трябва да го направите. И Алексеев също трябва да се съгласи. — Косов стана и погледна през прозореца. — Няма от какво да се страхувате — ядрените бомби няма да бъдат активирани. Вече съм се погрижил за това.

— Какво искате да кажете?

— Вие сигурно знаете кой контролира ядрените оръжия в тази страна?

— Разбира се, стратегическите ракетни сили, артилеристите на армията...

— Извинете, въпросът ми не беше зададен добре. Да, те контролират ракетите, но моите хора контролират бойните глави, а фракцията на Ларионов не обхваща тази част от КГБ! Затова трябва да играете по тяхната свирка.

— Много добре. В такъв случаи трябва да предупредим Алексеев.

— Сега трябва да внимавате. Изглежда, никой не е забелязал няколкото посещения на сина ви в Москва, но ако ви видят с генерал Алексеев преди срещата му със Съвета...

— Да, разбирам. — Сергетов се замисли. — Може би Виталий ще може да го посрещне на летището и да му предаде съобщение?

— Много добре! Ще направя чекист от вас!

Шофьорът на министъра беше повикан незабавно и получи написана на ръка бележка. Той се качи в министерската лимузина и се отправи към летището. По пътя беше забавен от военен конвой от колесни бронетранспортъори. Четиридесет минути по-късно Виталий забеляза, че индикаторът на горивото му показва, че резервоарът е почти празен. Това беше странно, защото той лично беше заредил с бензин предния ден — за членовете на Политбюро дефицит не съществуваше. Въпреки това стрелката показваше все по-малко. След това двигателят угасна. Виталий спря до пътя на седем километра от летището, излезе и отвори капака. Провери ремъците и електрическите връзки. Всичко изглеждаше наред. Той влезе отново в колата и се опита да запали двигателя, но безуспешно. Малко по-късно реши, че динамото се беше повредило и автомобилът се беше движил на акумулатор. Опита да се обади по телефона в автомобила, но акумулаторът беше напълно изтощен.

Самолетът на Алексеев тъкмо пристигаше. Един щабен автомобил, осигурен от началника на Московска военна област, се приближи до самолета, за да откара генерала и адютанта му до Кремъл. По време на полета Алексеев се беше страхувал най-много от слизането си от самолета — той беше очаквал да види войници на КГБ, а не щабна кола. Ако го бяха арестували, щеше да се почувства почти облекчен.

Генералът и Сергетов седяха мълчаливо на задната седалка. Те вече бяха говорили достатъчно в шумния самолет, където никакви подслушвателни устройства не можеха да работят. Алексеев забеляза, че по улиците няма хора, липсват камиони — повечето от тях бяха изпратени на фронта — и дори опашките пред магазините са по-къси от обичайното. „Страна във война“ — помисли си той.

Алексеев бе очаквал, че пътуването до Кремъл ще му се стори бавно, но не стана така. Когато автомобилът мина през портала на Кремъл, на генерала му се стори, че бяха пътували едва няколко секунди. Пред сградата на Министерския съвет един сержант отвори вратата на колата и отдаде чест. Алексеев отвърна на поздрава и тръгна по стълбите към вратата, където го очакваше втори сержант. Генералът вървеше като войник, с изправен гръб и безизразно лице. Ботушите му бяха лъснати до блясък. Той влезе във фойето и вместо да вземе асансьора, тръгна по стълбите към залата за срещи. Забеляза, че след бомбения атентат сградата беше ремонтирана.

Един капитан от Таманската гвардия — представително поделение, разположено в Алабино в покрайнините на Москва — го посрещна на площадката и го придружи до двойната врата на заседателната зала. Алексеев нареди на адютанта си да го изчака отвън и влезе, пъхнал фуражката си под мишница.

— Другари, генерал-полковник П. Л. Алексеев се явява по ваша заповед!

— Добре дошъл в Москва, другарю генерал — каза министърът на отбраната. — Какво е положението в Германия?

— И двете страни са изтощени, но все още се бият. Тактическата ситуация в момента е патова. Ние разполагаме с повече войници и бойна техника, но запасите ни от гориво намаляха критично.

— Можете ли да победите? — попита Генералният секретар.

— Тъй вярно, другарю Генерален секретар! Ако имам няколко дни, в които да реорганизирам силите си, и ако мога да свърша някои много важни неща с пристигащите запасни формирования, мисля, че има вероятност да разбием фронта на НАТО.

— Вероятност? А не сигурност? — попита министърът на отбраната.

— На война няма нищо сигурно.

— Този урок вече го научихме — намеси се сухо външният министър. — Защо още не сме спечелили войната?

— Другари, ние не успяхме да постигнем стратегическа и тактическа изненада. Изненадата е най-важният фактор по време на война. Ако я бяхме постигнали, вероятно — почти сигурно — щяхме да успеем за две или три седмици.

— От какво друго се нуждаете, за да постигнете определени успехи сега?

— Другарю министър на отбраната, имам нужда от подкрепата на народа и партията, както и от малко време.

— Вие избягвате въпроса! — каза маршал Бухарин.

— При първоначалния удар не ни беше разрешено да използваме химически оръжия. Това можеше да ни даде решително предимство...

— Беше решено, че политическата цена за употребата на такива оръжия е твърде висока — защити се външният министър.

— Можете ли да ги използвате пълноценно сега? — попита Генералният секретар.

— Мисля, че не. Тези оръжия трябваше да бъдат използвани още в самото начало срещу складовете за оборудване на НАТО. Сега тези складове са празни в по-голямата си част и нанасянето на удар по тях ще има ограничен ефект. Използването на химикали на фронта вече не е приемлив вариант. Новопристигащите В формирования не разполагат със съвременното оборудване, което им е необходимо, за да действат ефективно в химически заражена среда.

— Повтарям въпроса си — каза министърът на отбраната. — От какво се нуждаете, за да ни осигурите победа?

— За да постигнем решителен пробив, е необходимо да направим дупка в редиците на НАТО с ширина поне тридесет километра и дълбочина двадесет. За да постигна това, са ми

необходими десет пълни дивизии, готови за настъпление. Трябват ми и няколко дни за подготовката им.

— А какво ще кажете за тактически ядрени оръжия? — Лицето на Алексеев не промени изражението си. „Да не сте полудели, другарю Генерален секретар?“

— Рискът е твърде голям. — „Меко казано.“

— А ако по политически път успеем да предотвратим ответния удар на НАТО? — запита министърът на отбраната.

— Не знам дали това е възможно. — „Нито пък вие.“

— И какво, ако го направим възможно?

— В такъв случай шансовете ни ще бъдат увеличени значително. — Алексеев млъкна за малко. Онова, което четеше в очите на хората в залата, го караше да настръхва. „Те искат да използват ядрени оръжия на фронта. И какво ще стане, когато НАТО отвърне на удара и изпари нашите войници? Дали всичко ще спре след само една размяна на ядрени удари, или ще бъдат използвани и други и експлозиите ще се преместват на изток и на запад? Ако им кажа, че са откачили, те ще си намерят друг генерал, който ще им играе по свирката.“ — Проблемът е в контрола, другари.

— Обяснете.

Ако трябваше да остане жив, за да предотврати това... Алексеев заговори внимателно, като смесваше истината с лъжи и предположения. Генералът не беше добър лъжец, но това беше проблем, който той и началниците му бяха обсъждали в продължение на повече от десет години.

— Другарю Генерален секретар, ядрените оръжия са преди всичко политически инструменти и за двете страни и се контролират от политическите им ръководители. Това ограничава тяхната приложимост на бойното поле. Решението да се използва ядрена бойна глава в тактическа среда трябва да бъде взето от политиците. Докато бъде получено тяхното одобрение, тактическата ситуация със сигурност ще се е променила и оръжието става безполезно. Оръжията на нашите противници могат да бъдат използвани по усмотрение на полевите командири на бойното поле, но аз никога не съм смятал, че политическите водачи на НАТО биха дали с лека ръка властта да ги използват на тези полеви командири. По тази причина оръжията, които те най-вероятно ще използват срещу нас, са в действителност

стратегически ракети, насочени срещу стратегически цели, а не тактически оръжия, предназначени за употреба на бойното поле.

— Но те твърдят обратното! — възрази министърът на отбраната.

— Отбележете, че когато направихме пробивите при Алфелд и Рюле, срещу нас не бяха използвани ядрени оръжия, въпреки че някои предвоенни документи на НАТО предвиждат точно това. От това заключавам, че в уравнението има повече неизвестни фактори, отколкото сме предполагали. Ние сами научихме, че реалностите на войната се различават много от теорията на войната.

— Значи вие подкрепяте решението за използване на тактически ядрени оръжия? — попита външният министър.

„Не!“ Лъжата се отрони от устните му:

— Разбира се, че го подкрепям, стига да сте в състояние да предотвратите ответния удар. Трябва обаче да ви предупредя, че моите предположения за начина, по който ще реагира НАТО, може да се окажат неточни. Аз лично смятам, че можем да очакваме ответен удар няколко часа по-късно, отколкото предполагаме, като той ще бъде насочен към стратегически, а не към тактически цели. Най-вероятно е те да ударят пътни и железопътни възли, летища и складове. Тези цели са неподвижни, но танковете ни се движат. — „Помислете върху думите ми, другари; нещата бързо могат да излязат извън всякакъв контрол. Сключете мир, глупаци такива!“

— Значи според вас ние можем да използваме безнаказано тактически оръжия, ако същевременно бъдат заплашени наши стратегически цели? — попита с надежда Генералният секретар.

— Това включва в общи линии предвоенната доктрина на НАТО. Тя не обръща внимание на факта, че употребата на ядрени оръжия на съюзническа територия не може да бъде разрешена с лека ръка. Другари, предупреждавам ви, че предотвратяването на ответния удар на НАТО няма да бъде никак лесно.

— Вие си гледайте бойното поле, другарю генерал — отговори министърът на отбраната. — Ние ще се погрижим за политическата страна на въпроса.

Оставаше му само още едно нещо, с което да се опита да ги разубеди.

— Много добре. В такъв случай ще се нуждая от пряк контрол върху оръжията.

— Защо? — попита Генералният секретар.

„За да не бъдат изстреляни, шибаняко!“

— От практична гледна точка всяка минута ще се появяват и ще изчезват цели. Ако искате от мен да пробия отвор в редиците, като използвам атомни оръжия, няма да разполагам с времето, необходимо за получаване на одобрение от вас.

Алексеев с ужас осъзна, че дори и това не можеше да ги разубеди.

— Колко ракети ще ви трябват? — поинтересува се министърът на отбраната.

— Това зависи от времето и мястото на пробива, а и ние ще използваме малки оръжия срещу дискретни цели — не срещу населени места. Бих казал, че ще ми трябват максимум тридесет оръжия с мощност между пет и десет килотона. Ще ги изстреляме с неуправляеми артилерийски ракети.

— Кога ще бъдете готов за атаката? — попита маршал Бухарин.

— Зависи колко бързо ще успея да поставя ветерани в новите дивизии. Ако искаме тези запасници да оцелеят на бойното поле, трябва да подсилим редиците им с опитни бойци.

— Добра идея, другарю генерал — одобри министърът на отбраната. — Няма да ви задържа повече. След два дни искам да видя плана ви за атаката.

Петимата членове на Съвета по отбраната гледаха как генералът им отдава чест, обръща се кръгом и напуска заседателната зала. Косов погледна към Бухарин.

— И вие искахте да смените този човек?

— Това е първият истински войник, който виждам от години — съгласи се с него Генсекът.

Алексеев даде знак на майор Сергетов да го последва. Само той усещаше тежката ледена буца в стомаха си. Само той знаеше как се подгъват коленете му, докато вървеше по мраморните стълби. Алексеев не беше вярващ, но знаеше, че току-що беше видял как се отваря вратата към ада.

— Майоре — каза той спокойно, докато двамата се качваха в щабната кола. — Тъй като сте в Москва, не искате ли да посетите баща си, преди да се върнем на фронта?

— Благодаря ви, другарю генерал.

— Заслужихте си го, другарю майор. Пък и аз се нуждая от данните за доставките ни на гориво.

Шофьорът, разбира се, щеше да докладва за всичко, което беше чул.

— Те поискаха от мен да използвам ядрени оръжия на фронта! — прошепна Алексеев, когато вратата на министъра се затвори.

— Да, точно от това се страхувах.

— Те трябва да бъдат спрени! Не можем да предвидим каква катастрофа ще настъпи, ако използваме ядрените си оръжия.

— Министърът на отбраната казва, че тактическата ядрена среда може да бъде контролирана лесно.

— Той говори като някой от онези глупаци в НАТО! Между тактическата и стратегическата размяна на ядрени удари няма стена, а само една мъглява линия, съществуваща в съзнанието на аматьорите и академиците, които съветват своите политически водачи. Единственото нещо, което ще стои между нас и евентуален атомен холокост в случай, че нанесем ядрен удар — нашето оцеляване ще зависи от това, кой от политическите лидери на НАТО е най-нестабилен.

— Вие какво им отговорихте? — попита министърът. Дали Алексеев беше запазил самообладание и беше дал подходящия отговор?

— Трябва да съм жив, за да ги спра, така че им казах, че идеята им е чудесна! — Генералът седна. — Освен това им казах и че ми трябва тактически контрол върху ядрените оръжия. Мисля, че ще се съгласят с това. Аз ще се погрижа тези оръжия да не бъдат използвани никога. Освен това в щаба си разполагам с подходящия човек за тази работа.

— Съгласен ли сте, че Съветът по отбраната трябва да бъде спрял?

— Да. — Генералът погледна към пода, след което отново вдигна очи. — В противен случай просто не знам какво ще стане. Възможно е техният план да даде началото на нещо, което после никой няма да бъде в състояние да спре. Ако ще се умира, поне ще умрем за добра кауза.

— Как можем да ги спрем?

— Кога се събира Политбюро?

— Вече всеки ден. Обикновено заседанията започват в девет и половина.

— На кого можем да се доверим?

— Косов е с нас. Ще имаме подкрепа и от още няколко члена на Политбюро, но не знам към кого точно мога да се обърна.

„Чудесно — единственият ни сигурен съюзник е КГБ!“

— Ще ми трябва малко време.

— Това може би ще ви помогне. — Сергетов му подаде едно досие, което беше получил от Косов. — Това е списък на офицерите в щаба ви, които са заподозрени в политическа неблагонадеждност.

Алексеев прегледа списъка. Той си спомни имената на трима души, които се бяха отличили като полкови и батальонни командири... един добър щабен офицер и един ужасен. „Хората ми са обект на подозрение дори когато водят война заради Родината!“

— Трябва да формулирам плана си за атаката, преди да се завърна на фронта. Ще бъда в щабквартирата на армията.

— Успех, Павел Леонидович!

— И на вас, Михаил Едуардович. — Генералът наблюдаваше как баща и син се прегръщат. Той се запита какво ли щеше да каже неговият баща за всичко това, ако все още беше жив. „Към кого мога да се обърна за напътствия?“

КЕФЛАВИК, ИСЛАНДИЯ

— Добро утро. Аз съм генерал-майор Уилям Емерсън. Това е полковник Лоу. Той ще ни превежда.

— Генерал-майор Андреев. Аз говоря английски.

— Да се предадете ли предлагате? — попита Емерсън.

— Предлагам да преговаряме — отвърна Андреев.

— Искам да прекратите бойните действия незабавно и да предадете оръжието си.

— Какво ще стане с хората ми?

— Те ще бъдат задържани като военнопленници. Ранените ви ще получат медицинска помощ, като всички ще бъдат третирани според международните споразумения.

— Откъде да знам, че ми казвате истината?

— Не можете да знаете.

Андреев отбеляза откровения отговор. „Но какъв друг избор имам?“

— Предлагам ви примирие от — той погледна часовника си — петнадесет часа.

— Съгласен.

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

— Колко? — попита SACEUR.

— Три дни. Ще можем да атакуваме с две дивизии.

„С онова, което е останало от четирите дивизии — помисли си SACEUR. — Да, ние наистина ги спряхме, но с какво да ги изтласкаме назад?“

Сега обаче той се чувстваше по-уверен. НАТО беше започнало войната само с предимство в технологията, което сега беше още по-очевидно. Съветските запаси от нови танкове и оръдия бяха разбити, а дивизиите им, които сега пристигаха на фронта, бяха въоръжени с двадесетгодишни каруци. Но те все още имаха числено превъзходство и всяка запланувана от SACEUR офанзива трябваше да бъде планирана и изпълнена много внимателно. Той имаше решително предимство единствено във въздуха, но въздушното превъзходство никога не беше достатъчно за спечелването на една война. Германците го натискаха с искания за контраатака. Твърде голяма част от тяхната територия и твърде много от техните граждани се намираха от вражеската страна на фронтовата линия. Бундесверът вече беше започнал агресивно опипване на няколко фронта, но те трябваше да изчакат. Германската армия не беше достатъчно силна, за да тръгне сама в настъпление. Тя беше понесла твърде големи загуби, изпълнявайки задължението си да спре съветското настъпление.

КАЗАН, РСФСР

Младежите бяха твърде възбудени, за да заспят. По-възрастните мъже бяха твърде разтревожени, за да заспят. Условията, при които пътуваха, също не им помагаша. Бойците на 77-а мотострелкова дивизия бяха натъпкани в пътнически вагони и въпреки че всички бяха седнали, те бяха натъпкани един до друг. Влаковата композиция, която ги превозваше, се движеше със сто километра в час. Релсите бяха наредени по съветския начин — краищата на релсовите сегменти се срещаха, вместо да остават раздалечени — и вместо познатото на пътниците на Запад тракане мъжете от тази В дивизия чуваха само серия от глухи тътнежи. Това опъваше още повече и без това опънатите им докрай нерви.

Интервалът между тътнежите се забави. Няколко войника погледнаха през прозорците и видяха, че влакът им спираше на гара Казан. Офицерите бяха изненадани. Влакът им не трябваше да спира, докато не стигне в Москва. Загадката беше разрешена бързо. Още със спирането на двадесетте вагона в тях започнаха да се качват нови войници.

— Внимание — извика високо някой. — Пристигат войници от фронта!

Въпреки че новопристигналите бяха получили нови униформи, ботушите им бяха износени от прекараните на фронта седмици. Походката им показваше, че са ветерани. Във всеки вагон влязоха към двадесетина и бързо си осигуриха удобни места. Онези, на които се наложи да станат от местата си, трябваше да стоят прави. Между ветераните имаше и офицери и те бързо намериха своите колеги във влака. Офицерите на 77-а мотострелкова започнаха да набират информация от първа ръка за доктрината и тактиката на НАТО, за онова, което можеше и което не можеше да стане на фронта, за всички уроци, за които беше платено с кръвта на войниците, които не можеха да се присъединят към дивизията в Казан. Новобранците нямаха възможността да научат тези уроци. Те гледаха мъже, които можеха да спят дори когато пътуваха към фронта.

ФАСЛЕЙН, ШОТЛАНДИЯ

„Чикаго“ се намираще до кея си и товареше торпеда и ракети за поредната си мисия. Половината от матросите се разхождаха на брега или си купуваха питиета от екипажа на „Торбей“.

Лодката им си беше спечелила страхотна репутация заради работата си в Баренцово море и веднага след привършването на товаренето щеше да се отправи отново натам, за да ескортира авионосните бойни групи, които сега се намираха в Норвежко море и се насочваха към съветските бази на полуостров Кола.

Маккафърти седеше сам в каютата си и се чудеше защо една мисия, която беше завършила толкова катастрофално, се приемаше за успешна, и се надяваше, че никога повече нямаше да го пратят на бойна мисия, макар да знаеше, че ще стане точно обратното...

МОСКВА, РСФСР

— Добри новини, другарю генерал! — Един полковник подаде глава през вратата на кабинета, в който се беше настанил Алексеев. — Вашите хора са успели да се присъединят към 77-а в Казан.

— Благодаря. — Алексеев се наведе отново над картите и полковникът се оттегли.

— Удивително е.

— Кое, Ваня?

— Хората, които избрахте за 77-а, бюрократщината, заповедите — всичко това беше преодоляно за отрицателно време!

— Че това си е рутинен трансфер на жива сила. Защо да не мине бързо? Политбюро одобри процедурата.

— Но това е единствената група бойци, които бяха докарани тук със самолет.

— Те трябваше да изминат най-голямо разстояние. — Алексеев вдигна един формуляр, който току-що беше погълнил. На капитан — не, той вече беше майор — Аркадий Семьонович Сорокин се заповядваше да се яви незабавно в Москва. Той също щеше лети до Москва. Жалко беше, че капитанът не можеше да доведе и някои от своите хора със себе си, но те се намираха на място, откъдето никой съветски генерал не можеше да ги изведе.

— Е, Михаил Едуардович, какво планира генерал Алексеев?

Сергетов подаде няколко листа с бележки. Косов ги разгледа за няколко минути.

— Ако успее, ще получи поне орден „Ленин“ от нас, а? — „Този генерал е прекалено умен. Толкова по-зле за него.“

— Твърде рано е да мислим за това. С колко време разполагаме? Разчитаме на вас да подготвите сцената.

— Имам един полковник, който специализира в тази област.

— Сигурен съм в това.

— Има още едно нещо, което трябва да направим — каза Косов. Той обясни какво е то и си тръгна. Сергетов нарязва бележките на Алексеев и накара Виталий да ги изгори.

Аварийната лампичка и звънецът моментално привлякоха вниманието на диспечера. Нещо се беше случило с релсите при моста Електрозаводская, на три километра източно от гара Казан.

— Изпратете инспектор там.

— На половин километър оттам има влак — предупреди помощникът му.

— Кажете му веднага да спре! — Диспечерът натисна ключа, който управляваше сигнала от кулата. Заместникът му вдигна телефона си.

— Влак единадесет-деветдесет и едно, говори централно диспечерско управление — Казан. Има проблем на моста пред вас, спрете незабавно!

— Виждам сигнала! Спираме — отговори машинистът. — Няма да успеем!

Нямаше как да успее. Единадесет-деветдесет и едно беше влакова композиция от сто вагона — платформи, натоварени с бронирани машини и закрити вагони с муниции. Искри изхвъркнаха изпод колелата, когато машинистът натисна спирачките на всички вагони, но спирачният път на влака беше неколкостотин метра. Той се вгледа навън, за да види какъв беше проблемът, като се надяваше, че системата се е заблудила и е подала неверен сигнал.

Не! Откъм западната страна на моста имаше една разхлабена релса. Машинистът извика, за да предупреди екипажа си, и се сви на мястото си. Локомотивът излезе от релсите, заора се странично в земята и спря. Това не попречи на останалите три локомотива зад него и на осем платформи да продължат да се движат напред. Те също

излязоха от релсите и само стоманената рамка на моста не им позволи да паднат в река Яуза. Железопътният инспектор пристигна една минута по-късно. Докато вървеше към телефонната кутия, той не спираше да ругае.

— Трябват ни две големи машини за разчистване!

— Как е положението? — попита диспечерът.

— Не е чак толкова зле като миналия август. Дванадесет часа, може би шестнадесет.

— Какво е станало?

— При целия този трафик по моста... ти как мислиш?

— Има ли ранени?

— Не мисля, влакът се е движил бавно.

— Ще ви изпратя помощ до десет минути. — Диспечерът погледна към таблото с пристигащите влакове.

— По дяволите! Какво ще правим с тези?

— Можем да ги разделим. Това е цяла армейска дивизия, която пътува в пакет. Трябваше да заобиколят от северната страна. Не можем да ги изпратим на юг. В продължение на часове по Новоданиловский мост няма пролука.

— Прехвърли ги към гара Курск. Аз ще се обадя на диспечера в Ржевская, за да видя дали ще може да ни поеме по неговите релси.

Влаковете пристигнаха в седем и тридесет сутринта. Един по един те бяха отклонени към коловозите на гара Курск и спряха там. Много от войниците никога преди не бяха ходили в Москва, но с изключение на коловозите единственото, което можеха да видят от прозорците си, бяха влаковете на техните колеги.

— Преднамерен опит за саботаж срещу държавните железници — каза полковникът от КГБ.

— По-вероятно е била износена релса, другарю — отвърна диспечерът в Казан. — Но вие сте прав, че трябва да се внимава.

— Износена релса ли? — изсумтя полковникът. Той със сигурност знаеше, че случаят не беше такъв. — Според мен вие не приемате всичко това достатъчно сериозно.

Кръвта на диспечера се смрази при това изявление.

— Аз също си имам своите задължения. В момента те включват разчистването на проклетия мост и пускането на влаковете по него. Точно сега имам седем влака в Курск и ако не успея да ги отправя на север...

— Ако се съди по картата ви, прехвърлянето на целия трафик около града зависи само от един превключвател.

— Да, но за него отговаря диспечерът в Ржевская.

— Някога не ви ли е хрумвало, че саботьорите не избират местата за саботаж според това кой диспечер къде се намира? Може би същият човек сега работи в друга област! Някой проверявал ли е този превключвател?

— Не знам.

— Ами, разберете тогава! Не, не, ще изпратя моите хора да проверят преди вие, железопътни глупаци, да повредите още нещо.

— Но моят график... — Диспечерът беше горд човек, но знаеше, че вече достатъчно е предизвикал съдбата си.

— Добре дошъл в Москва — каза сърдечно Алексеев.

Както повечето парашутисти, майор Аркадий Семьонович Сорокин също беше нисък. Той беше хубав млад мъж със светлокафява коса и в очите му се виждаха пламъчета, породени от нещо, за което Алексеев знаеше много повече отколкото майорът. Той накуцваше леко от двете рани в крака си, които беше получил по време на съветското нападение срещу Кефлавик. На гърдите му беше закачена лентичката на ордена „Червено знаме“, получен затова, че беше повел ротата си срещу вражеския огън. Сорокин и повечето от жертвите, дадени в началото на операцията в Исландия, бяха върнати в Съветския съюз за лечение. Сега, когато тяхната дивизия се беше предала, те очакваха новото си назначение.

— С какво мога да ви помогна, другарю генерал? — попита майорът.

— Трябва ми нов съветник и предпочитам той да бъде човек с боен опит. Освен това, Аркадий Семьонович, от вас ще искам да изпълните една много деликатна задача. Но преди да започнем да

говорим за нея, трябва да ви обясня нещо. Моля, седнете. Как е кракът ви?

— Лекарите ме посъветваха да се въздържа от бягане поне още една седмица. Бяха прави. Вчера се опитах да пробягам обичайните си десет километра и трябваше да спра още на втория. — Той не се усмихна. Алексеев предположи, че младежът вероятно не се беше усмихвал от месец май. Генералът беше първият човек, който обясни на Сорокин причината за това. Пет минути по-късно ръката на майора се свиваше и разгъваше до кожения стол, където щеше да се намира пистолетният му кобур, ако офицерът стоеше прав.

— Най-важното при войника е дисциплината, майоре — заключи Алексеев. — Повиках ви тук с определена цел, но трябва да знам, че ще изпълните точно заповедите, които ще ви бъдат дадени. Ако ми кажете, че не можете, ще ви разбера.

Лицето на младежа остана безизразно, но ръката му се отпусна.

— Ще ги изпълня, другарю генерал, и ви благодаря от сърце за това, че ме доведохте тук. Всичко ще стане, както наредите.

— Тогава елате с мен. Имаме работа за вършене.

Колата на генерала вече ги чакаше. Алексеев и Сорокин отидоха до вътрешния околоръстен път, който заобикаля централната част на Москва и променя името си на всеки няколко километра. На мястото, при което минава покрай Звездния театър и се насочва към гара Курск, пътят се нарича улица „Чкалова“.

Командирът на 77-а мотострелкова дивизия дремеше. Той имаше нов заместник-командир, генерал-майор от фронта, който трябваше да замести твърде стария полковник на този пост. Двамата генерали бяха обсъждали тактиката на НАТО в продължение на десет часа и сега се възползваха от неочаквания престой в Москва, за да поспят малко.

Командирът на 77-а мотострелкова отвори очи и видя над себе си един генерал-полковник, който го гледеше втренчено. Той скочи и застана мирно като кадет.

— Добро утро, другарю генерал!

— Добро утро и на вас! Какво, по дяволите, прави една съветска дивизия, заспала на някакъв проклет железопътен коловоз, когато в Германия загиват хора! — почти изкрещя Алексеев.

— Ние... ние не можем да тръгнем, има някакъв проблем с релсите.

— Проблем с релсите, а? Вие нали имате превозни средства?

— Влакът отива до гара Киев, където трябва да сменим локомотива и да отпътуваме за Полша.

— Ще ви уредя транспорт. Нямаме време — обясни Алексеев, сякаш говореше на някое малко дете — да оставим цяла бойна дивизия да си спи на задника. Ако влакът не може да се движи, вие можете! Свалете превозните си средства от платформите. Ние ще ви преведем през Москва, а оттам и сами можете да стигнете до гара Киев. А сега си измийте очите и сваляйте тази дивизия от влака, преди да съм намерил някой друг, който може да го направи!

Алексеев не можеше да свикне с това, колко работа можеше да свърши малко крещене. Той видя как дивизионният командир започва да крещи на полковите си командири, които се разкрещяха на своите батальонни командири. След десет минути вече се крещеше на ниво отделение. След още десет минути стоповите вериги на бронетранспортърите БТР-60 бяха свалени и първите превозни средства слязоха от платформите и започнаха да се събират на площад „Корского“ пред гарата. Пехотинците се качиха на машините си, стиснали оръжията си в ръце. Облечени в бойните си униформи, те изглеждаха много заплашителни.

— Пристигнаха ли новите ви свързочници? — попита Алексеев.

— Да. Те напълно замениха моите хора — кимна дивизионният командир.

— Добре. На фронта врагът ни даде добър урок по отношение на безопасността в ефира. Новите попълнения ще ви свършат добра работа. А новите автоматчици?

— По една рота ветерани във всеки полк, плюс още няколко, които са пръснати по отделните стрелкови роти. — Командирът се радваше, че новите попълнения от офицери ветерани бяха заменили някои от не много популярните му подчинени. Алексеев явно му беше изпратил добри бойци.

— Добре, подредете дивизията си в полкови колони. Да покажем нещо на хората, другарю. Покажете им как трябва да изглежда една съветска дивизия. Те имат нужда да видят това.

— Как ще минем през града?

— Уредих хора от Гранични войски на КГБ да регулират движението. Дръжте хората си в строя, не искам някой да се изгуби!

Един майор се появи тичешком.

— Готови сме да тръгнем след двадесет минути.

— След петнадесет! — поправи го командирът му.

— Много добре — каза Алексеев. — Аз ще дойда с вас, другарю генерал. Искам да видя доколко вашите хора са запознати с екипировката си.

Михаил Сергетов пристигна по-рано за съвещанието на Политбюро, както правеше винаги. Кремъл се охраняваше както обикновено от една рота лековъоръжени пехотинци. Те бяха от Таманската гвардейска дивизия, представителна рота, която имаше минимална стрелкова подготовка. Войниците от Таманската гвардия бяха един вид безпомощни преториански гвардейци, които подобно на много други церемониални подразделения се упражняваха най-вече в маршировки и лъскане на ботуши, въпреки че в базата си в Алабино разполагаха с цял дивизионен комплект от танкове и оръдия. Истинската охрана на Кремъл бяха войниците от Гранични войски към КГБ и дивизията от войници на Вътрешни войски към Министерство на вътрешните работи (МВД), разквартирувана извън Москва. За съветската система беше типично наличието на три въоръжени формирования, подчинени на три различни министерства. Таманската дивизия разполагаше с най-доброто въоръжение, но имаше най-ниска боева подготовка. Войниците на КГБ имаха най-добра подготовка, но разполагаха само с леко въоръжение. Войниците от Вътрешни войски също нямаха тежки оръжия и се обучаваха предимно като полицейско формирование, но затова пък бяха съставени от татари, които бяха известни със своята жестокост и с ненавистта си към етническите руснаци. Взаимоотношенията между тези три групировки бяха много повече от сложни.

— Михаил Едуардович?

— О! — Беше министърът на селското стопанство. — Добро утро, Филип Моисеевич.

— Разтревожен съм — каза тихо мъжът.

— За какво?

— Страхувам се, че те — Съветът по отбраната — може би обмислят употребата на ядрени оръжия.

— Не може да са чак толкова отчаяни. — „Ако си агент-провокаатор, другарю, то знаеш, че това вече ми е известно. По-добре ще е за мен да разбере на чия страна си.“

Изражението на славянското лице на министъра на селското стопанство остана непроменено.

— Надявам се да сте прав. Не успях да нахраня за първи път цялата тази страна само за да оставя някой да я вдигне във въздуха!

„Съюзник!“ — каза си Сергетов.

— Какво ще стане, ако го подложат на гласуване?

— Не знам, Миша, иска ми се да знаех. Събитията се развиват твърде бързо и много от нас дори не разбират какво става.

— Ще се изкажете ли против тази лудост?

— Да! Скоро ще имам внук и искам той да има страна, в която да израсне, дори ако трябва да заплатя за това с живота си!

„Прости ми, другарю, прости ми за всичко, което съм си мислил за теб преди.“

— Винаги ранобуден, а, Михаил Едуардович? — Косов и министърът на отбраната пристигнаха заедно.

— С Филип трябваше да обсъдим доставките на гориво за транспортирането на хранителните стоки.

— Мислете за моите танкове! Храната може да почака. — Министърът на отбраната мина покрай тях и влезе в заседателната зала. Сергетов и колегата му си размениха многозначителни погледи.

Заседанието беше открито след десет минути. Генералният секретар заговори пръв и веднага даде думата на министъра на отбраната.

— Трябва да предприемем решителна стъпка в Германия.

— Вие ни обещавате такава от седмици! — каза Бромковский.

— Този път ще се получи. След един час генерал Алексеев ще дойде тук, за да ни представи своя план. Дотогава ще обсъдим използването на тактически ядрени оръжия на фронта и начините за предотвратяване на ответния удар на НАТО.

Лицето на Сергетов беше едно от онези, които останаха безизразни. Той преброи четирима души, на чиито лица беше изписан ужас. Последвалата дискусия беше много разгорещена.

Алексеев остана в машината на дивизионния командир през първите няколко километра, които ги отведоха покрай Индийското посолство и Министерството на правосъдието. Сградата на последното накара Алексеев да се усмихне иронично. „Колко е странно, че трябва да мина покрай това здание точно днес!“ Командният бронетранспортър на практика представляваше радиопредавател, поставен върху осем колела. В задната част на машината имаше шестима свързочници, чиято задача беше да позволят на командира да управлява дивизията си от бронетранспортъра. Свързочниците идваха от фронта и бяха верни на полевите офицери, които ги бяха върнали в родината им.

Колоните напредваха бавно. Бойните машини бяха конструирани да развиват големи скорости, но при висока скорост се увеличаваше броят на повредите, а и ако се движеха с повече от двадесет километра в час, танковете щяха да разорат пътната настилка. Дивизията се движеше бавно и спокойно, привличайки малки групички хора, които махаха с ръце и викаха окуражително на преминаващите войници. Процесията не беше наредена в равните колони на някой от парадите, за които Таманската гвардия тренираше всеки ден. Ако не друго, хората поне се изпълваха с ентузиазъм от гледката на заминаващите за фронта войски. Встрани от пътя стояха офицери от КГБ, които „съветваха“ московските милиционери да пропуснат дивизията, като им обясняваха, че причината за нейното отклоняване е проблем с източната железопътна мрежа. Катаджиите с радост даваха път на защитниците на Родината.

Когато колоната достигна площад „Ногина“, Алексеев се изправи в люка на мерача.

— Добре сте подготвили хората си — каза той на дивизионния командир. — Сега искам да сляза, за да видя как се държат останалите ви подразделения. Ще се видим отново при Стендал — Алексеев нареди на шофьора да спре. Той скочи от командния БТР с пъргавостта на млад ефрейтор и застана на улицата, махайки на преминаващите превозни средства и отдавайки чест на офицерите, които гордо се возеха в своите машини. Изминаха пет минути, преди вторият полк да дойде до него, и той изчака втория му батальон. Майор Сорокин се

намираше в командната машина на батальона и се наведе от БТР-а си, за да хване генерала за ръката и да го издърпа от улицата.

— Човек на вашата възраст може да се нарани при такива изпълнения, другарю генерал — предупреди го Сорокин.

— Малко конте! — Алексеев се гордееше с физическата си форма. Той погледна батальонния командир, който също се беше върнал наскоро от фронта. — Готов ли сте?

— Тъй вярно, другарю генерал.

— Не забравяйте заповедите и дръжете хората си под контрол. — Алексеев разкопча кобура си. Сорокин се беше въоръжил с автомат „Калашников“.

В края на улица „Разина“ вече се виждаха кулите и заоблените кубета на църквата „Свети Василий“. Една след друга бойните машини преминаха покрай старата църква. Войниците в бронетранспортърите се бяха изправили и гледаха. Това бяха най-старите модели БТР, които нямаха покриви.

„Там!“ — каза си Алексеев. Вратата, построена от Иван Грозни, която водеше към Министерския съвет. Трябваше само да се премине през вратата под часовниковата кула. Часът беше десет и двадесет. Генералът беше подранил с десет минути за срещата си с Политбюро.

— Да не сме полудели? — попита министърът на селското стопанство. — Да не би да си мислим, че можем да си играем с атомни оръжия като с някакви фойерверки?

„Добър човек — помисли си Сергетов, но му липсва красноречие.“ Министърът на енергетиката избърса потните си ръце в панталоните си.

— Другарю министър на отбраната, вие ни доведохте до ръба на унищожението — каза Бромковский. — Сега пък искате всички да скочим в пропастта след вас!

— Твърде късно е да се отказваме — каза Генералният секретар. — Решението вече беше взето.

Думите му бяха опровергани от една експлозия.

— Сега! — каза Алексеев. Свързочниците в задната част на командния БТР включиха дивизионния радиопредавател и съобщиха за експлозия в Кремъл, като казаха, че един батальон автоматчици начело с генерал Алексеев е тръгнал натам, за да провери какво става.

Алексеев вече беше в движение. Трите БТР-а минаха през взривената врата и спряха през стълбището на сградата на Министерския съвет.

— Какво става тук, по дяволите? — изкрещя Алексеев на капитана от Таманската гвардия.

— Не знам — вие нямате право да бъдете тук, не можете да стоите тук, трябва да...

Сорокин го прекъсна с откос от три куршума. Той скочи от командния БТР и едва не падна заради ранения си крак. Майорът се втурна към сградата, последван от генерала.

— Отцепете района, това е заговор срещу Политбюро! — Тази заповед беше дадена на пристигащите войници. Таманските гвардейци тичаха през откритото пространство към сградата на стария Арсенал. Във въздуха бяха дадени няколко предупредителни изстрела. Гвардейците се поколебаха, след което един лейтенант изстреля цял пълнител и пред стените на Кремъл започна престрелка. Две групи съветски войници, от които само десет души знаеха какво става, започнаха да стрелят една по друга, докато членовете на Политбюро гледаха от прозорците на сградата.

На Алексеев не му харесваше, че Сорокин беше поел водачеството, но майорът знаеше чий живот можеше да бъде изложен на опасност. На площадката на втория етаж той видя един гвардейски капитан и го застреля. Сорокин продължи да тича нагоре, последван от Алексеев и батальонния командир, като мислено си припомняше схемата на четвъртия етаж. Друг гвардеец — този път майор — го очакваше там с автомат. Гвардеецът успя да изстреля един откос, но майорът се хвърли на пода, претърколи се и го застреля. До заседателната зала оставаха само двадесет метра. Там ги чакаше един полковник от КГБ, който държеше ръцете си така, че да ги виждат ясно.

— Къде е Алексеев?

— Тук! — Генералът държеше пистолет в ръката си.

— На този етаж вече няма живи гвардейци — докладва чекистът. Той току-що беше убил четирима със скрития под униформата си пистолет със заглушител.

— Вратата. — Алексеев даде знак на Сорокин. Вратата беше отключена и майорът просто я отвори. Тя водеше към преддверие, зад което се намираха двойните дъбови врати на заседателната зала.

Сорокин влезе първи.

В залата имаше двадесет и един старци и мъже на средна възраст, повечето от които стояха до прозорците и наблюдаваха малкото пехотно сражение, което приближаваше към края си. Таманските гвардейци в Кремъл не бяха подготвени за подобна атака и нямаха и най-малкия шанс да се справят с една рота опитни автоматчици.

Алексеев влезе след майора, прибирайки пистолета си в кобура.

— Моля да се върнете по местата си, другари. Очевидно сме свидетели на заговор за завземането на Кремъл. За щастие, аз тъкмо пристигах за срещата си с вас, когато тази колона войници минаваше покрай мен. Седнете, другари! — заповяда генералът.

— Какво става тук? — попита министърът на отбраната.

— Когато преди тридесет и четири години бях приет във военното училище, аз дадох клетва да защитавам държавата и партията от всичките им врагове — каза хладно Алексеев. — Включително и от онези, които ще унищожат страната ми, защото не знаят какво друго да направят! Другарю Сергетов? — Министърът на енергетиката посочи към двама души. — Вие, другари, ще останете тук заедно с другаря Косов. Останалите ще тръгнат с мен след няколко минути.

— Алексеев, ти току-що си подписа смъртната присъда — каза министърът на вътрешните работи. Той посегна към един телефон. Майор Сорокин вдигна автомата си и унищожил телефона с един куршум.

— Не повтаряйте тази грешка. Много лесно можем да избием всички ви. Това ще бъде по-удобно от онова, което смятаме да направим с вас. — Алексеев изчака малко. В стаята влезе още един офицер и кимна на генерала. — Сега ще излезем оттук, другари. Ако някой от вас се опита да говори с някого, всички ще бъдете убити незабавно. Стройте се по двама и тръгвайте! — Полковникът от КГБ,

който преди малко беше взривил втората си бомба в Кремъл, изведе първата група.

Когато те излязоха, Сергетов и Косов се приближиха до генерала.

— Добре свършена работа — каза директорът на КГБ. — В Лефортово вече всичко е подготвено. Всички дежурни са мои хора.

— Няма да ходим в Лефортово. Има промяна в плановете — каза Алексеев. — Те ще бъдат откарани до старото летище, след което ще бъдат превозени с хеликоптер до военен лагер, командван от човек, на когото имам доверие.

— Но аз съм уредил всичко!

— Не се съмнявам в това. Това е новият ми помощник майор Сорокин. Майор Сергетов вече е в лагера, за да се погрижи за последните приготовления. Кажете ми, другарю директор, не ви ли изглежда познат Сорокин?

Майорът наистина се струваше смътно познат на директора, но той не можеше да се сети къде го беше виждал.

— Той беше капитан от 76-а гвардейска въздушнопреносима дивизия, който после беше повишен в звание за храброст.

— Да? — Косов усещаше опасността, но не и причината за нея.

— Майор Сорокин имаше дъщеря, която беше октомврийче. Базата на 76-а въздушнопреносима се намира в Псков — обясни Алексеев.

— За моята малка Светлана, която умря без лице — каза Сорокин. На Косов му остана време колкото да види дулото на автомата и пламъка.

Сергетов отскочи и погледна ужасен Алексеев.

— Дори и да сте били прав, като се доверихте на чекиста, аз нямам намерение да приемам заповеди от КГБ. Ще ви оставя една рота верни войници. Трябва да поема контрола върху армията. Вашата работа е да поемете контрола върху партийния апарат.

— Но можем ли да ви вярваме сега? — попита министърът на селското стопанство.

— Досега вече трябваше да сме на път да установим контрол върху комуникационните средства. Всичко ще стане според плана ни. Ще бъде обявено, че е имало опит да бъде свалено правителството, който е бил осуетен от верни на държавата войски. По-късно днес един от вас ще се появи по телевизията. Сега трябва да вървя. Успех.

Насочвани от регулировчиците на КГБ, моторизираните батальони се отправиха към телевизионните кули и радиостанциите и към основните телефонни централи. Сега те се движеха бързо, защото си мислеха, че реагират на спешно повикване да подсигурят града срещу неизвестен брой контрареволуционери. В действителност те си нямаха и най-малка представа какво правеха, освен че заповедите им бяха дадени от генерал-полковник. За офицерите от 77-а мотострелкова дивизия това беше напълно достатъчно. Свързочните екипи бяха свършили отлична работа. Политическият офицер на дивизията се появи пред сградата на Министерския съвет, където откри четирима членове на Политбюро, които даваха заповеди по телефона. Нещо не беше наред, но изглеждаше, че партийните шефове контролираха положението. Той научи, че останалите членове на Политбюро са били ранени или убити при жестока атака от самата охрана на Кремъл! Директорът на КГБ беше разкрил заговора навреме, за да повика верни на правителството войници, но загинал геройски, отбранявайки се от нападателите. Това се стори доста невероятно на дивизионния замполит, но той нямаше друг избор, освен да му повярва. Заповедите, които му бяха дадени, бяха съвсем смислени и той незабавно ги предаде по радиото на дивизионния командир.

Сергетов се изненада колко лесно се беше оказало всичко. Хората, които знаеха какво се беше случило в действителност, бяха по-малко от двеста. Престрелката беше станала зад стените на Кремъл и въпреки че много хора бяха чули изстрелите, измислената история им даваше правдоподобно обяснение за момента. Той имаше няколко приятели в Централния комитет и при създалата се обстановка те направиха каквото им беше казано. В края на деня властта се поделеше между трима души от Политбюро. Останалите членове на Политбюро се намираха под въоръжена охрана извън града, като за тях отговаряше майор Сорокин. В отсъствието на министъра на вътрешните работи Вътрешни войски минаваха на подчинение на Политбюро, докато КГБ се колебаеше какво да прави след смъртта на директора си. Пълният контрол на Политбюро върху всички аспекти на живота в Съветския съюз не позволяваше на хората да задават въпроси, които биха били зададени, преди да бъде дадено началото на организирана съпротива, и с всеки час Сергетов и съучастниците му затвърждаваха властта си. Сергетов определи стария, но популярен Пьотр Бромковский за шеф

на партийния апарат и министър на отбраната. Армията помнеше Петя като комисар, който се беше грижил за хората, с които бе служил, и това позволи на Бромковски да назначи Алексеев за заместник-министър на отбраната и началник на Генералния щаб. Филип Моисеевич Крилов остана министър на селското стопанство, към което беше прибавено и Министерството на вътрешните работи. Сергетов щеше да бъде временно изпълняващ длъжността Генерален секретар. Тези мъже формираха една тройка, която щеше да се обърне към сънародниците си, докато пристигнат още от верните им сподвижници. Оставаше да бъде свършено още едно нещо от изключителна важност.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА РАЗХОДКА В ГОРАТА

БРЮКСЕЛ, БЕЛГИЯ

Няма по-естествен страх от страха от неизвестното и колкото по-голямо е неизвестното, толкова по-голям е и страхът. На бюрото на SACEUR имаше четири разузнавателни сводки. Единственото еднакво твърдение в тях беше, че не се знаеше какво точно става, но че това, което беше станало, можеше да се окаже доста неприятно.

„И за това ми трябва експерт?“ — помисли си SACEUR.

Една снимка от подвижен спътник, който беше преминал над Москва, му беше дала информация, че в съветската столица се води бой и че по улиците към комуникационните й центрове се движат войскиви подразделения, но държавното радио и телевизия продължиха да излъчват по нормалния си график в продължение на дванадесет часа и едва в новинарската емисия в пет часа сутринта московско време беше излъчено официално съобщение.

„Опит за държавен преврат, организиран от министъра на отбраната? Лошо ни се пишеше, ако беше успял, но дори и това, че се е оказал неуспешен, не е кой знае колко добра новина.“ Съветската телевизия беше излъчила и кратко обръщение на Пьотр Бромковский, който беше известен като последния хардлайнер от времето на Сталин: запазете спокойствие и запазете вярата си в партията.

„Какво означава всичко това, по дяволите?“ — питаше се SACEUR.

— Искам информация — каза той на началника на разузнаването си. — Какво знаем за новата командна структура на руснаците?

— Новият Главком-запад, генерал Алексеев, очевидно е в командния си пункт. Това е добра новина за нас, защото атаката ни трябва да започне след десет часа.

Телефонът на SACEUR иззвъня.

— Казах ви, че не приемам обаждания — продължавай, Франц... Четири часа? Потсдам. Засега няма да отговоря. Ще ти кажа по-късно. — Той затвори. — Току-що се е получила открита радиograma, че началникът на Генералния щаб на Съветските въоръжени сили спешно желае да се срещне с мен в Потсдам.

— „Спешно“ желае ли, хер генерал?

— Такива са били думите в радиogramата. Мога да пътувам с хеликоптер и те ще осигурят хеликоптерен ескорт до мястото на срещата. — SACEUR се облегна назад в стола си. — Мислиш ли, че руснаците искат да ме свалят, защото свърших толкова добра работа? — Той си позволи да се усмихне иронично.

— Войските им се събират на североизток от Хановер — посочи началникът на разузнаването.

— Знам това, Йоахим.

— Не отивайте. Изпратете свой представител.

— Защо руснаците не поискаха това? — зачуди се SACEUR. — Такава е нормалната практика.

— Те бързат — отвърна Йоахим. — Не успяха да спечелят войната. На практика все още не са загубили нищо, но настъплението им беше спряно и те все още си имат проблеми с горивото. Ами ако властта в Москва е била завзета от някакъв нов блок? Заговорниците ще изолират средствата за масова информация, докато се опитват да съсредоточат властта в свои ръце и искат да прекратят военните действия. Войната само ще им пречи да установят контрол. Сега му е времето за един силен натиск — завърши Йоахим.

— Когато са отчаяни ли? — попита SACEUR. — Те все още имат голямо количество ядрени оръжия. Забелязали ли сте нещо необичайно в поведението на руснаците?

— Не, ако се изключат новопристигналите дивизии от запасняци.

„Ами ако сега ми се удава възможност да прекратя тази проклета война?“

— Ще отида. — SACEUR вдигна телефона си и информира Генералния секретар на Северноатлантическия съвет за решението си.

Човек лесно можеше да се изнерви, когато наблизко летяха два съветски щурмови хеликоптера. SACEUR потисна желанието си да

погледне към тях през прозореца и вместо това се задълбочи в предоставените му разузнавателни данни. В папката му се намираха официалните разузнавателни досиета на петима старши съветски командири. Той не знаеше с кого от тях ще се срещне днес. Съветникът му седеше срещу началника си и гледаше през прозорците.

ПОТСДАМ, ГЕРМАНСКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА

Алексеев крачеше насам-натам. Това, че беше далеч от Москва и новите партийни шефове, го тревожеше, но той си напомни, че въпреки всичко те бяха партийните шефове и се опитваха да се справят с положението. „Онзи идиот ме попита как могат да ми имат доверие!“ — помисли си той. Прочете отново данните за колегата си от НАТО. Възраст: петдесет и девет години. Син и внук на войници. Баща му бил офицер от десантни войски и бил убит от германците на запад от Сейнт Вит по време на битката за Булге. Завършил академията в Уест Пойнт, на петнадесето място във випуска си. Служил във Виетнам, четири пъти, последния път като командир на 101-ва въздушнопреносима; смятан от северновиетнамците за изключително опасен и изобретателен тактик — нещо, което беше доказал и в тази война. Магистърска степен по международни отношения, предполагаше се, че знае чужди езици. Женен, с двама синове и една дъщеря, нито едно от децата му не работи за въоръжените сили. Явно някой беше решил, че три поколения войници стигат. Четири внучета. „Четири внучета... когато един мъж има внуци...“ Обича хазарта с карти, който е единственият му известен порок. Пие умерено. В доклада се казваше, че няма данни за извънбрачни сексуални връзки. Това накара Алексеев да се усмихне. Те и двамата бяха твърде стари за такива глупости! Пък и на кого му оставаше време за това?

Между дърветата се чу звукът от хеликоптерни ротори. Алексеев застана до командния си БТР на малката полянка. Екипажът на машината беше зад дърветата заедно с един взвод автоматчици. Не беше много вероятно, но НАТО можеше да реши да се възползва от тази възможност, за да нападне и убие... „Не — помисли си генералът, — нито ние, нито те са толкова луди.“

Хеликоптерът беше един от новите американски „Блекхоук“. Той застина във въздуха и грациозно се приземи върху тревата. Над него останаха да кръжат двата съветски Ми-24. Вратата не се отвори

веднага. Пилотът угаси двигателите и изчака да минат една-две минути, докато роторът спре да се върти напълно. Тогава вратата на хеликоптера се отвори и генералът излезе навън гологлав.

„Висок е за парашутист“ — помисли си Алексеев.

SACEUR можеше да вземе своя „Колт“ с кокалени чирени, който му беше подарен за службата му във Виетнам, но беше решил да впечатли руснака като отиде на срещата невъоръжен и в обикновена маскировъчна униформа. На яката му се виждаха четири черни звезди, а на лявата му гръд бяха защитни значките на майстор парашутист и на боен пехотинец. На дясната му страна имаше проста табелка с името му: РОБИНСЪН. „Не ми трябва да се фукам, Иван. Аз спечелих.“

— Кажете на хората в гората да станат и да се оттеглят.

— Но, другарю генерал! — Помощникът му беше нов и все още не познаваше началника си добре.

— Веднага. Ако имам нужда от преводач, ще ви дам знак с ръка.

— Алексеев тръгна към колегата си от НАТО.

Двамата си отдадоха чест, но никой не пожела да подаде ръка пръв.

— Вие сте Алексеев — каза генерал Робинсън. — Очаквах да се срещна с друг.

— Маршал Бухарин се пенсионира. Говорите отлично руски, генерал Робинсън.

— Благодаря, генерал Алексеев. Преди няколко години се заинтересувах от пиесите на Чехов. Една пиеса може да бъде разбрана напълно само ако се прочете в оригинал. Оттогава съм изчел доста руска литература.

Алексеев кимна.

— За да опознаете по-добре врага си. — Той премина на английски. — Много разумно от ваша страна. Искате ли да се поразходим?

— Колко души имате зад дърветата?

— Един взвод мотострелковаци. — Алексеев отново заговори на руски. Робинсън знаеше руски много по-добре, отколкото той

английски, и Паша си взе бележка. — Откъде можехме да знаем кой щеше да слезе от хеликоптера ви?

— Вярно — съгласи се SACEUR. „И въпреки това ти стоеше на открито, за да ми покажеш, че не се страхуваш.“ — За какво ще си говорим?

— За прекратяване на бойните действия, може би.

— Слушам ви.

— Вие, разбира се, знаете, че аз не съм участвал в започването на тази лудост.

Робинсън обърна глава.

— Че кой войник участва в такова нещо, генерале? Ние просто проливаме кръвта и поемаме вината. Ако не се лъжа, баща ви също е бил войник?

— Танкист. Той се оказа по-голям късметлия от вашия баща.

— Войната твърде често се оказва точно това, не мислите ли? Просто късмет.

— Не трябва да казваме това на нашите политици. — Алексеев почти си позволи да се усмихне, но навреме осъзна, че беше дал предимство на Робинсън.

— И кои са вашите политически водачи? Ако искаме да постигнем споразумение, трябва да мога да кажа на началниците си кой е на власт.

— Генералният секретар на Комунистическата партия на Съветския съюз е Михаил Едуардович Сергетов.

„Кой?“ — зачуди се SACEUR. Той не си спомняше да беше чувал това име. Знаеше имената на всички членове на Политбюро, но това име не фигурираше между тях. Реши да печели време.

— Какво се случи, по дяволите?

Алексеев видя озадаченото изражение върху лицето на Робинсън и този път си позволи да се усмихне. „Вие не знаете кой е той, нали, другарю генерал? Това е едно неизвестно, върху което ще трябва да помислите доста.“

— Както вие американците обичате да казвате, беше време за промяна.

„Кой те е учил да играеш покер, синко? — чудеше се SACEUR. — Но аз имам асаци и попове. Какво държиш ти?“

— Какво предлагате?

— Аз не съм дипломат, а войник — отговори Алексеев. — Предлагаме незабавно примирие и поэтапно изтегляне на войските до предвоенните позиции в рамките на две седмици.

— За две седмици мога да постигна това и без примирие — каза хладно Робинсън.

— С цената на множество жертви и на многократно по-голям риск — посочи руснакът.

— Знаем, че изпитвате недостиг на гориво. Цялата ви национална икономика ще се разпадне.

— Така е, генерал Робинсън, и ако нашата армия се разпадне, както казвате, ние ще имаме само едно средство, с което да защитим държавата.

— Вашата държава започна агресия срещу НАТО. Да не мислите, че мога да ви оставя да се върнете към предвоенното положение просто така? — попита тихо SACEUR. Той потискаше емоциите си. Вече беше направил една грешка, а две щяха да бъдат твърде много. — И не ми разправяйте глупости за бомбения атентат в Кремъл — много добре знаете, че нямаме нищо общо с това.

— Казах ви, че не съм участвал в започването на всичко това. Аз изпълнявам заповеди, но вие наистина ли мислите, че Политбюро можеше да си седи спокойно и да гледа как националната ни икономика просто спира? Какъв политически натиск щяхте да упражните върху нас, ако това станеше, а? Ако знаехте за дефицита на нефт у нас...

— Допреди няколко дни не знаехме.

„Значи маскировката все пак е сработила?“

— Защо не ни казахте, че имате нужда от нефт? — попита Робинсън.

— А вие щяхте ли да ни го дадете? Робинсън, аз не съм завършил Международни отношения като вас, но не съм чак такъв глупак.

— Сигурно щяхме да поискаме някакви отстъпки, но не мислите ли, че все пак щяхме да се опитаме да предотвратим всичко това?

Алексеев откъсна едно листо от някакво дърво. Той се загледа за малко в красивата плетеница от жилки, всяка от които беше свързана с всички останали. „Ти току-що уби още едно живо създание, Паша.“

— Предполагам, че Политбюро изобщо не се е сетило за това.

— Те започнаха агресивна война — повтори Робинсън. — Колко души загинаха заради тях?

— Хората, които са взели това решение, са арестувани. Те ще бъдат съдени от Народния съд за престъпления срещу държавата. Другарят Сергетов се изказа против войната и рискува живота си, също като мен, за да я доведе до справедлив край.

— Искаме тези хора да ни бъдат предадени. Ще съберем отново Нюрнбергския съд и ще ги съдим за престъпления срещу човечеството.

— Ще ги получите, когато ние свършим с тях. Това ще бъде един много дълъг процес, генерал Робинсън — добави Алексеев. И двамата вече си говореха като войници, а не като дипломати. — Вие мислите, че вашите страни са пострадали, така ли? Някой ден ще ви разкажа за страданията, които причиниха на нашата страна тези корумпирани мъже!

— И вашата хунта ще промени това?

— Откъде да знам? Но поне ще се опитаме. Както и да е, това не е ваша работа!

„Как пък не!“

— Говорите доста уверено за представител на едно ново и твърде нестабилно правителство.

— А вие, другарю генерал, говорите твърде уверено за човек, който преди по-малко от две седмици беше на ръба на поражението! Спомняте ли си какво ми казахте за късмета? Притиснете ни, ако желаете. Съветският съюз вече не може да спечели, но и двете страни все още могат да загубят. Знаете, че ви се размина на косъм. Ние почти ви сразихме. Ако проклетите ви невидими бомбардировачи не бяха унищожили мостовете ни през първия ден и ако бяхме успели да разбием още три-четири ваши конвоя, сега вие щяхте да ми предлагате условия.

„Да ги намалим на два-три конвоя напомни си Робинсън. — Наистина се измъкнахме на косъм.“

— Предлагам ви незабавно примирие — повтори Алексеев. — То може да започне още в полунощ. След това, след две седмици, ще се върнем на предвоенните си позиции и клането ще бъде прекратено.

— Размяна на военнопленници?

— Това можем да го уточним по-късно. Засега ми се струва, че Берлин е най-доброто място за размяната. — Както се и очакваше, Берлин беше останал почти незасегнат от войната.

— А какво ще стане с германските граждани зад вашите позиции?

Алексеев обмисли този въпрос.

— Те могат да си тръгнат необезпокоявани след началото на примирието. Дори още по-добре — ще позволя през нашите линии да им бъдат доставени хранителни запаси, разбира се, под наш контрол.

— А какво ще кажете за проявите на лошо отношение към германски граждани?

— Това вече е моя работа. Всеки, който е нарушил устава за полевата служба, ще бъде предаден на военен съд.

— Откъде да знам, че няма да използвате двете седмици, за да подготвите нова офанзива?

— А аз откъде да знам, че няма да започнете контраатаката, която сте планирали за утре? — отвърна на въпроса с въпрос Алексеев.

— Всъщност тя трябваше да започне след няколко часа. — На Робинсън му се искаше да приеме. — Вашите политически водачи ще изпълнят ли условията ви?

— Да. А вашите?

— Първо трябва да ги информирам, но имам властта да зачета примирието.

— В такъв случай решението зависи от вас, генерал Робинсън.

Адютантите на двамата генерали стояха един до друг на ръба на гората. Взводът съветски пехотинци и екипажът на хеликоптера също стояха и гледаха двамата висши офицери. Генерал Робинсън протегна ръка.

— Да благодарим на Бога — каза съветският адютант.

— Да — съгласи се американският му колега.

Алексеев извади половинлитрова бутилка водка от задния си джоб.

— От няколко месеца не съм пил алкохол, но ние руснаците не можем да склучим споразумение, без да го полеем.

Робинсън отпи една глътка и върна бутилката на колегата си. Алексеев направи същото и хвърли бутилката срещу едно дърво. Тя остана здрава. Двамата се разсмяха високо от облекчение, защото едва сега осъзнаха за какво точно се бяха споразумели.

— Знаете ли, Алексеев, ако не бяхме войници, а дипломати...

— Да, и това е причината да съм тук сега. Много по-лесно е за хора, които знаят какво е война, да я спрат.

— Абсолютно вярно.

— Кажете ми, Робинсън. — Алексеев спря, за да си припомни имената на американския генерал. Собствено име — Юджийн, бащино Стивън. — Кажете ми, Евгений Степанович, когато направихме пробива при Алфелд, колко близо...

— Много близо. Толкова близо, че дори и аз не съм сигурен колко. Запасите ни бяха намалели до необходимите за пет дни, но два конвоя успяха да се промъкнат невредими и това ни позволи да продължим да се сражаваме. — Робинсън спря да върви. — Какво ще направите със страната си?

— Не мога да ви кажа; просто не знам. Другарят Сергетов също не знае. Но партията трябва да даде отчет пред народа. Водачите също трябва да дават отчет на някого и това е урок, който ние вече научихме много добре.

— Трябва да вървя. Желая ви успех, Павел Леонидович. Може би по-късно...

— Да, може би по-късно. — Двамата отново си стиснаха ръцете.

Алексеев гледаше как SACEUR извика адютанта си, който стисна ръката на съветския си колега. Двамата американци се качиха на хеликоптера. Турбините на двигателите завъртяха главния ротор и машината се издигна над тревата. Хеликоптерът направи един кръг над поляната, за да позволи на ескортиращите го Ми-24 да се прегрупират, и се насочи на запад.

„Ти никога няма да разбереш, Робинсън — усмихна се на себе си Алексеев, докато стоеше сам на полянката. — Никога няма да узнаеш, че след смъртта на Косов не можахме да намерим личните му кодове за контрол на ядрените ни оръжия. Щеше да мине поне един ден, преди да успеем да ги използваме.“ Генералът и адютантът му отидоха

до командния БТР, откъдето Алексеев предаде кратко съобщение за Москва.

ЗАК, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ

Полковник Елингтън помагаше на Айсли да се придвижва между дърветата. И двамата бяха преминали през курс на обучение за бягство — курс, който се беше оказал толкова труден, че Дюк се беше заклел, че ако някога му се наложи отново да премине през него, ще се откаже от летенето. Точно това беше причината, поради която той не беше забравил наученото по време на курса. Бяха изчакали цели четиринадесет часа само за да прекосят един проклет път. Той беше пресметнал, че от мястото, на което ги бяха свалили, до натовските позиции имаше около петнадесет мили. При нормални условия те биха изминали това разстояние за отрицателно време; в действителност обаче те вече цяла седмица се криеха, пиеха вода от потоци като някакви животни и се придвижваха от дърво до дърво.

Сега двамата се намираха на края в гората и пред тях се простираше открито пространство. Беше тъмно и изненадващо тихо. Да не би руснаците да бяха отстъпили от позициите си тук?

— Да опитаме, Дюк — каза Айсли. Гърбът му го болеше повече, отколкото преди, и той не можеше да върви сам.

— Добре. — Те тръгнаха напред колкото бързо можеха. Не бяха изминали и сто ярда, когато около тях се появиха някакви сенки.

— Мамка му! — прошепна Айсли. — Съжалявам, Дюк.

— И аз — съгласи се полковникът. Той дори и не помисли да извади револвера си. Елингтън преброи поне осем души около себе си и те всички, изглежда, бяха въоръжени с автомати. Сенките бързо заобиколиха двамата американци.

— Кой сте вие? — попита един глас на немски.

— Американец съм — отговори Елингтън. „Благодаря ти, Боже, германци са.“ Но той грешеше и разбра това едва когато след няколко секунди видя формата на каските им. „Мамка му! А бяхме толкова наблизо!“

Съветският лейтенант разгледа лицето на полковника на светлината на фенерче. Странното беше, че той не взе револвера на Елингтън. След това се случи нещо още по-странно. Лейтенантът прегърна двамата мъже и ги целуна. След това им посочи на запад.

— Натам, два километра.

— Не спори с него — прошепна Айсли. Докато вървяха, двамата усещаха погледите на руснаците върху гърбовете си като някаква голяма тежест. След един час двамата летци стигнаха до натовските позиции, където научиха за примирието.

„ИНДИПЕНДЪНС“

Бойната група се насочваше на югозапад. След още един ден корабите щяха да бъдат на позиция за атака на съветските бази около Мурманск и Толанд преглеждаше оценките за силата на съветските изтребители и зенитни комплекси, когато дойде заповедта за отбой. Той затвори папката и я прибра в огнеупорния шкаф, след което слезе долу, за да каже на майор Чапаев, че и двамата щяха да доживеят отново да видят семействата си.

СЕВЕРНИЯТ АТЛАНТИК

Болничният самолет DC-9 „Найтингейл“ също летеше на югозапад, на път за военновъздушната база Андрюс в покрайнините на Вашингтон. Той превозваше ранени в последното сражение в Исландия морски пехотинци, един лейтенант от Военновъздушните сили и едно цивилно лице. Екипажът на самолета беше възразил срещу приемането на цивилното лице, но един генерал-майор от Морската пехота им беше обяснил по радиостанцията, че ако някой посмее да отдели дамата от лейтенанта, Корпусът ще приеме това като лична обида. Сега Майк беше буден през повечето време. Ахилесовото сухожилие на крака му беше разкъсано и той трябваше да се подложи на нова операция, но това вече нямаше значение. След четири месеца и половина той щеше да стане баща. След това можеха да си направят и едно свое дете.

НОРФОЛК, ВИРДЖИНИЯ

О’Мали вече беше прелетял до брега, като бе взел репортера със себе си. Морис се надяваше, че кореспондентът на „Ройтерс“ щеше да успее да предаде последната си статия за войната, преди да му бъде дадена нова задача — статия за положението след войната, без съмнение. „Рубен Джеймс“ беше ескортирал повредения „Америка“ до

ремонтните докове на Норфолк. Ед погледна надолу от мостика към пристанището, което познаваше толкова добре, като преценяваше прилива и вятъра при приставането на фрегатата. Една част от съзнанието му обмисляше Какво Означаваше Всичко Това.

Един изгубен кораб, много загинали приятели, много загинали от неговата ръка противникови матроси...

— Рулят в средата — заповяда Морис. Лекият южен ветрец помогна на „Рубен Джеймс“ да се приближи до кея.

На кърмата един матрос хвърли швартовото въже към хората на кея. Офицерът, който командваше специалния морски разчет, махна на един старшина, който включи високоговорителите на кораба.

„Всичко Това Означаваше — реши Морис, — че войната свърши.“

По високоговорителя се чу прашене, след което гласът на старшината обяви:

— Приставаме.

Издание:

Том Кланси. Операция „Червена буря“

Част втора

Превод: Николай Долчинков

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мария Дъбравова

Печат: „Абагар“ ООД — В. Търново

Оформление на корицата: „Полипрес“ ООД

ИК „Калпазанов“ — Габрово, 1996 г.

ISBN: 954-17-0117-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.